

Karışık Kaset

BRITAINY
CHERRY

Emery uzun zamandır kendini çok yalnız hissediyor, kızın tüm zorluklara rağmen tek başına büyümeye çalışıyor.

Bu durum mutluluk verici olsa da zordu çünkü yaptığı işe tutunabilmek ve bir yuva kurabilmek için durmaksızın mücadele ediyordu. Onlara yardım edecek hiç kimse yoktu. Beklenmedik bir masraf ya da ödemesi geciken bir fatura tüm yaşamlarını altüst edebilirdi.

Oliver Smith ikiz kardeşinin ölümünden sonra yaşadığı sorunları içki içerek uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bu konuda pek başarılı olamamıştı çünkü nereye giderse gitsin sorunlara peşini bırakmıyordu. Bir gün tesadüfen Emery'nin çalıştığı bara gitti. İlk defa baş başa kaldıklarında, yolları kayıp ve acıyla kesişen iki insan oldukları ortaya çıktı. Yine de iyileşme konusunda güçlü bir umutları vardı.

Teselliyi birbirlerinde bulmuşlardı ama aşkları her şeye rağmen devam edebilecek miydi?

İki Şarkı Aynı Melodi

@martinyinlari

ISBN: 978-625-366-153-3

9 786253 661533

Karışık Kaset

Özgün Adı: The Mixtape

Brittainy Cherry

Çeviren : Gamze Belge
Yayıma Hazırlayan : Derya Sevim
Editör : Gülçin Özbek Kuyumcu
Düzeltili : Aslı Özge Önemli
Son Okuma : Öznur İlter, Zeynep Karadeniz
Kapak Tasarım : Hang Lee
Kapak Uygulama : Ali Özer zm
Sayfa Tasarım : Elif Aydın

Türü : Yetişkin - Romantik

Kitap No : 2667

1. Baskı: Temmuz 2024

ISBN: 978-625-366-153-3

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2021 by Brittainy Cherry

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Düzenleme

Ny.Ozlem

Baskı ve Cilt:

Alpha Printing Matbaa Sanayi Ticaret Limited Şirketi

Acıbadem Mah. Sarayardı Cad. Yiğit Apt.

No 60/A Kadıköy / İST

Sertifika No: 66326

Karışık Kaset

BRITAINY
CHERRY

Çeviren: Gamze Belge

En sevdiğim karışık kaset olan ailem için...

Giriş

Oliver

Altı ay önce

Ailem oldukça sosyal insanlardan oluşuyordu. Ancak ben fazla sosyal sayılmazdım, üstelik bu durum beni hiçbir zaman rahatsız etmemişti. Çok genç yaşta kim olduğunu bilen şanslı tiplerdendim ve ailem beni her zaman olduğum gibi sevmişti. İçine kapanık biri olarak büyümüştüm. Kitaplarım, tıka basa dolu bir çalma listem ve köpek dostum yanımdaysa mutlu bir adamdım.

Kardeşim Alex ise bana tamamen zıttı, daha çok ebeveynlerimize benziyordu. Sosyal ortamlarda başarılıydı. Nerede bir parti varsa, Alex tam ortasındaki sahnede idi. İkiz kardeşe sahip olmak, benliğini özgürce keşfedebilmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu çünkü insanlar sizi gerçek anlamda diğer yarınızla karşılaştırıyordu. Alex söz konusu olduğunda bu durum bana hiç zorluk yaşatmamıştı. Birbirimizin en iyi arkadaşı olsak da milyonlarca yönden son derece farklıydık. O ortamlarda dışadönük olurdu, ben ise daha çok gözlemleyen taraftım.

Alex insanlarla kaynaşmayı tercih ederken ben onları uzaktan incelemeyi severdim. İnsanlarla rahatça anlaşabildiğimi biliyordum ama birebir iletişim kurmakta çok daha iyiydim. Kalabalık

beni bunaltır, mekânın verdiği enerji kaotik hissettirirdi. Kardeşimle birbirimizden herhangi bir eksiğimiz olduğu düşüncesine asla kapılmazdık ama dünyanın her birimiz hakkında farklı fikirleri vardı.

Biz müzisyen bir ikiliydik, *Alex & Oliver* adıyla tahmin ettiğimizden daha başarılı olmuştuk. İki kardeşin göz önünde olduğu işlerde, biri diğerine tercih edilirdi. İkizlerde bu durum çok daha kötüydü. Medyada sürekli bizi kıyaslamaya bayılıyorlardı. Dış görünüşümüzden kişiliğimize, giyim tarzımıza ve röportajlardaki tavırlarımıza kadar inceliyorlardı. Alex son derece etkileyici, karizmatik bir adamdı. Yabancı biriyle metro istasyonunda tanışıp beş dakika sonra çok samimi arkadaş olabiliirdi.

Oysa ben öyle miydim? Bir insanı tanımak için zamana ihtiyaç duyardım. Kendimi doğrudan açamazdım, bu durum soğuk biri gibi görünmeme sebep olurdu. Aslında bunun tam tersiydi. Karşımdaki insanı neyin harekete geçirdiğini merak ederdim. Onları sadece güneşli günlerinde değil, zor anlarında da görmek isterdim.

Hangi takımı tuttuklarının ya da arkadaşlarıyla yeni yılı nasıl kutladıklarının benim için önemi yoktu. En zor günlerinde gerçekte kim oluyorlardı? Kimsenin görmediği zamanlarda hayvanlara nasıl davranıyorlardı? Depresyonla mücadele ederken içlerini kasvetle ne kadar karartıyorlardı? Maalesef yaşadığımız dünyada uzun süreli, derin ilişkilere sık rastlanmıyordu. İnsanlar yalnızca mutlu anlarını sergileyerek yüzeysel yaşıyordu. Birinin gölgelelerini keşfedebilmek için yıllar gerekiyordu ve insanların çoğu, bu derin duyguları keşfedecek kadar uzun süre yanımda kalmıyordu.

Bu yüzden ikili olmamıza rağmen Alex'le hayran kitlelerimiz farklıydı. Alex-kolikler partilerin vazgeçilmezleriydi. Kardeşimin sahip olduğu yüksek enerjiyi konserlerimize taşırlardı. Olives ise

-hayranlarımla isim tercihiydi, benim değil- çok daha sakindi. Şarkılarımızdan ne kadar etkilediklerini anlatan el yazısı mektuplar yazar ve sosyal medyadan bana uzun mesajlar gönderirlerdi.

Hem Alex-kolikler hem de Olives mükemmeldi. İki taraf eşit katkıda bulunmasaydı, *Alex & Oliver* olarak plak şirketimizde üçüncü albümümüzün çıkışını kutlayamazdık.

O akşam yeni albümümüz *Heart Cracks*'in çıkışını kutlamak için müzik sektörünün önde gelen isimleri gece kulübünü doldurmuştu. İçeride yetenek, ego ve inanılmaz bir zenginlik vardı. İnternette konuşulanlara bakılırsa tüm önemli insanlar buradaydı.

İstediğim tek şey eve dönmekti. Yanlış anlaşılacak istemezdim, önüme serilen her şey için minnettardım. Plak şirketim ve ekibimden fazlasıyla memnundum ancak "aktif" geçirdiğim birkaç saatin sonunda enerjim yalnızlığı arzuluyordu. Partilerle aram iyi sayılmazdı. Evime gidip eşofmanımı giyerek Netflix'te ardı ardına belgesel seyretmekle daha çok ilgileniyordum. Tuhaf bir belgesel takıntım vardı. Peki hiç minimalist yaşamayı hayal etmiş miydim? Hayır. Bununla ilgili bir belgesel izler miydim? Evet, kesinlikle izlerdim.

O gece parti inanılmaz derecede kalabalıktı. Yüzüme karşı gülümseyen bir sürü insan vardı ama muhtemelen beni gerçekten tanımıyorlardı. Asla katılmayacaklarından emin oldukları halde kahkahalar eşliğinde ileride yeniden görüşme planları yapan insanlar vardı. Bazıları omuz omuza vermiş sohbet ediyor, sektördeki olaylar hakkında dedikodu yapıyordu.

Sol tarafımdaki Alex, sosyalleşmeye devam ediyordu. Daima takındığı *Beyaz Atlı Prens* rolünü sergilerken ben de yiyeceklerle dolu masanın etrafında dolanarak yengeç atıştırma malikaneleriyle karınımı doyuruyordum.

Alex'le aramızdaki benzerlik yalnızca müzik zevkimizle gö-

rûnüşümüzden ibaretti. Ebeveynlerimizden almadığımız kesin olan kıvrıkcık, koyu kahverengi saçlarımız ve karamel gözlerimiz aynıydı. Babam sık sık annemin ilişkileri sırasında kaçamak yapmış olabileceği konusunda şaka yapardı. Yine de genel anlamda babamıza benziyorduk. İri yapılı, davetkâr bakışlı, düzgün bir burna ve etkileyici, kocaman bir gülümsemeye sahip siyahi bir adamdı. Ebeveynlerimiz gülmüyorsa kahkaha atıyorlar demekti, kahkaha atmıyorlarsa dans ediyor olurlardı. Çoğu zaman bunların üçünü aynı anda yapıyorlardı. Bizi dünyanın en mutlu, en destekleyici iki insanı yetiştirmişti.

Aperatiflerin bulunduğu masada gezinirken birinin elini omzuma koyduğunu hissederek gerildim ve sosyal maskemi tekrar takmam gerektiğini düşündüm. Hızla arkamı dönüp Alex'i görünce rahat bir nefes aldım. Baştan aşağı simsiyah giyinmiş, dolaşımdan aldığına emin olduğum altın tokalı *Hermès* marka bir kemer takmıştı. Düğmeleri açık gömleğinin yakası pürüzsüz şekilde ütülüydü, kollarını dirseklerine kadar kıvrımıştı.

“Sosyalleşme işini biraz ağırdan almalısın, kardeşim. İnsanlar senin bir masaya atlayıp dans etmeye başlayacağından korkuyor.” Alex dalga geçerken ellinci yengeç atıştırmağını elimden kaptığı gibi ağzına attı.

“Tyler’a selam verdim ya,” diye karşılık verdim.

“Menajerine selam vermek sosyalleşme sayılmıyor.” Çevresine bakınarak eliyle ensesini ovarken zincire değ en kolye ucu ileri geri sallandı. Yarım bir kalp kolyeydi, diğ er yarısı da bende ydi. Yıllar önce ilk turnemize çıktığımızda annemiz hediye etmişti. Kalbinin bizimle atacağını söylemişti.

Oldukça demode bir hediye idi, yine de annemizdendi. Dünyanın en sevecen kadınıydı, bir o kadar sulugözdü. Gözyaşı dökmeden *Bambi*'yi bile izleyemezdi.

Kolyeleri boynumuzdan bir gün bile çıkarmamıştık. Evimizi hatırlattığı için minnettardım.

“Gidip Cam’le konuşacağım. Nasıl fikir?” diye sordum. Alex yüz ifadesini saklamak için elinden geleni yapsa da duygularını gizleme yeteneği olmadığından belli oluyordu. “Ona karşı sonsuza dek kin güdemezsin.”

“Farkındayım. Yalnızca yaptığı röportajı ve göz önünde olmak için seni harcamasını onaylamıyorum. Sevgilinin böyle davranmaması gerekir.”

Kardeşimle grubumuzu kurduğumuz zamanlarda sahne aldığımız çok sayıda küçük mekân vardı. Georgia’nın küçük bir kasabasında yükselen bir *country* yıldızı olan Cam ile yollarımız o günlerde kesişmişti.

Ben *soul/R&B* tarzında bir müzisyendim, o ise *country* tarzında bir şarkıcıydı. Farklı türlerde müzik yapsak da ortak bir noktamızı bulmuştuk. Azınlıkta olduğumuz bu müzik camiasında başarıya ulaşan iki siyahi insan çok sık karşılaşmıyordu.

İkimiz de başarılıydık, buna rağmen Cam’in şöhrete kavuşması geçtiğimiz yıl içinde gerçekleşmişti. Sonunda yeteneğiyle hak ettiği değeri görmeye başlamıştı ve bu beni çok mutlu ediyordu. Tek sorun başarının beraberinde getirdiği egoydu. Sahne ışıklarında parılıyordu ama aynı parlaltı onda bağımlılık yaratıyor gibiydi. Zaman içinde, farklı yönler doğru evrildiğimiz ortaya çıkmıştı. Bir öğleden sonra yemeğe çıktığımızda birlikte görüntülenmemiz için gazetecilere ulaşmasıyla bunu kesin olarak anlamıştım.

İstediği tek şey daha fazla şöhretti. Daha fazlasını, durmaksızın çok daha fazlasını arıyordu. Hiçbir şeyle yetinmiyor, tüm dikkatleri üzerinde toplama ihtiyacı mantığını gölgede bırakıyordu. Davranışlarının doğuracağı sonuçları düşünmeden hızlı kararlar alıp yanlış insanlara güveniyordu. Yıllar önce tanıdığım tatlı kadından çok uzaklaşmıştı.

Yine de tamamen kötü niyetli olmadığını biliyordum. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca ilgi odağı olmuşum, bu durumun insanın kafasını ne derece karıştırabileceğinin farkındaydım. Tanıştığımız ilk zamanlarda, birbirimize çok sevdiğim o derin hislerle bağlanmıştık. O hayalleri peşinde koşan genç bir kızdı, aynı şekilde ben de hayallerini kovalayan genç bir adamdım. Cam'ın içindeki iyiliğin hâlâ varlığını sürdürdüğünü hissediyordum. Son bir yılda yakaladığı başarı büyük bir hızla gelmişti, bu yüzden kendini sağlama almaya çalıştığından emindim. Bazen gözlerinin derinliklerinde hâlâ aynı masumiyeti yakalıyordum. Kimi zaman da korkusunu görüyordum. Peki o tüm bunları yoluna koymaya çabalarken ona sırt çevirirsem ne tür bir pislik olurdu?

Birkaç hafta önce yaptığı bir röportajda, insanların bilmesini istemediğim halde ilişkimizden söz ettiği için Alex çok sinirlenmişti. Cam ilişkimizin medyanın gündeminde olmasını istemediğimi biliyordu çünkü medyanın magazin uğruna ilişkileri mahvedişini defalarca seyretmiştik. Cam kötü bir niyeti olmadığını ve gazetecinin ilişkimizle ilgili sorulara cevap vermesi için onu tuzağa düşürdüğünü söylemişti. Ona inanmıştım. Neden inanmayacaktım ki?

“Kötü bir niyeti yoktu,” diye gevelerken fazlasıyla öfkeli kardeşime bakıyordum.

Omuz silkti. “Tabii ki yoktu. Yine de bunu kendine prestij sağlamak amacıyla kullanmak istedi. Uzun zamandır birlikte olduğunuzun farkındayım ve seni kullanmaya çalıştığını söylemek istemiyorum...”

“O zaman söyleme,” dedim dişlerimi sıkarak.

Kaşlarını çattı. “Pekâlâ. Konuyu kapatıyorum.”

“Teşekkür ederim.” İyi niyetli olduğunun farkındaydım. Kardeşim fazlasıyla korumacı davranırdı ancak geçmişte birlikte ol-

duğu kadınlar düşünüldüğünde ben de öyleydim. Birbirimiz için en iyisini istiyorduk. Gülümseyerek sırtını hafifçe sıvazladım. “Yalnız kalma ihtiyacım uyarı sinyali veriyor, sanırım gitsem iyi olacak.”

“Kendi partinden erken mi ayrılacaksın? Şaşırdığımı söylemek isterdim ama...” Gülümsedi. “Cam seninle mi geliyor?”

“Evet, birlikte gelmiştik. Gidip onu bulayım.”

Alex sırtımı sıvazladıktan sonra masadaki köfte şişlerinden bir tane aldı. “İyi bakalım. Eve gittiğinde mesaj at, tamam mı? Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

“Bir dakika, kardeşim?”

“Efendim?”

“Yeni albümümüz kutlu olsun. Nice elli milyonlara!” Alex heyecanla haykırırken tıpkı annem gibi gözleri dolmuştu. *Duygusal piç*.

“Bu yalnızca başlangıç,” dedim ona sarılıp sırtını sıvazlayarak. Gözlerimin dolmasını engellemek için birkaç kez yutkunmam gerekti. *Duygusal piç*.

Duygusallığın aileden geldiğini düşünüyordum. On beş yılı aşkın süredir kariyerimizi şekillendirmek için yoğun bir şekilde çalışıyorduk. Albümdeki şarkılarımızdan “*Heart Stamps*” *Billboard* listelerine** girdiğinde bazı insanlar bir gecede sansasyon yarattığımızı düşünmüştü ama medyanın gözünden kaçırdığı asıl nokta, yıllarca süren sayısız mücadele idi.

Cam’e doğru yönelmeden önce yengeç atıştırmalıklarından bir ısırık daha aldım, o an zihnim onun sohbet ettiği insanlarla selamlaşmam gerekeceğini idrak etmeye başladı. Sosyalleşme

* (İng.) Kalp Pulu. (ç.n.)

** ABD ve diğer ülkelerdeki şarkı ya da albümleri haftalık popülaritesine göre listeleyip sonuçlarını Billboard dergisinde yayımlayan araştırmadır. (ç.n.)

kapasitem dolmak üzereydi. Yaklaştıkça gerginliğim artsa da sakinleşmek için elimden geleni yapıyordum.

Cam'e dair herkesin kabul edeceği tek gerçek, büyüleyici güzelliği idi. Akıllı olan herkes aynı görüşte birleşirdi. Açık kahve gözleri, uzun simsiyah düz saçları ve kıvrımlı vücuduyla bir tanrıçayı andırıyordu. Müziğin ritmiyle hareket ederdi, üstelik gülüşü yetişkin tüm erkeklerin dikkatini çekebilecek güçteydi. İşte yıllar önce ilgimi çeken de o muhteşem gülümsemeydi.

Bu gece bedenini sımsıkı saran siyah kadife bir elbise giymişti. Saçlarını tepede atkuyruğu şeklinde toplayıp dudaklarına kırmızı ruj sürmüştü, kırmızı tabanlı topuklu ayakkabılarının üzerinde dimdik duruyordu.

Elimi Cam'in beline koyduğumda hafifçe bana yaslandı. "Ah, Oliver! Merhaba. Seni başka birisi zannettim," dedi omzunun üzerinden bakarak.

Sırtına benden başka kim böyle dokunuyordu? Başka kimin kollarına sokuluyordu?

"Hayır, yalnızca benim." Konuştuğu iki adam başlarını sallayarak bana selam verdi, aynı şekilde selamladıktan sonra yeniden Cam'e döndüm. "Aslında gidiyordum. Birlikte geldiğimiz için senin de gelmek isteyeceğini düşündüm."

"Ne? Hayır. Gece daha yeni başlıyor. Oyunbozanlık yapmayı bırak," dedikten sonra şakacı bir tavırla yanındaki iki adama döndü. "Oliver bu tür etkinliklerde hep oyunbozanlık yapar."

Gecenin maskarası benmişim gibi kahkaha attılar. Göğsüm sıkıştı, kulağına fısıldamak için yaklaşmadan önce elimi üzerinden çektim. "Böyle davranmak zorunda olmadığını biliyorsun."

"Nasıl davranıyorum?"

"Sürekli rol yapmana gerek yok." İnsanların gözünde neşeli ve şakacı görünmek için rol yapıyor, bu sırada da tıpkı Alex'in söylediği gibi beni harcıyordu.

Yüzünden geçen tiksinti dolu ifadeyi sahte bir gülümsemenin ardına sakladı, gözlerini benden hiç ayırmadan sakince karşılık verdi. “Rol yapmıyorum. Çevremi genişletip bağlantılar kuruyorum, Oliver.”

İşte o kadın.

Bu, artık tanımakta zorlandığım kadındı. Cam’ın hiç sevmediğim tarafıydı. Her geçen gün eski Cam’i biraz daha özliyordum.

Lütfen bana geri dön.

Hiçbir şey söylemedim çünkü büründüğü rolün etkisindeyken onunla iletişim kuramayacağımı biliyordum. Adamların yüzündeki sırtışı arkamı dönüp yanlarından uzaklaşmaya başladım. Onlara hoşça kal deme zahmetine bile girmemiştim. Onları ve ukala sırtışlarını umursamıyordum. Emin olduğum tek şey, Cam’ın o gece eve dönerek bana geleceğiydi.

Kalabalığın arasından geçerken herhangi bir sosyal etkileşime maruz kalmamayı umuyor, kimseyle göz teması kurmamak için başım öne eğik ilerliyordum. Kafamın içi daha fazlasını kaldırmayacak kadar doluydu, şoförümün beni kapıda karşılayıp eve bırakmasını istiyordum.

Vestiyere doğru yönelerek ceketimi uzatan görevliye bir teşekkür mırıldandım. Ardından binanın önüne doğru ilerledim, sol taraftaki bariyerlerin arkasında mekândan ayrılan ünlülerin fotoğrafını yakalamak için bütün gece bekleyen gazeteciler vardı.

“Oliver! Oliver! Buradayız! Cam’le birlikte gelmişsiniz! İlişkinizde bir sorun mu var?”

“Cam neden şu an seninle değil?”

“Birlikteliğinizi yıllardır gizlice sürdürdüğünüz doğru mu?”

“İlişkin hakkında neden yalan söyledin? Onunla olmaktan utanıyor musun?”

İşte bu yüzden o pislikleri hayatımda istemiyordum.

Onlarla muhatap olmak yerine sağ tarafa kurulan barikatlara y6neldim. O barikatın arkasında ger6ekten 6nemsediğim insanlar vardı. *Hayranlarım.*

Bitkin d6ş6p mental olarak dağılsam da yanlarına giderken g6l6ms6yordum. Hayranlarımla fotoğraf 6ektireceğim s6reyi uzun tutmak i6in elimden geleni yapardım 66nk6 onların yokluğuunda kutlayacağımız bir alb6m tanıtım partimiz olmazdı.

“Selam, millet! Nasıl gidiyor?” diye sordum gen6 bir kıza doğru sıritarak. Muhtemelen yaşı on sekizin 6zerinde değildi ve elinde *OLIVE4LIFE* yazan bir pankart tutuyordu.

“Aman Tanrım,” diye mırıldanarak renkli diş tellerinin arasından kocaman g6l6msedi. V6cudu titrerken g6zleri yaşılarla dolmuştı. Elimi titreyen elinin 6zerine koydum.

Arkadaşları onu tutmasaydı, yere yığılacağından emindim.

“S-sen benim k-kah-ramanımsın,” diye bağırması beni g6l6msetmişti.

“Sen de benim. Adın ne bakalım?”

“Adya.” G6zyaşları s6z6lmeye başıladığında yanaklarını sil dim. “Anlamıyorsun,” diye kekeleyerek başıını iki yana salladı. “M6ziğiniz depresyonu atlatmamdaki en b6y6k yardımcımdı. Defalarca zorbalığa maruz kalıp yaşıamıma son vermeyi d6ş6nd6m ama m6ziğiniz daima yanımdaydı. Beni kurtardınız.”

Sikeyim.

Sakın ağlama, Oliver. Sakın ağlamaya c6ret etme.

Elini hafif6e sıkarak ona doğru yaklaştım. “Keşke sen de benim hayatımı nasıl kurtardığını bilsen, Adya.”

T6m bunları onun sayesinde yapabilmiştım. *Alex & Oliver* i6in gelip destek veren diğer herkesle birlikte onun sayesinde devam ediyorduk. Gazetecilerin canı cehennemeydi. Buraya hayranlarımı yalnız bırakmamak i6in gelmiştım 66nk6 onlar her zaman benim yanımdaydı.

“Bensiz fotoğraf mı çekiyordunuz?” Alex sırtımı sıvazlayarak söze karıştı. Partiden ayrılıyormuş gibi ceketini elinde tutuyordu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

“Yorgunum.” Alex saatine baktı.

“Bu tamamen yalan.” Alex her zaman partilerden en son ayrılanlardan biri olurdu.

Sırıttı. “Kelly mesaj atıp acıktığını söyledi. İyi hissetmediği için ona biraz şehriyeli tavuk çorbası götürebileceğimi düşündüm.”

İşte bu mantıklıydı. Kelly benim asistanımdı ve Alex, tıpkı bir köpek yavrusu gibi ona âşıktı. Yaşadığı çatı katı dairesi tadilatla olduğu için benim misafir evimde kalıyordu. Dolayısıyla evimde normalden daha çok zaman geçiriyordu ve bunun nedeni kesinlikle beni ziyaret etmek değildi. “Seninle gelebileceğimi düşündüm,” dedi beni hafifçe dürterek. “Birkaç fotoğraf daha çekildikten sonra.”

Aralarında bir çekim olduğuyla ilgili her zaman içimde bir his vardı, konuşmaya başlamalarına hiç şaşımamıştım. Doğrusunu söylemek gerekirse mükemmel bir uyuma sahiplerdi. Kelly, Hollywood’un güzellik standartlarına uyabilmek uğruna bir süre yeme bozukluğuyla mücadele etmek zorunda kalmıştı. Yaşadığı zor zamanlarda Alex onun en büyük destekçilerinden biriydi. Her gün mutlaka onunla oturup yemek yiyor, yaşadığı sıkıntılar karşısında yalnız olmadığını anlamasını sağlıyordu. Arkadaşlıkla başlayan bu ilişki yavaş yavaş çok daha anlamlı bir hale dönüşmeye başlamıştı.

Aptalca sorular soran akbabalara aldırmadan hayranlarımızla birkaç fotoğraf daha çekirdik. Ardından bizi bekleyen siyah *Audi*’ye bindik.

“Burada sigara içmemin sakıncası var mı, Ralph?” diye sordu Alex başını şoföre doğru uzatarak.

Her zamanki kibar tavrıyla, “Siz nasıl isterseniz benim için uygundur, Bay Smith,” diye yanıtladı Ralph. Her seferinde sigara içmesinin sorun olmadığını söylese bile Alex hep sorma ihtiyacı duyardı.

Alex arkasına yaslanıp esrarlı sigarasını yaktı. Çok sık kullanmazdı ama bazı etkinliklerden sonra hep bir tane içerdi. Muhtemelen bu onun sosyal etkinliklerde kendini rahatlatma yöntemi idi. Bu alışkanlığın sosyal anksiyetemi hafifleteceğini bilsem ben de kullanırdım. Tam tersine, esrar beni insanların hakkımda ne düşündüğü konusunda daha paranoyak hale getiriyordu.

Benim için kötü bir seçenektir.

“Bu şarkıyı dinledin mi?” diye sordu Alex telefonunu çıkarıp oynat tuşuna basarken. “James Blake’ten ‘*Godspeed*’. Harika. Sesi çok etkileyici, dostum. Viski kadar pürüzsüz. Bana plak anlaşmasından önceki eski parçalarımızı hatırlattı.” Koltuğuna yaslanarak gözlerini kapattı. “Bu tarz bir parça duyduğumda kendimi satılmış gibi hissediyorum. Bu bizim yapmak istediğimiz müzikti, farkında mısın? Ruhumuza dokunan, hayatta olduğumuzu hissettiren bir müzik.”

James Blake için şaşırtıcı olmayacak tarzda olağanüstü güçlü bir şarkıydı. Varlığımın derinliklerine kadar hissetmemi sağlıyordu. Alex yanılmıyordu, eskiden bizim müziğimiz de böyle hissettirirdi. Daha anlamlı gelirdi. Plak şirketimizle anlaşma yaptığımızda müziğimizin yönünü çok değiştirmişlerdi. Bu da bizi şöhrete ulaştırmış, milyonlarca hayranın yanı sıra milyonlarca dolar kazandırmıştı. Bazen ne pahasına olduğunu merak ediyorduk. Bir insanın ruhunu satması için ne kadar para ve şöhret yeterliydi?

Çoğu zaman ufak mekânlarda, küçük kalabalıklara müzik yaptığımız günlere geri dönmeyi diliyordum.

* (İng.) Yolun açık olsun. (ç.n.)

O zamanlar daha özgün hissediyordum.

Telefonuma uzanıp son zamanlardaki en sevdiğim *James Blake* şarkısını paylaşmak için güncel çalma listemi açtım. Alex'le bir-birimize müzik yollamadığımız tek bir gün bile yoktu. Gün içinde ve sonrasında nasıl hissettiğimizi birbirimize müzik aracılığıyla ifade ediyorduk. Bazı günler birbirimizle konuşamayacak kadar yorgun oluyor, şarkılarla iletişim kuruyorduk.

Harika bir gün mü geçirdim? *Ice Cube*'dan "*It Was a Good Day*". Modum mu düşük? *Sam Fischer*'dan "*This City*". Dünya canımı mı sıktı? *CeeLo Green*'den "*Fuck You*". Nasıl hissettiğimiz fark etmiyordu, mutlaka onu ifade edebilecek bir şarkı vardı.

"Bunu dinledin mi?" diye sordum *James Blake*'in "*Retrograde*" şarkısını çalarken. İlk duyduğumda çok anlamlı bulmuştum.

Alex gözlerini açıp öne doğru eğildi. Başını şarkının ritmiyle yavaşça sallamaya başlarken kaşlarını çatmıştı. Şarkının sözleri kafasında şekillendiğinde, "Vay be," dedi sırtarak. Dudaklarının arasındaki esrarlı sigaranın kırmızı-turuncu aleviyle gözleri yarmıştı. "Bu tarzda çalmaya geri dönmemiz gerekiyor." Başparmağıyla nemli gözlerini ovuşturduğu sırada ben de sırtıyordum.

Hassas kardeşim kafası dumanlıyken daima daha duygusal olurdu.

"Gerçekten, Oliver. Geri dönmemiz gerek..."

Araba ani bir frenle durup Alex ve beni arka koltuktan öne doğru savurunca söyledikleri yarıda kesildi. "Ne oldu böyle?" diye sordum.

"Üzgünüm, çocuklar. Birkaç sersem aptal gibi yola fırladı," dedi Ralph gaza basarak yola koyulurken.

* (İng.) Güzel bir gündü. (ç.n.)

** (İng.) Bu şehir. (ç.n.)

*** (İng.) Siktir git. (ç.n.)

**** (İng.) Geriye dönük. (ç.n.)

Koltuklarımıza geri oturup yeniden gevşemeye çalıştığımız sırada bir araç, arabamızın sol tarafına çarptı. Darbenin etkisiyle patlayan camlar gibi tüm dünyamız parçalanmaya başladı. Neler olduğunu anlayacak ya da tepki verecek zamanımız olmamıştı. Hissettiğim tek şey, her yerimin sızladığıydı. Telefonum elimden fırlamıştı. Görüşüm bulanıklaşırken göğsüm yanmaya başladı.

Etrafımızı korna sesleri sarmıştı. Bağıran insanların sesleri kulaklarımda çınılıyordu.

Ne kadar denersem deneyeyim hareket edemedim. Baş aşağı duruyor gibi mi hissediyordum? Baş aşağı mı duruyordum? Araba ters mi dönmüştü? Alex...

Siktir.

Peki ya Alex?

Soluma baktım, en ufak hareket bile boynumu ağrıtıyordu. Gözleri kapalı, yüzü kan içindeydi ve bedeninde ufacık bir hareket dahi olmadan öylece duruyordu.

“Alex,” dedim boğulurcasına. Ona seslenirken gözlerimden yaşlar akıyor, boğazım yanıyordu. “Alex.” Başımda akılalmaz derecede bir ağrı başlayıncaya kadar ona defalarca seslendim.

Gözlerimi kapatmam gerekiyordu.

Gözlerimi kapatmak istemiyordum.

Alex’in nasıl olduğuna bakmak istiyordum.

İyi olduğundan emin olmak istiyordum.

İstiyor...

Lanet olsun.

Nefes alamıyordum. Neden boğazım yanıyordu? Alex nasıldı? “*Retrograde*” kulaklarımda yankılanmaya devam ederken gözlerim kararmaya başladı.

Bir Yıldız Daha Kaydı

Yazan: Jessica Peppers

Müzik dünyası bir sanatçıya daha veda etmeye hazırlanıyor. *Alex & Oliver*'ın başgitaristi Alex Smith yirmi yedi yaşında hayatını kaybetti. Ölümcül bir trafik kazasının ardından Memorial Hastanesi'ne kaldırılan Smith'in hastanede hayatını kaybettiği açıklandı.

Kulislerde Alex'in, kardeşi yüzünden partiden ayrıldığı konuşuluyor. Bu suçu Oliver'ın omuzlarına yüklemek için çok mu erken? Oliver'ın vücudunda birkaç kırık bulunduğu ancak durumunun ciddi olmadığı açıklandı. Yine de o kadar büyük bir kaybın sanatçı üzerinde ne gibi etkileri olacağı merak konusu.

Gelişmelerden haberdar olmak için bizi izlemeye devam edin ve unutmayın, haberi ilk olarak burada, *W News*'de okudunuz.

SON DAKİKA

Yirmi Yedi Kulübünün Laneti
Alex Smith, Yirmi Yedi Yaşında Öldü

Yazar: Eric Hunter

Jimi Hendrix, Janis Joplin, Jim Morrison, Kurt Cobain, Amy Winehouse.

Tüm bu sanatçıların efsanevi birer başyapıt olmaları dışında ortak noktaları nedir? Hepsi yirmi yedi yaşında, erkenden aramızdan ayrıldı. Ne yazık ki, kulübe aynı yaşta katılan bir kişi daha var. Alex Smith'in dün gece trajik bir trafik kazasının ardından yaşamını yitirdiği açıklandı. Söylentilere göre Alex'in kanında uyuşturucu tespit edilmiş. Açıklama için Oliver'ın ekibine ulaştık ancak henüz bir geri dönüş alamadık.

Böyle bir trajedinin ardından bazı sorular gündeme geldi. Bu durum, *Alex & Oliver* için tam olarak ne anlama geliyor? Oliver yanında kardeşi olmadan devam edebilecek mi? Oliver bu kadar büyük bir kaybın üstesinden nasıl gelecek?

Bunu sadece zaman gösterecek.

Bu trajik olayla ilgili tüm gelişmeler için bizi yakından takip etmeye devam edin.

Felaket *Alex & Oliver*'ı Buldu

Yazar: Aaron Bank

Alex & Oliver ikilisinden Alex Smith'in trafik kazası geçirerek bu akşam geç saatlerde hayatını kaybettiği duyuruldu. Müzik sektörünün en parlak yıldızlarından biri aramızdan çok erken ayrıldı. Alex'in vefatıyla dünya sadece yetenekli bir müzisyeni kaybetmedi, insan haklarının büyük bir

savunucusunu da yitirdi. Siyahi topluluğun sesi olmasından eşitlik yürüyüşlerinde ön saflarda yer almasına kadar, Alex Smith insanlık için çok faydalı faaliyetlerde bulundu. Aramızdan kesinlikle çok erken ayrıldı.

Twitter Trend Hashtag'leri

#RIPAlexSmith

ShannonE: Yanlış Smith kardeşin ölümüyle sonuçlanan o korkunç olay. #RIPAlexSmith

HeavyLifter: Oliver kahrolası eziğin teki. Alex onun yüzünden erken çıkmasaydı hâlâ hayatta olurdu. Ölümü Oliver'ın suçu. Bu dünyanın gördüğü en iyi gitarist huzur içinde olsun. #RIPAlexSmith #SiktirgitOliverSmith

BlackJazz4235: *Alex & Oliver* da kim? Annelerinin evinin bodrumunda ağlayan bir *emo* grubu gibi görünüyor. #RIPAlexSmith #BullshitMusic

UptownGirly: Nasıl oluyor da henüz 6 Ocak'tayken idollerimden biri hayatını kaybediyor? Siktir git, yeni yıl. Yeniden başlamak istiyorum. #RIPAlexSmith

UntitledSoul: İşte bu yüzden uyuşturucuya hayır demelisiniz, çocuklar. Siktiğimin bağımlıları. #RIPAlexSmith

Oliver Smith'in Geleceği Risk Altında

Yazar: Eric Hunter

Alex & Oliver'ın muhteşem ikilisinden Alex Smith'in vefatının üzerinden altı ay geçti ve zaman Oliver Smith'e merhametli davranmadı. Magazincilerin, onun bir psikiyatri kliniğine yatırıldığını ortaya çıkarmasının ardından yozlaşmış çalışanlar da gördüğü tedavileri ifşa etti. Tüm bunlardan olumsuz etkilenen Oliver'ın muhtemelen ihtiyaç duyduğu yardımı alamadan klinikten ayrıldığını hepimiz gördük. O zamandan beri kimseyle görüşmüyor, neredeyse hiç evinden dışarı çıkmıyor. Yakın çevresinden biri, ruhsal bir çöküşün sınırında olduğunu iddia ediyor.

Hayranları Oliver'ın bu acı kaybın ardından toparlanıp iyileşeceğini umuyordu ama zaman geçtikçe umutlarımızı yitiriyoruz, çocuklar.

Belli ki Oliver gitar askısını temelli bırakıyor. Ayrıca dürüst olmamız gerekiyor. Alex olmadan Oliver'ı kim ister ki?

1

Oliver

Günümüz

Gözlerimi artık eskisi kadar sevedemediğim kadının yanında açtım. Bu her zaman böyle değildi. Cam Jones bir zamanlar hayatımı güzelleştiriyordu. Birbirimize ilham veriyorduk. Derin ve anlamlı sohbetler ediyorduk. Onu taparcasına seviyor, hatta günün birinde karım olacağını düşünüyordum. Ne yazık ki, zaman geçtikçe benim için yabancı birine dönüşmüştü.

Alex'in vefatından günler sonra Cam'in beni aldattığıyla ilgili söylentiler yayılmaya başlamıştı. Ancak bunların doğru olmadığına dair yeminler etmişti. Birlikteliğimizden kamuoyunun haberdar olmasını istemememin esas sebebi de buydu. Akbabalar pençelerini hayatınıza geçirdiğinde, sizi paramparça edene kadar yakanızı bırakmazlardı.

Cam söylentilerin doğru olmadığını söyledikten sonra konuyu derinlemesine araştırmamıştım. Gazetecilerin görevi yalan bilgiler yaymaktır. Zaten aklım başımda değildi. Aramızın bozulması ihtimalini bile kabullenemiyordum çünkü ona ihtiyacım vardı. Cam neredeyse her akşam benimle kalıyordu, buna ihtiyaç duymak aşağılık bir tavır olabilirdi ama yalnız kalma düşüncesinden nefret ediyordum.

Düşüncelerim, yalnızlık için çok ağırdı.

Cam yanımda esneyip kollarını iki yana açtığı sırada elleri yüzüme çarptı. Vuruşu karşısında inledim, ardından soğuk parmaklarından uzaklaşarak ona sırtımı döndüm. Bir insanın üzerinde kat kat battaniye olmasına rağmen bu kadar üşümesi beni şaşkına çeviriyordu.

Soluma doğru dönerken yorganı sağa doğru çekiştirerek üzerimden uzaklaştırdı ve kendi etrafına sıkıca sardı. Homurdanarak ellerimle şakaklarıma masaj yaptıktan sonra geniş yatağımın kenarına oturdum. Kalkmak için öne doğru eğildim ama dünya gözümün önünde hızla dönmeye başlayınca duraksadım.

Kahve.

Hem kahveye hem de on beş yıl daha uyumaya ihtiyacım vardı. Bayılmak dışında iyi bir uyku çekebildiğim son geceyi hatırlamıyordum. Ayık olduğum zamanlarda düşüncelerim uyuyamayacağım kadar gürültülüydü.

Neşeyle cıvıldaayan bir ses, “Uyanma zamanı, prenses,” diyerek kafamı yatak odamın kapısına çevirmeme neden oldu. Önümdeki silüet yavaşça belirginleşirken sol gözüm biraz açıldı.

Tyler elinde bir fincan kahve, bir şişe de ağrı kesiciyle karşımda dikiliyordu. Tıpkı onun yaptığı gibi, ben de söylemeden neye ihtiyacım olduğunu bilme yeteneğine sahip olduğu için şükrediyordum Otuzlarının sonlarında olan Tyler kısa boylu, kel ve süper kahraman kadar yapılı bir adamdı. Batı Yakası’na taşındığında New York’taki hayatından ardında bırakamadığı belirgin bir *Bronx* aksanı kalmıştı.

Daima en iyi tasarımcıların kıyafetlerini giyer, dünyanın en kötü güneş gözlükleriyle görünüşünü mahvederdi. Dürüst olmak gerekirse, bunlar yetmişli yıllarda yaşayan birinin takacağı türden gözlüklerdi. Babamla birlikte izlediğimiz *Welcome Back, Kotter**

* *Welcome Back, Kotter*, Gabe Kaplan’ın “Sweathogs” adlı ırksal ve etnik açıdan çeşitli bir iyileştirici eğitim sınıfından sorumlu bir lise öğretmeni olarak oynadığı bir Amerikan sitcom türündeki tv programıdır. (ç.n.)

dizisinde aynı gözlükleri gördüğüme neredeyse emindim. Tyler bir köpek olsaydı, *chihuahua* ile *pitbull* kırması olurdu. İnanılmaz derecede güçlüydü, çok fazla havlıyordu ve her açıdan komik bir görünüşü vardı. Her nasılsa bu durum onun işine yarıyordu.

Ona doğru biraz daha homurdanıp alnımı ovuşturmaya devam ettim.

Cam çarşafın içinde kıpırdadıktan sonra doğrulurken yüksek sesle esnedi ve avuçlarıyla yüzünü ovaladı. “Bu kahve benim için mi?” diye sordu Tyler’a doğru dönerek.

“Asla,” diye homurdanan Tyler yerden aldığı sutyeni ona doğru fırlattı.

“Ben de seni gördüğüme sevindim, Tyler.”

Sürekli tekrarladığım hatalardan hiç etkilenmeden, “Defolup gitsen artık, İblis,” diye cevap verdi. Birbirlerinden nefret ettikleri sır değildi. Aldatma dedikodularından önce bile Tyler onu dikkate değer görmüyordu. Alex’le aynı görüştelerdi: Cam beni ününü arttırmak için kullanıyordu.

Buna inanmakta zorlanıyordum. Yıllar önce tanıdığım o nazik ruh içinde bir yerlerdeydi. Aslında bunlar günü atlatmak için kendime söylediğim yalanlardı.

“Kahvemi kendim alırım. Zaten çıkmam gerekiyor. Basında iyi bir itibar kazanabilmek için yardım yapabileceğim hayır kuruluşları bulmam gerekiyor,” dedi Cam.

“İtibar için hayır kurumlarına bağış yapılmaz,” diye mırıldandım.

Gözlerini devirdi. “Hayır işi yapmamızın tek sebebi bu. Aksi halde ne anlamı var ki?”

Cam vücudunu yatağımın içinde kaydırarak çıplak göğsünü sırtıma yasladı. Simsiyah tenime yaslanmış koyu kahve teni, bizi bir anlığına bedenlerimizin uyduğu inandırdı. Oysa ikimiz de

uyumsuz bir yapbozun parçalarını birleşmeye zorladığımızı biliyorduk.

Bu gece konserim olduğunu hatırlatarak, “Menajerinle bu geceki konserinde sahneye çıkmam konusunda konuştun mu?” diye sordu Cam.

“Onun menajeri benim ve vereceğim cevap kesinlikle hayır,” dedi Tyler.

Cam rahatsız olduğunu belli eden bir homurtu çıkardı. “Onu ne zaman kovacaksın?”

“Asla,” diye cevap verdim.

“Duydun mu? Asla. Ben de senden kurtulacağı günü bekliyorum,” dedi Tyler.

Cam ona doğru tıslayınca Tyler da aynı şekilde karşılık verdi.

Dudaklarını hafifçe kulağıma yaklaştırdığında bedenim bu basit dokunuşundan hafifçe irkildi. Bir mesaj vermek amacıyla bakışlarını Tyler’ın üzerine diktiğinden oldukça emindim. Onun değil, benim üzerimde hâkimiyeti olduğunu kanıtlıyordu. “Dün gece eğleneliydi,” dedi yoğun ve duygusuz ses tonuyla. Eğleneli... Gerçekten öyle miydi? Doğrusunu hatırlamayacak kadar çok içmiştim. Saçları iki yana sallanarak enseme sürtündü. “Birkaç toplantıya katılmam gerekiyor. Akşam görüşürüz.”

Hiçbir şey söylemedim. Benden herhangi bir karşılık beklediği de yoktu, Cam’le fazla konuşmuyorduk. Doğruyu söylemek gerekirse o konuşurdu, ben susardım ve bu durum onun için bir sorun değildi. Bütün arzusu birilerinin oturup anlattığı her şeyi dinlemesiydi. O dinleyecek birine ihtiyaç duyuyordu, benim de yanımda olacak birine ihtiyacım vardı. Geceleri yanımda yatarken hayatımın o kısacık anlarında, tüm dünyam yıkılmamış gibi davranarak kendimi daha az yalnız hissediyordum.

Yalnızlığın, insanları artık kendilerini ait hissetmedikleri yerlere bağlaması ne kadar tuhaftı.

Cam üzerimdeki kontrolünü gösteren ukala bir tavırla elbisesini giydi. “Hoşça kal, Ty.” Tyler’in elindeki kahveyi aldığı gibi kalçasını sallayarak odadan çıktı.

Tyler onun odamdan ayrılışını tiksintiyle izliyordu. “İşte bu, şeytanla aynı yatağı paylaşmanın gerekmediğinin gündelik hatırlatıcısıydı,” dedi. “Her neyse, elimizi çabuk turalım. Gitmeliyiz. Şimdiye kadar düş almış olmalıydın.”

Giyinme odama yönelip kapısını açtı, bir insanın sahip olması gerekenden daha fazla marka kıyafetle doldurulmuş devasa alanı ortaya çıkardı. Ortasında mutfak tarzı kocaman bir ada bulunan dolabın çekmecelerinde pahalı saatler, marka çoraplar ve çoğu insanın ev kredisinden daha pahalı mücevherler vardı.

“Düşünüyordum da belki konseri ertelemeliyiz.”

“Dalga geçiyorsun, değil mi?” diye sorarken dolabımdan benim için seçtiği giysilerle çıktı. “Bu akşam için konseri kabul eden sendin.”

Yalan sayılmazdı. Konser benim fikrimdi. Dağıldığım ve tam bir harabeye dönüştüğümle ilgili birçok haber okuduktan sonra iyi olduğumu kanıtlamak zorunda hissetmişim. Aslında hiç iyi değildim. Yalnızca kendi kariyerimi düşünemezdim, müzik yapmaya devam etmemi bekleyen bir ekibim vardı. Menajerimden halkla ilişkiler ekibime; Kelly’den -şükürler olsun ki- trafik kazasından küçük sıyrıklarla kurtulan Ralph’e kadar birçok insanın geçim kaynakları bana bağlıydı. Plak şirketimin bana solo sanatçı olma tercihi sunması, tüm ekibimin çalışmaya devam etmesini sağlamak için bir fırsat oluşturmuştu.

Yine de... tek başıma nasıl müzik yapacağımı bilmiyordum.

Tanrım, kardeşim olmadan nasıl var olacağımı bile bilmiyordum.

“Bu iyi bir fırsat, Oliver,” dedi Tyler tedirgin düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. “Kolay olmayacağını biliyorum ve o sah-

nede senin yerini alabilseydim, bunu yapardım. Ancak yapabileceğim en iyi şey sahne arkasında yanında olup Kelly ile sana destek vermek. Bu arada biz konuşurken o sana kahvaltı hazırlıyor. Git duş al, *Chucky*'nin* tohumlarını bedeninden arındır."

Üç duş başlıklı -bazı zengin insan dertleri- ebeveyn banyosuna yönelip Tyler'ın söylediğini yaptım. Açıkçası bu geceki performansımın neden önemli olmadığı konusunda daha fazla tartışmak istiyordum çünkü gerçekten anlamsız geliyordu. Ben bir ikilinin parçasıydım, Alex'in ölümüyle birlikte benim için *Alex & Oliver*'ın geride kaldığı ortadaydı.

Birçok haberde bahsedildiği gibi, Alex olmadan Oliver'ı kim isterdi ki?

Düşün altında dururken başımdaki uğultulu ağrının geçmesini umuyordum ancak geçmedi. Suyun gürültülü düşüncelerimi temizleyeceğini sanmıştım, bu isteğim de gerçekleşmedi. O kadar şanslı değildim. Uzun zamandır alkol almadan zihnimi susturmanın bir yolunu bulamamıştım.

Duştan çıktığımda aynaya bakmadım. Evimdeki aynaların çoğu çarşafarla kapatılmıştı. Uzun zamandır aynalara bakmamıştım çünkü her birinin yansımasında kardeşim bana bakıyordu.

* Yazar burada, Don Mancini'nin yazıp yönettiği 2004 yapımı *Seed of Chucky* filmine gönderme yapıyor. (c.n.)

2

Emery

Kahvaltıda ne var?

Dolapları karıştırarak Reese için bir şey, herhangi bir şey arıyordum. Dün akşam yemeği için son yumurtalarımızı ve sosisle-rimizi kullanmıştık. Yemekten sonra kütüphaneden aldığımız ki-tapları okurken atıştırmak için fıstık ezmesi kavanozunun dibini kaşıkla güzelce sıyırmıştık.

Düşün, düşün, düşün, Emery.

Neredeyse bitmek üzere olan bir kavanoz reçelle bir dilim so-mun ekmek çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktım.

Ekmeğin yalnızca kenar kısımları kalmıştı ancak üzerine ne ka-dar reçel sürersem süreyim Reese kenarları yemeyi reddediyordu.

“Bu gerçek ekmek değil, anne,” diye tekrar tekrar itiraz ederdi. “Bunlar ekmeğin popo kısımları. Göl kenarındaki kuşlar yiyor.”

Doğru olsa bile bu sabah fazla seçeneğimiz yoktu. Banka he-sabımda sadece on iki dolar kırk beş sent vardı ve maaş günüm yarındı. Bu paranın yarısı kiraya gidecekti, diğer yarısını ise an-cak bütçe dostu yiyecekler için kullanabilirdim. Otelde aşçı po-zisyonundaki işimi kaybettiğim için hayatımızda fazla hareket alanı kalmamıştı.

O günden beri geceleri *Seven** adında, nadiren yoğun olan küçük bir barda çalışıyordum. Elbette bu iş bana çok para kazandırmıyordu, hâlâ işsizlik kurumundan işimi kaybetmemden dolayı alacağım para hakkında geri dönüş bekliyordum.

Bir bıçak çıkarıp normal bir ekmek parçası gibi görünmesi için “popo kısımlarını” olabildiğince kestim. Ardından üzüm reçeliyle kapladım.

“Reese, kahvaltı!” diye seslendim.

Odasından çıkıp koşar adımlarla mutfak masasına geldi. Sandalyesine yerleşirken yüzünü buruşturarak homurdandı. Eşsiz yemeğimden hiç etkilenmeden, “Bu popo kısmı, anne!” dedi şımarık tavrıyla.

“Üzgünüm, ufaklık.” Yanına yürüyüp dalgalı kömür karası saçlarını karıştırdım. “Bu hafta işler biraz sıkışık.”

“İşler her zaman sıkışık,” diye homurdanarak bir lokma ısırıktan sonra kalan ekmeği tabağa bıraktı. “Şey, anne?”

“Efendim, tatlım?”

“Biz fakir miyiz?”

Soru kulaklarımda yankılanıp içime saplandı. Söyledikleri karşısında yaşadığım şaşkınlıkla, “Ne? Hayır, tabii ki değiliz,” diye cevap verdim. “Neden böyle bir şey söyledin ki?”

“Okuldaki Mia Thomas, sadece fakirlerin *Goodwill*’den alışveriş yaptığını söyledi, biz de tüm kıyafetlerimizi oradan alıyoruz. Ayrıca Randy kahvaltıda hep *McDonald’s* yiyormuş, sen *McDonald’s* kahvaltısı yapmama asla izin vermiyorsun. Ayrıca, ayrıca, ayrıca,” diye bağırırken fakirlik düzeyimizi gösterecek en büyük kanıtı sunmaya hazırlanıyormuş gibi heyecanlıydı. “Bana popo kısımlarını yediriyorsun!”

Ona gülümsedim ancak kalbim parçalanmaya başlamıştı. Beş

* (İng.) Yedi. (e.n.)

yıl önce Reese dünyaya geldiğinden beri kalbim durmaksızın bunu yaşıyordu. Onu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissettiğim için her gün paramparçaydı. Ona yetemediğimi, gerçekten hak ettiği hayatı veremediğimi hissediyordum. Hayatımdaki en zor deneyim bekâr ebeveyn olmaktı ama bu konuda hiçbir seçeneğim yoktu. Ailemizde kesinlikle bir baba figürü olmayacaktı, o yüzden her şeyi tek başıma çözmeyi öğrenmiştim.

Geçimimi sağlamak için çok çalışmama rağmen bu sıralar hayat şartları beni daha da zorluyordu. Her gün, çökme noktasına ulaşmam an meselesiymiş gibi hissediyordum.

Son zamanlarda durumun bu kadar sıkışmasından nefret etsem de çalıştığım bardaki müşteri durgunluğu, daha az bahşış anlamına geliyordu. Ayrıca yaptığım iş görüşmelerinden hiçbir sonuç çıkmamıştı. Kirayı geciktirdiğimi ve yaklaşan bir sonraki okul ücretini ödeyemeyeceğimi Reese'e henüz söyleyememiştim. Dolayısıyla yaz okuluna devam edemeyecekti. Kalbini kırdığım için tıpkı benim gibi o da çok üzülecekti. Ebeveynler olarak çocuklarımızın kalplerini kırdığımızda biz daha çok parçalanıyorduk, acaba çocuklar bunu anlıyor muydu?

Ne zaman rahat nefes alacağımızı bilmiyordum.

Bana çok benzeyen kızıma baktım. Bazı özelliklerinin babasına benzediğinden emindim ama onları görmediğim için mutluydum. Tek gördüğüm her yönüyle mükemmel olan küçük, güzel bir kız çocuğuydu.

Peki ya gülümsemesi?

O gülümseme benimkini andırıyordu. Ancak sol yanağındaki derin gamzeyle daha çok anneme benziyordu.

Bu gülüş için binlerce kez şükrediyordum.

Ayrıca görme bozukluğu lanetini de benden almıştı. Kalın çerçeveli, yuvarlak gözlükler takmasının nedeni buydu. O güzel yü-

z nc bayılıyordum. Onun hayatımda olmadığı günleri düşünmek neredeyse imkânsızdı.

Yetersizlik hissiyle kalbimin her gün paramparça olduğunu söylüyordum ama Reese'in her gülümsemesiyle kalbimin kırıkları iyileşmeye ba lıyordu. O benim dünyadaki mele imdi, var olma sebebimdi ve kırılan kalbimin tüm çatlakları onun sevgisiyle iyile irdi.

Ona doğru ilerleyerek zaten dola mı  olan kömür saçlarını biraz daha karı tırdım. En kısa zamanda formunu kaybetmiş buklelerine bakım yapıp kıvrımlarının düzelmesini sa lamam gerekecekti. Ancak benim asıl derdim ak am yemeğini nasıl yapaca ımdı. Bu kişisel bir endi eydi, Reese'e ulaşmasına izin veremeyece im gizli bir zihinsel mücadeleydi. "Okuldakilerin söylediği her şeyi dikkate almamalısn, Reese."

"Bayan Monica, Bayan Rachel ve Bayan Kate buna dahil mi?" diye sordu  a kınlıkla.   retmenlerini dikkate almamak konusunda izin alacağı için heyecanlanmı tı.

"  retmenlerin *dışında* herkes."

Sandvi ini eline alıp bir ka ını kaldırdı. "Yani biz fakir değil miyiz?"

"Bir düşünelim bakalım. Uyuyacak bir yata ımız var mı?"

Yava ca ba ını salladı. "Evet."

"  inde ya ayabilece imiz bir evimiz var mı?"

"Hı-hı."

"Bizi istediğimiz yere götüren bir arabamız var mı?"

"Evet..."

"Ekme in popo kısmı bile olsa her zaman yiyecek bir şeyler bulabiliyor muyuz?"

"Evet."

"Peki seni seven bir annen var mı?"

Utangaç bir tavırla gülümsedi. “Evet.”

“O halde fakir olmamız mümkün değil. Üzerimizde giysilerimiz, başımızın üzerinde bir çatı ve kullanabileceğimiz bir arabamız var. Ayrıca birbirimizin sevgisine sahibiz. Sevgiye sahip olan hiç kimse fakir değildir.” Bu söylediğimde ciddiydim. Reese hayatıma girdiğinde gerçek zenginliğin, onu sevgiyle sarıp sarmalamak olduğunu öğrenmiştim.

Sevgisi benim zenginliğimdi. Onun sevgisiyle yarına olan umudumu asla kaybetmeyecektim.

Reese kaşlarını indirerek bana ciddi bir bakış attı. “Yani Mia ve Randy’nin söyledikleri tamamen saçmalık mı?”

“Evet, ağız dolusu saçmalık.”

“Hmm, kızarmış saçmalık kulağa hoş geliyor*,” dedi sandviçini ısıtırken. “Akşam yemeğinde yiyebilir miyiz?” diye sordu.

“Belki, tatlım. Bakarız.”

Duyduğum zil sesiyle yerimden kalkıp kimin geldiğini görmek için kapıya yöneldim. Açtığımda tanıdık bir simayla karşılaştım.

“Günaydın, Abigail.” Komşuma gülümsedim. Abigail Preston, Reese’le beş yıl önce buraya taşındığımızdan beri karşıımızdaki dairede oturuyordu. Tek başına yaşayan altmışlı yaşlarının başında bir kadındı, hem Reese hem de benim için bir melekten farksızdı. Gece vardiyasında çalışmam gereken günlerde Reese’e benim için seve seve bakıyordu. Karşılığında da hiçbir şey istemiyordu. Ona ödeme yapmayı denediğimde bana insanların karşılık almak için iyilik yapmaması gerektiğini söylerdi.

“İyiliği yalnızca iyilik olsun diye yaparsın, Emery. Dünya, iyi insanlar içlerinden gelerek iyi şeyler yaptığı için dönmeye devam ediyor.”

* Cümlelerin orijinalinde kullanılan *baloney* kelimesi aynı zamanda bir cins salam anlamı da taşımaktadır. Yazar burada kelime oyunu yapıyor. (ç.n.)

Abigail yalnızca iyi kalpli biri değildi, aynı zamanda emekli bir terapistti ve beş yıl önce yeni anne olduğumda bana çok yardımı dokunmuştu. Kaygılarımı, korkularımı atlatırken benimle konuşmak için hep yanımdaydı. Üstelik bunu ücretsiz olarak yapmıştı.

Bir keresinde ona, daha güzel bir semtte yaşamak için yeterli parası olduğu ortadayken neden bu apartmanda yaşadığını sormuştum. Bu tercihinin ardındaki hikâye kalbimi ısıtmak için fazlasıyla yeterliydi. Oturduğu daire, vefat eden kocasıyla birlikte yaşadığı ilk yerdi. Abigail kocasının vefatından sonra, yaşayacak yeni bir yer aramaya başladığında eski dairesinin kiralık olduğunu görmüş ve buraya geri taşınması gerektiğini hissetmişti.

Söylediğine göre bu sadece bir daire değildi, onun hayat hikâyesiydi. Üstelik bu hayat hikâyesi olmasaydı Reese ve benimle yolu asla kesişmeyecekti.

Tanrıya şükür, bir insanın hayat hikâyesi bazen başkalarının-kiyle kesişebiliyordu.

“Selam, canım.” Bana en tatlı gülümsemesiyle baktı. Baştan aşağı sarının en canlı tonlarında giyinmişti. Gümüş rengi saçları atkuyruğu şeklinde toplanmış, gözlükleri boynundaki zincirde asılıydı. Ayrıca elinde bir kutu tutuyordu. “Dün akşam yemeğinden kalan çöreklerle birlikte bir uğramak istedim. Tatlı krizindeydim ama tek başıma bir düzine yiyemedim, bu yüzden fazla olanları sizin için ayırabileceğimi düşündüm.” Şekerli ikramları görebilmem için kutuyu açtı.

Kapıyı her zaman doğru anda çaldığının farkında bile değildi.

“Çörekler!” Reese bağırarak kapıya doğru koştu, Abigail’in elinden mucize kutusunu kaptı. Çoğu insanın bir kutu çöreği mucize olarak görmeyeceğini biliyordum ancak buzdolabı bomboştu, maaş günü de henüz gelmemişti. Bu yüzden bir kutu çörek göklerden gelen bir mucizeydi.

Reese çöreklerle gömülmek için oturma odasındaki kanepeye doğru koşarken arkasından seslendim. “Ne diyorduk, Reese?”

“Teşekkür ederim, Abigail!” diye bağırdığında ağzı çoktan şekerli güzelliklerle dolmuştu.

“Sadece bir tane ye, Reese. Ciddiyim.”

O çörekler yarın akşam maaş çekim gelene kadar bizi idare etmeye yeterliydi.

Abigail’e dönüp gözlerimi kısarak baktım. “Dün gece tatlı krizi tutan biri için o kutuda hâlâ tam bir düzine çörek olması garip.”

Bana kurnaz bir gülümsemeyle baktı. “Kutuya fazladan bir tane koymuş olmalılar.”

Evet, tabii.

Yalnızca iyi şeyler peşinde koşan iyi bir kadındı.

Hafifçe yana dönüp kollarımı kavuşturdum. “Teşekkür ederim. Bu sabah buna ne kadar ihtiyacımız olduğunu bilemezsin.”

Kaşlarını çattı. “Sanırım biraz fikrim var.” Arkasından bir kâğıt parçası çıkararak bana uzattı. “Bu yanlışlıkla senin posta kutun yerine benimkine bırakılmış.”

Katlanmış kâğıdı elinden alıp üzerindeki notu okudum.

Kira gecikmişti.

Yine.

İşimi kaybetmem ve Reese’in birkaç sağlık sorunu nedeniyle son iki aydır ödemeleri geciktiriyordum. Apartman yöneticisi Ed bu durumu görmezden gelecek kadar nazik davrandığı için şanslıydım ama bıraktığı nota bakılırsa misafirperverliği artık ipin ucunda sallanıyordu. Gerçekten onu suçlayamazdım. İşini yapması gerekiyordu, üstelik evden atılmadan iki ay geciktirmeme izin vermesi beni şaşırtmıştı.

Ed’in kirayı birkaç hafta geciktirdikleri için insanları kapının önüne koyduğunu görmüştüm. Hiç uzatmadan kestirip atan bir

adamdı. Reesc'le benim için ayrıcalık tanıyordu. Buradaki hukuki yükümlülüklerinin tamamen farkındaydım ve bu durumun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum. Ayrıca bir insana borçlu olduğunuzu bilmekten daha kötü bir duygu yoktu. Hem kendim hem de Reese için üzerimizde hiçbir borç kalmasını istemiyordum. Şimdilik Ed'in gösterdiği yardımseverliğe minnettardım. Reesc'e karşı biraz zaafı vardı ve sürekli ona kendi annesini hatırlattığımdan bahsederdi. O da bekâr bir anne olduğu için muhtemelen Reese'de kendini görüyordu.

Artık bize daha fazla merhamet edemezdi, iki gün içinde ona yaklaşık iki bin dolar ödemem gerekiyordu. Cuma gününe kadar elime para geçmeyecekti. Geçse bile iki haftalık maaşımın büyük bir kısmı kiraya gidecek, benzin ve yiyecek için çok az para kalacaktı.

Derin bir nefes alarak güçlü durmaya çalıştım. Sonsuz bir savaşmışım gibi hissediyordum. Bir şeye yetişmeye çalışsam bir diğeri aksıyordu.

"Emery, paraya ihtiyacın varsa..." Abigail konuşmaya başladığında hızla başımı sağa sola salladım.

Geçmişte ondan borç almıştım, bunu tekrar yapmayı kendime yakıştıramıyordum. Hayatımı kolaylaştırmaları için sırtımı başkalarına dayamaya devam edemezdim. Tamamen kendi ayaklarımın üzerinde durmalıydım. Keşke nasıl ilerleyeceğimi daha iyi bilebilseydim.

"Sorun yok, gerçekten. Her şey yoluna girecek. Her zaman yoluna girer."

"Haklısın, biliyorum. Yine de yarına ulaşmak için fazladan desteğe ihtiyacın olursa ben buradayım."

Tam o anda kalbim hem kırıldı hem de iyileşti. Akmaması için her gün çabaladığım gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzölmeye

başladığında Abigail'e arkamı döndüm. Kendimden, mücadelelerimizden utanıyordum.

Fakat Abigail buna izin vermedi, başını iki yana sallayarak gözyaşlarımı sildi. Sonra çok basit ama bir o kadar da anlamlı dört kelime söyledi. "Sen zayıf değilsin, güçlüsün."

Sen zayıf değilsin, güçlüsün.

Bunu nasıl yapıyordu? Ne duymaya ihtiyacım olduğunu nasıl biliyordu?

"Teşekkür ederim, Abigail. Gerçekten. Sen bir meleksin."

"Melek değil, sadece iyi bir arkadaşım. İyi hatırlattın, bir arkadaşımın kahve içecektim. Sana iyi günler!" Arkasını döndükten sonra her zamanki haliyle bir iyilik perisi gibi süzülerek uzaklaştı.

Hemen Reese'in yanına gidip elindeki çörek kutusunu aldım. Kutudakilerin iki buçuk tanesi eksilmişti, açıkçası daha fazlasını yemediğine şaşırmıştım.

"Özür dilerim, anne. Kendimi tutamadım. Çok güzel! Sen de bir tane yemelisin."

Gülümserken çöreklerin enfes kokusundan neredeyse şekerim fırlayacaktı. Yememek için direndim çünkü yemezsem daha sonra o bir tane fazla yiyebilecekti. Anneliğin, çocuğunuza daha sonra evet diyebilmek için kendinize hayır demek anlamına geldiğini çabuk öğrenmiştim.

"Şu an tokum, bebeğim. Haydi git, elini yüzünü yıka. Seni okula tam zamanında götürmeliyiz."

Kanepeden fırlayıp elini yüzünü yıkamak için banyoya ilerledi.

O yokken elimdeki kira bildirimini okudum. Kafamda düşünceler dönüp dolaşıyor, kirayı ödeyebilmemiz için neler yapabileceğimi hesaplamaya çalışıyordum.

Fazla düşünme, Emery. Her şey yoluna girecek. Her zaman öyle oldu, yine olacak.

Bu somut inancı aklımın en derin köşelerinde saklıyordum, ben bir istatistik kadınıydım ve istatistikler benim tarafımdaydı. Hayatımın en zor zamanlarını düşünüyordum ve üstesinden gelemeyeceğimi sandığım her şeyi, bir şekilde başarmıştım. Hayatta kalmıştım.

Şu anki durumumuz daha önce yaşadıklarım kadar kötü değildi, bu yüzden moralimi bozmadan önüme bakmaya devam edecektim. Karanlık bir mağaraya düşmemiştim, sadece bulutlu bir gökyüzüyle karşı karşıyaydım.

Bulutlar bir noktada dağılacak ve güneş yeniden parlayacaktı. İstatistikler asla yalan söylemezdi, en azından benim umudum buydu.

Ayrıca güneşin hiçbir zaman kaybolmadığını, bazı günler bulutların arkasına saklandığını bilmek beni bir nebze olsun avutuyordu. Bulutlar dağılana kadar kendimi müziğe verecektim. Bazı insanlar zihinlerini rahatlatmak için yogaya ya da spora yönelirdi. Kimileri yürüyüşe çıkar veya günlük tutardı. Peki ya ben? Benim rahatlama yöntemim müzik ve şarkı sözleriydi. Müzik benimle daima başka hiçbir şeyin yapamayacağı yollarla konuşurdu. Şarkı sözleri bana her zaman hislerimin yaşanmaya değer olduğunu, korkularımda yalnız olmadığımı hatırlatırdı. Bir yerlerde bir başkası da aynı acıları yaşıyordu.

Hüzünlü hisseden tek kişi olmadığımı bilmek bile beni anlamayacağım kadar çok açıdan rahatlatıyordu. Aynı şekilde mutluluk duygusu da sadece bana ait değildi. Dünyanın herhangi bir yerinde benimle aynı şarkıyı dinleyen, kendini mutlu ya da üzgün hisseden güzel bir yabancı vardı.

Evden çıkarken kapı paspasının üzerinde duran bir kese kâğıdı dikkatimi çekti. İçinde çeşitli yiyecekler, üzerinde ise bir not vardı. "Bu hafta *Chopped** oynayabileceğinizi düşündüm, şef."

* Amerikan televizyonunda yayınlanan bir yemek yarışması programıdır. (e.n.)

Notu Abigail'in yazdığı çok açıktı. Komşumun, içinde çeşitli yiyecekler olan bir kese kâğıdını kapıma bırakması ilk kez başıma gelmiyordu. *Chopped*, üçümüzün sık sık birlikte seyrettiği bir programdı. Rasgele seçilmiş yiyecekleri alıp bunlarla bir yemek pişirmek üzerine kurulmuş bir yarışma konseptiydi.

Abigail bir gün şef olmayı hayal ettiğimi biliyordu. Bizim için bıraktığı o küçük yiyecek poşetleri bizi yalnızca fiziksel olarak doyurmayacak, ruhumu da besleyecekti. İçine baktığımda bir ekmek, küçük bir ballı jambon, dört tatlı patates ve fıstık ezmesi olduğunu gördüm.

Üzerinde Abigail'in terapist görüşlerinin yazılı olduğu bir not vardı:

Birinden yardım istemek sizi zayıf biri yapmaz.

Tam o anda güneş, bulutların arkasından biraz olsun görünmüştü.

"Reese! Hadi gidiyoruz!" Saate bakıp seslendikten sonra aceleyle jambonu buzdolabına yerleştirdim. Minnet dolu gözyaşlarına ayıracak vaktim yoktu. Yapmam gereken tek şey, Reese'i sabah dokuzdan önce okula yetiştirmekti.

Her gün Reese'i bırakmaya giderken *Alex & Oliver*'ın ilk iki albümünü dinliyordum. Yalnızca ilk ikisini dinlerdim çünkü bana göre en iyileri onlardı. Hollywood'un para avcıları ikilinin üzerine üşüşmeden önce seslerinde bir özgünlük vardı. Alex ve Oliver Smith birer söz dehasıydı ancak plak şirketleri onların gerçek yeteneklerini göstermelerine izin vermemişti. Onları basmakalıp yıldızlar olmaya zorlamışlardı. Hayranlarının çoğu yeni şarkılarını çok beğenmişti çünkü basmakalıp müzik için devasa bir pazar vardı. Aksi halde ortaya böyle albümler çıkmazdı.

Peki ya biz orijinal hayranlar? Değişimi fark etmiştik. Oliver yakında TV'deki bir müzik yarışmasında sunucu olursa hiç şaşırmazdım.

Yeni tarzlarının hayranı olmasam da ilk iki albümle aramda oldukça duygusal bir bağ vardı. Albümler sanki hayatımın ilk evrelerini anlatıyor gibiydi.

Alex & Oliver'ın *Faulty Wires* albümü gençliğimin parçasıydı, üstelik benim için dünyalara bedeldi. Birkaç ay önceki acı olaydan sonra ikiliden daha fazla özgün ve gerçek müzik dinleyemeyeceğimizi düşünmek çok üzücüydü. Oliver'in özüne dönmesini umutla bekliyordum ama manşetlere bakılırsa başından geçen felaketin ardından hayata dönmek için herhangi bir gayreti kalmamıştı.

Okuduğum son habere göre, geçtiğimiz altı ay boyunca evinden hiç çıkmayıp tamamen yalnızlığa gömülmüştü.

Gerçek şuydu ki, onu suçlayamazdım.

Yerinde olsam ben de kendimi kaybederdim.

Arabada *Alex & Oliver* çaldığımda Reese henüz anlayamadığı şarkı sözlerine eşlik ediyordu. Bunlar ilk aşkları, umutları ve iblisleri anlatan şarkı sözleriydi. Mücadelelerin, kazanılan zaferlerin sözleriydi. Gerçeklerin sözleriydi.

Şarkıya eşlik etmeye başlarken dünyadaki her kadın gibi Oliver'in bu sözleri aslında benim için yazdığını hayal ettim.

3

Emery

Tüm günümü iş arayarak geçirdikten sonra Reese'i okuldan aldım. Birlikte akşam yemeği yedik ve onu Abigail'in yanına bırakarak *Seven*'daki vardiyama gitmek üzere yola çıktım. Mekân neredeyse tamamen kuytuda kalıyordu. İçeride bir bar olduğunu anlamadan önünden geçip gidilebilirdi. Buna rağmen insanlar bir şekilde burayı fark ediyordu.

İşletme sahibi Joey'ye binanın dışına daha fazla tabela yerleştirip ışıklandırma yaptırması gerektiğini söylemiştim. Ancak o her zaman işlerin iyi olduğunu söyleyip duruyordu. Elbette işleri yolundaydı, sadece çok daha iyi olabilirdi.

O gece barda takılan fazla insan yoktu. Arka köşedeki locada, başında beyzbol şapkası olan deri ceketli bir adam oturuyordu. Omuzları öne doğru çökmüş, ellerini bardağın etrafına sarmıştı. Bar kısmında yirmi ikisini geçmemiş genç bir çift oturuyordu, bunun ilk ya da ikinci randevuları olduğu belliydi. Aralarındaki çekingen diyaloglar ve temaslar, yeniden buluşmalarının mümkün olup olmadığını merak etmeme sebep olmuştu.

Barın diğer ucunda mekânın daimi müşterisi Rob oturuyordu.

Seven açıldığından beri Rob'un aynı taburede oturduğuna yemin edebilirdim. Her zaman yanında getirdiği kahvesiyle onun

için hazırladığımız birkaç kadeh viskiyi içerdi. Gazetelerden bulmaca çözer ya da güncel olaylar hakkında bir şeyler okurdu ama neredeyse hiç konuşmazdı.

Rob'un kendine özgü, kimsenin işine burnunu sokmayan bu yönünü seviyordum.

"Bu gece çok hareketli bir kalabalık var," dedi Joey barın arkasına geçip yanına gittiğimde. Başıyla ortamı işaret ederken var-diyasını bitirmek üzereydi. "Bu çılgınlığın üstesinden tek başına gelebilecek misin?"

Gülümsemeden edemedim. "Elimden geleni yapacağım." Sah günleri barın en sakin günleriydi, neredeyse hiç bahşiş alamayacak olsam da hiç yoktan iyidir diye düşünürdüm. Salı geceleri ortalama yirmi ya da otuz kişi uğrardı, bu da iyi bir salı geçiriyorsam elli dolar bahşiş demekti.

"Sadece bir uyarı, stadyumda büyük bir konser var. O yüzden konserden sonra kalabalık olabilir."

"Konser mi? Kim sahne alıyor?" diye sordum. Normalde büyük gösterilerin tarihlerini not etmeye çalışırdım çünkü barın daha yoğun olacağını bilirdim. Ancak önceki günlerde konserle ilgili hiçbir şey görmemiştim.

Joey omuz silkti. "Bilmiyorum, Oliver ve Adam ya da Adam ve Oliver gibi bir şey olabilir mi?"

"Alex ve Oliver mı?" Duyduklarım karşısında afallamış bir halde nefes aldım.

"Evet, o işte. Sanırım kardeşlerden biri yokmuş. Radyoda duydum. Biri bu yılın başlarında öldürülmüş. Çok üzücü."

Bu gerçek olamazdı. *Alex & Oliver* en sevdiğim müzisyenlerdi. Onların müziği çocukluğumu yansıtıyordu. O tuhaf hayranlardan biriymişim gibi konuşmak istemiyordum ama küçük kız kardeşim Sammie'yle birlikte *Alex & Oliver*'a ünlü olmalarından

Önce bayılırdık. Reese bile tüm şarkı sözlerini ezbere biliyordu. Alex'in vefatından sonra, üç gün boyunca albümlerini tekrar tekrar dinleyerek ağlamıştım.

Üçüncü günün sonunda, hiç tanımadığım biri için bu kadar çok şey hissetmek biraz ahmakça gelmişti. Yine de bir parçam onu müziği aracılığıyla tamyormuşum gibi hissettiriyordu.

Nasıl oluyordu da bu gece bir konser düzenleniyordu? Oliver yanında kardeşi olmadan nasıl şarkı söyleyecekti?

Bu gecenin Oliver Smith için ne kadar önemli olduğu Joey'nin ilgisini çekmiyormuş gibi görünüyordu. "Tamam o zaman, ben çıkıyorum. İyi geceler."

"İyi geceler, Joey."

Joey gittikten sonra barı temizledim, onun yıllardır durmadan dinlettiği CD'yi yeniden dinlerken binlerce insanın duyabileceği büyümlü sesleri hayal ettim. Daha iyi şarkıları dinlemenin tek yolu, birilerinin müzik kutusuna bir dolar atmasıydı ve görünüşe göre bunu yapan sadece bir dolarlık banknotlarını yüzülmüş gibi göstermeyi seven sarhoş üniversite öğrencileriydi.

Oliver'in bu gece açılışı hangi şarkıyla yapacağını çok merak ediyordum.

Konseri hangi şarkıyla bitireceğini merak ediyordum.

Aylar önce yaşanan kazadan sonra tekrar sahneye çıkmanın onun için ne kadar korkutucu olacağını merak ediyordum. Yerinde olsaydım, yaşadığım sarsıntı ve kalp kırıklığından sonra muhtemelen bir daha asla şarkı söyleyemezdim.

Ancak Oliver'in sesi... duyulmalıydı. Tüm ikililerde hayranların mutlaka bir gözdesi oluyordu. Sammie, Alex'i severdi. Peki ya ben? Tam bir Oliver hayranıydım. Dünyanın çoğunluğu onun daha az dikkat çeken kardeş olduğunu düşünüyordu, bence bu hiç doğru değildi. Alex ikilinin kalbi, Oliver da ruhuydu. Sesi, çoğu

sanatçının erişmeyi hayal dahi edemeyeceği kadar duygu yüklüydü. Neredeyse gerçeküstü bir yeteneğe sahipti.

Duygularını açıkça yaşadığını görmek, onu dinlemek için orada olmalıydım. Diğerleriyle yan yana durup şarkı sözlerini onunla birlikte söylemeliydim.

Arka köşedeki şapkalı adam elini havaya kaldırıp, “Bir tane daha,” diye mırıldanarak bir süre salladıktan sonra indirdi. Bana doğru bakmamıştı bile, ne istediğini tam olarak kestiremiyordum. Yanına ulaşmam uzun sürmüş olmalıydı çünkü elini havaya kaldırıp bir kez daha bağırdı. “Bir tane daha!”

Bir an için köşedeki masada oturan kişinin *DJ Khaled* olup olmadığını düşündüm. Çok geçmeden bağırarak, “*We da best!*” dedikten sonra herkese Asahd’ın babası olduğunu anlatmaya başlayacakmış gibiydi.

Genellikle adamın bağırışına aldırılmaz, tüm normal müşteriler gibi bara gelip sipariş vermesini söylerdim ama bu gece çok durgundu. Beni meşgul edecek, yerimde saydığımı hissettirmeyecek her şey benim için önemliydi.

Ona doğru yürüdüğüm sırada başını öne eğmeye devam ediyordu.

“Merhaba. Kusura bakmayın. Mesaiye yeni başladım ve tam olarak ne içtiğinizden emin değilim.”

Onu görebilmem için başını kaldırmadı ancak boş bardağı bana doğru ittirdi. “Bir tane daha.”

Tamam, Khaled ama hangisinden bir tane daha?

“Özür dilerim...” Konuşmaya başladığım anda sözümü kesti.

“Viski,” diye tısladı derin ve boğuk ses tonuyla. “Ucuz olanlardan değil.”

Bardağını alıp bara doğru ilerledim, ona en iyi viskimizden bir bardak doldurdum. Aslında iddialı bir içki sayılmazdı. Kesinlikle

* “Biz en iyisiyiz!” *DJ Khaled*’in 2007’de yayınlanan ikinci stüdyo albümünün adıdır. (ç.n.)

DJ Khaled in, “Bir tane daha!” diye bağırabileceği türden değildi ama climdekilerin en iyisi buydu.

Geri dönerek viskiyi masaya koydum. “Al bakalım.”

Bir şeyler mırıldansa da bunun *teşekkür ederim* olmadığından kesinlikle emindim. Sonra bardağı kaldırıp viskiyi tek yudumda bitirdi. Bardağı bana doğru uzatırken kabalığı canımı sıkıyordu. “Bir tane daha,” diye mırıldandı.

“Affedersiniz, efendim. Yeterince içtiğinizi hissediyorum.”

“Öyle olduğunda sana söylerim. İşini yapamayacak kadar beceriksizsen lanet şişeyi buraya getir.”

Vay canına.

Sarhoş bir pislik, bugün tam da ihtiyacım olan şeydi.

“Üzgünüm, bunu istemek zorundayım...”

Tam o sırada gürültülü, oldukça kaba bir grup insan bara girdi. Hepsi gençti, muhtemelen otuz yaşından küçüklerdi ve *Coachella*’dan yeni dönmüş gibi giyinmişlerdi. Saniyeler içinde mekâna en az yirmi beş kişi girmişti.

Gürültü gittikçe artıyor, hepsinin öfkeli olduğu anlaşıyordu. Camdan dışarı baktığımda insanların sokağa akın ettiklerini gördüm. Bu durum sadece bir konser ya da maç bitiminde yaşanırdı ama saat daha sekiz buçuktu. Kalabalık şimdiden sokaklara taşmış olamazdı.

“Buna inanamıyorum. O biletler için dört yüz dolardan fazla para ödedim!” İçlerinden biri isyan etti.

“Ne boktan bir şey. Gelmediğine inanamıyorum,” diye bağırdı bir diğeri. “Para iadesi yapsalar iyi olur.”

“Oliver Smith tam bir pislik. Beni bu rezil konsere gelmeye ikna ettiğine inanamıyorum.”

* Coachella Valley Music and Arts Festival, her yıl Indio, Kaliforniya’da düzenlenen bir müzik ve sanat festivalidir. (ç.n.)

“Oliver Smith” adıyla birlikte adam başını kaldırdı ve göz göze geldik. Geçmişte takıntılı olduğum o karamel rengi gözlerdi. Adının geçtiğini duyduğunda gözleri büyümüş, biraz paniklemiş gibi görünüyordu. Sonra sırtını tamamen kamburlaştırıp beyzbol şapkasını gözlerini gizleyecek kadar aşağı çekti, eliyle burununun kemerini ovdu.

Olduğum yerde donup kaldım.

Bara başka insanlar da giriyordu ama bacaklarım olduğum yere yapışmıştı.

“Bakma,” diye fısıldarken sesi daha da netleşmişti. Albümlerinde defalarca dinlediğim o derin, puslu sesti. Oliver Smith barımda tamamen sarhoştur ve sinirli konser izleyicilerinden oluşan bir kalabalık, etrafı sarılan kişiyi anlamadan toplanıyordu.

“Ben, ben özür dilerim. Ben, ben sadece...” Çıldırılmış gibi kekeliyordum. Lanet olsun. Daha önce buna benzer rüyalar görmüştüm. İdolümle gelişigüzel bir yerde karşılaştığım, bir şeyler içerken ona içimi döktüğüm rüyalar. Elbette rüyanın devamında birbirimize âşık oluyorduk, Oliver beni anlatan bir şarkı yazıyordu ve ben de yıllar sonra torunlarımızın torunlarıyla bu şarkının anılarını paylaşıyordum.

Ancak şu an mükemmel bir rüyada değildim.

Gerçekler asla öyle olmuyordu.

Bu gece Oliver hiç dost canlısı değildi.

Belki de üzgündü?

Genelde tek başına bu kadar çok içen insanların çoğu keder içinde oluyordu. Bunun için onu suçlayamazdım. Özellikle de halkın gözü önündeyken onun yaşadıklarını yaşasaydım, kendimi sürekli kötü hissedirdim. Alex hayatını kaybettikten sonra insanların Oliver hakkındaki nefret dolu yorumlarından bazılarını okumuştum. Yerinde olsaydım ben de ölmek isterdim. Kendini

fazlasıyla suçladığından emindim, ihtiyacı olan son şey ise tüm dünyanın onu suçlamasıydı.

“Özür dilerim, sadece... Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordum titreyen sesimle.

Sanki omuzlarına her saniyede bir ağırlık çöküyormuş gibi biraz daha öne eğildi. Bardağını bana doğru uzattı.

“Tabii, elbette. Bir bardak daha. Hemen döneceğim.”

Aceleyle bara gidip viski şişesini kaptığım gibi geri döndüm. Bir kadeh daha doldurduktan sonra şişeyi masasına bıraktım. “Buyurun.”

Cevap vermediğinde aptal gibi orada durup ona baktım.

Kaşlarını şaşkınlıkla çatarak bana doğru dönene kadar donuk halimi üzerimden atamadım.

“Doğru, tabii ki. Tamam.”

Hemen bara geri döndüm, yeni müşterilere içkilerini hazırlamaya çalışırken telaşlı ve gergin hissediyordum. Yoğunluk yüzünden yetişmek neredeyse imkânsızdı, şu an Joey’nin bana eşlik etmesi için canımı verirdim. Yine de alacağım bahşişleri düşünerek gücümü topluyordum. Ayrıca Oliver Smith yaklaşık on altı metre uzağımdaydı. Sarhoş ve üzgündü, nedendir bilinmez hâlâ mükemmeldi.

İçimdeki *fangirl* bazı şarkıları nasıl yazdığı konusunda ona milyonlarca soru sormak istiyordu ama kendimi frenledim. İstedğim son şey olay çıkarmaktı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde insanlar müzik kutusuna para atmaya başlamıştı. Farklı şarkılar duymak hoşuma gitse de kalabalığın *bubblegum pop** şarkıları konusunda berbat bir zevki olmamasını isterdim.

* 1967 ve 1972 yılları arasında en popüler dönemini yaşayan ergenlik çağındaki gençlere yönelik oluşturulmuş bir pop müzik tarzıdır. (ç.n.)

Oliver'in masasına her baktığımda viski şişesinin biraz daha boşaldığını fark ediyordum.

Bu gece başına ne gelmişti de kendini *Seven*'da bulmuştu? Kalabalık *Alex & Oliver* -özellikle Oliver- hakkında saçmalayıp duruyordu, orada oturup bu aşağılamaları dinlemenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordum. Yerinde olsam kendimi kaybeder ya da ağlardım. Oliver içtikçe daha da geriliyordu. Saatler geçmesine rağmen insanlar hâlâ ondan bahsediyordu.

Paylaşacakları daha iyi bir konu yokmuş gibi çuvallayan ve tükenen yıldızı konuşup duruyorlardı.

"Dürüst olmak gerekirse, Alex'in ölüp Oliver'in yaşaması beni sinirlendiriyor," dedi iri yapılı, geniş omuzlu bir adam *shot* atarken. "Alex daha iyiydi. Oliver'in hep biraz tuhaf olduğunu düşünmüşümdür. Ayrıca müzikleri de çöp gibiydi."

"Sanki iyi müzik hakkında bir bok biliyorsun da!" Oliver kahinde kalan son viskiyi yudumlamadan önce bağırdı.

İri adam başını Oliver'a doğru eğdi. "Az önce ne dedin sen?"

"Dedim ki..." Oliver ayağa kalkarak omuzlarını dikleştirdi, biraz sendeledikten sonra şapkasını çıkarıp eliyle dudaklarını sil-di. "İyi müzik hakkında bir bok bilmiyorsun. Son iki saattir aynı klişe bar müziklerini çalıyorsun."

Aman Tanrım. Bu iyi olmamıştı.

Herkes köşedeki masada oturan sarhoş adamın, aslında son iki saattir ağzına geleni söyledikleri Oliver Smith olduğunu anlayınca salon bir anda çığlıklara boğuldu.

Oliver viski şişesini eline alıp uzun bir yudum aldı. "Yani, g-ge-gerçekten," dedi heceleri birbirine karıştırarak. Ondan en az iki kat daha iri adama doğru yürüdü ve onu göğsünden ittirdi. "Senin saçmalıklarını dinlemekten b-bıktım."

Oliver sarhoştı, onunla tartışan adama yaklaşması beni tedir-

gin etmişti. Adam bir devden farksızdı. Her tarafı kas yığınıydı, muhtemelen vücudundaki tüm kaslar büyüyordu. Adam tam bir canavardı, Oliver birazcık ayık olsa böyle bir adama asla meydan okumazdı.

İnsanlar etraflarını sarmış, cep telefonlarıyla tüm tartışmayı kaydediyordu. Barın arkasından hızla çıktım çünkü olaylar toplanmadan önce daha kötüye gideceğini tahmin edebiliyordum.

“Benden bıktın mı? Ben senden bıktım, göt herif!” İri Adam itekleyince Oliver geriye doğru sendeledi, yere düşmemesinin tek nedeni arkasında bir masa olmasıydı. “Kendini çok önemli görüyorsun, değil mi? Zengin ve ünlü olduğun için hepimizin zamanıyla parasını çalabileceğini mi sandın, dostum?” diye çıkıştı.

Oliver güçlkle doğrulurken görüşündeki bulanıklığı dağıtmaya çabalıyormuş gibi başını salladı. Ancak vücudunda dolaşan alkol miktarını düşününce, kafasını ne kadar sallarsa sallasın görüşünün netleşeceğinden şüpheliydim.

“İtilmekten...” İri Adam’ı eliyle itti. “Hiç hoşlanmıyorum.” İki elini birden İri Adam’ın göğsüne koyup tüm gücüyle itmesine rağmen herhangi bir yere varamadı. “Tanrım, sen neyden yaratıldın? Çelikten mi?”

“Kaslardan, seni salak.”

“Lanet olsun. Kavgada beni yendin.” Oliver’ın konuyu kapatması beni mutlu etmişti. İstedğim son şey, Joey’ye barında bir *rock* yıldızıyla bir canavarın nasıl kavga ettiğini açıklamaktı.

Oliver’ın geri adım atıp bu kavganın gereksiz olduğunu anlamasına seviniyordum.

En azından anladığını sanmıştım.

Oliver, iri adamın yanındaki kadına başıyla selam verirken dudaklarında pis bir gülümseme belirdi. “Benden daha güçlü olabilirsin ama bahse girerim sevgilini senden daha iyi beceririm.”

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Kadının bu yorumdan dolayı sinirlenmesi gerekirdi ancak dudaklarında küçük bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirdim. Oliver'ın yatağında bir gece geçirmek için erkek arkadaşını ya da kocasını anında terk edebilecek milyonlarca kadın olduğuna bahse girerdim. Daha içine dönük, sessiz kardeş olmasına rağmen o hâlâ Oliver Smith'ti. "Yakışıklı" onu tarif etmek için yetersiz bir ifadeydi. Olağanüstü çekiciydi, üstelik cana yakın tavırlarıyla çok daha güzel görünüyordu.

Peki ya dağılmış ve sarhoşken? Bu hali hiç çekici değildi.

"Yani, dürüst olmak gerekirse..." Oliver son derece ukala ses tonuyla kadına doğru başını sallayıp göz kırptı. "Bahse varım harika bir..."

Oliver devam edemeden İri Adam yumruğunu suratına indirerek onu yere serdi.

Oliver ayağa kalkmak için elinden geleni yaparken insanlar ellerinde kameralarıyla bağırıyor, yere düşen yıldızın etrafına üşüşüyordu. Ancak o ayağa kalkmayı bile başaramıyordu.

"Pekâlâ, pekâlâ! Bu kadar yeter! Bar kapanmıştır! Herkes toparlanıp dışarı çıksın!" diye bağırısam da kimse beni dinlemiyordu. Müşterileri zorla ön kapıya doğru ittirmeye başlayıp hepsi gittikten sonra Oliver'a döndüm. Karşımdaki kişi Oliver Smith'ti. Hayalini kurduğum adamdı. En büyük ünlü aşkım burada sarhoş, kendinden geçmiş ve kalbi kırılmış bir köpek yavrusu gibi yatıyordu.

Magazincilerin, Oliver Smith'in o gece *Seven*'da olduğunu öğrenmeleri uzun sürmemişti. Barın önünde toplanmış, kapıyı yumrukluyorlardı.

Yakın zamanda buradan gitmeye niyetleri yokmuş gibi görünüyordu.

Harika.

“Hadi gel, kalkmana yardım edeyim.” Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak ayakta durmaya çabalayan Oliver’a doğru ilerledim. Sol gözü çoktan kararma aşamasına geçmişti, gözünün altıysa morun farklı tonlarındaydı. İri Adam tek bir darbeye onu fena halde dağıtmıştı. Sanki sayısız kez yumruk yemiş, ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar dövülmüş gibiydi. Ancak Oliver’ı yere seren yumuşatılmış, kontrollü bir yumruktu.

“Hayır,” diye mırıldandı Oliver. Uzaklaşmam için elini sallasa da ona yardım etmeme izin verdi. Onu locaya götürdüğümde olduğu yere yığıldı. Magazinciler vücutlarını cama yaslayıp delirmiş gibi aralıksız fotoğraf çekiyordu.

Ünlülerin bunlarla nasıl mücadele ettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Şöhret bana bir nimetten çok, bir lanet gibi geliyordu.

Parmağını havaya kaldırarak, “Bir tane daha,” diye mırıldandı Oliver.

“Evet, tamam,” diye geveleyip bara doğru ilerledim ve ona büyük bir bardak su kaptım. Geri döndükten sonra locanın ucuna oturdum. “Al bakalım.”

Doğrulmadı, dürüst olmak gerekirse zaten doğrulamazdı. Ancak bardağı eline tutuşturamama izin verip dudaklarına götürdü. Tadını alır almaz huysuzlanarak suyu bardaktan dışarı, doğrudan benim üzerime savurdu.

“Tanrım!” Sırılsıklam bir halde oturduğum yerden öfkeyle fırladım. “Neydi bu şimdi?”

“V-viski istemiştin,” diye kekeledi.

Bir parçam onu binanın önünde bekleyen sırtlanlara atmayı çok istiyordu. Ondan kurtulup ortalığı temizlemeye başlamak ve bütün gecem, tarihin en dramatik geri dönüşüne sahne olmamış gibi davranmak istiyordum.

Ancak daha iyisini yapabiliirdim. Uzun süredir barlarda çalıştığım için içkiyle karışık üzüntünün oldukça sağlam bir ikili olduğunu biliyordum. İkisi birleştğinde insanlar, ayıkken asla yapmayacakları bazı şeylere kalkışır. Oliver'ı dışarıdaki canavarlara teslim edersem, onu her zamankinden daha fazla hırpalayacaklarını biliyordum. Ruhunda hâlâ sağlam kalmış küçük parçasını söküp çıkaracak ve onun acılarıyla ailelerini besleyeceklerdi.

Camlara doğru yürüyüp tüm panjurları kapattım, böylece dışarıdaki canavarlar Oliver'ın çöküşünü daha fazla görüntüleyemeyecekti. Zor günlerden geçmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Gözlerimin önünde flaşlar patlarken bunu yapmayı hayal bile edemezdin.

“Pekâlâ, hadi bakalım.” Oliver'a doğru ilerleyerek doğrulmasına yardım ettim. Homurdansa da onu kaldırmaya çalıştığımda fazla itiraz etmedi. Bana yaslanırken yorgunluğun ağırlığını taşıyormuş gibi hissediyordum. Onu, barın sadece çalışanlarının kullandığı arka girişine ulaştırmayı başardım. Arabamın kapısını açıp onu yolcu koltuğuna bıraktığım an, olduğu yerde top gibi kıvrıldı. Ardından bayıldı.

Aceleyle bara geri döndüm, kapıyı kilitledikten sonra sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdım. Yola çıkmadan önce Oliver'a uzanarak emniyet kemerini taktım çünkü 2007 model *Honda Civic*'imle bir *rock* starını öldürmeyeceğime yemin etmişim.

Emniyet kemerini bağlamak için kasık bölgesine temas ettiğimde, “Emmeyeceksen dokunma,” diye mırıldandı Oliver.

Aman Tanrım.

Hayatımın bir döneminde Oliver'ın söylediklerini duymak başımı döndürebilirdi. Şu anda sadece onu ayıltmak istiyordum çünkü bu gece kendinde olmadığı belliydi.

“Merak etme. Bu gece kimse sana dokunmayacak,” dedim ama bilinci beni duyacak kadar açık değildi.

Yola koyulduğumda Oliver başını bana doğru eğdi.

Gözlerini kısmıştı, taktığı viski gözlükleriyle odaklanamadığı için benden üç tane gördüğüne emindim.

Sonra aniden durdu. Dudaklarını araladı, dili dolanarak kaba-
ca bir kelime söyledi. “Viski?” diye mırıldandı.

Donup kaldım.

O bana doğru bakarken frene bastım. Gözbebeklerinde ger-
çeklikle bağını koparmış bir ifade dolaşıyordu.

Benden viski mi istiyordu? Hem de içinde bulunduğu durum-
dayken?

Dudakları yeniden aralansa da konuşmadan öne doğru eğildi.
Tam o anda ön konsolumun üzerine şiddetle kusmanın yapılacak
en doğru şey olduğuna karar verdi.

4

Emery

“Hadi, Oliver. Bana iki santim vermelisin,” diye söylenirken onu yaşadığım apartmanın giriş merdivenlerine doğru sürüklemeye çalışıyordum. *Rock* starı evime getirmek son çaremді. Nerede yaşadığını anlatması için uğraşsam da mantıklı bir cümle kuramamıştı. Tek yaptığı saçmalamak ve salya akıtmaktı. Arayabileceğim bir numara bulmak için telefonunu aldım ama kapalıydı, onunkini şarj edebileceğim türde şarj aletim yoktu. Dolayısıyla aklıma gelen tek şey, onu geceyi geçirmek üzere daireme getirmektir. Arabadan indirmek başlı başına bir sorundu, şimdi de ayaklarını hareket ettirmeye çalışmak kâbus halini almıştı.

“Sana birkaç santim vereceğim,” diye mırıldandı.

Utangaç, mesafeli Oliver’ın bu söyledikleri yüzünden ne kadar dehşete düşeceğini merak ediyordum.

Kollarını kendime dolayarak onu elimden geldiğince çektim. Sürekli hıçkırıyor, mırıldanarak bir şeyler anlatıyordu ancak söyledikleri anlaşılacak kadar net değildi. Dürüst olmak gerekirse anlattıkları hiç ilgimi çekmiyordu. Tek istediğim onu kanepeye yatırıp uyumasını sağlamaktı, böylece ben de yatak odama gidip aynı şeyi yapabilirdim.

Eve dönerken Abigail’i arayıp Reese’in bu gece onunla kalıp

kalamayacağını sormuştum. Çoğu zaman geç saatlere kadar çalıştığımda Abigail'in bana verdiği anahtarı kullanarak içeri girer, uyuyan Reese'i alıp kendi evimize götürürdüm. Ancak bu gece onu sarhoş bir ünlüden uzak tutmanın en iyisi olacağını düşünmüştüm.

Sonunda binaya girdiğimizde asansöre bindik. Oliver asansöre adım atar atmaz korkuluklara yaslandı, gözlerini kapatıp *Alex & Oliver* şarkılarından birini söylemeye başladı.

Sarhoş olmasına rağmen sesi mükemmeldi. Hayalimdeki konser değildi, Oliver kesinlikle leş gibi kokuyordu ama şarkı söylerken o kadar rahatsız olmuyordum.

Aklım doğruca kız kardeşim Sammie'ye gitti. Oliver'la olan bu karşılaşmadan nasıl keyif alacağını hayal ettim. Karşımdaki sarhoş adama sinirlenir miydi, yoksa tamamen hayran mı kalırdı diye düşündüm. Onunla birlikte şarkı söyleyip söylemeyeceğini merak ettim.

Daireme girdiğimizde nihayet onu serbest bıraktım. Bir ileri bir geri yalpalayarak sehpalara ve lambalara çarptı, ben de onları yere düşmeden yakaladım.

Sanki biri ona bir şey söylemiş gibi, "Tamam," diye mırıldandı.

"O da neydi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Banyo," dedi ileri geri sallanırken.

"Doğru, tabii ki. Hemen şurada..." Banyoyu elimle işaret ettim ama arkamdan gelen hafif bir su sesiyle söylediklerim yarım kaldı. Işık hızıyla döndüğümde idolüm, âşık olduğum Oliver'ı doğrudan bitkimin içine işerken buldum. "Ne yapıyorsun?"

"Suya ihtiyacı vardı," diye mırıldandı.

Şok içinde ona bakarken nefesim boğazımda düğümlendi. Sarhoş haliyle bile Oliver Smith'in eksik bir yanı yoktu. Yanaklarım alev almış gibi hissediyordum.

Bakışlarımı onun bedeninden başka yöne çevirerek durumun tüm tuhaflığını üzerimden atmaya çalıştım. “Şey, belki de uyumalısın. İstersen kanepede yatabilirsin ve...” Tekrar ona döndüğümde Oliver’ın bana sadece alt bedenini göstermekle kalmadığını gördüm. Tişörtünü de çıkarmış, karın kaslarını sergiliyordu. Anlaşılan viski bile onları yok edememişti.

Oliver bir şekilde pantolonuyla iç çamaşırını tamamen çıkarmayı başarmış halde karşımdaydı. Ellerini Süpermen gibi kalçalarının üzerine yerleştirmiş, cırılçıplak oturma odamda dikilirken hâlâ ileri geri sallanıyordu.

Oliver’la baş başa geçireceğim ilk geceyi tam da böyle hayal etmiştim. Sarhoş, çıplak bir süper kahraman gibi karşımda duracaktı.

“Ne yapıyorsun?” Nefes nefese kalmıştım, aletine bakmama-ya çalıştıkça kendimi ona bakarken buluyordum.

“Hadi yapalım şunu,” diye mırıldanarak aletini okşadığı elini ağzına götürdü.

“Neyi yapalım?”

“Seks.”

Seks mi?

Gerçekten “seks” demişti.

“Ne? Hayır. Seks yapmıyoruz, Oliver. Giysilerini giy.”

“Madem seks yapmıyoruz, o zaman neden evimde çıplaksın?” diye sorarken beni eliyle işaret etti.

“Ne?”

Kıyafetlerimin eksiksiz olduğundan ve karşımda duran idolum yüzünden kazara bir kenara fırlatmadığımdan emin olmak için vücuduma bakmak zorunda kalmıştım.

Ne söylediğine dair en ufak bir fikrinin bile olmadığı çok açıktı. Sabah olduğunda yaptıklarını hatırlayıp hatırlamayacağını, ayık Oliver’ın ne kadar utanacağını merak ediyordum.

Önümde duran uygunsuz manzara karşısında rahatsızlıkla kıvrandım. “Lütfen giysilerini giy, Oliver.”

“Önce sen giysilerini giy,” diye karşı çıktı.

Punk'd benzeri tuhaf bir duruma düşmüşüm gibi evimin sağına soluna bakındım. Belki de bir yerlerde komaya girmiştim ve tüm bunlar zihnimin çok garip bir yansımasıydı.

Hangisi olursa olsun, Oliver’ın giysilerini giymesi gerekiyordu çünkü çıplak kaldığı süre uzadıkça her şey daha rahatsız edici bir hal alıyordu. Tabii önce ben giysilerimi giyene kadar giyinmeye kararlı görünüyordu.

Tam bir deliymişim gibi onun önünde görünmez giysilerimi giymeye başladım.

“Tamam, işte giyindim,” dedim ellerimi kalçalarımaya koyarak.

“Pekâlâ, ben yatmaya gidiyorum.” Tüm giysilerini yerden toplayıp Reese’in yatak odasına yöneldi. Onu durduramadan Reese’in çift kişilik yatağına atlayıverdi.

İşte karşımdaydı. Beyaz atlı prensim cırtlıçıplak bir halde kızımın *Disney* prensesi nevresimlerinin üzerinde sızmıştı.

Tabii, muhteşem bir manzaraydı. Kışının her açıdan bir hayli dolgun olduğunu itiraf etmeliydim.

Yatak odasının kapısını kapattım ve acil durumlar için üst dolabımda sakladığım iki dolarlık şarap şişesini almak üzere doğrucaya mutfağa yöneldim.

Bu gece olanlardan sonra bir kadehe ihtiyacım vardı.

Hatta bütün şişe de olabilirdi.

* MTV’nin ABD’de yayımladığı gizli kameralarla hazırlanan bir şaka programıdır. (ç.n.)

5

Oliver

Siktir, siktir, siktir.

Başımda korkunç bir zonklamayla uyandım, üstelik önceki gece bu kadar ağrıya sebep olacak neler yaşandığından tamamen bihaberdim. Sol tarafıma ardı ardına saplanan acı hissiyle inledim.

Dirseklerimin üzerinde doğrulurken bir kez daha inledim. Bu basit oturma hareketiyle başım ikiye ayrılacakmış gibi hissettiğim için tekrar yattım. Peki yüzüm neden bu kadar acıyordu?

“Merhaba, bayım. Öldünüz mü?” diye sordu bir ses.

Minicik, ufacık bir sestti.

Neden küçük birinin sesini duyduğum bir yerdeydim ki? Gözlerimi açıp başucumda dikilen minik bedene baktım. Küçük bir kız yanımda durmuş, *Barbie* bebekle durmadan karnıma vuruyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye mırıldandım. “Hangi cehennemdeyim ben?” Durmasını sağlamak için elimi bebeğe doğru uzattım.

Ağzı kocaman açıldı. “Küfür kavanozuna bir çeyreklik borcun var!”

“Sen ne halattan bahsediyorsun?”

“İki çeyreklik oldu!” diye bağırdıktan sonra hafifçe geri çekildi. “Hey, bayım. Öldünüz mü?”

Vücudumun gösterdiği tepkiye bakılırsa önceki gecenin bir

noktasında kesinlikle ölmüş olmalıydım. Cennete mi, yoksa cehenneme mi gittiğim konusunda henüz bir karara varılmamıştı. “Ölmüş olsaydım, benimle konuşabilir miydin?”

“Bilmiyorum, belki. Daha önce hiç ölü biriyle konuşmamıştım.”

“Bu ne şimdi, *Altıncı His** mi? *Bruce Willis* miyim ben?” diye homurdanarak burnumun kemerini sıktım. Suratıma dokunduğumda daha fazla ağrı hissediyordum. Daha öncesinde de zor günler geçirdiğim olmuştu ama hiç bu kadar acı çekmemiştim.

“Söylediklerinin ne anlama geldiğini bilmiyorum,” dedi ufaklık.

“O halde, evet. Ben ölmüşüm.”

Aniden irkilerek bağırmaya başladı. “Anne! Yatağımdaki adam ölmüş!”

Gözlerimi yeniden açarak etrafıma bakındım. Neden bir çocuğun yatak odasımdaydım? Bir gece önce bana ne olmuş olabilirdi? Kim yabancı bir adamı çocuğunun yatağında yatırır ki?

Sonra tüm yaşananlar gözlerimin önüne gelmeye başladı. Dün geceki konser... o konseri terk etmiştim. Programı son anda iptal edip sarhoş olmak için rasgele kuytu bir bara girmiştim. Kendimi bir çocuğun yatağında bulmam dahil, sonrasında yaşanan her şey bulanıktı.

Odaya girerken bir kadın sesi, “Reese! Ne yapıyorsun? Buradan uzak durmanı söylemiştim,” diye kızgınlıkla fısıldıyordu. Küçük kızı omuzlarından kavradı ve yol boyunca şikâyet etmeyi sürdürerek onu dışarı çıkardı.

“Ama anne! Yatağımda ölü bir adam var!”

“O ölü değil!” dedi kadın, sonra kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Sen ölmedin, değil mi?”

Başımı hafifçe salladım.

* *M. Night Shyamalan*’ın yazıp yönettiği, 1999 yapımı psikolojik korku filmidir. (ç.n.)

“Ah, Tanrım. Şükürler olsun. Bundan sorumlu olsam yaşayamazdım.” Rahat bir nefes verdi. “Gördün mü, Reese? O ölmedi. Şimdi gidip dişlerini fırçala. Okula geç kalmanı istemiyorum.”

Odadan çıkarken şikâyet etmeye devam ediyordu. Birkaç saniye sonra kadın elinde bir tabak ve bir bardak suyla yeniden kapıda belirdi. Tabagın üzerinde bir çörek, bir şişe de ağrı kesici vardı.

Oturur pozisyona geçerek çift kişilik yatağın kenarına tutundum. Başımı kaldırıp kadına bakarken elimin tersiyle ağzıma dokundum. Büyüleyiciydi. Üstelik hiç çaba sarf etmeksizin güzeldi.

Koyu renkli kıvrıcık saçlarını kabarık bir dağınık topuz yapmıştı, birkaç tutamı da yüzüne düşmüştü. Büyük, ceylan gözleri vardı. Koyu kahverengi teni kendiliğinden ışıldıyordu. Üzerine geniş bir *Elton John* konser tişörtüyle yoga taytı giymişti. Çorapları birbiriyle uyumsuzdu ve dün gece gözünü bile kırpmamış gibi görünüyordu. Gözlerinin altındaki torbalar bu durumu doğruluyordu.

Kahverengi gözleri çok çekiciydi. Yüzünün tartışmasız en güzel yeri, hemen ardından dolgun dudakları geliyordu. O dudakların benimkilere dokunduğunu hatırlamamam çok acıydı.

Yine de onunla yatmadığımı umuyordum. Cam’le aramızda yüzeysel bir ilişkiden fazlası yoktu. O düzenli olarak aldatırsa bile ben aldatan bir adam olmak istemiyordum. Bu davranış karakterime uygun değildi. En azından ayık olduğum sürece yapmazdım.

“Al bakalım. Bunları kullanabileceğini düşündüm,” dedi tabakla suyu bana uzatarak. “Sana kahve yapardım ama evde hiç kalmadı.”

Hiç düşünmeden hapları ağzıma atıp yuttum.

Boğazımı temizledim. “Dün gece neler oldu?” diye sorarken sesim kısık, boğazım kupkuruydu.

Kadın tek kaşını kaldırdı. “Dün geceye dair hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

“Hayır, kendimi bok gibi hissetmek dışında hatırladığım hiçbir şey yok. Özür dilerim... şey... adını unuttum.”

“Hayır, adımımı bilmiyordun.” Kızının masasına doğru ilerleyip *Disney* prenses aynasını eline aldı. “Sana adımımı hiç söylemedim.” Bana doğru yürüyerek aynayı uzattığında başımı salladım ve aynayı uzaklaştırdım.

“Ben iyiyim,” diye mırıldandım. Görüntümle yüzleşmek istemiyordum. Son altı aydır aynaya bakmamıştım, şimdi başlamak istemiyordum. “Neler olduğu konusunda senin sözüne güveneceğim. Peki... tam olarak neler oldu?”

“Eh, dün gece biraz sarhoş oldun. Ortalık biraz kalabalıktı. Bir devle kavga ettin. Kaybettin. Bu da durumunu açıklıyor...” dedi yüzüme doğru işaret ederek. “Konusu açılmışken gözün için buz ister misin? İstersen bir buz torbası getirebilirim...”

Başımı salladım. “Telefonum sende mi?”

Şifoniyerin çekmecesine doğru yürüdü, cep telefonumu alıp bana uzattı. “Şarjı bitmiş. Dün gece seni alabilecek birini aramak için açmaya çalıştım ama çoktan şarjı bitmişti.”

“Şarj aletin var mı?”

“Hayır. *iPhone* kullanıyorum, *Android* değil.”

Elbette, kullanmıyordu. Yaşananlar onun hatası değildi, tam bir aptal olduğumdan kendimi bu duruma ben sokmuştum. Eminim menajerim ve halkla ilişkiler sorumlum sinir krizi geçiriyordu.

İlacın bir an önce etkisini göstermesini umarak şakaklarımı ovdum. “Dinle, dün gece ve biz hakkında...” Ona doğru döndüm, devam etmemi beklerken bakışları bomboştu. “Biz yaptık mı?”

Başını iki yana salladı. “Ne yaptık mı?”

“Biliyorsun.”

“Neyi biliyorum?”

“Biliyorsun,” diye ısrar ettim. “Seks yaptık mı?”

“Ne? Hayır! Tabii ki hayır!” Bir kez daha kızgınlıkla fısıldarken kızının duymaması için odanın kapısını yavaşça kapattı. Telaşlı hali kendimi aptal gibi hissetmeme neden olmuştu.

“Yapmadık mı?”

“İnan bana, böyle bir şey yapabilecek durumda değildin. Ayrıca bu kadar berbat durumda olan birinden faydalanacak değilim. Dahası en öncelikli sorunum çiçeğime işlemekten vazgeçmeni sağlamaktı.”

Çiçeklerine mi işemiştim? *Sarhoş bir aptal gibi davranıyorsun, Oliver.* “Eğer sevişmediysek, o zaman neden senin evindeyim?”

“Söylediğim gibi, çalıştığım barda sarhoş oldun ve magazinciler içeri dalıp seni sıkıştırmaya çalıştı. Ukalalık ettiğin için *Hulk*’tan sağlam bir yumruk yedikten sonra seni mekândan çıkartmak benim görevimdi.”

“Ukalalık mı yaptım?”

“Bir adama kız arkadaşını ondan daha iyi becerebileceğini söyledin.”

Yani olduğum kişinin tam tersi biri gibi davranmıştım. *Şahane.* Ayık Oliver bir cümle kurabilmek için düşüncelerini zorlukla toplayabiliyordu. Sarhoş Oliver bar kavgalarına girecek kadar cesurdu.

Öğrendiklerimi birleştirmeye çalışırken şiş gözlerim kısıldı ama hâlâ her şey bulanıktı. Ayağa kalkarak enseme kaşıdım. “Banyonu kullanabilir miyim?”

“Bir daha bitkime işemediğin sürece tabii ki kullanabilirsin. Soldan ilk kapı. Ayrıca çöreğini ye. İçtiğin zehrin birazını atman gerek.” Kesinlikle bir anneydi. Odadan çıkıp seslendi. “Reese! Ayakkabılarını giy, hemen!”

Banyoya girer girmez kapıyı arkamdan kapattım, musluğu açtım ve yüzüme su çarptım. Tyler konseri terk ettiğim için bana

çok kızacaktı. Dün geceki konsere çıkmalıyım. Hayır, kahrolası konseri en başından asla kabul etmemeliydim. Her şey çok ağırdı, henüz çok erkendi ama oraya çıkıp Alex'in öldüğü gerçeğiyle yüzleşmenin bana yardımı olacağını düşünmüştüm.

Seni salak. Yalnızca sahneye çıkmalıydın.

Bir gece öncesine dair hatırladığım tek şey, kuliste oturduğumdu. Sahneye çıkıp son on yıldır seslendirdiğim şarkıları söylemek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Yapmam gereken tek şey kafamın dağınıklığından kurtulmaktı ama bu konuda iyi değildim. Ayık olduğum her an düşüncelerim beni yutuyordu, üstelik aptallık ederek o akşam hiç içki içmemiştim. Alex gibi ayık halde sahneye çıkabileceğimi sanmışım.

Alex sahneye asla alkollü çıkmazdı. Kendini daha iyi hissetmek için herhangi bir şeye ihtiyacı yoktu. Konser öncesi rutini, sadece meditasyon ve duaydı. Votka ya da viski yoktu, geçici bir çözüm yoktu. Alex ömrünün büyük bölümünü ayık olarak geçirmişti. Ben kardeşimin tam tersiydim. Kaygılarım beni son sürat savururken tüm hayatımı andan uzaklaşmaya çalışarak geçiriyordum.

Dün akşam kardeşim gibi olmaya çabalamışım. Kuliste otururken etrafımda tavandaki vantilatörden başka bir ses yoktu. Pervanelerin kendi etrafında dönerek çıkardığı ses haricinde tamamen sessizliğe ihtiyacım vardı. Alex de öyle yapar, konserden önce bu şekilde hazırlanırdı. Dua etmeye çalışmışım ancak kimse beni dinlemediğini hissediyordum. Meditasyon yapmayı denemiştım ama kafamın içinde çok fazla gürültü vardı.

Alex nasıl başarabiliyordu? Benim zihnim sürekli gürültülüken o aklını nasıl susturabiliyordu?

Tepemdeki tavan vantilatörü dönüp kalbim şiddetle çarparken boynumdaki kalp kolyeyi sıkıca tutuyordum. Çocukluğumda bu-

nun çok saçma bir hediye olduğunu düşünürdüm. Yaşadığımız bu acımasız dünyada yaşım ilerledikçe, ailemi ve şefkatini daha çok özölüyordum.

Ailemi görmek için Teksas'a yeterince sık gitmezdim. Bu yüzden kolyeyi göğsüme yakın tuttuğum her seferinde onları düşünüyör, gösterdikleri sevgiyi hatırlıyordum.

Dün gece konserden önce viski ve Alex'in yokluğunda düşüncelerim içimi kemirmişti. Düşünmekten gerçekten nefret ediyordum. Sessizlikten nefret ediyordum. Bazen zihnim, hâlâ neden hayatta olduğumu sorgulayacağım kadar karanlığa gömölüyordu.

Sonra kardeşimi düşündüm. Düşündükçe daha da üzüldüm.

Dün gece sahneye çıkma zamanım yaklaşırken Tyler'a hava almak için dışarda biraz koşacağımı söylemişim. Koşmaya başladıktan sonra duramamışım. Bu da beni tam olarak şu anki pozisyona getirmişti.

Bu sabah bir yabancının banyosunda oturup dönüştüğüm kişiden tam anlamıyla utanç duyuyordum. İşin en berbat kısmı ise aynaya bakma gafletinde bulunmamdı. Varlığımın nasıl solduğunu, hayatımın ne kadar sorunlu olduğunu görmüşüm ama en kötüsü ne miydi? Kardeşimi görmüşüm.

6

Oliver

Beş Yıl Önce

“İlk kapalı gişe konserimiz! Bu inanılmaz,” diye haykırdı Alex kuliste bir oraya bir buraya yürürken. Burası oldukça küçük bir mekândı, o yüzden kulisi paylaşmak zorundaydık ancak sorun değildi. Biletlerin tükendiği ilk gösterimizdi, üç yüz biletin tamamı satılmıştı. Bu bizim için olağanüstü bir durumdu. Mekânın tamamı ayaktaydı ve kalabalığın sesini kulisten bile duyabiliyordum.

Sinirlerim altüst olmuştu.

“Peki şunu gördün mü?” Alex elindeki kâğıdı önüme bırakırken hiç olmadığı kadar heyecanlıydı. “*Alex & Oliver* çağımızın *Siyahi Sam Smith*’leridir,” dedi yazıyı okuyarak. “Evet, elbette ten rengimizi bu duruma dahil etmek biraz ırkçı bir tutum ve başka bir sanatçıyla karşılaştırılmak sinir bozucu olabilir ama lanet olsun! *Sam Smith*’i seviyorum. Eğer bu cümlede birazcık saygın bir iltifat yoksa o zaman daha iyisi ne olur bilmiyorum,” diye dalga geçti.

İrkımızla tarzımız magazin dünyasında her zaman gündeme konu oluyordu. Sürekli diğer gruplarla karşılaştırılmamız hem sinir bozucu hem de gurur vericiydi. Karşılaştığımız en tuhaf kıyaslama *Dan+Shay* gibi bir grup olduğumuzun söylenmesiydi, bu

hiç mantıklı değildi. *Country* tarzında şarkı yapmıyorduk ve sahip olduğumuz tek ortak özellik isimlerimizin grubumuzun adında da bulunmasıydı.

Ellerimi ovuştururken, “Ters bir övgü gibi,” diye kabul ettim.

Alex bana doğru bakarak hafifçe güldü. “Yine aynı şeyi yapıyorsun.”

“Ne yapıyorum?”

“Fazla düşünüyorsun. Oliver, sen çok yeteneklisin ve insanlar bu gece yeteneğini görmeye geldi. Başaracağız. Sen başaracaksın. Bu şimdiye kadar gerçekleştirdiğimiz en iyi performans olacak. Şimdi buraya gel.” Kollarını iki yana açıp bana bakarken başını salladı.

Tek kaşımı kaldırarak, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Seni rahatlatmak için sıkıca sarılacağım. Şimdi gel bakalım, küçük kardeşim. Gel de sarıl bana.”

“Bana ‘küçük kardeşim’ diyemezsin. Senden yalnızca üç dakika sonra doğdum.”

“İşte bu yüzden küçük kardeşimsin. Şimdi gel bakalım. Kocaman sarıl.”

Gözlerimi devirdim. “Kapa çeneni, Alex.”

“Peki. Sarılmak istemiyormuş gibi zoru oynamak istiyorsan sen bilirsin.” Omuz silkerek fikrinden vazgeçti. Bunun için minnettardım.

Yerimden kalkıp boy aynasına doğru ilerledim. Üzerimi düzeltmek üzereyken Alex peşimden gelip insanlık tarihinin bilinen en sıkı sarılışıyla beni kendine çekti.

Sımsıkı sarılırken bir sağa bir sola sallanan aptal kardeşime gülmeden edemedim.

“Çocuklar!” Tyler soyunma odasına daldığında kaşlarını kaldırarak bize baktı. Kardeşçe sarılmamızdan hiç endişelenmiş gibi

görünmüyordu çünkü bizim tuhaf birer pislik olduğumuzu biliyordu. “Bu hoş kucaklaşmayı bozmak istemem ama konserden önce halletmeniz gereken bir selamlaşma faslı var.”

Alex’le önce birbirimize, ardından Tyler’a baktık ve sessizce anlaşarak onu yanımıza çekip sıkı sıkı sarıldık.

“Tüm iyi şeyler aşkına, bırakın beni sizi küçük duygusal pislikler,” diye homurdandı Tyler.

“Bizim *Siyahi Sam Smith*’ler olduğumuzu okudun mu?” Espri yapıyordum.

“Evet, okudum ve bu rezillik için gazeteyi aradım. Şimdi kendinize gelin. Önünüzde önemli bir konser var. Bu gece hayatınızın fırsatını yakalayacağınız, doğru kişilere kendinizi dinletebileceğiniz bir gece olabilir.”

Emektar Tyler son on yıldır bunu tekrarlıyordu. Henüz gerçekleşmese de ümidimi yitirmemiştim.

Mekânın önüne doğru ilerledik, tanışmak ve selamlaşmak isteyen herkes kuyrukta bekliyordu. Yaklaşık kırk ya da elli kişi vardı, bu resmen çılgınlıktı. Uzun zamandır en büyük hayranlarımız ailemizdi. Annemle babam hâlâ en büyük hayranımızdı ancak şimdilerde bizimle tanışmak için sırada bekleme ihtiyacı hisseden en az kırk kişi vardı.

Hayranlarımızla tanışıp birkaç meme de dahil, önümüze getirdikleri her şeyi imzalayarak harika zaman geçirdik. Yanımıza iki kadın yaklaşırken hayranlarımızın ne kadar sadık olduğunu anlamıştım çünkü içlerinden biri en az on beş aylık hamileymiş gibi görünüyordu. Bebek yakında dünyaya gelecekti. Gülümseyen diğer kadınla birbirlerine ne kadar benzediklerine bakılırsa kardeş olmaları mümkündü.

Hamile kadın titreyen parmaklarını karnına götürdü. Titremesine rağmen yüzündeki küçük gülümsemeyi görmezden gele-

memiştim, bana dünyanın en önemli başarısı gibi hissettirmişti. İnsanların bizimle tanışmak için heyecan duyduğunu görmek kendimi kutsanmış hissetmenin de ötesindeydi.

İkilinin öne doğru bir adım attığını ve kol kola girip bize yaklaştıkça bacaklarının titrediğini fark ettim.

“Merhaba, ben...” diye konuşmaya başladığımda hamile olmayan kadının tiz sesi sözümü kesti.

“Oliver Smith. Evet, seni tanıyoruz. Merhaba! Nasılsınız? Sen de Alex Smith’sin. Aman Tanrım. İnanılmazsın. İkiniz de öylesiniz. Müzik sektöründeki iyi olan ilham verici, anlamlı her şey size ait. İnsanlar sizin gibi beste yapamıyor. Bence ikiniz de en iyisisiniz. Ayrıca muhteşemsiniz. İnanılmaz derecede mükemmel ve, ve...” Tam teşekkülü bir *fangirl*’dü. Hayatım boyunca Alex’le *fangirl*’lerimiz olabileceğini aklımdan bile geçirmemiştim.

Tanrım, gerçekten şanslıydık.

Diğer kadın uzanıp geveze olanın dirseğini çimdikledi. Ancak bu şekilde susmasını sağlayabilmişti.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı hafifçe kızarak. “Ben, aslında *biz* ikinizle de tanışabildiğimiz için heyecanlıyız.” Eliyle kendini ve hiç konuşmayan diğer kadını işaret etti. Alex ile imzalamamız için iki konser bileti çıkardı. “Üzgünüm, keşke imzanız için daha kıymetli bir şeyimiz olsaydı ama maddi durumumuz sıkışık, o yüzden bunları hatıra olarak saklayacağız.”

“Bu bizim için fazlasıyla kıymetli,” dedi Alex. “Buraya gelmeniz bile bizim için dünyalara bedel.” Hamile kadına dönüp gülümseyerek kadının yanaklarının kızarmasına sebep oldu. “İkinizle de tanışmak çok güzel. Kaç aylık hamilesiniz?”

Kadının dudaklarını araladığını, tam konuşacakken heyecanının baskın gelişini izledim. Hiçbir şey söyleyememişti.

Diğer kadın eliyle yanındakinin kolunu kavradı. “Gelecek hafta doğuracak.”

Gözlerim büyüdü. “Gerçekten mi? Yine de burada, bir *Alex & Oliver* konserine mi geldin? Bağlılık budur işte.”

“Söyledim ya, en büyük hayranlarınız biziz,” diye şakalaştı kadın.

Gülümsedim. “Bebek erkekse, Oliver oldukça güzel bir isim.”

Alex hemen araya girdi. “Alex’in daha iyi bir isim olduğunu duymuştum. Alexander da olabilir. Ayrıca kız olursa, Reese güzel bir seçenek hem bu benim...”

“Göbek adın,” dedi kadınlar aynı anda.

Alex kahkaha attı. “Siz bizim en büyük hayranlarımızızsınız.” Onlara göz kırptığında kadınların mutluluktan bir milyon parçaya bölüneceklerinden neredeyse emindim. “Siz ikiniz kardeş misiniz? İkiz gibi görünüyorsunuz.”

“Biz kardeşiz, ikiz değiliz. Siz de ikiz gibi görünüyorsunuz. Yani, açıkça görülüyor,” dedi hamile olmayan kız kardeş mahcup bir şekilde. Utangaç tavırlarıyla çok güzel görünüyordu.

“Fotoğraf çektirmek ister misiniz?” diye sordum.

“Evet, lütfen,” diyerek cep telefonunu cebinden çıkarıp çekimlerden sorumlu olan Tyler’a uzattı.

Biri sol yanıma geçti, diğeri ise kardeşimle benim arama girdi. Kolumu omzuna atmak üzereyken diğerkardeş tereddüt etmeden beni tersledi. “Bekle. Olmaz, kız kardeşim temastan hoşlanmaz...”

Başını sallayarak, “Sorun değil,” dedi hamile kadın. Kocaman gülümsemesiyle Alex ve bana doğru başını sallayıp izin verdi. Kolum omzuna değdiği anda her şey tersine döndü.

“Aman Tanrım!” diyerek iç çekti. Birkaç saniye sonra ayakkabımın üstüne su sıçradı. Kadının çıkardığı sesi duyduğumda tam anlamıyla afallamıştım, neredeyse sesin çıkmasına neyin sebep olduğunu fark edemeyecektim. Kadının suyu gelmiş, dördümüzün de suratı bembeyaz olmuştu.

Ellerini karnına bastırmış, “Aman Tanrım,” diye tekrarlarlarken bir gözlerime bir ayakkabılarına bakıyordu. “Çok üzgünüm,” diye mırıldandı yaşananlardan dolayı utanarak. Sesi gerginlikten titrediği için sürekli boğazını temizliyordu.

“Aman Tanrım, bunu dert etme. Sen iyi misin?”

Henüz cevap veremedi kız kardeşi panik halinde yanına geldi. “Seni hastaneye götürmemiz gerek. Üzgünüm ama gitmek zorundayız. Ayakkabıların için gerçekten üzgünüm.”

Gülümsedim. “Çocuğa benim adımı vermeyi düşünürseniz, ödeşmiş oluruz. Bol şans diliyorum ve şimdiden tebrik ediyorum.”

Açık kahve rengi gözleri parlarken, “Başarabilirsin,” dedi Alex endişeyle.

Kadının gözleri yaşarsa da gülümsemesi yeniden dudaklarına yerleşmişti. Bu sırada Tyler yüzündeki alaycı ifadeyle fotoğraf çekmeye devam ediyordu. Kız kardeş, ikimize de tekrar teşekkür ettikten sonra telefonu onun elinden kaptı.

Uzaklaşmaya başladıklarında hamile olan bize doğru döndü. “Alex? Oliver?”

“Efendim?”

“Müziğiniz... albümlerinizi... bana güç veriyor. Umarım yaptığınız müziğin dünya için ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuzdur. Beni tahmin edebileceğinizden çok daha fazla kurtardınız.”

Alex’in duygularını bastırmak için gözlerini sürekli kırpıttıktan sonra yarım yamalak gülümsedi. İkimiz arasında duygusal olan hep oydu. “Sizler olmadan müziğimiz var olamazdı. Siz de bizi sandığınızdan çok daha fazla kurtardınız.”

Başımı salladım. “Siz olmadan karanlıkta şarkı söyledik. Bizi aydınlığa çıkarıyorsunuz.”

Aceleyle uzaklaştılar, önümüzde duran su birikintisine baktıktan sonra Tyler’a döndüm. “Yeni bir çift ayakkabıya ihtiyacım olacak.”

Alex bana bakarak sırttı, gülümsemesi her zamankinden daha genişti. “Yerdeki su birikintisi bana bugün için uygun bir şarkı çağrıştırdı.”

“Neymiş o?”

“*Modest Mouse*’un ‘*Float On*’ şarkısı.”

Alex’e aynı şekilde sırtıtarak karşılık verdim çünkü şarkı çok güzeldi. İki hayranımızla fazlasıyla tuhaf ve mükemmel tanışmamızdan sonra tam olarak bunu yaptık.

Yüzmeye devam edip bugüne kadarki en iyi performanslarımızdan birini sergiledik.

* (İng.) Yüzmeye devam. (ç.n.)

7

Oliver

Günümüz

“Hey, bayım! Hey, bayım! Bir numara mı, iki numara mı?” diye seslenen küçük kız banyo kapısına vurarak beni geçmişle ilgili düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Meraklı ufaklığa neredeyse sıntacaktım. Çocuklarla aram çok iyi sayılmazdı ancak bu kızın girişken ve cesur olduğunu itiraf etmeliydim.

“Üç numara.”

Nefesi kesilerek hızla uzaklaştı. “Anne! Bu adam ishal olmuş!” diye bağırdığında gözlerim kocaman açıldı. Üç numaranın diğer insanların da bildiği gerçek bir şey olduğundan haberim bile yoktu. Şimdi annesi iç organlarımı tuvaletlerine boşalttığımı sanıyordu.

Çok hoş, Oliver.

Çok geçmeden kapı bir kez daha tıklatıldı ancak bu kez minik kız değildi. “Böldüğüm için özür dilerim ama biraz acele edebilir misin? Kızımı okula bırakmam gerekiyor ve yoğun bir gün beni bekliyor. Yani...” Kapıyı araladığımda kelimeleri yavaşça kesildi. “Yani, tabii iyiysen. Rahatsızsan biraz geç kalabiliriz ya da şey, üç numaraysan...”

Kapıyı hızla açtım. “Kusura bakma. Hazırım,” dedim içimdeki utancı bastırmaya çalışarak. Gerçekten harikaydı. Tuvaletini mahvettiğimi düşünüyordu.

“Hayır, değilsin! Sifonu çekmedin, ellerini de yıkamadın!” diye bağırdı küçük kız. Bu kız yine bağıırıyordu. Evin içinde kullanılması gereken ses tonunun nasıl olması gerektiğini bilmiyor muydu?

Tuvalete doğru ilerleyerek sifonu çektim. Sonra lavaboya yöneldim, hızlıca ellerimi yıkayıp kuruladım. “İşte,” dedim sahte bir sırıtışla. “Mutlu musun?”

Dünyanın en şımarık kızı edasıyla ellerini kalçalarına yerleştirdi. “Tüm mikroplardan kurtulmak için ellerinizi ‘*Twinkle, Twinkle, Little Star*’ şarkısı eşliğinde yıkamamız gerekiyor.”

Kadın aceleyle ön kapıya doğru ilerlemeye başladı. “Tamam, bakın ne diyeceğim? Bunun için zamanımız yok. Hadi gidiyoruz,” dedi.

Koridorda ilerledikten sonra sessizlik içinde asansöre bindik. Birinci kata vardığımızda merkez ofisten bir adam çıkarak bize doğru seslendi.

“Emery! Emery! Kirayı geciktirdin,” dedi adam.

Emery yanımdaki kadının adıydı. Hoşuma gitmişti. Görebildiğim kadarıyla ona yakışıyordu.

Omuzları gerilirken kızının elini tutup daha hızlı yürümeye başladı. “Biliyorum, Ed. Farkındayım. Gün sonuna kadar ödeyeceğime söz veriyorum. Bugün *Seven*’dan maaşımı alacağım.”

“Umarım bu doğrudur. Ciddiyim, Emery. Seni sevdiğimi bilirsin ancak burada çok çalışıyorum. Sürekli kaytarmana müsaade edemem.”

Emery’nin gözleri yere sabitlendi, hissettiği utançla tüm vücu-

* (İng.) Parla, Parla, Küçük Yıldız. (ç.n.)

du çökmüştü. Sanki hayat ona bir kez daha vurursa paramparça olacakmış gibi savunmasız görünüyordu. Sesini düşürürken yüzündeki ifadenin sertleştiğini fark ettim. “Bunu daha sonra konuşabilir miyiz, Ed? Çocuğum yanımda değilken, olur mu?”

Ed’in gözleri Reese’e kaydı ve bakışları acımayla doldu. “Evet, pekâlâ. Sadece kiranı öde, olur mu?”

“Ödeyeceğim.”

Reese annesinin kolunu çekiştirdi. “Anne, kumbaramdaki paraları alabilirsin.”

İşte o anda, şımarık olmasına rağmen bu çocuğun altın gibi bir kalbi olduğunu anladım. Emery kızının teklifi karşısında neredeyse hüngür hüngür ağlayacak gibi görünüyordu.

O cevap veremedi Ed bakışlarını bana yöneltti ve gözleri büyüdü. “Lanet olsun! Sen Oliver Sm...”

Emery boştaki eliyle kolumdan tutup korumacı bir tavırla beni kendine doğru çekti. “Tamam, daha sonra görüşürüz. Hoşça kal, Ed!”

Bu kadın beni özel güvenlik ekibimden daha iyi koruyordu.

Aceleyle ön kapıdan çıktıktan sonra köşeyi döndük. Emery arabasına doğru ilerlerken göz ucuyla bana baktı. “İnsanlar senin bu mahallede olduğunu fark etmeden önce buradan gitmelisin. Ed’in çenesi düşüktür.”

Ensemi ovuşturarak onayladım. “Tamam. Sebep olduğum tüm rahatsızlıklar için özür dilerim.”

Dudakları samimi bir gülümsemeyle kıvrıldığında daha önce fazlasıyla yanıldığımı anladım. Onun en iyi özelliği gözleri değil, gülümsemesiydi. Tabii gözleri de birinciliğe oldukça yakın bir oranla ikinci sıraya yerleşiyordu.

Peki ya o gözlerle gülümsemesi birleştiğinde? Olağanüstü görünüyordu.

Bu uyumu gördükten sonra içimde bir şeyler gerildi. Bir aşinalık hissiydi.

“Özür için teşekkür ederim.” Arabasının arka kapısını açarak kızının çocuk koltuğuna yerleşmesine yardımcı oldu. Kapıyı kapattıktan sonra bana döndü. Elleri belindeydi ve güneş doğrudan görüş alanına girdiği için gözlerini kısmıştı. “Hayatımın en sakın gecesi olmasa da seninle tanışmak güzeldi.”

Başımı bir kez salladım.

Sürücü koltuğuna ilerlerken bana doğru baktı. O sırada mahalleyi tanımaya çalışarak sokak boyunca sağa sola bakınıyordum ama tamamen kaybolmuştum.

Emery boğazını temizleyip avuç içleriyle arabasının üst kısmına hafifçe dokundu. “Seni bırakmamı ister misin?”

Arabasının yolcu kapısına doğru yürürken, “Bu harika olur,” diyerek rahat bir nefes aldım.

Hafifçe kıkırdadıktan sonra başını salladı. “Aslında Lyft* uygulamasını kastediyordum. Hani şu, seni alıp istediğin yere götüren araç hizmeti. Ya da Uber...” Muhtemelen ne kadar aptalca göründüğümü anladığı için konuşmasını yarıda kesti.

Tabii ki bahsettiği şey buydu, Oliver. Seni salak.

“Evet, doğru. Demek istediğim de buydu. Ben, şey, evet. Bu olur.”

Halime acımış olmalıydı çünkü önce sokağa, sonra da saatine baktı. “Ya da seni gideceğin yere bırakabilirim.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bunu yapar mısın?”

“Elbette. Hiç sorun değil.”

“Eminim çok meşgulsündür...”

“Hayır, meşgul falan değil. Annem oteldeki işini kaybetti, o

* Amerika Birleşik Devletleri merkezli bir ulaşım ağı şirketidir. Yazar aynı zamanda bir önceki cümlelerin orijinalinde kullanılan “lift” kelimesi ile telaffuz açısından benzediği için karıştırıldığına vurgu yapıyor. (ç.n.)

yüzden gün içinde hiçbir şey yapmıyor,” diye ilan etti Reese indirdiği penceresinden.

Emery’nin gözleri büyüdü. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

Reese omuz silkti. “Geçen gün beni Bayan Abigail’in evine bıraktığında onunla bu konu hakkında konuştuğunuzu duydum.”

Emery utanarak bana doğru gülümsedi. “Çocukların çok fazla konuşmak gibi bir özelliği var ama bu doğru. Aslında günüm oldukça boş, yani seni bırakabilirim.”

“Minnettar olurum.” Yolcu kapısını açmak üzereyken elini kaldırdı.

“Hop, hop! Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Beni bırakacağını söylediğini sanmıştım.”

“Evet, söyledim.” Başını salladı. “Ama dün gece sana şoförlük yaptıktan sonra ön koltuk ayrıcalıklarını kaybettin. Arka koltuğa lütfen.”

Bu da ne demekti?

“Şimdi biraz acele eder misin? Reese geç kalmamalı.”

Sürücü koltuğuna yerleşti. Küçük bir çocukmuşum gibi arka koltukta Reese’in yanına oturdum. Tek eksiğim çocuk koltuğuydu.

“Yüce Tanrım, bu koku da ne?” diye söylendim.

“Bu senin kusmuğunun kokusu, dostum,” diye cevap verdi Emery.

“Arabana mı kustum?”

“Evet, üstüme de kustun.”

Aptallığıma not: Bu kadına detaylı bir araç temizliği, bir ev bitkisi ve kışına göz kulak olduğu için muhtemelen bir milyon dolar borçlusun.

Kendimden tiksinneme neden olan tüm düşünceler beynimi bir anda işgal etmeye başladı. Emery’nin beni dışarı atıp akbaba-
ların işimi bitirmesi için bırakmamasına çok şaşırmıştım. Akba-
balar ya da paparazziler, aslında ikisi de aynı şeydi.

Anahtarı çevirip arabayı çalıştırdı. Emery yola koyulmadan önce araba kükredi, tıksırıp öksürdü ve tükürdü.

“İyy, annemin arabasına mı kustun?” diye bağırdı Reese iğrenmiş bir surat ifadesiyle. “Bu iğrenç.”

“Sanırım bir kazaydı.” Emery’ye doğru baktım. “Temizletmen için para ödeyeceğim.”

Emery omuz silkti. “Bunun için endişelenme. Ben hallederim.”

Reese aracı havalandırmak için camı açıp eliyle burnunu kapattı. “Anne, müziğimizi açabilir misin?”

Emery arabayı sürmeye başladığında kızına göz ucuyla baktı. “Bugün olmaz, tatlım.”

“Ama anne! Biz onu her gün dinliyoruz!” Reese elini indirirken şok olmuş gibi görünüyordu.

“Evet, bu yüzden biraz ara versek iyi olur.”

“Ama, anne!” Reese ağlamaya başladığında, babalığın bana göre olmadığından yüzde yüz emindim. Diğer yandan kardeşim harika bir baba olurdu.

Onu düşünmeyi bırak, Oliver.

Keşke zihnimizi, bir muslukmuş gibi kapatabilseydik. Kolay ve acısız olurdu.

“Peki.” Emery sonunda pes etti, çok tanıdık bir parça çalarak kardeşimi aklımdan çıkarmamı daha da zorlaştırdı.

İlk albümümüzden “*Tempted*” şarkısıydı. Yıllardır dinlememiştım, şarkı başladığı anda dünün ürpertisinin vücudumda dolaştığını hissettim. Günlerin daha kısa olduğu ve müziğin daha keyifle yapıldığı o günler çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Alex’in en sevdiği şarkılardan biriydi.

Emery dikiz aynasından bana baktı. “Takıntılı hayranlarınız-

* (İng.) Cazip (ç.n.)

dan değilim,” dedi tekrar yola bakarken. “Sadece bu şarkıyı gerçekten seviyoruz.”

“Sorun değil. Şarkılarımı sevmekte özgürsünüz.”

Reese’in gözleri kısıldı. “Bu senin şarkın değil.”

“Evet, benim şarkım.”

“Hayır, değil! Bu Alex ve Oliver Mith’in şarkısı!” dedi sert bir şekilde.

“Smith,” diye düzelttim. Söylediği “Mith” kelimesi kulağa “efsane” kelimesi gibi gelmiş, nedense gerçekten var olmadığını düşündürmüştü. İşin garibi, ben de her gün böyle hissediyordum.

“Ben de aynı şeyi söyledim,” dedi direterek. “Ayrıca bu sen değilsin.”

“Kim olduğumu bildiğime eminim, ufaklık.”

“Kim olduğun hakkında hiçbir fikrin yok,” diye karşılık verdi Reese. Kahretsin, bu duygusal olarak zarar vermek için söylenmiş bir ifade değilse ne olduğunu bilmiyordum.

“Bu doğru, Reese. Yanımızdaki kişi Oliver Smith. Bu onun şarkısı,” diyerek araya girdi Emery.

Reese’in şaşkınlıktan ağzı açık kalmış, gözleri tahmin edebileceğimden çok daha fazla büyümüştü. Sonra kulağıma fısıldadı. Bu küçük kızın fısıldama konusunda becerisi olduğunu kim bilebilirdi?

“Sen...” diye söze başladığında sesi biraz titriyordu. “*Alex & Oliver*’da mısın?”

“Evet, öyleyim.” Duraksadım. “Öyleydim.”

Reese’e bakmadan önce dikiz aynasında Emery’nin hüznü gözlerini yakaladım.

Küçük kız avuçlarını yanaklarına yapıştırarak, “Aman muzlarım!” diye mırıldanırken yüzü bembeyaz olmuştu.

“Muzlarım mı?” Bu oldukça yeni bir şeydi.

Emery kahkaha attı. “İkimizin de senin şarkılarının tutkunu olduğumuz çok belli. Oliver’a söylemek istediğin bir şey var mı, Reese?”

“Evet.” Reese koltuğunda hafifçe hareketlendikten sonra ellerini birbirine kenetleyerek bana doğru baktı. “Sadece ilk iki albümünüzü seviyoruz çünkü diğerleri sanat yerine sadece albüm satmak için hazırlanan geri dönüştürülmüş popüler kültür atıkları. Geri dönüştürülmüş olsa da hâlâ çöpten farksız oldukları için onları dinlemiyoruz.”

“Reese!” Emery iç çekerek başını iki yana salladı. “Bu hiç hoş değil!”

“Ama, anne! Söylediklerim doğru ve sen bir insanın her zaman dürüst olması gerektiğini söylersin. Ayrıca diğer albümlerin geri dönüştürülmüş atık olduğunu söyleyen sendin. Unuttun mu, anne?”

Elimde olmadan çocuğa gülümsedim. Kahretsin... en son ne zaman gülümsemiştim? Mutluluğu hissettiğim anlarla ilgili bir günlük tutmaya başlamalıyım. Mutlu olduğum anların da olduğunu hatırlarsam belki bu her gün boğulmaktan kurtulmama yardımcı olurdu.

“Bunun için üzgünüm,” dedi Emery. “Ne derler bilirsin. *Çocuklar en olmadık şeyleri söylerler.*”

“Bay Mith bakar mısınız?” Reese gömleğimin kolunu çekiştirerek bana döndü.

“*Smith.*”

“Ben de aynısını söyledim. Bay Mith, yeniden iyi müzik yapabileceğinizi düşünüyor musunuz?”

“Reese!” Emery bir kez daha iç çekerken utancı yüzüne yansımıştı.

Bunu kabullenerek omuz silktim. “Bu yılın sorusu olabilir miş gibi görünüyor, ufaklık.”

Reese kollarını kavuşturdu. “Bana ‘ufaklık’ demeyi bırak, ben beş yaşındayım. Koca bir kıyım.”

“Sen ‘Mith!’ demeyi bırakırsan ben de sana ‘ufaklık’ demeyi bırakırım.”

“Tamam, Bay Mith!” diye tersledi olabilecek en küstah ses tonuyla.

“Pekâlâ o zaman, bu sabahki sohbetimiz şahaneydi ama belki de yolun geri kalanında sessiz kalıp müziğe kulak versek daha iyi olur, anlaştık mı?” diye araya girdi Emery.

Yaklaşık yirmi dakika sonra okula vardık ve Emery arabayı park etti. “Onu içeri bırakmam gerekiyor. Hemen döneceğim.”

Reese arabadan inip sırt çantasını takarken bana bir darbe daha vurmaya ihmal etmemişti. “Hoşça kalın, Bay Mith. Umarım tekrar iyi müzikler yaparsınız.”

İkimiz de, ufaklık.

“Ah, Bay Mith?”

“Evet?”

“Kardeşin için üzgünüm,” dedi hafif bir pelteklikle. “O benim en sevdiğimdi.”

Nedenini bilmesem de bunu küçük bir kıydan duymak beni hiç olmadığı kadar çok etkilemişti. Kusmuk kokulu bir aracın arka koltuğunda gözyaşlarına boğulmama saniyeler vardı.

“O benim de en sevdiğimdi, ufaklık.”

Kocaman gülümsedi ve kısacık bir an için bu gülümseme acı-mı biraz olsun dindirmeyi başardı. “Bana ‘ufaklık’ demeyi bırakın, Bay Mith.”

Annesiyle birlikte hızla uzaklaşırken hiç düşünmeden telefonumu çıkardım, gerçekten de kapalıydı. Tüm dünyanın bir çukurda ölmüş olabileceğimi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Bunun bazı insanları ne kadar memnun edebileceğini düşündüm.

Bu kadar karamsar olmayı bırakmalıydım. Bu tür fikirlerin zihnimden bu kadar sıklıkla geçmesi korkunçtu. Herhalde varlığı dünyalara bedel birini kaybetmek insana bunu yapıyordu.

Burada olmak istemiyordum.

Siktir.

Ailem.

Ne zaman yaşamak istemediğimi düşünsem aklıma ailem geliyordu.

Muhtemelen benim için çok endişeleniyorlardı. Paparazzilerin hakkımda yazdıkları haberleri okuduklarından emindim ve annemin iyi olduğumu görmek için Los Angeles'a birinci sınıf uçuş bileti almaya çalışması beni hiç şaşırtmazdı.

"Bunun için üzgünüm," dedi Emery sürücü koltuğuna yeniden otururken. Bana doğru döndüğünde yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Her nasılsa bu gülümseme acımı biraz daha hafifletmişti. "Nereye gidiyoruz?"

Ona adresimi söylediğimde yola koyuldu.

Hoparlörden hâlâ yükselen müziği dinlerken parmaklarımla bacağımda hafifçe ritim tutuyordum. Alex'in gitar tınıları hoparlörlerden her yükseldiğinde göğsüm daha da sıkıştı.

"Şu müzik olayını bitirsek olur mu? Kendi şarkılarımı dinlemekten çok hoşlanmıyorum. Aslında hiçbir şarkıyı dinleyemiyorum, o zamandan beri..." Konuşmam yavaşça kesilirken Emery'nin bakışları suçlulukla dolmuş, dikiz aynasında gördüğüm kahverengi gözleri yumuşamıştı.

Müziği hemen kapatıp sessizce bir şeyler mırıldandı ama onu tam olarak duyamamıştım. Taziye dileklerini iletiyorsa onu duy-mak istemiyordum. İnsanlardan yeterince taziye mesajı almıştım, bir noktadan sonra hepsi sahte geliyordu.

Yumuşak sesiyle aramızdaki sessizliği bozana kadar hiç ko-

nuşmadan birkaç blok daha ilerledik. Acaba sessizlik onu da delirtiyor muydu? Diğer insanların da benim kadar zihinlerinin derinliklerinde yaşayıp yaşamadıklarını merak ediyordum.

“Bugün bambaşka bir insansın,” diyerek ihtiyacım olduğunu bile bilmediği bir konuşmayı başlattı. “Dün gece olduğunu düşündüğüm kişinin tam tersiydin. Daha içine kapanık biri olduğunu sanıyordum.”

Bir önceki gecenin anılarını zihnimde toplamak için elimden geleni yaparken vücudumdaki tüm sinirler gerilmişti. En pislik hallerimi sergilemiş ve zavallı kadının önünde kendimi rezil etmiş olmalıydım.

“Dün gece kendimde değildim.” En son ne zaman kendimde olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Seni kıracak bir şey yaptırıyordum...”

“Özür dileme,” diye araya girdi. “Dürüst olmak gerekirse seni anlıyorum. Daha önce ben de aynısını yaşamıştım. Bir keresinde aşırı sarhoş olup hiç tanımadığım birinin evinde sızmıştım, uyandığımda yanımda bir kismuk kovası ve yanağıma yapışmış bir *Taco Bell Crunchwrap** vardı. Yani, hepimizin böyle günleri oluyor.”

Tuhaf bir nedenden dolayı, söyledikleri beni bir anlığına rahatlatmıştı. Emery’yi tanıımıyordum ancak onda davranışlarım hakkında daha az endişelenmemi sağlayan bir şeyler vardı.

“Birinin bitkisine işedin mi?” diye sordum.

“Hayır ama ne derler bilirsin, bu işin yarını da var.”

Hafifçe güldüğümde arkaya doğru baktı, benden yükselen sese neredeyse şaşırmış gibiydi. Bana her baktığında tenimin ısındığını hissediyordum.

Tuhaftı.

“Bugün çok daha sessizsin,” dedi.

* Genellikle kahvaltılık veya atıştırmalık olarak sunulan bir yemektir. (ç.n.)

“Ben sessiz bir insanım. İçtiğim zaman kendimde olmayabiliyorum.”

“O zaman neden içiyorsun?”

“Çünkü yalnızca içtiğimde kendimde olmuyorum.”

Söylediklerimden etkilenmiş gibi iç geçirdi. “Bunu kasten mi yapıyorsun, yoksa bu senin normal halin mi bilmiyorum ama bazen konuşmalarında bir sonraki favori şarkımın sözlerini oluştuyormuşsun gibi hissediyorum.”

Keşke birinin en sevdiği şarkıyı bestelemek bu kadar kolay olsaydı. Plak şirketim çok etkilenirdi.

“Ah! Ah!” Emery nefesini tuttu, biz ilerlerken pencereden dışarıyı işaret etti. “Hiç sanmıyorum ama merak ediyorsan, yiyebileceğin en iyi Meksika yemeği burada. Adı *Mi Amor Burritos* ve yemeklerini tattığında hayatın sonsuza dek değişir.” Bunu düşünürken zevkle başını salladı. O benim tam tersimdi, daha çok Alex’e benziyordu. O kolayca iletişim kurabiliyordu, ben ise düşüncelerimi toplamakta zorlanıyordum. “Mahalle arası bir yer. Yıllar önce kız kardeşim Sammie bir süreliğine benimle kalmaya geldiğinde tesadüfen bulmuştu. Rasgele yerlerde, en iyi şeyleri bulmak gibi bir yeteneği vardır.”

“Sen ve kız kardeşin samimi misiniz?”

Sertçe yutkunup gözlerini ileri sabitlemeden önce yüzünde bir tereddüt belirdi. “Öyleydik.”

Tanrı aşkına. “Özür dilerim.”

“Önemli değil. O ölmedi ya da herhangi bir şey olmadı. O sadece... Birkaç yıl önce kendini keşfetmek için gittiğinden beri görüşmedik. Hâlâ arada sırada konuşuyoruz ama eskisi gibi değiliz. Amerika’da bir maceraya atıldı, ait olduğu yeri bulmaya çalışıyor.”

“Bunun bulunabilir bir şey olduğuna inanıyor musun? Birinin ait olduğu bir yer olabilir mi?”

“Aidiyetin herkes için farklı olduğunu düşünüyorum. Bir yerden, bir kişiden ya da bir nesneden ve meslekten ilham alınabilir.”

“Seni ait kılan nedir?”

“Kızım,” dedi hiç tereddüt etmeden. “O benim güvenli alanım. Peki ya senin?”

Sessiz kaldım. Bakışlarımı dikiz aynasına çevirdiğimde, Emery’nin dudaklarının hoşnutsuzlukla kıvrıldığını fark etmiştim. Ona cevap vermem için beni zorlamamasına minnettardım.

Ortalama yirmi dakika sonra evimin bulunduğu sokağın köşesini dönüp güvenli sitenin önüne varmıştık. Güvenlik görevlisi Steven, elinde bir pano ve belinde bir telsizle arabaya yaklaştı.

Emery arabasının camını indirerek Steven’a gülümsedi. Steven ise muhtemelen bu demir kapılardan geçmeye çalışan hayran grupları ve paparazzilerle uğraştığı için gülümsemesine karşılık vermedi.

“Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi? Yolunuzu mu kaybettiniz?”

Parmaklıkların ardındaki devasa evlere bakarak, “Artık Kansas’ta olmadığım kesin,” diye mırıldandı Emery. Sonra başıyla arabanın arkasını işaret etti. “Değerli varlıklarınızdan birini bırakıyorum.”

Steven arka koltuktaki bana baktığında bile gülümsememişti. Bir kez başını salladı. “Merhaba, Bay Smith.”

“Selam, Steven.”

“Bugün sitenin tamamında adınız yankılandı.”

Ellerimi havaya kaldırarak sırttım. “Seni eğlendirdiğim için rica ederim.”

“Beni tetikte tutuyor,” dedi.

Steven yanımdan uzaklaştı, çok geçmeden kapılar açılmaya başladı. Emery arabayı ağzı bir karış açık halde kullanıyordu, boğazına sinek kaçmasına saniyeler kaldığından emindim.

“Burada gerçekten yaşayan insanlar mı var?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Evet.” Milyonlarca dolarlık evlere bakarak başımı salladım. *Demi Lovato*’nun benden birkaç sıra ileride bir mülk satın aldığı konuşuluyordu. Alex olsa buna bayılırdı; *Demi Lovato*, onun hayran olduğu ünlüydü. “İşte servetimizi harcadığımız evler.”

“İnanamıyorum,” diye mırıldanırken bir yokuşu çıkarak yürüyüş yapan iki kişinin yanından geçiyorduk. “*Kardashian* mıydı o? Siktir, o bir *Kardashian*!” Bağırır gibi fısıldadığı sırada arabanın camı hâlâ açıktı.

“Jenner,” diye düzelttim.

“Ne fark eder,” dedi hayranlıkla iç çekerken. Emery’nin, *Kardashian* hayranı olacağını hiç düşünmemiştim ama insanlar bazen bizi şaşırtabiliyordu.

“Kylie’nin makyaj serisindeki rujunu almak için sol mememi verirdim.”

“Makyaj malzemesi için vücut parçalarını vermektense öncelikleri gözden geçirmek gerektiğini düşünüyorum.”

“Ne kadar iyi olduğunu bilmiyorsun.”

Evime ulaştığımızda arabayı garajın önüne çekti. Verandada oturan iki kişiyi gördüğüm anda olaylı gecemin başıma bela olacağını anladım.

“Bunlar senin halkla ilişkiler ekibin falan mı? Dün gecedен sonra ortalığı kontrol etmek için mi gelmişler?”

“Daha kötüsü. Onlar benim ailem.”

Arabayı park ettiğinde hızla inip şoför kapısına doğru yürüdüm ve cama eğildim. “Bana yardım ettiğin için çok teşekkür ederim.”

“Önemli değil, cidden.” Gür, güzel saçlarını kulağının arkasına atarken fısıldadı. “Benim için tuhaf olduğu kadar, bir hayalin

gerçekleşmesiydi.” Altdudağımı ısırp tedirgin bir şekilde kemirirken onu inceledim. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

Başımı salladım.

“Çok kişisel bir şeyse cevap vermek zorunda değilsin.”

Tekrar başımı salladım.

Bana doğru yaklaşp ellerini benimkilerin hemen yanına, camın kenarına koydu. “Sen iyi misin? Yani, genel olarak. İyi misin?”

Sorusu çok nazik ve özenliydi. Bu sabahtan, hatta onunla yollarımız kesiştiğinden beri aynı şekilde hissediyordum. Dağılmamı engelleyen koruyucu bir battaniye gibi hissettirmişti. Kahverengi gözlerinde benim için duyduğu endişeyi görüyordum.

Beni neden önemsiyordu ki?

Ben önemli biri değildim. Belki de gerçekte olduğum Oliver Smith’i değil, yalnızca bir sanatçı olan Oliver Smith’i önemsiyordu. Gerçek kimliğimi bilseydi, muhtemelen bu kadar umursamazdı.

Aslında ona ne söylemek istediğimi biliyordum. Ona dünyanın geri kalanına anlattıklarımı söylemek istedim. Yalan söylemek istedim. İyiyim ve her şey yolunda demek istemiştim. Ancak tuhaf bir nedenle dudaklarım aralandığında, “Hayır,” dedim titreyen sesimle.

Hayır.

Bunu söylemek iyi hissettirmişti.

Hayır, iyi değildim. Hayır, iyi olmayacaktım. Hayır, hiçbir şey iyiye gitmiyordu.

Hayır.

Gözyaşlarını içine akıtmış gibi görünen bir gülümsemeyle bana baktı. Gülümsemenin bu kadar hüzünlü hissettirebileceğini hiç bilmiyordum. İşin tuhafı, gülümsemesindeki keder kendi umutsuzluğumla daha barışık hissetmemi sağlamıştı.

Elini benimkinin üzerine koyarak hafifçe sıktı. Dokunuşu tıpkı beklediğim gibi sıcak ve yumuşaktı.

“Çok üzgünüm, Oliver. Daha iyi olacağın zamanlar için dua edeceğim. Daha iyi olmayı hak ediyorsun.”

Acaba bu kadın gerçek miydi? Yoksa bana duymaya çok ihtiyacım olan cümleleri söylemesi için karşıma çıkarılan hayal gücümün bir ürünü müydü? Ona dualar konusundaki gerçeği, asla gerçekleşmediklerini anlatmak istiyordum. Alex’in ölümü kesinleşmeden önce, onun hayata dönmesi için dua etmiştim ama asla gerçekleşmemişti. İyileşmesi için dua etmiştim, hiçbir şey düzelmemişti. Onun yerine evrenin beni alması için dua etmeye başlamıştım ancak evren beni yaşamam için geride bırakmıştı.

Aslında tam olarak yaşadığım söylenemezdi. Yürüyen bir cetsettim, sessizce güneşin sonsuza dek sönmesini ve artık acı çekmek zorunda kalmamayı diliyordum.

Yaşamak istemiyordum.

Emery elini benimkinden ayırdığında verdiği sıcaklık da kaybolmuştu. Ona cevap veremeden annemle babam bana doğru hızla yaklaşmaya başladı.

Emery’nin sıcaklığı ellerimden tamamen çekildi, ardından bir daha görüşmemek üzere veda ediyormuşuz gibi hafifçe başını salladı. Aynı anda annem bana yaklaşıp kollarının arasına çekti.

“Aman Tanrım, Oliver! İyi misin?”

“Evet, anne. İyiyim,” diye yalan söyledim.

Bazen yabancılara doğruyu söylemek daha kolay oluyordu. Gerçek duygularım, onların canlarını çok yakmazdı. Oysa ebeveynlerim kötü olduğumu bilseydi, bu halimin ruhlarını kemireceğini biliyordum. Kalplerinin diğer yarısını yitirmelerine sebep olduktan sonra benim iyiliğim için endişelenmelerini istemiyordum.

Bakışlarımı bir anlığına Emery'ye çevirdiğimde aileme söylediğim yalanı fark ettiğini gördüm. Bana yarım yamalak gülüm-süyordu. Ona zayıf, çarpık bir tebessümle karşılık verdim. *Seni görüyorum, Oliver. İyi olacaksın*, dermiş gibi bakıyordu. Sonra bir kez başını salladı ve arabasını geri vitese takarak uzaklaştı. Hayatına aniden davetsizce girmemin aksine, o benimkinden çok daha zarif bir şekilde yavaşça çıkıyordu.

Babam annemden daha kısa bir sarılma için beni kollarına çekerken, “Neden buraya geldiniz?” diye sordum.

“Konser vereceğini son dakika haber aldık, bu yüzden biraz aile desteğinin iyi geleceğini düşündük,” dedi babam. “Ardından alana indiğimizden beri sana ulaşamadığımız için endişelendik.”

Annem bana tekrar sarılırken gözleri dolmuştu. “Sana bir şey olmasından çok korktum.”

Kelimelerindeki ağırlık ve yüzündeki korku yeryüzündeki en kötü evlatmışım gibi hissetmeme sebep oluyordu. “Üzgünüm, anne. Telefonumun şarjı bitmişti, eve ancak dönebildim. Yaşattığım telaş için özür dilerim. Seni endişelendirmek istememiştim.”

Gözyaşları eşliğinde bana gülümserken bir elini boynumdaki yarım kalp şekilli kolyeme, diğer elini de yanağıma koydu. Sonra hafifçe yanağını okşayarak burnunu çekti. “Bunu bir daha asla yapma, yoksa telefonuna takip cihazı yerleştiririm. Şimdi bizi içeriye al. Acıkmış görünüyorsun. Sana yemek hazırlayacağım.” Annem evin ön kapısına doğru yöneldi, babam biraz daha arkada kalmıştı.

Babam, annem gibi konuşkan biri değildi. Söylemesi gereken şeyler olmadığı sürece fazla konuşmazdı. Bu yönüyle ona benziyordum, Alex ise daha çok anneme benziyordu. Bir an sonra babam elini rahatlatıcı bir şekilde omzuma koyarak sıktı.

“İyi misin, oğlum?” diye sorarken sesi derin, boğuk ve her

zamanki gibi sakindi. Babamın hiç sesini yükselttiğini hatırlamıyordum. Şimdiye kadar tanıdığım en mütevazı insan olabilirdi.

“Evet, iyiyim.”

Cevabımı kabul edercesine başını salladı. “Seni buraya getiren kimdi?”

“Dün gece bana yardım eden kibar bir kadın.”

Yüzüne yerleşen sırtışıyla, “Güzel bir kadın,” dedi beni omzumdan dörterken.

“Gerçekten mi? Fark etmedim. Sadece eve ulaşmaya çalışıyordum.”

Kıkır kıkır güldü. “Yalancı.”

Doğru söylüyordu. Emery’nin güzelliğine hayran kalmamak neredeyse imkânsızdı. Farklı dertleri olan başka bir adam olsaydım numarasını isteyebilirdim. Ancak benim yaşadığım dünya, onun yaşadığı dünyayla pek uyuşmuyordu. Onun dünyası daha dengeli görünüyordu.

Ayrıca... Cam vardı.

Şarjı bitmiş cep telefonuma ondan kaç mesaj geldiğini merak ediyordum.

Verandamın merdivenlerinden çıkarken, “Dün olanlar hakkında konuşmak ister misin?” diye sordu babam.

“Şimdi istemiyorum.”

“Tamam. Hazır olduğunda buradayız.”

Sabır bir insan olsaydı, kesinlikle ebeveynlerim gibi olurdu. Kafamdaki düşünceler konusunda konuşmam için beni asla zorlamamışlardı. Arada sırada ziyaretime gelip bana bolca yemek pişirdikleri zamanların çoğunda müzik dinler, kariyerim ve duygularım dışında her şeyden konuşurduk.

Onlara açılmaya hazır hissettiğim gün yanımda olacaklarını biliyordum. Kaybolmuş hissettiğimde bile evimin hemen yakında

olduğunu bilmek rahatlatıcıydı. Ailemle sohbet ederek yemeğimi yerken kendimi o kadar yalnız hissetmiyordum.

Ardından aklım istemsizce Emery'ye kaydı. Son zamanlarda düşüncelerimi işgal eden en iyi şeydi ve onun aklımda olmasından nefret etmiyordum.

8

Emery

Kız kardeşimle birbirimizin en iyi arkadaşıydık.

Tüm sırlarımızı anlatır, ebeveynlerimizin bize acımasız davrandığı zamanlarda birbirimizi teselli ederdik. Bana karşı çok katıydılar, Sammie'ye ise hiç sert davranmazlardı. Belki ailenin en küçüğü olduğu, belki onu daha çok sevdikleri, belki de hiç hata yapmayan altın çocuk olduğu içindi.

Beş yıl önce Reese'in doğumuyla birlikte ilişkimiz değişmişti. Eskisi gibi konuşmuyorduk, konuştuğumuz zaman da iletişimi-miz zoraki hissettiriyordu. Sohbetlerimiz nadiren, birbirimizin arkasını kolladığımız ve kalplerimizdeki en büyük sırları anlattığımız o eski günlerdeki gibi olurdu.

Öğleden sonra beni aradığında kısacık bir an için yeniden en güzel anılarımızdaki gibi hissetmiştik. Tekrar en iyi arkadaş olduğumuzu hissetmiştik.

Elimde bir yığın başvuru formuyla eve girerken, “*İnanaaamuyorummm!* Bana her şeyi anlat! Her şeyi. Tek tek. Her şeyi! Tek kelimeyi bile atlama,” diye telefonda bağırdı Sammie. Oliver'ı aşırı büyük malikânesine bıraktıktan sonra eve gelmek bir kutuya girmek gibiydi. Kendime nefes alabilecek bir saniye bulduğum anda Sammie'ye mesaj atmış, önceki gece Oliver'la yaşananları ona anlatmıştım.

Sammie'nin bu konuda yaşadığı heyecanı anlatmama gerek bile yoktu. *Alex & Oliver*'ı benim kadar çok seven biri varsa o da kız kardeşimdi.

Konuşmasına devam ederken sesi heyecandan titriyordu. “Ne içmişti? Saçları nasıldı? Bakışları yine rüya gibi miydi? Nasıl kokuyordu? Tanrı aşkına, lütfen bana nasıl koktuğunu anlat.”

Kıkırdadım. “Şey, viski ve kusmuk gibi desem?”

Sammie, viski kusmuğu bilgisiyle sanki en kaliteli parfümden bahsediyormuşum gibi kendinden geçti.

“Seni şanslı kız,” diye şakıdı hattın diğer ucundan. “Oliver Smith'in kusmuğunu koklamak için her şeyimi verirdim.”

Kahkaha attım. “Sen delisin.”

“Belki deliyim ama inanamıyorum, Emery. Bu harika! Oliver Smith gösterisi gibi bir şeyin en ön sırasında, hatta tam ortasında olduğuna inanamıyorum. Sanki en büyük hayalin gerçek oldu.”

“Oliver’la takılmayı tam olarak böyle hayal etmemiştim.” Kafamda Venedik’te yollarımızın tesadüfen kesiştiğini, kazara aynı gondola bindikten sonra bu yanlışlık yüzünden gülme krizine girdiğimizi canlandırıyordum. Sonra gözlerimiz birbirine kenetlenecek, bedenlerimiz birbirine çekilecek ve aşkın sonsuz akışında yol alırken bana şarkı söyleyecekti. Beş çocuğumuz olacak, ilkinde Oliver’in adını verecektik. Sonrakilerden biri de Emery olacaktı! Eğlence dünyası, bize kendi komedi dizimizi yapmamızı teklif etse bile kabul etmeyecektik çünkü bu tür şovlar sebebiyle çiftlerin defalarca kez ilişkilerinin mahvolduğuna şahit olmuşum. *Nick ve Jessica’ya, Jon ve Kate’e, Kendra ve Hank’e selam olsun.*

Ellinci yıldönümümüzü aynı gondola binerek kutlayacaktık. Bu kez çocuklarımızla torunlarımız da yanımızda olacaktı.

Oliver’la hayalimdeki ilişki bu şekildeydi.

Gerçekte ne mi olmuştu? Büyüleyici anlar yoktu, tamamen şaka gibi olaylar yaşanmıştı.

“Peki onunla tekrar görüşecek misin? Aranızda bir yakınlaşma oldu mu?” diye sordu kusmuk kokusundan bahsedişimi görmezden gelerek.

“Tek yakınlığımız, ünlülerin paparazziler ve parayla uğraşmak zorunda kalan sıradan insanlar olduğunu öğrenmekti. Hayal ettiğin türden rüya gibi bir şey değildi.”

“Evet, anlayabiliyorum. Hayal kırıklığı yaşadığın için çok üzgünüm.” Boğazını temizledi. “Peki kusmuktan önce nasıl kokuyordu?”

Gülümseyerek başımı salladım. “Gerçekten bilmek istiyor musun?” diye sordum kanepeme doğru ilerleyip üzerine yığılırken.

“Evet, evet, milyon kere evet!”

“Tam kararında yanan isli bir orman meşesi gibi kokuyordu.”

“Aman Tanrım, tahmin etmiştim,” dediğinde soluklanışını ifade etmek için “memnuniyet” hafif kalırdı. “Anı olsun diye saçından bir tutam kestin mi?”

Kıkırdadım. “Saçmalıyorsun ama şunu söylemeliyim...”

Düşüncelerimi tamamlamadan Sammie’nin telefonunun arka planında bir ses duydum.

“Birkaç dakika içinde prova için hazır olacağız,” dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. “Kimdi o?”

“Ne?”

“Bir ses duydum.”

Sammie güldü. “Bir kafeden çıkıyordum, içeri giren bir kadının sesiydi. Bunu boş ver şimdi. Bana daha fazlasını anlat. Yanındayken neler oldu? Tüm detaylara ihtiyacım var.”

“Şey, bitkimin içine işedi.”

“Aman Tanrım. Bu cinsellikle ilgili bir çeşit şifreli kelime mi?”

“Ne? Hayır. Düpedüz bitkimin içine işedi.”

“Bunu yapmasını sen mi istedin?”

“Neden ondan bitkime işemesini isteyeyim ki?”

“Bilmiyorum. *Fangirl*’ler bazen tuhaf olabiliyor.”

Güldüm. “Hayır, ben istemedim. Tuvalete işediğini sanacak kadar sarhoştum ama banyoya değil, doğruca bitkimin içine yapıyordum.”

Sammie’nin suratının asıldığını neredeyse gözümde canlandırabiliyordum. “Dürüst olacağım, bu oldukça hayal kırıklığına uğrattı.”

Kız kardeşimin düşüncesine başımı sallarken, “Hayal kırıklığına uğradığın için üzgünüm,” diye kıkırdadım. Tanrım, onu özlemiştim. Son zamanlarda yanımda olmasına gerçekten ihtiyacım vardı ama ziyarete gelmesini isteyemeyeceğimin farkındaydım. Eğer bunu istersem, telefon konuşmalarımız daha da azalacaktı. Sammie çok fazla üzerine gidildiğinde her şeyden uzaklaşıveriyordu.

Konuşmamız devam ederken *Seven*’daki Joey’den, en kısa zamanda orada olmamı söyleyen bir mesaj aldım. “Sammie, gitmem gerek. Sonra konuşuruz, anlaştık mı?”

Vedalaşmamızın ardından *Seven*’a doğru yola çıkmak üzere arabama atladım. Son yirmi dört saati beynimden tamamen silebilmek için elimden geleni yapıyordum. Zamanda geriye gidebilseydim, asla dün gece işe gitmezdim. Hiç değilse, en karanlık günlerimde beni kurtaran besteleri yapan adamla ilgili fantezilerim etkilenmezdi. Sonuçta onun sadece bir insan olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmaz, hâlâ tutkulu hayranı olurdum. Yıllar önce onunla bir etkinlikte tanıştığımda *Süperman* olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum, hâlâ aynı şekilde hissediyordum. Ancak şimdi yaşayan herkes gibi zorluklarla mücadele eden sıradan bir adam olduğunu da biliyordum. Zorlandığı için onu kesinlikle suçlayamazdım. Kelimenin tam anlamıyla diğer yarısını kaybetmişti.

Zihnim, hayallerimi mahveden Oliver'a takılıp bana ihanet etmeye devam ediyordu. Gençliğimde hayatımın çok büyük bir parçası olmuştu. Kardeşimin hikâyesinin de büyük bir parçasıydı. Sammie ile ebeveynlerimizin katı kurallarını aşmamızı onun müziği sağlamıştı. Yatak odamızda oturur, kulaklıklarımızı takarak şarkılarım sessizce dinlerdik çünkü annemin sık sık tekrarladığı bir söz vardı. "Şeytanın müziği Tanrının evine ait değildir."

Doğrusunu söylemek gerekirse annemin beğenmediği her türlü müzik şeytanın işiydi.

İnsanlar gerçekten *One Direction* dinleyerek mi büyümüştü? Ben kesinlikle dinleyemezdim.

Annem o adamların gittiği istikâmetin şeytanın mağarası olduğunu söylerdi.

Alex & Oliver'ın şarkılarını dinleyerek büyümek bizim küçük, kirli sırrımızdı. Güçlü kardeşlik bağımızın temelinde onlar vardı. Sammie ve benim yıllar önce tanıştığımız kişiyle Oliver'ın şimdi-lerde büründüğü kişiliği arasındaki gerçeklerle yüzleşmek, içimde büyük bir duygusal fırtınaya sebep olmuştu. Oliver'ın yıllar önce kız kardeşimi gülümseten kişinin tam tersi olması konusunda ne hissedeceğimi bilmiyordum. O gülümsemeler hatırladığım kadarıyla onda gördüğüm son gülümsemelerdi.

Gerçek Oliver'ın ruhunun derinliklerinde saklandığına, karşılaştığım bu adamdan tamamen farklı biri olduğuna inanmak istiyordum. Onun sadece duygusal olarak zarar gördüğüne, sonsuza kadar böyle kalmayacağına inanmak istiyordum. İçinde bir yerlerde, beni defalarca kurtaran sözleri yazan adamın yaşadığına inanmak istiyordum.

Işığını söndürmüş, kayan bir yıldız değil de hâlâ benim kahramanım olduğu düşüncesine tutunmak istiyordum. Ancak bunun doğruluğunu kanıtlamanın hiçbir yolu olmadığını biliyordum.

Muhtemelen yollarımız bir daha asla kesişmeyecekti. Dünyadaki en kötü his, idolünün yalnızca bir insan olduğunun bilincine varmaktı.

Hâlâ Oliver'ı düşünerek *Seven*'a vardığımda tamamen yıkılmışım.

Arka kapıdan bara girdiğimde, "Kovuldun!" diye bağırdı Joey. Binanın önünde özel görüntü almak isteyen bir grup paparazzi vardı. Saldırmak için bekleyen psikopatlardan farksız, hiçbir şey yapmadan duruyorlardı. Joey henüz ön kapıyı açmamıştı ve bu çok tuhaf bir durumdu. İş yeri saatler önce açılmış olmalıydı.

"Ne?" Söylediği kelimeyle şaşkına dönmüş halde olduğum yerde dikilirken boğazım düğümlendi.

Kollarını kavuşturarak bana doğru başını salladı. "Kovulduğumu söyledim."

"Joey, neden..." Gözlerimi kırıştıtarak panik ve kargaşadan kurtulmaya çalıştım. Rakamlar zihnimde sıralanmaya başlamıştı, faturalar havada uçuşuyordu. *Seven*'da çalışmazsam karşılaşabileceğim zorluklar aklıma geliyordu. Zaten işim *varken* bile zorlanıyordum. İşsizlikle yaşayacağım sıkıntıları hayal bile edemiyordum. "Ben... Bu işi kaybedemem. Olmaz."

"Ama kaybettin. Tüm gün burada yarattığın karmaşayı temizledim, kasayı sayıp masrafları karşılamaya çalıştım ve ne oldu biliyor musun? Onlarca sarhoş insanı hesaplarını kapatmadan bardan dışarı çıkardığın için hesaplar tutmuyor! Her ne olmuşsa olmuş, insanlar tezgâhın arkasındaki şişeleri çalmış. Sen de parasını almadan bir ünlüye en kaliteli viskilerden vermişsin."

"Masrafları karşılayabilirim..." Sesim titremeye başlamıştı.

"Güven bana, zaten karşıladın. Geçen haftanın maaş çekini alıp kaybettirdiklerinin bir kısmını karşılamak için kullandım. Bu şekilde ödeştik diyebiliriz. Şimdi gidebilirsin."

Söyledikleri yüzünden vücudum titremeye başladı çünkü maaş çekimi almadan o bardan ayrılamazdım. Ed'in karşısına ona vereceğim nakit para olmadan çıkamazdım. Bu akşam elimde ona vereceğim çek olmadan oraya gidersem hemen kapı dışarı edileceğimi biliyordum.

"Hayır, hayır. Anlamıyorsun, Joey. O para benim kiram ve bugün ödemem gerekiyor. Aslında bir hafta önce ödemem gerekiyordu. Lütfen, bunu yapamazsın."

"Yapabilirim, hatta yaptım. Git artık!" diye bağırarak eliyle çıkışı işaret etti.

Onunla tartışmaya devam etmek istiyordum. Diz çöküp tekrar değerlendirmesi için yalvarmak istiyordum. Ancak Joey'yi, inatçı biri olduğunu ve fikrini değiştirmenin neredeyse imkânsız olduğunu bilecek kadar uzun süredir tanıyordum. Üstelik benim yaptıklarımın daha önemsiz şeyler için bile insanları kovduğunu görmüştüm.

Kendimi tutabilmek için elimden geleni yapsam da gözyaşlarım hiç durmadan akıyordu. Joey'nin önünde yıkılmak istemiyordum, insanların önünde ağlamazdım. Kontrolümü kaybettiğim bir ana en son ne zaman birinin şahit olduğunu bile hatırlamıyordum. Üzüntülerimi ve duygusal bunalımlarımı kendime saklar, kimse beni teselli etmeye yeltenemeyeceği kişisel alanımdayken yaşardım. İnsanların acımalarını istemiyordum, sadece kendimi yıkılmaktan koruyabilecek kadar güçlü olmak istiyordum.

Henüz o aşamaya gelmemiştim. Arabama bindiğim anda gözyaşlarım dökülmeye başladı. Direksiyonu kavradım ve kalbimin paramparça olmasını önlemeye bile çalışmadım. Kalbimin kırılmasının, parçalara ayrılmamın milyonlarca nedeni vardı ama asıl neden Reese'di.

Güzel yıldızım ona verebildiğimden çok daha fazlasını hak

ediyordu. Dünyaları hak ettiği halde ona sadece kırıntılarını verebiliyordum.

Nasıl başaracağımı, ona nasıl yeteceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, onu başını sokacak yer bulamadığı bir duruma düşüremeyeceğimdi. Kendi hatalarım yüzünden onun hayatını riske atmayacaktım. Bu dünyada kızımın daha önemli bir şey yoktu.

Aksilikler hep üst üste gelirdi.

Bundan neredeyse bir yıl önce, marketin önünde durmuş dilencilik yapan bir evsizden bu sözleri duymuştum. Los Angeles'ta genelde çok yağmur yağmazdı ama o gün öğleden sonra sağanak yağış vardı, arabayla dışarı çıkabilmek neredeyse imkânsızdı.

Kadın ceketiyile başını korumaya çalışarak yağmurun altında duruyordu. İliklerine kadar ıslanmış, yardım istediğini gösteren pankartı kaldırıp bir ileri bir geri sallanıyordu. Reese kadının yaşadığı sıkıntılardan bihaber olduğu için hayattaki tek amacı gördüğü her su birikintisine atlamaktı.

Kadına baktığımda göğsüm sıkışmıştı. Elbette Reese'le benim için hayat mükemmel değildi ama daha kötü şartlarda yaşıyor olabilir. Cüzdanımı çıkarıp içindeki birkaç dolarlık parayı şemsiyeyle birlikte kadına uzatmıştım.

“Hayır, şemsiye sizde kalsın,” demişti para için teşekkür ederken. “Ona ihtiyacım yok.”

“Oldukça şiddetli yağıyor. Kızımın birlikte çabucak arabamıza gidip kurulanabiliriz. Senin daha çok ihtiyacın var.”

“Aksilikler hep üst üste gelir,” diye şakırmıştı. Başını kaldırıp gökyüzüne bakarken yüzü sırılsıklam olmuştu, yine de gülümsüyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Ama yağmur

her zaman diner ve güneş yeniden doğar. Nezaketiniz için teşekkür ederim. Tanrı sizi korusun.”

Bu konuşmanın, kadın üzerinde bendeki kadar büyük bir etkisi olmadığından emindim ancak söyledikleri en zor zamanlarımda bana destek olmuştu. Özellikle şu anda içinde bulunduğum gibi durumları atlatmamı sağlıyordu.

Aksilikler hep üst üste gelirdi ama yağmur her zaman diner ve güneş yeniden doğardı.

Tanımadığımız insanların, farkında bile olmadan bizi etkilemesi ne kadar tuhaftı.

Korkunç bir gün geçiriyordum. Başıma gelenleri bile tam olarak algılayamamıştım çünkü insan olmadan önce anne olmak zorundaydım.

Reese’i okuldan alırken karşısında en iyi oyunculuk yeteneklerimi sergilemeye kararlıydım. Ruhumda fırtınalar kopsa da dışarıya güneş gibi gülümsüyordum.

Arabamın sürücü koltuğuna oturduktan sonra, “Günün nasıldı, tatlım?” diye sordum Reese o gün öğrendiği bir şarkıyı mırıldanırken.

“Çok iyiydi! Şimdiye kadar ki en büyük, hatta en *devasa pinata**’yı yapıyoruz ve Bayan Kate onu okulun son gününde kırabileceğimizi söyledi! Anne, o neredeyse ay kadar!” Pırıl pırıl parlayarak beni güldürüyordu. En kötü anlarımda bile bu minik kız beni gülümsetebiliyordu.

“Vay canına! Gerçekten büyük olmalı.”

“Evet, öyle. Şimdiye kadarkilerin en büyüğü. Ayrıca içine şeker koyuyorlar, içinde olmasını istediğimiz birer şeker seçmemiz gerekti çünkü Bayan Kate ve Bayan Rachel hepimizin fikrinin

* Karton veya kil konteynerlerin içinin şeker, sakız gibi tatlı yiyeceklerle veya oyuncaklarla doldurulan, kuş ya da başka bir hayvana benzetilebilen Meksika kültürüne ait bir kukla-oyuncaktır. (ç.n.)

önemli olduğunu söyledi. En sevdiğim şeker olduğu için ben *Skittles*'ı seçtim. En iyi arkadaşım Mia, *Skittles*'ın iğrenç olduğunu düşündüğü için 'Iyy!' dedi ve diğer en iyi arkadaşım Randy ise yanlış bir şeker seçtiğimi söyledi. Bu yüzden şekerimi *Blow Pops* olarak değiştirdim." Diğer iki çocuğun yaptığı sanki zorbalık değilmiş gibi çok sakin bir şekilde anlatıyordu.

Mia ve Randy'nin, Reese'e fakir olup olmadığımızı sorgulatan çocuklar olduğu gözümünden kaçmamıştı.

Kızımın bu ikisi tarafından zorbalığa uğramasını engelleyip onu gerektiği gibi koruduklarından emin olmak için yarın öğretmenleriyle çok sert bir konuşma yapacaktım.

"Reese, başkalarının söyledikleri yüzünden fikrini değiştirmen gerektiğini çok iyi biliyorsun. Sen *Skittles*'ı seviyorsun. O çocukların sana sevdiğin şeyleri sevmediğini düşündürmelerine izin verme."

Ona dönüp baktığımda omuzlarını silktiğini gördüm. "Mia ve Randy benden daha havalı oldukları için değiştirdim, hepsi bu kadar."

"Reese Marie, bir daha asla böyle bir şey söylemeyeceksin, tamam mı? Sen bu dünyadaki en havalı insansın, kimsenin sana aksini düşündürmesine izin verme."

Beş yaşındaki şu iki çocuğa hadlerini bildirmeyi düşünmek gerçekten çok mu absürt olurdu? Ya da hiç değilse ebeveynlerini azarlasaydım. Çocuğumun zorbalık yaptığını öğrenmek beni dehşete düşürürdü. Reese'in etrafının bu tür insanlarla çevrili olması düşüncesinden gerçekten nefret ediyordum. Herhangi bir şekilde kendinden şüphe etmeye başlamasını ya da bu ikisi gibi olup başkalarına zorbalık yapmasını istemiyordum.

Hayatındaki her şeyin düşüncelerini etkilediği bir dönemdeydi. Onun gelişimini olumsuz etkilemeden önce bu sorunu çözmem gerekiyordu.

“Tamam, anne,” dedikten sonra önemli bir şey olmamış gibi mırıldanmaya devam etti.

“Ciddiyim, Reese. Sen hayatımda tanıdığım en havalı insan-sın. Bunu sakın unutma.”

Söylediklerimi onaylayıp *Alex & Oliver*’ın “*Background Noise*” şarkısını söylemeye başladı. Yol boyunca ben de şarkının içine daldım, hayatın karmaşasını biraz olsun unutarak kendime nefes alabileceğim kısacık bir an yakalama fırsatı tanıdım.

Tanrıya şükür, Abigail önceki gün ikimiz için o yiyecekleri bırakmıştı. Bir süre daha idare edebilir, durum daha kötüye giderse arabayı satabilirdim.

Her zaman bir yol vardır, her zaman bir yol vardır, her zaman bir yol vardır.

Beynim her gün düzenli olarak tekrarladığım olumlamlarla doluydu. Bunlar beni yıkılmaktan ve özümnden uzaklaşmaktan koruyordu.

“Hey, anne?”

“Evet, Reese?”

“Benim babam kim?”

Arabada bıraktığı oyuncak bebeklerinden biriyle oynarken ona doğru dönüp baktım ve mideme bir ağrı saplandı. Sormasını beklediğim son soru buydu. İleride bu soruya cevap vermek zorunda kalacağımı biliyordum, son beş yıldır bu konuşmayı kafamda tekrar tekrar kurmuştum.

“Bunu neden sordun?” Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmasına rağmen elimden geldiğince sakın davranmaya çalışarak cevap verdim.

“Sınıfta herkesin babası için Babalar Günü kartları hazırlıyor-duk, Mia ve Randy’ye kart hazırlayacak bir babam olmadığını

* (İng.) Arka Plan Gürültüsü. (ç.n.)

söyledim. Onlar da bana herkesin bir babası olduğunu anlattılar, ben bunu bilmiyordum. Bazı insanların sadece anneleri olduğunu düşünüyordum, tabii şimdi herkesin babası varsa benim babamın kim olduğunu merak ediyorum.”

Kahrolası Mia ve Randy, bu iki çocuk canavardı.

“Güzel bir soru, bebeğim. Ama bunu eve gidince konuşalım, olur mu?”

“Tamam, anne. Umarım bir gün onunla tanışabilirim. Seni sevdiğim gibi onu da sevdiğimi söylemek istiyorum.”

Zaten paramparça olan kalbim daha da parçalara bölündü.

“Seni seviyorum, Reese,” diye mırıldanırken gözlerimden süzülen yaşlarla savaşıyordum.

“Ben de seni seviyorum, anne.”

Şükürler olsun ki, o akşam konuyu bir daha açmadı. Yemekten sonra odasına gidip oyuncaklarıyla oynarken ben de mutfağı temizledim, dışarıdaki çöp kutusuna atmak için çöpleri çıkardım.

Kapıdan çıktığım sırada Abigail içeri giriyordu, bana ısıltı ısıltı bir gülümsemeyle baktı. “Merhaba, Emery. Nasılsın...” Gözleri benimkilerle buluştuğunda kelimeleri kayboldu. “Sorun ne?”

Sırtımda taşıdığım anne kalkanı, omuzlarımdan düşmesi ve göğsümün sıkışmasıyla parçalanmaya başladı. “Sadece kötü günlerden biri.”

“Ne oldu?”

“Dün gece barda çıkan olaylar yüzünden bugün işimi kaybettim. Durumu nasıl toparlayacağımı bilmiyorum. Zaten maaş çekleriyle geçiniyorduk, üstelik birikimimin büyük bir kısmını Reese’in yaz okuluna harcamak gibi aptalca bir karar aldım. Şimdi şartlar iyice zorlaştı. İki işten de kovuldum ve dünya başıma yıkılmış gibi hissediyorum.”

“Ah, tatlım. Eğer yardıma ihtiyacın varsa...”

“Hayır, gerçekten. Sorun değil, bir yolunu bulacağım. Yine de teşekkür ederim. Sanki ateşi körüklüyormuş gibi, Reese bugün babasını sordu.”

Abigail yüzünü ekşitip anlayışla başını salladı. Hayat hikâyesinin her ayrıntısını biliyordu. Beş yıl önce dünyam altüst olduğunda kendi annemden bile daha çok yanımdaydı.

“Bu tür şeyleri sorgulamaya başlayacağı yaşlara geliyor,” dedi. “Özellikle de çevresinde hayat tarzı farklı başka çocuklar varsa.”

“Daha iyi yaşam şartları,” diye iç çektim.

“Hiçbir hayat diğerinden daha iyi olamaz. Sadece hepsi birbirinden farklı.”

“Ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Bu konuyu nasıl açabileceğimi de bilmiyorum. Kahretsin, duygusallaşmadan bu konuyu kendimle bile zor konuşuyorum.”

Abigail teselli etmek için elini omzuma koydu ve bana o içten gülümsemelerinden biriyle karşılık verdi. “Hazır olduğunda anlat. Sen anlatabildiğinde kızın da dinlemeye istekli olacaktır. O zamana kadar sadece onu seven bir annesi olduğunu bilsin yeter. Harika idare ediyorsun, Emery. İdare edemediğini hissettiğin günlerde hep bunu hatırla.”

Nezaketi için ona teşekkür ederken ruhumun ihtiyacı olduğunu bile bilmediğim kucaklamayla sarıldı. Abigail evine yöneldiğinde ben de çöpümü atmak için yoluma devam ettim. Yukarı çıktığım sırada Ed’e rastladım, elbette kirasını istiyordu.

“Emery!” diye seslenerek bana doğru yürümeye başladı.

“Biliyorum, Ed. Farkındayım. Yarın sana kirayı ödeyeceğim.” Bunun doğru olup olmadığından tam olarak emin değildim ama başarmak için ne gerekiyorsa yapacaktım. Geri ödemesi bana iki katına mal olacak bir para için kredi çekmek anlamına gelse bile ödeyecektim.

“Bu gece elimde olacağını söylemiştin!” diye itiraz ederken kaşları öfkeyle çatılmıştı. “Daha fazla bekleyemem, Emery. Buraya kadar!” diye bağırdı. Yüzü öfkesini hissedebileceğim kadar kızarmıştı. Onu suçlayamazdım. Benim sorunlarıma yeterince tahammül etmişti, daha fazla burada kalmama izin vermek için hiçbir nedeni yoktu.

“Sadece yirmi dört saat daha müsaade et, Ed. Yemin ederim, sana gerekli parayı bulabilmek için yarın arabamı satacağım. Lütfen,” diye yalvarırken gözlerimden süzülen inatçı yaşları yanaklarımdan sildim.

Endişeden titrediğimi gördüğü zaman biraz sakinleşti, kendi kendine söylenerek burnunun kemerini sıktı. “Yirmi dört saat. Ondan sonra sen ve çocuğun gidiyorsunuz, tamam mı? Bu kadar, Emery. Anlaşma bu.”

“Anlaştık. Teşekkürler, Ed.”

Sessizce bir şeyler mırıldandı. Ardından bana el sallayarak uzaklaştı.

O gece Reese ile dualarımızı ettikten sonra onu alnından öpüp yatağına yatırdım ve kendime ait özel bir çöküş seansı yaşamak üzere odama gittim. Uzun bir ağlama nöbetiyle dağıldım ancak kendimi toparladığımda neye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Hayır, aslında birine ihtiyacım vardı. Kız kardeşime ihtiyacım vardı.

Numarayı tuşlarken gözyaşlarım göz kapaklarımdan arkasına birikiyordu.

“Alo?” Sammie cevap verdi. Sesini duyduğum anda ağlamaya başlamıştım ve o da bunu sezmiş olmalıydı. “Em? Neyin var?”

“İşimi kaybettim.”

“Aman Tanrım, Emery. Çok üzüldüm.”

“Buraya gelebilir misin? Sadece... sana ihtiyacım var.”

“Emery...” Yutkundum.

“Sana ihtiyacım var, Sammie. Yaşadıklarım çok ağır. Boğuluyorum, burada yanımda olmana ihtiyacım var. Bunu tek başıma başaramam.”

Saniyeler içinde hat sessizliğe büründü, tekrar yalvarmaya başladığımda içimde büyük bir korku hissettim. “Lütfen, Sammie. Çırpınıyorum. Bunu tek başıma yapamam. Gerçekten yardıma ihtiyacım olmasaydı teklif etmezdim ve...”

Sesi titreyerek, “Para gönderebilirim,” diye teklif etti.

“Hayır. Paraya ihtiyacım yok, Sammie. Sana ihtiyacım var. En kötü zamanlarında hep yanında oldum... lütfen... yanımda olmana ihtiyacım var. Kısa süreliğine de olabilir. Reese’i görmene bile gerek yok, yemin ederim. Sadece sana ihtiyacım var.”

Hattın diğer ucu bir kez daha sessizliğe büründü. “Üzgünüm, Emery. İhtiyaç duyduğun gibi biri olamam. Yapamam.” Sammie’nin fısıltısında ihanetin kıvılcımlarını hissediyordum.

“Sammie...”

Cümlemi tamamlamayı başaramadım. Telefonu yüzüme kapatarak beni yapayalnız bıraktı. Bunu nasıl yapabilmişti? Ben onun için defalarca mücadele etmişken nasıl olur da bana sırtını dönerdi? Hayatta öğrenilmesi gereken en zor gerçek, herkesin sizin sevdiğiniz şekilde size karşı sevgi duymamasıydı. Geçmişte kız kardeşim için elimden gelen her şeyi yapmıştım ve karşılığında onun bana sunduğu tek şey telefonu yüzüme kapatmak olmuştu.

9

Oliver

Ailem geceyi geçirdikten sonra sabah erkenden yola çıktı. Canlarının yandığından emin olduğum halde yanımdayken hissettiklerinin zerresini bile yansıtmadılar. Her şeyden önce beni büyüten parlak, neşeli kişiliklerini getirerek sevgileriyle karanlığımı aydınlatmışlardı. Verdikleri destek için minnettardım.

Cam önceki gün aramalarına cevap vermediğim için bana hâlâ kızgındı, yanıma gelmek gibi bir niyeti yoktu. Seyirciler için sürpriz bir şarkı hazırladığını söylediği konserde sahneye çıkmadığım için daha da kızgındı. “Yeni albümümün ne kadar ses getireceğini hesaba katmadın bile,” diye azarladı. “Beni hiç düşünmüyorsun, Oliver.”

Bir kez bile neden sahneye çıkamadığımı sormamıştı.

Bir kez bile iyi olup olmadığımı sorgulamamıştı.

Bir kez bile kaderimizde mutlu son olduğunu düşünmemiştim.

Bencilce de olsa ona ihtiyacım vardı. Akşamları yanımda kimse olmadığında darmadağın hissedip kendimi içkiye veriyordum. Alkolün benim için artık bir çözüm olmasını istemiyordum çünkü her seferinde beni tamamen tüketiyor, ertesi sabah bir önceki akşamdan daha kötü hissederek uyanıyordum.

Dolayısıyla Cam’in her gece eve gelmesine tutunmuştum.

Tüm ilişkimiz bencillik üzerine kuruluydu. Benimle kalıyordu çünkü yaşadığım kasırga sırasında yanı başımda kalan biricik

sevgilim olmak ona büyük bir prestij sağlamıştı. Benim onunla kalma sebebim ise karanlıkta kaybolmamaktı.

Toksik miydik? Evet.

Berbat bir mücadele mekanizması mıydı? Kesinlikle evet.

Kulaklarımı kapatan geniş kulaklıklarımınla yatak odamda oturmıştım. Evde yalnız olduğum için kafamın içinde yankılanan gürültüyü müziğe odaklanarak bastırıyordum. Benim için bir anlam ifade eden altı yüzden fazla favori şarkımın olduğu bir çalma listem vardı. Bunların muhtemelen yarısını, bana her gün bir şarkı gönderen Alex'ten öğrenmiştim. Her gün şarkı göndermesini özliyordum.

Seçtiğim şarkıları onunla paylaşmayı da özliyordum.

“Oliver? Evde misin?” diye bağırdı bir ses evimin içinden. Kulaklıklarımın çalan müziği bastırarak kadar yüksekti. Kulaklığımı indirerek boynuma taktım.

Kelly'nin topuklu ayakkabısının koridorda çıkardığı tıkırtıların yatak odama doğru yaklaşmasını dinledim. “Yalnızca bir durum kontrolü! Annen arayıp uğramamı rica etti, zaten ben de konserde olanlardan sonra uğramak istiyordum.” Sesi gür çıkıyordu ama beni ararken hafif bir titreme vardı. “Eğer buradaysan, ses verebilir misin? Çünkü içeri girdiğimde seni kötü bulma fikri beni çok korkutuyor.”

Sertçe yutkunarak boğazımı temizledim. “Buradayım!” diye seslendim. “Yatak odamdayım.”

Kelly'nin rahatlayarak verdiği nefes sesini duyduğuma yemin edebilirdim.

Hızla yatak odama yöneldi, elinde kahveyle kapıda durduğunda bana gülümsedi. Saçlarını dağınık topuz yapmıştı ve sanki günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. Gözlerinin altındaki şişlik bitkinliğinin göstergesiydi.

“Selam, Oliver.”

Yatağımın kenarına otururken başımla selam verdim. “Selam.”
Bana doğru yürüyüp yanıma oturduktan sonra kahveyi uzattı.
“Sadece kahve, viski yok.”

“Öyleyse ne anlamı var?” Şaka yapıyordum.

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet, iyiyim.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Olabilir.”

Başımı öne eğerek parmaklarımla oynamaya başladım. Son birkaç aydır kendi içimde yaşadığım şeyin depresyon değil, sadece zamanla iyileşecek geçici bir keder olduğunu düşünüyordum. Üzerinden uzun zaman geçmesine rağmen bu durum değişmeyince, bunun hayatımın geri kalanında uğraşmak zorunda kalacağım bir şey olduğunu anlamıştım. Alex’in ölümünün ardından... boşluğa düştüğümü hissetmişim.

Duygularımı ifade etmek için “depresyon” kelimesinin uygun olup olmadığından bile emin değildim. Bildiğim tek şey, içimde bir boşluk olduğuydu ve bu boşluğu nasıl dolduracağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Sanki kırık camların üzerinde yürüyor, kesiklerin acısını bile hissetmiyordum. Her şey uyuşmuştu, sessizleşmişti ve anlamsızlaşmıştı.

Kardeşimi kaybetmenin acısının hafiflemesini istiyordum. Bu düşüncelerin yüzeye çıkmasını önlemek için içiyordum ama viski acılarımı hafifletmiyor, sadece geçici olarak üzerini örtüyordu. Viskinin etkisinin azalmasıyla acı her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri geliyordu.

“Seni ne mutlu eder, Oliver?”

Dudaklarım aralansa da hiçbir şey söyleyemedim. Lanet olsun. Hiçbir fikrim yoktu.

Kelly kaşlarını çatı. “Peki ya müzik? Müzik seni mutlu eder mi?”

Sessiz kalmıştım.

“Gerçekten artık müzik yapmak istemiyor musun? Eğer gerçekten ilgilenmiyorsan o zaman tamam, unut gitsin. Ancak seni çok uzun zamandır tanıyorum, müziğin senin benliğinin en büyük parçası olduğunu biliyorum.”

“Evet, öyle.”

“O zaman neden uzaklaştırıyorsun?”

Omuzlarımı silkip boğazımı temizledim. “Alex yanımda olmadan nasıl müzik yapabileceğimi bilmiyorum.”

Gözleri dolunca üzülmesine neden olduğum için kendimi kötü hissettim. Kelly, Alex’i benim özlediğimden farklı bir şekilde öz-lüyordu ve zorlandığının farkındaydım. Yas tutma sürecini henüz atlatamamıştı ama bunu bana hiç yansıtmamıştı. Belki onun hakkında konuşmanın çok zor olacağını düşündüğü içindi. Belki de henüz acısını ifade edecek kelimeleri bulamıyordu.

Zorlukla gülümseyerek başını hafifçe iki yana salladı. “Alex’i en çok neyin üzeceğini biliyor musun?”

“Neymiş o?”

“Müziği bir kenara bıraktığını görmek. Ondan kaçmanı değil, onu kucaklamayı isterdi. Bu kadar uzun zaman boşlukta kaldıktan sonra ruhunu müzikle beslemeyi isterdi. Açıkçası kardeşini onurlandırmanın en iyi yolu, en çok sevdiğin şeyi yapmak olurdu. Müziğin tekrar hayatına dahil olmasına izin vermelisin. Bence seni iyileştirebilecek tek şey bu. Konserde ne olduğunu bilmiyorum, Oliver. Bu konuda konuşmak zorunda değilsin. Sadece kendine nazik davranman gerektiğini söylemek istiyorum. Hâlâ büyük bir kaybın yasım yaşıyorsun.”

“Konsere çıkmak için kendimi kandırabileceğimi düşündüm ama paniğe kapıldım. Kendimi bunu yapmaya hazırlayamadım.”

“Olanlar için kimse seni suçlamıyor. En azından seni önemse-

yenlerin hiçbirini suçlamıyor. Tyler ve halkla ilişkiler ekibi çoktan durumu kontrol altına alarak hikâyeyi düzeltti. Seni güvenli bir yere götürdüğü için bardaki kadına minnettarım. Çok daha kötü sonuçlanabilirdi.”

Emery’yi karşıma çıkardığı için Tanrıya şükürler olsun.

“Yine de onun için üzülüyorum,” diye devam etti Kelly. “Papazziler o geceki barmenle özel bir röportaj yapmayı denemek için mekâna gitmişler ama bar sahibinin yaşanan kargaşa nedeniyle onu kovduğu bildirilmiş.”

“Kovulmuş mu?”

“Evet. En azından bize bildirilen bu.”

Kahretsin.

Emery zaten kendince hayatla mücadele ediyordu. Hayatını daha da zorlaştırmak bana ve iblislerime düşmüştü.

“Bir şeyi çözmem gerekiyor,” dedim aniden yatağımdan fırlarken.

Kelly tek kaşını kaldırdı. “Her şey yolunda mı? Sorun ne?”

“Bir şeyi telafi etmem gerekiyor, hepsi o kadar.”

“Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Senin için e-postalarını yanıtlamak gibi tüm ıvır zıvırları hallediyor olacağım.”

“Teşekkürler, Kelly.” Odadan çıkmak üzereyken duraksayıp asistanıma baktım. Çabasının ve kibarlığının arkasında ne olduğunu görebiliyordum. Acı çekiyordu. Kesin olan bir şey vardı ki, kardeşimin ölümünün yasını tutan tek kişi ben değildim.

Alex’le kazadan önceki süreçte her geçen gün daha da yakınlaştıkları sır değildi. Daha fazla zamanları olsaydı neler yaşanacağını düşünüyordum. Hikâyelerinin mutlu sonla bitip bitmeyeceğini merak ediyordum. Tüm dünyanın yaptığı gibi onun da kardeşimin ölümü için beni suçlayıp suçlamadığını merak ediyordum.

Kelly tam da onun tipiydi. Altın kalpli, güzel bir kadındı. Fazla-

sıyla sınırlı olan boş zamanlarında aşevlerinde gönüllülük yapıyor ya da ihtiyacı olan insanlara yardım ediyordu. Eşitlik eylemlerine katılır, hatta daha iyi yarınlar için meditasyon yapardı. Kardeşimle birbirlerine çok benziyorlardı. Kahretsin, o ve Alex muhtemelen birbirleri için yaratılmışlardı. Ancak hayat onları ayırmıştı.

Kelly onun kaybından duyduğu üzüntüyü yanımdayken hiç göstermemişti. Hayatımın her yönünü dikkatli ve incelikli bir şekilde yönetiyordu. Dünyanın geri kalanının dile getirdiği saçmalıklardan asla bahsetmemiş, hayatımı kolaylaştırmak için elinden geleni yapmıştı. Keşke ben de onun hayatını güzelleştirecek bir şeyler yapabilseydim. Yasını yaşarken içten içe parçalanıp dağıldığından emindim.

“Nasılsın, Kelly? Bilirsin, her konuda. Nasılsın?”

“İyiyim.”

“Yalan söylüyorsun.”

Güldü. “Olabilir.” Elini ensesine götürerek bana hüzne bulanmış bir gülümsemeye baktı. “Hâlâ nefes alabildiğime göre bunu başarı sayacağım.”

Kulağa çok basit gelebilirdi. Ancak tuhaf bir şekilde son zamanlarda nefes almayı en zorlu işlerden biri olarak görüyordum.

“Pekâlâ. Nefes almaya devam et. Bugün kahvaltı yaptın mı?” diye sordum.

Oturduğu yerde biraz kaydı, bu benim için yeterli bir cevaptı. “İşimi halletmeden önce biraz zamanım var. Hadi kahvaltı yapalım.”

“Oliver, ben iyiyim,” dedi temkinli bir şekilde. İnsanların günde kaç kez birbirlerine iyi oldukları konusunda yalan söylediklerini merak ediyordum.

“Evet, iyi olduğunu biliyorum. Şimdi gel bakalım. Gidip kahvaltı yapalım.”

10

Emery

Sabah olduğuunda kapı zilimin sesiyle uyandım. Vücudum yorgunluktan sızlıyordu ve gözlerim muhtemelen ağlamaktan şişmişti, yine de yataktan kalkabildim. *Umut ısıtı.*

Girişe doğru ilerleyip kapıyı açtığımda Oliver'ın karşımda durduğunu görünce çok şaşırdım. Bana daha çok kaşlarını çatmış izlenimi veren hafif bir gülümsemeyle bakıyordu, elinde bir kart ve kocaman bir bitki vardı.

“Merhaba,” diye mırıldanarak beni daha da şaşırttı. Gözlerinin altı çökmüştü, sanki önceki gece fazla uyumamış gibiydi.

“Merhaba?” Tüm sinir sistemime gerilim yüklenirken elimi kolum üzerinde aşağı yukarı gezdirdim. “Sen ne...”

“Sana bir bitki borcum vardı,” diyerek araya girdi. Kartla birlikte bitkiyi bana doğru uzattı. “Ben de bir mesaj bırakmak istedim.”

“Bunu yapmana gerek yoktu ama bu kız çok sevimli,” dedim yeni bitkime gülümseyerek.

“Kız mı?”

Başımı salladım. “Bitkiler tıpkı insanlar gibi canlıdır.”

“Onlara isim de koyuyor musun?”

“Hayır, bunu Reese'e devrettim. Kahve masamın üstündeki Bobby Flay. Banyodaki dikenli olan da Guy Fieri.”

Yarım bir gülümsemeyle başını sallamak dışında bir şey söylemedi. Kaşlarını kaldırmış, yanağındaki sakalları ovuşturuyordu.

“Başka bir şey... var mı?” Onu kapımda tutan sebepten emin olamadığım için sordum.

“Hayır. Yani, evet. Aslında işini kaybettiğini duydum.”

Hafifçe geri çekilirken ağzım açık kalmıştı. “Ah. Evet.”

“Bunun benim yüzümden olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Yani...” Ensesini kaşdı ve tek kaşını kaldırmadan önce boğazını temizledi. “Seni işe almak istiyorum?”

Bunu bir soru gibi söylemişti, sanki ifade etme şeklinden tamamen emin olamıyordu.

Güldüm çünkü Oliver’ın aklını kaçırdığı çok açıktı. Ben güldükçe onun daha çok bocaladığı anlaşılıyordu. “Özür dilerim,” diye kıkırdadım başımı sallayarak. “Gerçekten neden buradasın?”

“Ciddiyim, Emery. Seni işe almak istiyorum.”

“Beni ne olarak işe alacaksın?”

Kaşlarını düşürüp başparmağını hafifçe burnuna bastırdı. “Şey, ne iş yapıyorsun?”

“Ne mi yapıyorum?”

“Evet. Barmenlik dışında.”

“Nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum.”

“Benim yüzümden kovuldun.”

“Tamamen senin yüzünden değil...”

“Olay çıkardım. Benim yüzümden işten kovuldun.”

“Önemli değil,” diye yalan söyledim.

“Önemli.” Başını kaldırıp gözlerini benimkilerle birleştirdiğinde suçluluk duygusunu bastıramamıştı. “Bu hatayı düzeltmek istiyorum. Bu nedenle her ne yapıyorsan... onun için seni işe almak istiyorum. Ya da ne yapmaktan hoşlanıyorsan. Ne yapmak istiyorsan.”

Güldüm. “Oliver, buna gerçekten gerek yok. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin...”

“*Lütfen*,” diye yalvarırken sesi titriyordu. “Bırak yardım edeyim.”

“Bu senin için neden bu kadar önemli?”

Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, içinde barındırdığı acının her bir zerresiyle bana bakıyordu. Onun için beni işe almanın neden bu kadar önemli olduğunu anlamamıştım ancak bana söyleyeceklerinden daha derin olduğunu biliyordum.

Sanki düşüncelerini ifade etmeye çalışıyormuş gibi öylece duruyordu. Sanki aklından geçenler baş edebileceğinden daha fazla gibiydi. Ellerini kot pantolonunun cebine sokmuş, kaslı kollarını hafifçe geriye alıyordu. Derin bir nefes alırken gözlerini birkaç kez kırptı, yine de hiçbir şey söylemedi.

Altdudağımı ısırdım. “Ben bir aşçıyım. Yani, sayılır. Birkaç yıl aşçılık okuluna gittim ama Reese doğunca bırakmak zorunda kaldım.”

Bakışlarında bir umut parıltısı belirdi. “Sen bir şefsinsin.”

“Kelime seçimi biraz yanlış olsa da evet.”

“Bu mükemmel. Bir şefe ihtiyacım var.”

Bir şefe ihtiyacı olduğundan şüpheliydim. “Gerçekten senin için çalışmamı mı istiyorsun?”

“Evet.”

“Senin için... yemek mi yapacağım?”

“Evet.”

“Yine söylüyorum, aşçılık diplomam yok.”

Derin düşüncelere dalarken kaşları çatıldı. Gerçeklikten bu ölçüde uzaklaştığında ne kadar sevimli görüldüğünün farkında olup olmadığını merak ettim.

“Harika yemekler yapmak için mutlaka her şefin eğitim alması şart mı?” diye sordu.

“Şey, hayır ama... yaptıklarımı beğenip beğenmeyeceğini nereden biliyorsun?”

“Ben yemek seçmem. Her şeyi yerim.”

“Özgeçmişimi yollamam gerekiyor mu?”

“Hayır.”

“Bir deneme yapmak ister misin? Yeterince iyi olup olmadığını anlamak için.”

“Emery.”

“Efendim?”

“Yeterince iyisin.”

“Ah.” Altdudağımı ısırdım. “Sadece daha nitelikli birini bulabileceğini düşünüyorum.”

“Daha nitelikli birini istemiyorum. Seni istiyorum.”

Bunu söylediğinde midemde kelebekler uçuşmaya başladı.

Oliver onunla aynı ortamda bulunmanın benim için ne kadar büyük bir şey olduğunu fark etmemişti. Acı verecek kadar, ne zaman bana yaklaşırsa yanaklarımda bir sıcaklık hissedeceğim kadar yakışıklıydı. Kardeşine çok benziyordu ama bazı yönleriyle oldukça farklıydı. Birlikte yaptıkları röportajlarda gördüğüm kadarıyla Alex her zaman gülümsüyordu. Oliver ise kasvetli bakışlarıyla her zaman sessizdi. Birçok kişinin onun hakkında söylediği gibi bana kaba ya da soğuk görünmüyordu, sadece düşünceliydi. Yüzeysellikten uzak, her zaman derin düşüncelere sahipmiş gibi görünüyordu.

Bu özelliğini seviyordum, kendi düşüncelerini ortaya koymadan önce her şeyi dikkatle değerlendirdiğinin bir göstergesiydi.

Oliver omuzlarını geriye atıp doğruldu. Boyu yaklaşık 1.90 civarında olmalıydı çünkü onun yanında durduğumda 1.70’lik boyumla kendimi son derece küçük hissediyordum.

Parmağını birkaç kez ensesinde gezdirdi. “Haftada beş gün

çalışacaksın. Bir davet verilmediği sürece, elbette hafta sonları izinli olacaksın. Anne olduğunun farkındayım ve kızına karşı sorumlulukların her zaman birinci sırada gelir. Bu nedenle herhangi bir uyuşmazlık olursa gün değiştiririz. Yıllık yüz elli bin dolar ödeyeceğim, ayrıca...”

“Ne?” dedim nefesim kesilerek.

Kesinlikle ciddi olamazdı. Acaba yine sarhoş muydu?

Sayıyı tekrarladığında *Alice*’e dönüşüp tavşan deliğinin derinliklerine düştüğümünden emindim.

“Ciddi misin sen?” diye sordum.

“Şaka yaptığımı düşünmenin sebebi ne olabilir?”

“Eh, yılda yüz elli bin dolar.”

“Bu yeterli değil mi? İstediğin tutarı belirlemek için konuşabiliriz.”

Kahkaha attım. “Şaka mı yapıyorsun? Bu fazlasıyla yeterli. Üstelik senin için sadece yemek ve atıştırmalık gibi şeyler mi hazırlamam gerekiyor?”

“Hepsi bu kadar.”

Böyle bir fırsatı geri çevirmem mümkün değildi. Bu kadar para hayatımızı sonsuza dek değiştirirdi. Kızıma daha önce sağlayamadığım imkânları sağlayabilirdim. Gelecek yıl onu daha iyi bir okula gönderirdim, daha güzel bir eve taşınabilirdik. Onun geleceği için para biriktirmeye, kendim için yatırım yapmaya başlayabilirdim.

Elini bana doğru uzattı. “Anlaştık mı?”

Elimi soğuk avucuna yerleştirirken midemde yine kelebekler uçuştı. Her zaman teni bu kadar soğuk muydu? “Anlaştık. Ne zaman başlayalım?”

“Pazartesi. Nerede yaşadığımı hatırlıyorsun, değil mi?”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Siteye giriş için adını listeye ekleteceğim. Soyadın ne?”

“Taylor.”

“Emery Taylor.”

Adımı telaffuz edişi, tekrar tekrar söylemesini dilediğim bir şarkı gibiydi.

“Kartta asistanım Kelly’nin telefon numarası var. Pazartesi gününden önce her şeyi halledecek. Aynı zamanda hangi belgelerin gerektiğini sana bildirir. Onu araman yeterli.”

“Teşekkür ederim, Oliver. Gerçekten. Beni tahmin bile edemeyeceğin kadar kurtardın.”

Yalnızca bir kez başını salladı. “Pazartesi görüşürüz.”

Merdivenlerden inip koridorda kaybolduğu anda oturma odamın penceresine koşarak arabasına binişini izledim. Sokakta uzaklaşana kadar arabanın arkasından baktım. Ardından benim için bıraktığı kartı alıp açtım, basit bir notun yanında duran yüz dolarlık banknotları gördüğümde nefesim kesildi. *Yolculuk için teşekkürler -O.S.*

Alt kata inip Ed’e kirayı ödemeye yetecek kadar para vardı. Hatta hafta sonunu atlatmama ve Reese’in sadece yemek yemesine değil, eğlenmesine de yeterdi.

Hemen uyuyan kızımı kontrol edip biraz daha uyumasına izin verdim, bu sırada merdivenleri hızla inerek Ed’e geciken kirayı ödeyebilirdim. Ofisine adımımı atar atmaz başını kaldırdı, görünüşe göre bir gece önce karşılaştığımızdan elli milyon kat daha sakindi.

“Günaydın, Emery.” Bana doğru başını sallarken yüzü... gülümsüyor muydu? Masası darmadağınaktı ve önündeki evrakları düzene koyma görevindeymiş gibi sıralamaya çalışıyordu.

“Merhaba, Ed. Sana kirayı getirmek istemiştin. Geciktiğim için özür dilerim ama bir daha olmayacak.”

“Olmayacağını biliyorum. Kira kontratının geri kalanını Oliver Smith halletti.”

Başımı ona doğru çevirdim. “Ne?”

“Oliver Smith... biliyorsun ya... *ünlü* Oliver Smith. Hani dün birlikte evden çıktığın. Birkaç dakika önce gelip önümüzdeki yedi ayın kirasını verdi. Her ay için bir çek yazdı. Hatta defteri-mi bile imzaladı.” Ed bana imzalı defterini göstererek gülümsedi. “Havalı adam.”

Yaşamın en tuhaf yanı, aniden gelişen bir olayın saniyeler içinde her şeyi değiştirebilmesiydi.

11

Emery

“Bunu başarabilirsin, Em. Sen muhteşem bir aşçısın. Elbette hiçbir aşçılık deneyimin olmadı ve elbette çağımızın en büyük müzisyenlerinden biri için çalışmak çok zor gelebilir ama tek başına bir çocuk büyüttün. Onu besledin. Yeni teknikler öğrenme konusunda oldukça başarılısın. Bunu yapabilirsin, başarabilirsin.” İlk iş günüm için Oliver’a doğru yola çıkarken kendi kendime bunları geveliyordum.

Kelly ile irtibata geçtiğimde bana haftalık market alışverişi yapmam gerektiğini, masrafların bana geri ödeneceğini söylemişti. Dolayısıyla arabamın bagajı Oliver için aldığım malzemelerle doluydu. Haftalık menüyü milyonlarca kez gözden geçirmiştım. Hatta on farklı mutfak tarzında, on farklı menü hazırlamıştım. Sonuçta her gün ünlü biri için yemek hazırlamıyordum.

Ayrıca arabanın arka koltuğunda aşçılık okulundan kalma bıçağım da vardı. Nedenine dair hiçbir fikrim yoktu. En üst kalite bıçaklara sahip olduğunu tahmin etmeme rağmen işe eli boş gitmek tuhaf gelmişti. Bıçaklarımı tekrar taşımanın iyi hissettirdiğini kendime itiraf edebilirdim. Onları kullanmayı okulda olduğum zamanlar kadar özlemiştim.

Önemli bir iş üstlendiğimi söylememe gerek yoktu ama so-

nucu buna değecekti. Sadece ünlü biri için çalışma fırsatı tanınmamıştı; aynı zamanda Reese'e daha iyi bir yaşam, hak ettiği bir hayat sunma fırsatı da veriyordu.

Fırsatların daha fazla olduğu farklı bir eyalete -daha ucuz bir eyalete- taşınmak için yeterli paramız olabilirdi. Belki okula geri dönüp diplomamı alır ve bir gün kendi restoranımı açardım. Belki Reese'i özel bir okula yazdırırdım, jimnastiğe veya tiyatro eğitime gönderebilirdim. Olasılıklar sonsuzdu.

Site kapısına geldiğimde kapıdaki görevli Steven'a ismimi söyledim. Benim için kapıları açtığında doğruca Oliver'ın evine sürdüm. Hatırladığımdan çok daha güzel görünüyordu. Sabah saatlerinde bir ekip bahçeyi temizlemek için çalışıyordu. Bana göre zaten mükemmel görünen çalıları buduyor, sarıyla kırmızının canlı tonlarını barındıran çiçekleri suluyorlardı.

Bu büyüklükteki bir evi düzenli tutmak için kaç kişinin çalıştığını merak ettim. Küçük evimi bile bir gün boyunca güçlükle temiz tutabiliyordum. Oliver'ın evi büyüklüğündeki mülkü nasıl temizleyeceğimi bile bilemezdim.

Ön kapıya yaklaşıp biraz soluklandıktan sonra terli avuçlarımla arkada topladığım saçlarımı düzelttim. Zili çalarak birkaç dakika bekledim, ön kapı açıldığında güzel bir kadın topuklu ayakka-bılarıyla karşımda dikiliyordu. "Merhaba! Sen Emery olmalısın. Ben Kelly. Telefonda konuşmuştuk. İçeri gel," dedi kapıyı ardına kadar açarken.

Oliver'ın evine attığım ilk adım gerçeküstü hissettiriyordu. Yaşadığım apartman dairesi Oliver'ın oturma odası büyüklüğündeydi, belki daha küçüktü. Girişte ısıll ısıll büyük bir kristal avize vardı, içeri süzölen güneş ışığının parıltıları odanın içinde adeta dans ediyordu. Ev, yerden tavana kadar uzanan pencereler sayesinde bol miktarda güneş ışığı alıyordu. Hemen sağımda ahşap

kirişlerden yapılmış spiral bir merdiven vardı, aklımı bu merdivenin nereye çıktığını hayal etmekten alamıyordum. Zemin de mükemmel şekilde parlatılmış doğal ahşap kaplamaydı.

Oliver'a temizlik görevlisi olduğumu söylemediğime memnundum çünkü bu büyüklükte bir evi idare etmek beni öldürürdü.

"Çok güzel bir ev," dedim hayranlıkla etrafıma bakarken. Tıpkı bir ev dekorasyonu dergisinin içine düşmüş gibiydim. *Lifestyles of the Rich and Famous**. Evdeki her şey kusursuz bir şekilde yerleştirilmişti. Oliver'ın çocuk sahibi olmadığını net bir kanıtıydı.

"Öyle görünüyor, değil mi? Tamamını görünceye kadar bekle," dedi gülümseyerek. Kelly'nin ruhunun oldukça nazik bir tarafı vardı. Son derece hoşgörülü görünüyordu, bu da sinirlerimi biraz yatıştırmıştı. Beyaz mobilyalarla döşenmiş oturma odasına doğru bana eşlik etti. Bu renk eşyaları hayal bile edemezdim. Reese göz açıp kapatıncaya kadar her yeri peynirli cips kırıntıları ve oyun hamuruyla kirletirdi.

"Görevlerin ve doldurman gereken evraklarla ilgili her şeyi halletmek benim görevim. Sana evi gezdireceğim, senin eğlence alanın mutfak da son durağımız olacak."

Kelly, Oliver'ın kişisel aşçısı olmakla ilgili her şeyi anlatmak için zaman ayırmaya fazlasıyla istekliydi. Günde üç öğün yemek yemesi gerektiğini ama Reese'i okuldan alabilmem için akşam yemeğini erken yiyebileceğini açıklamıştı. Market alışverişi için yapacağım masrafın limitsiz olduğunu, harcadığım tutarın bana geri ödeneceğini söylemişti. Son olarak Reese'in benimle gelmesi gerekirse bunun hiç sorun olmayacağını da eklemişti.

"Oliver bunu sana açıkça ifade etmemi istedi. Senin bekâr bir

* Zengin ve Ünlülerin Yaşam Tarzları, 1984 ve 1995 yılları arasında yayınlanan bir Amerikan televizyon dizisidir. Sanatçı, sporcu ve sosyetik simaların abartılı yaşamlarını konu alır. (ç.n.)

anne olduğunu, kızını gün içinde başka bir yere bırakmak zorunda kalmanı asla istemediğini belirtti. İkincinin burada olduğu zamanlarda ona bir dadı tutmayı bile teklif etti. Yani, bu da bir seçenek.”

Yardımcısı için yardımcı tutmayı mı teklif etmişti?

Kelly yüzündeki şaşkın ifadeye bakarak gülümsedi. “Senin mümkün olduğunca huzurlu çalışmanı istiyor. Bu da beni bir başka konuya götürüyor.” Bir çek çıkarıp bana uzattı. “İlk maaş çekin.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Henüz hiçbir şey yapmadım,” dedim kâğıt parçasında yazan meblağ karşısında afallayarak.

“Bu bir işe giriş ikramiyesi. Ödeme yapılmadan önceki iki haftada zorluk yaşamaman için.”

Beş bin dolar.

Gözyaşlarına boğulup hüngür hüngür ağlamak istesem de aşırı duygusal biri gibi görünmek istemiyordum. “Bunu kabul edemem.”

“Elbette edebilirsin, etmelisin de. Aksi takdirde görevimi yapamadığıma dair bitmek bilmeyen şikâyetleri dinlemek zorunda kalacağım. O yüzden bu kıza yardımcı ol,” diye espri yaptı.

“Teşekkür ederim. Gerçekten... çok teşekkür ederim.”

Kelly gülümsedi. “Bu güzel haberleri iletebildiğime memnunum ama emin ol hepsi Oliver’ın söyledikleri.”

Halledilmesi gereken başlıca işleri, gizlilik sözleşmelerini ve kontratları tamamladığımızda Kelly benimle birlikte kanepeye oturup gülümsedi. “Bu işe başlarken kendini rahat hissedip açık fikirli yaklaşabilmen için şunu söyleyeceğim, Oliver artık eskisinden biraz daha farklı. Aslında her zaman biraz içine kapanıktı ancak şimdi, şeyden sonra...” Derin bir nefes aldı ve gözlerini kırparak duygularını bastırmaya çalıştı. “Bazı günler sanki gerçeklikten kopmuş gibi hareket edebiliyor. Kulaklıklarını takmışsa muhtemelen bazı duygularıyla baş etmeye çalışıyordur. Odaya

girdiğinde seni görmezden gelir, soğuk veya kırıcı davranırsa bunu üstüne alınma. Sadece toparlanmak için her gün elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor.”

“Anladım.”

“Ayrıca Cam sabah evden çıkmadan önce ortalıkta geziniyor olabilir.”

“Cam mi? Cam Jones mu?” Gözlerimin önünden yıldızlar geçerken nefes verdim. “Gerçekten mi?”

Kelly hiç memnun görünmüyordu. “Evet. Gerçekten.”

“Aman Tanrım. Büyük hayranıyım!”

Cam verdiği röportajlarda daima çok tatlı bir insan gibi görünüyordu. *Country* müzik dinlememin tek sebebiydi. Onunla şahsen tanışmak için sabırsızlanıyordum.

“Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum!” diye heyecanla atıldım.

Kelly kaşlarını çattı, bu konuda kendince düşünceleri varmış gibi dudaklarını araladı ama başını iki yana sallayıp gülümsemeyle geçiştirdi. “Tabii. Kesinlikle. Ayrıca...” dedi konuyu değiştirerek. “Evin her yerinde bulunan örtülü aynalara aldırma. Oliver bazı şeyleri aşmaya çalışıyor. Banyoda ya da başka bir yerde aynaya bakman gerekirse çıkmadan önce lütfen tekrar örtmeyi unutma.”

Ünlüler ve onların garip alışkanlıkları.

Kelly bahçeden başlayarak bana evi gezdirmeye başladı. Dışarıdaki tenis kortunu ve inanılmaz güzellikteki yüzme havuzunu gösterdi, elbette bir de jakuzisi vardı. Dışarıda bir barbekü bölümü, müzik sistemiyle birlikte bir eğlence alanı, şezlonglar ve ateş çukuru mevcuttu. Reese bugün yanımda olsaydı muhtemelen *Disneyland*’de falan olduğumuzu sanırdı. *Beyaz Atlı Prens* fotoğraf çektiirmek için çalılıkların ardından çıksa hiç şaşırmazdım.

Kelly ile birlikte Oliver'ın yatak odası da dahil, evin tüm odalarını gezdim. Ergen versiyonum, Oliver Smith'in yatak odasını görme fikriyle aklını kaçıracaktı. Yetişkin versiyonum metanetini korumak için elinden geleni yapıyordu.

Son olarak mutfaka girdik.

Mutfak harika yemekler hazırlamak için tasarlanmıştı. Tek bir alet bile eksik değildi, hatta bazı aletleri nasıl kullanacağımı öğrenmek için Google'a ihtiyacım olacağından emindim. "Yemeklerle ilgili talimatlar neler?" Parmaklarım mermer tezgâhın üzerinde gezinirken sordum.

"Ah, her şeyi pişirebilirsin. Alerjisi yok, kısacası her şey serbest. İnan bana, oldukça rahat biridir."

Son olarak beni evin batı bölümünde Oliver'ın stüdyosunun bulunduğu alana götürdü. Koridorda yürürken stüdyo bölümüne bakan cam pencerelerin önünden geçtik. İlk başta, Oliver'ı hiçbir yerde göremediğim için içeride de olmadığını düşünmüştüm.

"Ah, işte orada. Yoğun çalışıyor." Kelly konuşunca kaşlarımı kaldırdım. Ardından Oliver'ın etrafında buruş buruş olmuş kâğıt parçalarıyla birlikte zeminde uzandığı yeri gösterdi. Kulaklıklarını takmıştı, yüzünde ise somurtkan bir ifade vardı.

"Bazen bütün gün burada kalabiliyor, bu yüzden onu rahatsız etmekten ve bir şeyler yemesini sağlamaktan çekinme. Bunu yapmanın hiçbir mahsuru yok," diye açıkladı Kelly.

Bakışlarımı yere uzanmış müzisyene çevirdiğimde dudaklarıma küçük bir gülümseme yayıldı. En sevdiğim şarkı olan "*Heart Stamps*"ı bestesini yaparken de orada böyle uzanıyor muydu diye merak ettim. Düşüncelerinde kaybolup buruşturulmuş kâğıt parçalarıyla beraber yere mi yayılmıştı? Gözlerini kapatıyor ve dudaklarını oynatırken kendi kendine bir şeyler mi mırıldanıyordu? Gözlerini avuç içleriyle kapattıktan sonra ayaklarını yere mi vuruyordu?

Sonraki bestesinin sözlerini merak ediyordum.
Acaba onu da sevecek miydim?

Ev turu tamamlandıktan hemen sonra tüm yiyecekleri yerleştirip buzdolabını hızlıca doldurdum. Öğle yemeğine kadar birkaç saatim vardı, o yüzden bu hafta kullanabileceğim sebzeleri doğramaya koyuldum.

Birkaç dakika geçmişti ki, Oliver kulaklıklarıyla mutfağın kapısında göründü. Kesme tahtamdan başımı kaldırıp ona bakarak gülümsedim. Gözleri benimkilerle buluştuğunda biraz şaşırmış gibiydi.

“Emery, merhaba.” Her zaman olduğu gibi resmiydi. Kulaklığını çıkararak boynuna astı. “Kelly sana yardımcı oldu mu?”

“Evet. Bu güzel ortama alışmaya çalışıyorum. Doğrusu böyle bir mutfak için adam öldürebilirdim. Çok ferah, ayrıca mutfak aletleri muhteşem.”

“Beğenmene sevindim.”

“Ben de.” Genelde onun yanındayken yaşadığım gerginlik yine ortaya çıkmaya başlamıştı. “Sana bir şey hazırlamamı ister misin? *Smoothie* ya da atıştırılmalık bir şeyler?”

“Hayır. Sadece su içmeye gelmiştim. Seni rahatsız etmeyeyim.” Yanımdan geçerek buzdolabından kendine bir şişe su aldı.

“Seninle konuşmak istediğim bir şey daha var, tabii sorun olmazsa,” diye söze girdim.

Kaşlarını kaldırdı. “Her şey yolunda değil mi?”

“Hayır, sorun yok. Yani aslında var. Söylemek istediğim...” Çantama doğru ilerleyip Kelly’nin bana verdiği çeki çıkardım. “Bunu kabul edemem.”

“Bu bir işe başlama ikramiyesi.”

“Hayır, bunu kabul edemem. Ayrıca kiramı ödemediğini öğrendim. Bu jest için teşekkür ediyorum ama kendim ödemek istiyorum. Yani her hafta maaşımdan kesinti yapabilirsen çok sevinirim.”

Bakışları şaşkınlıkla dolmuştu. Gözlerini kırıştıtırırken pişmanlığı gözlerinden okunuyordu. “Seni incittim.”

“Hayır. Gerçekten çok ince düşünmüşsün, sadece bu büyüklükteki bir iyiliği kabul edemem. Emek vermediğim hiçbir şeyi kabul edemem.”

Başka bir şey söylemeden çeki elimden aldı ve kulaklıklarını tekrar taktı. Biraz ilerledikten sonra duraksayıp bana baktı. Dudakları aralansa da sesi çıkmamıştı. Derin bir nefes alarak yeniden denediğinde hafifçe yüzünü buruşturdu.

Düşüncelerini toparlamak onun için sürekli bu kadar zahmetli miydi?

“Bana küçük bir iyilik yapabilir misin?” diye sordu.

“Ne istersen.”

“Bana yemek yaparken Kelly’ye de yetecek kadar yapabilir misin?”

“Evet, elbette. Hiç önemli değil.”

Ellerini ceplerine koydu ve teşekkür etti.

“Benden başka bir isteğin olursa, her zaman dinlerim. Ciddiyim, Oliver. Daha önce de söylemiştim, biliyorum ama bu iş hayal edebileceğimden çok daha fazlası. Bu fırsat için teşekkür ederim.”

Neredeyse gülümsemişti, ben de buna bayılmışım.

Dolgun dudakları bir şeyler söylemek için tekrar aralandı ancak tek bir kelime bile söylemedi. Bunun yerine yürümeye devam ederek beni ne söyleyeceği hakkındaki merakıyla yalnız bıraktı.

İlerleyen saatlerde Oliver için öğle yemeği pişirirken bir ses duydum.

“Sen kimsin?”

Gözlerimi doğradığım tavuk göğsünden ayırdım, gülümseyerek karşımda duran kadına baktım. Cam Jones. O Cam Jones’tu.

Yüce Tanrım.

Cam Jones’u çok severdim.

Yakından daha muhteşem görünüyordu. Üzerinde spor sütyeniyle taytı vardı, bal rengi bir peruk takmış ve kusursuz bir makyaj yapmıştı. Harika bir *eyeliner* çekmiş, çok kaliteli bir ruj sürmüştü. Bir tanrıçadan farksız görüntüsüyle sadece beş metre ötemde duruyordu.

Hızlıca bıçağımı bıraktım, ellerimi önlüğüme silerek hemen onun yanına gittim. “Aman Tanrım, merhaba! Siz Cam Jones’sunuz. Sizinle tanıştığıma çok mutlu oldum.” Elimi sıkması için ona doğru uzatarak gülümsedim.

Elime baktıktan sonra gözlerini tekrar yüzüme çevirdi. “Peki sen kimsin?”

“Ah. Haklısınız, içeri girdiğinizde sormuştunuz. Ben Emery, Oliver’ın yeni aşçısıyım.”

“Aşçı mı?” diye homurdanarak gözlerini devirdi. “Oliver’dan senelerdir bir aşçı tutmasını istiyordum ve bunun anlamsız olduğunu söylüyordu. Daha önce kimler için çalıştın?”

“Şey, açıkçası hiç kimse için çalışmadım. Geçmişte restoranlarda ve otellerin yemek salonlarında çalışmışım...”

“Daha önce hiç başka bir ünlüyle çalışmadın mı?”

“Hayır.”

“Hiç mi? C sınıfı bir ünlüyle bile mi? *Alec Baldwin*’in kardeşlerinden biriyle falan?”

“Hayır.”

“Tanrım. Oliver seni nereden buldu? Yelp*’ten mi?”

“Yaklaştınız.” Kıkırdadım. “Bir bardan.”

“Ciddi olamazsın.” Ona boş gözlerle baktığımda burnundan soluyordu. “Aman Tanrım, sen ciddisin.” Cam dudaklarını büzdü. “Gerçekten bir şef misin?”

“Öyleyim. Yani, sayılır.”

“Sayılır mı?” Sanki kafamda bir boynuz uzuyormuş gibi baktıktan sonra benden uzaklaşırken, “Hangi okuldan mezunsun?” diye bağırdı.

“Şey, okulumu bitiremedim. Ancak ne derler bilirsiniz. *‘Harika yemekler yapmak için mutlaka her şefin eğitim alması şart mı?’*” Tabii “derler” kısmında Oliver’dan bahsediyordum.

Cam dehşetle bakakaldı. “Evet! Öyle derler! Oliver!” diye bağırarak benden ve asla sıkmayıp havada bıraktığı elimden uzaklaştı. “Evimizde tuhaf bir kadın var!”

* Merkezi Kaliforniya’da bulunan bir Amerikan şirkettir. Kitle kaynaklı bir yerel işletme inceleme ve sosyal ağ sitesidir. (ç.n.)

12

Emery

Aman Tanrım.

Cam Jones'tan gerçekten nefret ediyordum.

Onun medyada gördüğüm yumuşak kalpli kadın olmadığının farkına varmam uzun sürmemişti. "*Cruella de Vil*" onun için daha uygun bir isim gibi duruyordu. Boş zamanlarında yavru köpek tekmeliyor olmasına hiç şaşmazdım. Her gün bana daha acayip bir taleple geliyordu. Yumurta kırdığımda omlet sevmediğini söylüyordu. İsteği üzerine haşlanmış yumurta pişirdiğimde hepsini çöpe atıp omlet yapmamı söylüyordu.

Pişirdiğim yemekleri yerken her seferinde yüzünü buruşturuyor ve yalnızca birkaç lokma alıyordu. Bir keresinde acılı limonlu tavuk salatasını ağzına attıktan sonra, "Sokaktan geçen birinin işe alınmaması işte bu yüzden önemli," diye homurdanmıştı. Bu arada tadı muhteşemdi. Lezzetli bir şey hazırladığımı kabul edemeyecek derecede pislik biriydi.

Diğer yandan Oliver, hazırladığım tüm yemekleri iştahla yiyecek birkaç kelimeyle de olsa iltifat ediyordu. *Muhteşem. Mükemmel. Harika. İkinci tabak?*

* İngiliz yazar Dodie Smith'in 1956 tarihli *Yüz ve Bir Dalmaçyalı* adlı romanındaki kurgusal bir karakterdir. (ç.n.)

Her aşçının hayalindeki cümle huydu. "İkinci tabak."

Cam'in sinirimi bozmasının nedeni aslında bana olan tutumundan çok, Oliver'a karşı davranışlarıydı. Ailemle birlikte yaşarken edindiğim sağlam bir duruşum vardı, kişisel olmadığı için Cam'in bana karşı sergilediği tavırlardan hiç etkilenmiyordum. Kişisel olması mümkün değildi çünkü beni tanıımıyordu. Onun nefreti ve acımasız yorumları benden çok onu yansıtıyordu. Oysa Oliver'la durumlar farklıydı. Birbirlerini tanıyorlardı, en azından tanıyor olmalıydılar. Uzun yıllardır birliktelerdi.

Oliver ona oldukça soğuk duruyordu. Ancak ne zaman birbirleriyle etkileşime geçseler Cam onu küçümsüyor, ayakkabısının tabanındaki bir pislikmiş gibi yaklaşıyordu. Dış görünüşü, sesi ve yeteneği konusunda eleştirilerde bulunuyordu. Suyunu nasıl içtiğini, yazma şeklini, keyifsiz olduğunda burnunu kırıştırmasını bile yargılıyordu. Oliver'ın yaptığı her şey için Cam'in bir serzenişi vardı. Beni asıl şaşırtan, nefes alıp verişinden bile rahatsızlık duyduğunu söylememesiydi.

Huzursuz bir şekilde elleriyle oynayıp parmaklarını kıvırdığını söylememişti.

Her göz kırpışında etrafa ne kadar kaybolmuş gibi baktığını söylememişti.

Hatta umutsuzluğun ruhunu nasıl esir aldığından da bahsetmemişti.

Oliver'ı yakından tanıımıyordum ancak bütün bunların farkındaydım. Hiçbirini rahatsız edici bulmuyordum. Karşımdaki kayıp adamı gördüğümde yapmak istediğim tek şey, ona sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilmektir.

Belki de içimdeki annelik içgüdüsünden kaynaklanıyordu. Tüm yaralı ruhları korumak ve onlara sevildiklerini hatırlatmak istiyor olabilirdim. Sammie için yapmaya çalıştığım buydu. O

şartlarda fazla işe yaramamıştı, o yüzden Oliver'la mesafemi korumaya karar verdim.

Oliver onun kaba sözlerini ya da yargılayıcı tavırlarını hiç sorgulamamıştı. Sanki olumsuz yorumlarını hak ediyormuş gibi kolayca kabulleniyordu. Belki de onu duymazdan geleceği noktaya ulaştığı için söylediklerinden hiç etkilenmiyordu. Hiçbir şartta, özellikle de Oliver'ın geçtiğimiz birkaç ay içinde yaşadığı onca şeyden sonra bu davranışlar hiç doğru değildi. Tam aksine, Oliver yıkıldığında ona güç veren kişi olmalıydı.

Onu benim yanımda da aşağılıyordu ve bu daha küçük düşürücüydü. Şans eseri beni aşağıladığı zamanlarda sadece ikimiz oluyorduk. Bir yanım, o anlara şahit olursa Oliver'ın nasıl tepki vereceğini merak ediyordu.

Öğleden sonra Kelly oturma odasında oturmuş bazı evrak işleriyle uğraşırken, “Bana neden anlatmadın?” diye sordum.

“Neyi anlatmadım?”

Adını söylemek zorunda kalmaktan nefret ederek, “Cam konusunu,” diye homurdandım.

Elindeki işi bırakıp kıvılcımlar saçan gözleriyle bana baktı. “Korkunç bir insan olduğu konusunu mu?”

“Aman Tanrım! Evet! Farkında mıydın?”

“Ah, kesinlikle. Fazla hassas davrandığımı düşündüğüm için bunu kendime saklıyordum. Ayrıca onunla tanışmak için çok heyecanlıydın, bu hayalini öldürmek istemedim.”

“Hayali öldürdü sayılır. O bir şeytan.”

“Evet. En sevdiğim insan olmadığı kesin.”

“Yani, gerçekten hep böyle mi? Düpedüz kötü biri mi? Oliver'a karşı tutumu beni şok ediyor. O da bunu kabulleniyor.”

“Eskiden Oliver bazı çıkışları için ona tepki gösterirdi. Sanırım onun artık var olmayan geçmişte kalmış bir yanına tutunuyor.

Ayrıca kardeşini kaybettikten sonra..." Konu Alex'e geldiğinde kelimeleri havada kaldı. Kelly ondan her bahsettiğinde ruhunun bir parçası kopuyor gibiydi. "Artık tam olarak kendinde değil. Tamamen hayatta olduğu bile söylenemez, bu yüzden Cam'in söyledikleri onu neredeyse hiç etkilemiyor."

"Bu çok üzücü. Şu anda hayatını zorlaştıran biriyle birlikte olmamalı."

"Cam'le ilgili hiçbir şey Oliver'in hayatını kolaylaştırmıyor, bundan eminim."

"Sana da kaba davranıyor mu?"

"Sürekli. Elbette Oliver'in yanındayken kaba davranmıyor. Aptal biri değil. Oliver kendini ona karşı savunmaz ama başkalarını savunur. Onun karakteri bu. Oysa Cam çok sinsice saldırır. Ne yaptığını kesinlikle iyi biliyor."

Bence bu tavrı onu çok daha tehlikeli kılıyordu.

Düzenleme
Ny.Ozlem

13

Emery

İlerleyen günlerde Cam daha da beter birine dönüştü. Her şeye hakkı olduğunu sanması beni çıldırtıyordu.

Bir cuma günü öğleden sonra, “İşinde bu kadar kötü olman gerçekten utanç verici,” dedi tam da Reese’i okuldan almak için evden çıkmak üzereyken. Ah, Tanrım. Hafta sonunu ondan uzakta geçirmek için sabırsızlanıyordum. “Bu meyve suyunun tadı toprak gibi!”

Eh, içine sadece pancarla kereviz koymamı sen söylemiştin ama neyse.

Yapmacık bir gülümsemeyle cevap verdim. “Bunu duyduğuma üzıldüm. Sana başka bir tane yapmamı ister misin? Mesela elmalı ve karpuzlu?”

Düşüncesi bile tüylerini diken diken etmişti. “Hayır. Bu çok fazla karbonhidrat demek. Bunu bile berbat yaptığına inanamıyorum. Sadece iki malzeme var.”

“Benden istediğin gibi yaptım.”

“Yine de beceremedin. Yemin ederim ki, bugünlerde iyi bir çalışan bulmak çok zor. Oliver’a seni kovdurmalıydım.”

Bu tehdit yüzünden göğsüm sıkışsa da korkmamıştım. Aksine asıl rahatsız olduğum, sürekli beni kovdurmakla tehdit etmesiy-

di. İşe başladığım ilk günden beri aynı şeyi söyleyip duruyordu. Kelly, Cam'in benim güzelliğimden korktuğu için bunu yaptığını söylüyordu ancak bana hiç mantıklı gelmiyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi.

Tabii dış görünüş olarak güzeldi. İçi tıpkı şeytani anımsatıyordu.

“Al.” Tiksintiyle kaşlarını çatarken bardağı bana doğru uzattı. “Kaldır şu çöpü.”

Tanrım. Hayatında hiç *Grammy* adaylığına erişmemiş olmasına rağmen *Grammy* kazanmış gibi bir duruşu vardı.

Dilini ısır, Emery. Kahrolası dilini ısır.

Ona doğru yaklaşırken yüzümdeki sahte sırıtışı takınmaya devam ediyordum. Elimi bardağa uzattığım anda Cam meyve suyunu bana doğru savurarak beni baştan aşağı kırmızı içeceğe buladı.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Avazım çıktığı kadar bağırdım. Asla çabuk sinirlenen biri değildim ama Tanrım, bu kadın damarıma basıyordu.

“Tüh, pardon,” dedi masumca gülümseyerek. “Ortalığı dağıtmışsın gibi görünüyor.”

“Ben mi? Bunu ben yapmadım!”

“Evet, yaptın. Bardağı sana vermeye çalışırken üzerine döktün. Gerçekten daha dikkatli olmalısın. Bir aşçıymışsın gibi beyaz gömlek de giymemelisin. İşinin lekelere sebep olduğu ortada.”

Yüzündeki eğlenen ifade beni daha da sinirlendirmişti. “Sen bir, bir...”

Sırtını dikleştirerek olduğundan daha uzun görünmesini sağlayan kırmızı tabanlı topuklu ayakkabılarıyla bana doğru yürüdü. “Ben bir neyim?”

“Bir *kaltaksın!*” diye çığlık atarken öfkem taşıp dilimden dökülmüştü.

“Burada neler oluyor?” Oliver içeri girdiğinde bizi hararetli bir tartışmanın ortasında buldu. Öfke tüm bedenimi sarsarken içecek çenemden aşağı damlıyordu.

“Duydun mu, Oliver?” dedi Cam. “Bana kaltak dedi. Onu derhal kov!”

Oliver önce Cam’e sonra bana uzun uzun baktı ancak hiçbir şey söylemedi.

Cam dudaklarını büzüp tam bir diva edasıyla ona doğru yürüdü. “Beni duydun mu, Oliver? Kov onu.”

Oliver bana doğru ilerlerken yüzüne yerleşen sert ifade kalbimin hızla çarpmasına neden olmuştu. Mevcut durumdan fazlasıyla rahatsız görünüyordu ve aklından geçenleri anlamak neredeyse imkânsız olduğu için en kötü ihtimalleri düşünmeye başladım. İşimi kaybedemezdim. Özenti bir yıldızın kurbanı olamazdım.

Geçen hafta tostı yaktığım için beni kov, birkaç gün önce pişirdiğim güveç kupkuru olduğu için kov ama lütfen, bu kadın yüzünden kovma.

Acı çekmemi izlemek Cam’i fazlasıyla keyiflendirirdi.

Oliver kaşlarını çatarak beni ve üzerimden damlayan içeceği inceledi. Kaşları daha da çatıldı. Fırın kapağından sarkan havluya uzandı, bana yaklaşıp yüzümdeki pisliği temizlemeye başladı.

“Ne halt ediyorsun sen?” diye bağırdı Cam. En sevdiği hobilerinden birinin bağırarak olduğu belliydi. “Dokunma o şeye.”

Oliver onu duymazdan gelip gözlerini benimkilere sabitledi. “Üstünü değiştirmek ister misin?” Yumuşak ve kontrollü ses tonuyla usulca konuşuyordu.

“Lütfen.”

Başıyla bir kez onayladıktan sonra odadan ayrılmak için döndüğünde onu takip ederek Cam’i öfke kriziyle baş başa bıraktım. “Benimle dalga mı geçiyorsunuz?” diye çığlık attı ama Oliver dö-

nüp ona bakmadı. Ben de bakmadım, gözlerim önümde ilerleyen adama kilitlenmişti.

Beni yatak odasına yönlendirerek dolabına doğru yürüdü. Halısını kirletmek istemediğim için mümkün olduğunca sabit duruyordum. Kısa süre içinde bir eşofman altı ve sade bir tişörtle geri geldi.

“Bunlar uygun mu?” diye sordu.

“Evet, teşekkür ederim.”

“Banyomda giyinebilirsin.” Bir şey daha söylemek için ağzını araladı ancak yine konuşmadan dudaklarını birbirine bastırdı.

Aklından neler geçtiğini öğrenme isteğiyle, “Ne oldu?” diye sordum.

“Hiçbir şey. Yani, şey...” Derin bir nefes aldı. “Bunu sana o mu yaptı? İçeceği sana fırlattı mı?”

“Evet.”

“Bugünden önce sana karşı kaba davranıyor muydu?”

“İlk günden beri.”

Suratındaki sıkıntılı ifade kaşlarımı çatmama sebep olmuştu. “Onunla bu konuyu konuşacağım.”

“Onun yerine özür dileme. O kendi seçimlerinden sorumlu olan yetişkin bir kadın.”

“Olsun. Sen benim için çalışıyorsun ve çalışanlara bu şekilde davranmamalı.”

“Hiçbir şey anlamıyorum. Herkese böyle mi davranıyor? Ona hiçbir şey yapmadım. Açıkçası elimden geldiğince nazik davranmaya ve istediği her şeyi hazırlamaya çalıştım. O korkunç pancar suyu gibi.” *Kim pancar suyu içerdi ki?*

“Seni kıskanıyor.”

“Kıskanacağı ne olabilir hiç anlamıyorum.”

“Sen iyi bir insansın,” dedi sakince. “Bu onu rahatsız ediyor çünkü onun kusurlarını ortaya çıkarıyor.”

Bu çok mantıksız olduğu için yorumu karşısında şaşkına dön-

müştüm. “Bekle, sen onun iyi bir insan olmadığına farkında mısın?” Üstelik az önce benim iyi bir insan olduğumu mu söylemişti?

“Evet.”

“O zaman neden ona tahammül ediyorsun? Sana nasıl davran-
dığını görüyorum. O kötü biri, Oliver.”

“Eskiden öyle değildi,” diye itiraf etti. “Eskiden farklı biriydi.”

“İnsanlar değişebilir ve bazen bu değişim iyi anlamda olmaz.”
Bu Sammie’den öğrenmiş olduğum bir deneyimdi. “Aşkın insan-
lara çılgınca şeyler yaptırabileceğini biliyorum ama...”

“Artık ona âşık değilim,” diye itiraf etti.

Oliver’la tanıştığımdan beri dudaklarından en kolay çıkan ke-
limeler bunlardı. Hiç tereddüt etmeden söylemişti.

“O zaman neden onunla birliktesin? Neden onun gibi biriyle
yaşıyorsun?”

Başparmağını burnuna sürttü. “Anlayamazsın.”

“Deneyebilirim.”

“O burada olmazsa, yalnız kalırım.”

“Bunda kötü olan ne?”

Bir anlığına duraksadı, ellerini beceriksizce ovuşturduktan
sonra ceplerine yerleştirdi. “Yalnız kaldığımda aklım başımda ol-
muyor.”

Bunu hissetmiştim. Doğruydı, düşüncelerini tam olarak an-
layamamıştım ama samimiyetini hissediyordum. Oliver Smith
yalnızlıktan korkuyordu çünkü aklının en çok karıştığı zaman-
lar yalnız kaldığı anlardı. Reese bebekken benim zihnim de aynı
tepkileri verirdi, o uyuduğunda bile gecenin geç saatlerine kadar
uyanık olurdum. Kendimi kaybedip dağılırdım, doğrusu kendimi
bulmayı da o anlarda öğrenmiştim.

“Beni hiç önemsemeyen biriyle birlikte olmaktansa kendi yal-
nızlığımla kalmayı tercih ederim. Gerçekten kendi düşüncelerine
yüzleşmekten bu kadar mı korkuyorsun?”

Bana en derin gerçeğinden bahsederken ensesini ovuşturdu. “Aklımdan geçenlerin ne kadar karanlık olduğunu bilemezsin.”

Olaydan sonraki pazartesi günü Oliver’ın evine gittiğimde Cam ve onu tartışırken buldum. Tabii ki Cam bağıırıyordu. Oliver ise kollarını bağlamış halde salonda sakince oturuyordu.

“Oliver, bugün o aşçı bozuntusunu kovmazsan yemin ederim hayatını cehenneme çeviririm!” diye bağıırken içeri girdiğimi fark etmediği belliydi. Olduğum yerde donakalmıştım, sonraki hamlem konusunda bir türlü karar veremiyordum.

Arkamı dönüp sessizce çıkmalı ve tartışma sona erece kadar ortalıkta görünmemeli miydin?

Dışarı adım atmadan Oliver başını kaldırıp beni gördü. Sanki görünmez olabilirmişim gibi neredeyse hiç hareket etmiyordum.

“Günaydın, Emery.” Oliver seslenerek Cam’in dönüp bana bakmasına neden olmuştu. Gözlerindeki nefret neredeyse beni parçalayacak kadar yoğundu. Yine de hareketsiz kaldım. En ufak bir hareketim, Cam’e benimle kavga etmesi için bir fırsat verecekmiş gibi hissediyordum.

Kavga etmek yerine Oliver’a baktı, o da hareket etmiyordu. Ona yaklaştı, parmağını kaldırıp göğsünü sertçe dürttü. “Söylediğimi yap, aksi halde...”

Oliver hiçbir şey söylemedi. Eliyle çenesini ovuşturarak bakışlarını bana çevirdi. Gözlerinde özür dileyen bakışlar vardı ama bir an için nedenini anlayamadım. İşten kovulmama varacak bir diyalogun içine girip girmediğimi bilmiyordum.

Oliver boğazını temizledikten sonra karamel gözlerini benimkilere sabitledi. “Emery. Sen...” Gözlerini kapatıp kısa bir nefes aldı ve tekrar bana odaklandı. “Bana omlet yapar mısın?”

Kelimeler dudaklarından dökülürken göğsümde oluşan ağırlık hafıfledi.

Fısıltıdan farksız sesimle mırıldandım. “Evet. Tabii ki yaparım.”

“İnanılmaz,” diye söylendi Cam kafasını sallayarak. “Cesaretini topladığında beni ararsın, Oliver. Kız kıza bir seyahate çıkacağım.”

Ardından kanepeden çantasını kaptığı gibi bana doğru yürüdü ve omzunu benimkine çarparak yanımdan uzaklaştı. Hafifçe sendelesen de düşmedim.

Oliver’ın gözleri hâlâ üzerimdeydi. Konuşmak için aynı anda dudaklarımızı araladık ama birbirimizin konuşmak üzere olduğunu fark edince sustuk.

Endişeyle güldüm. “Sen başla.”

“Onun adına... üzgünüm.”

“Daha önce de söylemiştim, onun adına özür dilememelisin. Ancak sıkıntı yarattıysam ben özür dilerim. Gerçekten aranıza girmek istemiyorum, sonuçta yalnızca bir aşçıyım.”

Söylediklerimle kafası karışmış gibi gözlerini kıstı, yine de sessiz kaldı. Başıyla onayladıktan sonra tekrar konuştu. “Ben stüdyoda olacağım. Kahvaltımı oraya getirebilirsin.”

“Getiririm. Herhangi bir özel isteğin var mı?”

Neredeyse gülümseyecekmiş gibi dudakları hafifçe kıvrıldı. “Yapacağın her şey benim için yeterince iyi.”

Oliver’ın yanında kalbim ara sıra yaptığı gibi şiddetle atmaya başlamıştı. Çok tuhaf bir adamdı, fazla konuşmadan çok şey söyleyen bir tarzı vardı.

“Tamam.” Oliver uzaklaşırken hafifçe hareket edip hiç düşünmeden ona seslendim. Yanında çalışmaya başladığımdan beri aklımdan hiç çıkmayan soruyu sonunda ona soracaktım.

Kaşlarını kaldırmış halde soracağım soruyu bekliyordu. Derin bir nefes alarak, “İyi misin?” diye sordum.

Yanıt vermeden önce dudakları hafifçe titredi. “Hayır.”

14

Oliver

Son birkaç aydır varlığımı sürdürsem de tam anlamıyla yaşamıyormuşum gibi hissediyordum. Çoğunlukla odaklanabildiğim tek şey müziğimdi, o benim güvenlik kalkanımdı. Müzik olmasaydı muhtemelen dibe vururdum.

Oysa şimdi, Emery ve Cam arasında yaşananları gördüğümde son birkaç aydır ne kadar körleştığimi düşünmeden edemiyordum. Geçtiğimiz birkaç yılda Cam'in davranışlarını görmüyormuşum gibi hissetmiştim.

Kelly'nin bana gerçeği söylemesine ihtiyacım olmasının nedeni de tam olarak buydu. Haftalık toplantımız için ofisimde oturmuş, yaklaşan sponsorluk anlaşmalarımızı gözden geçiriyorduk ama aklım onun anlattığı hiçbir şeye gerçekten konsantre olamıyordu.

Sandalyeme yaslanarak yüzümü buruşturdum. “Sana karşı kaba davranıyor mu?”

Kelly tek kaşını kaldırdı. “Kim?”

“Cam. Seni aşağılıyor mu? Sana kaba davranıyor mu?” Kelly'nin tereddüdü ve gözlerini kaplayan anlık endişe sorunun cevabını vermişti. Parmaklarımı burnumun köprüsüne bastırdım. “Neden bana şimdiye kadar söylemedin?”

“Bunun haddim olmadığını düşündüm. Sen beni işe almadan önce de yanındaydı. Asistanın olarak ilişkiniz konusunda konuşma hakkını kendimde bulamadım.”

Mantıklı olabilirdi ancak Kelly artık bana asistanlık yapmanın ötesine geçmişti. O benim ailemden biri gibiydi. Cam’ın aileme karşı takındığı bu tavır tüylerimi ürpertiordu.

“Benim için bir kız kardeşten farksız olduğunu biliyorsun, Kelly,” dedim.

Kaşlarını çattı. “Bir noktada, gerçekten bunun doğru olabileceğini düşünmüştüm...” diye mırıldandı Alex ile ilişkisini kastederek. Kahretsin, her şeyi berbat etmişim. Yanımdayken nadiren gösterdiği duygularından sıyrılarak gülümsedi. “Sorun yok. Gerçekten, Oliver. Cam’le mutluysan...”

“Değilim,” diye itiraf ettim. Onunla en son mutlu olduğum zamanı hatırlamıyordum. Alex hayatını kaybetmeden önce bile Cam’le birbirimize giderek yabancılaştığımızı hissetmişim. Sanki artık var olmayan bir Cam Jones’a tutunmaya çalışıyordum.

“O zaman neden hâlâ onunla birliktesin?”

Bu soruyu son birkaç gündür kendime defalarca sormuştum.

Omuz silktim. “Alışkanlık.”

“O gerçekten senin tanıdığın kişi mi, Oliver? Yoksa bir gün eski halinin geri döneceğini mi umuyorsun?”

Ellerimi birleştirirken kaşlarımı çattım. “Bu yıl zaten çok şeyi yitirmiş gibi hissediyorum.”

“Evet, farkındayım. Sana ne yapman gerektiğini söyleyecek değilim. Ancak Cam’le mutlu olamıyorsan, bu üzerinde düşünmeye değer bir mesele. Sürekli alıştığın yerde kalmak zorunda değilsin. Bazen ileriye bakmanın tek yolu bir şeyleri geride bırakmaktır.”

Onaylayarak başımı salladım ve bana gerçek fikrini söylediği için ona teşekkür ettim. Yeniden iş hakkında konuşmaya başla-

dığımız sırada, Kelly yanımda çalışan herkesi eleştirirken konu Emery'ye de geldi.

“Peki Emery hakkında ne düşünüyoruz?” diye sordu. “Yani kendi adıma onu çok seviyorum, bu yüzden onu kovarsan çok üzülürüm. Peki sen ne düşünüyorsun? Sence işleri iyi idare ediyor mu?”

“Evet,” diye cevap verdim sandalyemde arkama yaslanarak. “Gerçekten iyi.”

“Ne konuda konuşmak istiyorsun? Bir saat sonra tırnak randevum var, o yüzden acele et,” dedi Cam o öğleden sonra oturma odasında otururken. Onu incelerken bana neredeyse hiç bakmadığını fark ettim. Sürekli telefonuyla meşguldü ya da gözlerini bana dikip emirler veriyordu.

“Seni mutlu ediyor muyum?” diye doğrudan sordum.

Kaşını kaldırarak karşılık verdi. “Pardon?” Bunun yeterince anlaşılır bir soru olduğunu düşünüyordum ancak Cam buna şaşırmıştı. “Ne demek beni mutlu ediyor musun?”

“Tam olarak bunu kastediyorum. Benimle mutlu musun?”

“Gayet iyiyiz. Yeni albümünü çıkardığında ilişkimizi tekrar göz önüne getirebileceğimizden eminim, bu ikimizin de yararına olacaktır. Ayrıca birlikte bir şarkı söylersek medya çılgına döner.”

Sorduğum basit soruya bu cevabı nasıl almış olabilirdim? Bunların ilişkimizle hiçbir ilgisi yoktu. Ona bakakalmıştım, artık karşımdaki kişiyi gerçekten tanıımıyordum. Önceden tanıdığım Cam'e dair kırıntılar bile artık sadece bir maskeden ibaret görünüyordu.

“Cam,” diye mırıldandım başımı iki yana sallayarak. “Seni mutlu ediyor muyum?”

“Neden bunu sorup duruyorsun?”

“Çünkü cevap vermiyorsun. Kahretsin, bir çift gibi davranmıyoruz.”

“Çünkü uğraştığın şey her neyse onunla ilgileniyorsun...”

“Bu da beni bir sonraki soruma getiriyor... bir kez bile nasıl olduğumu sormadın. Aslında seni suçlayamam çünkü ben de sana sormadım. Biz hiç konuşmuyoruz, Cam. Kahretsin, birlikte uymuyoruz bile. Bu ilişkinin bize ne kattığına dair hiçbir fikrim yok. Tabii aramızdakine ilişki denebilirse.”

“Sen neyden bahsediyorsun, Oliver? Birlikte bir imparatorluk kuruyoruz. Biz yeni *Beyoncé ve Jay-Z*’yiz. Eğer biraz...”

“Bunu istemiyorum.”

“Evet, farkındayım ama ben istiyorum. Bu yüzden bunu yapmaya devam edeceğiz çünkü ikimize de nasıl faydası olduğunu biliyorum. Kariyerim...” Duraksadığı sırada sözlerini tarttığı çok açıktı. “Bu ilişki sayesinde kariyerlerimiz artık yükselişe geçecek.”

“Bunu yapamam.”

“Neyi yapamazsın?”

“Aramızdaki şeyi. Bu ilişkiye daha fazla devam edemem, Cam. Mutlu değiliz. Âşık değiliz.”

Gözleri duygularla parlarken bir anlığına onu gördüm. O hüznü gözlerin ardında yaşayan bir zamanlar tanıdığım kızı gördüm. Ancak ben daha o kızı yakalayamadan, öfkesi alevlenerek onu ele geçirmişti.

Yeni Cam tüm gücüyle geri döndü. “Gerçekten benden ayrılacak mısın? Âşık olmadığımız için mi?”

Ah... evet?

“Evet, bunun yeterince iyi bir neden olduğunu düşünüyorum,” diyerek onayladım.

“Aşkın bununla ne ilgisi var?” diye gürledi. “İçtenlikle söylüyorum, Oliver. Burası Hollywood! Kimse birbirine âşık değil!”

Ona acıyordum. Sektördeki ünlülerin çoğunun bu şekilde davrandığını görmüştüm. Şöhret onları ele geçiriyor, ruhlarını tümüyle yok ediyordu. Yine de Cam'in bunu yaşayacağını hiç tahmin etmemiştim. Yıllar önce gözleri yıldızlar gibi parlar, yüz kişilik bir kalabalığa konser vermeyi hayal ederdi. Müziği, sanatı önemserdi. Şimdilerde tek umursadığı para ve şöhretti.

“Üzgünüm, Cam. Gerçekten aradığın şeyi bulmanı diliyorum ama bu benimle olmayacak.”

Şok olmuş halde dudaklarını araladı, ardından başını salladı. Bakışlarındaki şaşkınlığın etkisi geçtiğinde gergin bir iç çekişle birlikte ifadesi sertleşti. “Bunun bedelini ödeyeceksin, Oliver. Sadece seyret. Bu kararından pişman olacaksın. Sözlerimi unutma.”

Arkasını dönüp odadan çıktı. Giderken ilişkimizin omuzlarıma yüklediğini fark etmediğim ağır bir yükü de beraberinde götürmüştü.

15

Emery

Cam pazartesi günü öfkeyle çıkıp gittiğinden beri eve uğramamıştı. İşten çıkış saatim gelene kadar evden uzak durmaya çalıştığını düşünüyordum. Oliver ondan hiç bahsetmiyordu ama bu çok da şaşırtıcı değildi. Zaten bana hiçbir şeyden bahsetmezdi. Sadece yemekler için teşekkür eder, sonra kulaklıklarını takarak kendi işine dönerdi. Bazen iyi olup olmadığını soruyordum, hayır diye cevap veriyordu. Bazen de daha iyi hissetmesi için yapabileceğim bir şey olup olmadığını soruyordum, yine hayır diyordu. Konuşmalarımızın derinliği bundan ibaretti.

Çoğu zaman kendimi onu düşünürken yakalıyordum. Gözümü kapattığımda keder dolu bakışlarını, açtığımda ise çatık kaşlarını görüyordum.

Oliver’ın stüdyosuna girmeden önce, “Tak tak,” diye seslendim.

Elindeki not defterinden kafasını kaldırarak bana baktı. “Bugünlük işin bitti mi?”

“Evet. Akşam yemeği dolapta. Sadece fırına atıp kırk beş dakika boyunca iki yüz derecede pişirmen gerekiyor.”

“Teşekkür ederim, Emery. Senden bir ricam olacak. 4 Temmuz*

* 4 Temmuz 1776’da yayınlanan Amerikan Bağımsızlık Bildirgesi’ni anmak için her sene düzenli olarak kutlanan, Bağımsızlık Günü olarak federal bir tatil sayılan gündür. (ç.n.)

yaklaşıyor. Ailem buraya gelecek. Kelly bizimle olacak, Tyler da karısı ve iki çocuğuyla birlikte katılacak. Eğer yemek pişirmek için müsait olursan, belki bir kutlama yapabiliriz. Elbette kutlamaya katılabilirsin, Reese'i de getirirsen çok memnun olurum. Havuzda eğlenebilir ve Tyler'ın onun yaşlarındaki iki çocuğuyla birlikte eğlenmeleri için bir şeyler ayarlayacağım.” Gözlerini benden kaçırırken yüzündeki huzursuzluk geri gelmişti. “Tabii çoktan plan yaptıysanız...”

“Plan yapmadım, ayrıca eğlenceli olabilirmiş gibi görünüyor.. Daha önce hiç 4 Temmuz partisi hazırlamadım. Yaratıcı bir şeyler yapmak için sabırsızlanıyorum!” diye bağırışım muhtemelen biraz fazla hevesliydi. Eve gider gitmez Pinterest'te farklı fikirler araştırmaya başlayacaktım. Ayrıca havuza girdiği sürece, hiç tanımadığı insanlarla birlikte olsa da Reese'in parti fikrine bayılacağına emindim. “Aman Tanrım, minik tatlılar ve türlü türlü mezeler yapabilirim.” Heyecanla gülümsedim.

Bir anlığına Oliver'ın da gülümsediğine yemin edebilirdim.

“Buna sevindim. Teşekkür ederim, Emery.”

“Ben teşekkür ederim. Bu çok keyifli olacak.” Altdudağıma ısırıldım. “Cam de gelecek mi? Belki ailesiyle birlikte? Sadece sayıyı bilmek için soruyorum.”

Not defterine baktıktan sonra tekrar bana döndü. “Cam'in artık burada olacağını sanmıyorum.”

“Öyle mi? Siz ikiniz... ayrıldınız mı?”

“Evet, artık görüşmüyoruz.”

“Aman Tanrım, Oliver. Çok üzgünüm. Umarım bunun benimle bir ilgisi yoktur...”

“Her şeyin seninle ilgisi var.”

Suçluluk duygusu tüm şiddetiyle üzerime çöktü. “Çok özür dilerim, Oliver. Sana sorun çıkarmak istemezdim ve...”

“Emery. Asla bunun kötü bir şey olduğunu söylemedim. Uzun

zaman önce vermem gereken bir karardı. Sen sadece olanları daha net görmemi sağladın. Üstelik söylediklerinde haklıydın. Bir süre yalnızlığımı yaşamayı öğrenmeliyim.”

“Çok yalnız hissedersen benimle iletişime geçebilirsin,” dedim hiç düşünmeden. Söylediklerimle kaşları çatıldığında böyle bir teklifte bulunduğum için kendimi tokatlamak istedim. Cevap vermeyişini *kesinlikle hayır* olarak yorumladım. Boğazıma bir kurbağa sıkışmış gibi hissederek tuhaf bir sesle boğazımı temizledim. “Peki o zaman, iyi geceler.” Odadan ayrılmak için döndüm.

“Emery, bekle.”

“Efendim?”

“Az önce bana hoş olmayan bir şey söyledin.”

“Öyle mi?”

“Sadece bir aşçı olduğunu söyledin.” Oliver’ın bakışlarına tuhaf bir yumuşaklık yerleşmişti. “Sen sadece bir aşçı değil, çok daha fazlasısın.”

Oliver’ın ara sıra hissettirdiği o kelebekler vardı ya? Şiddetle yeniden ortaya çıkmışlardı. Dudaklarım aralansa da hiçbir şey söyleyemedim.

“İyi geceler, Emery.”

“İyi geceler, Oliver.”

Gecenin ilerleyen saatlerinde bilinmeyen bir numaradan bir mesaj aldım.

Bilinmeyen Numara: Reese nelerden hoşlanır?

Reese’in adının geçmesi oturduğum yerde doğrulmama neden oldu.

Emery: Kimsiniz?

Bilinmeyen Numara: Üzgünüm. Ben Oliver. Numaranı Kelly'den aldım.

Rahatlayarak derin bir nefes aldım.

Emery: Ah, affedersin. Herhalde parti için soruyorsun? Herhangi bir kadın süper kahramana ya da *Disney* prensesine bayılır.

Oliver: Kulağa hoş geliyor. Teşekkür ederim.

Emery: Ben teşekkür ederim!

4 Temmuz için bir menü taslağı hazırladığım not defterime geri döndüm. Şaşırtıcı bir şekilde telefonum tekrar titredi.

Oliver: Nasılsın?

Tekrar yazması, hatta yazmakla kalmayıp nasıl olduğumu sorması beni çok şaşırtmıştı. Aramızdaki diyalogların hiçbirinde uzun uzadıya konuşmamıştık, bana en son ne zaman nasıl olduğumu sorduğunu bile hatırlayamıyordum. Özellikle de akşamın dokuzunda hiç sormamıştı.

Emery: İyiyim. Sen nasılsın?

Uzunca bir süre cevap yazmadı. Sanırım Oliver'ın zihninde yaşamanın getirisi buydu, sürekli aşırı düşünme halindeydi.

Oliver: Parti için menü fikirleri buldun mu?

Emery: Sorumdan kaçıyor musun?

Oliver: Evet.

Emery: Neden?

...

...

...

...

Oliver: Çünkü konuşmamız kısa kesilsin istemiyorum.

Emery: Cam olmadan geçireceğin ilk gece, değil mi?

Oliver: Evet.

Emery: Peki yalnız mısın?

Oliver: Çok yalnız hissedersen sana yazabileceğimden bahsetmiştin.

„Mesaj yazmak yerine cevaplamasını umarak arama tuşuna bastım. Onu tanıyorsam cevap vermesi ihtimali yarı yarıyaydı, hangisini seçeceğini asla kestiremezdim.

“Merhaba?” Sesi telefondaiken yüz yüze olduğundan daha derindi.

İşte yine o kelebekler uçuşuyordu.

“Selam, Oliver. Mesajlaşmak yerine telefonla konuşmanın daha kolay olacağını düşündüm. Sen iyi misin?”

Boğazını temizledi. “Neden bana sürekli bunu soruyorsun?”

“Çünkü bilmek istiyorum.”

“Ama cevap hep aynı.”

“Evet,” dedim beni görebiliyormuş gibi başımı sallayarak.

“Bir gün öyle olmayacak. Bir noktada iyi olacaksın.”

“Sana bunu düşündüren ne?”

“Bir gün mutluluğu bulacağını hissediyorum. Mutsuzluğun aslında geçici bir durum.”

“Hayatım boyunca mutsuzdum, Emery.”

Bu gerçek biraz kalbimi sızlattı. Keşke ona sarılabilseydim.
“Peki neden?”

Bir anlığına duraksadı, belki de düşüncelere dalmıştı. Yüzündeki sert ifadeyle onu hayal edebiliyordum. “Sanırım bazı insanlar diğerlerinden daha mutsuz yaratılıyor.”

Bunun doğru olmadığını umuyordum. Oliver’ın bir gün mutluluğu bulmasını, çevresindeki tüm mutsuzluklardan kurtulduğunu hissedeceği bir yer bulmasını diliyordum.

“Başka şeyler hakkında konuşabilir miyiz?” diye sordu.

“Elbette. Ne hakkında konuşmak istersin?”

“Herhangi bir şey. Ben hariç herhangi bir şey. Bana kendinden ya da Reese’ten bahset. Senin hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyorum.” Ne söyleyeceğimi tam olarak bilemediğim için dudaklarımı ısırardım, neyse ki Oliver konuşmayı sürdürmem için bana bir soru sordu. “Aşçı olmak istemenin sebebi neydi?”

“Ailem. Kısmen. Hafta içi çok fazla evde olmuyorlardı çünkü küçük kasabamızın kilisesinde çalışıyorlardı. Günlerinin büyük bir bölümünü orada, sabahın çok erken saatlerinden akşamın geç saatlerine kadar İncil dersleriyle geçiriyorlardı. Yedi gün yirmi dört saat Tanrıyla çevrelendiğimiz, oldukça dindar bir kasabada büyüdüm. Elbette bunda yanlış bir şey yok ama ebeveynlerimin evlerine daha fazla uğramaları iyi olabilirdi. Bu yüzden onlar yokken küçük kız kardeşimle kendim için yemek yapmaktan ben sorumluydum. İşte o zaman yemek yapmayı sevdiğimi öğrendim.”

“Kaç yaşındaydın?”

“Yedi.”

“Ailen seni yedi yaşındayken kız kardeşine göz kulak olman için yalnız mı bıraktı?”

“Etik değerleri biraz sorunluydu diyelim.”

“Onlarla hâlâ görüşüyor musun?”

“Tanrım, hayır. Beş yıldır hiç konuşmadık.”

“Reese doğduğundan beri mi?”

“Evet.”

“Genç yaşta çocuk sahibi olmanı onaylamadılar mı?” Boğazını temizledi. “Sorduklarım çok özelse bana durmamı söyleyebilirsin.”

“Hayır. Sorun değil. Ailem aslında yaptığım hiçbir şeyi onaylamazdı. Kız kardeşim konusunda bana neden bu kadar sert davrandıklarını hiç anlayamadım ama olan oldu.”

“Çok dindar insanlar mıydı?”

Ailemin yaşadıkları eve asılan haç sayısını düşünerek, “Aşırı derecede,” diye güldüm. Ardından en az onlarınki kadar çok sayıda haç bulunan evime göz gezdirdim.

“Bu durum seni dinden uzaklaştırdı mı?”

“İlginç bir şekilde hayır. Ergenlik çağındaki öfkemi dışa vurma için ebeveynlerimin inandığı hemen her şeye isyan etmeyi seçmiştim. Ancak Tanrıya bakışım farklıydı. İnancım hep sağlam durdu. Peki ya sen? Tanrıya inanıyor musun?”

“İstiyorum,” diye itiraf etti. “Ama bu kadar uzakta olduğunu düşündüğüm bir şeye inanmak benim için kolay değil.”

Bunu gerçekten anlıyordum. Tanrının uzaklaştığını hissettiğim zamanlar, genellikle kendimden de uzaklaştığım anlamına geliyordu.

Saatler boyunca akla gelebilecek her şeye, hiçbir şeye ve ha-

yata dair konuştuk. Oliver'ın sert mizacı zamanla yumuşamaya başlamış, hatta kötü esprilerimden birine hafifçe gülmüştü. Uyuma vaktimiz geldiğinde onu aradığım için teşekkür etti. “Yarın tekrar ara,” diyerek karşılık verdim.

O da aradı.

16

Oliver

Emery geceleri onu aramama izin vermişti. Aramadığımda, gerçeklerden biraz fazla uzaklaştığımı hissettiğimde beni kontrol etmek için arayan taraf o oluyordu. Gecenin geç saatlerine kadar süren her konuşmamızda onun hakkında daha çok şey öğreniyor ama sonraki sabah eve geldiğinde donup kalıyordum. Onunla yüz yüzeysen sanki nasıl konuşacağımı unutuyordum. Sanırım onunla yüz yüzeysen telefon konuşmalarımızdaki kadar açık olamıyordum.

Bundan nefret ediyordum. Odaya geldiğinde onunla nasıl iletişim kuracağımı bilemeyip tuhaf davranışlar sergilemekten nefret ediyordum. Bunun en önemli sebebi nefesimi kesmesiydi, Emery'ye dair her şey olağanüstüydü. Pişirdiği yemeklerden giyim tarzına, çocuğuna olan sevgisinden konuşma biçimine ve ses tonundaki yumuşaklığa kadar her şey etkileyiciydi. Ona yakın olmak beni rahatsız hissettiriyordu çünkü bir yanımda gitmesini istemiyordu. Onunla kendimi güvende hissediyordum, üstelik bunu daha önce hiçbir kadında yaşamamıştım. Ailemden başka hayatımdaki hiç kimse, sadece iyi hissettiğimden emin olmak için geç saatlere kadar uyanık kalıp benimle telefonda konuşmamıştı.

Emery bunu yaparken çok ilgiliydi. Konuşmalarımızdan hiç

sıkılmış gibi durmuyordu, üstelik hayatıyla ilgili bir şeyler anlatırken telefonun içinden süzülen ışığını gördüğüme yemin edebildim.

Telefonu kapattığımız anda sesini özlemeye başlıyordum.

İşe geldiğinde ise karşısında donakalıyordum. Yine de bunu hiç dert etmiyor gibiydi. Neşeli, nazik kişiliğini koruyup bana hayatımda tattığım en güzel yemekleri pişiriyordu. Tuhafliklerimin daha az... tuhaf görünmesini sağladığı için ona minnettardım.

Yemek masasında oturmuş öğle yemeklerimizi yerken, “Ona bakıyorsun,” dedi Kelly açıkça. Onu yemeğini benimle yemesi konusunda ne kadar sık ikna edebilirsem o kadar iyi hissediyordum. Son zamanlarda biraz daha iyi görünmeye başlamıştı. Göz altlarındaki torbalar yavaş yavaş kayboluyor, artık daha çok gülüyordu. Bu durum biraz da Emery sayesindeydi, insanlara iyi gelen bir karakteri vardı. Kelly ile tanıştıkları andan itibaren çok iyi arkadaş olmaları beni çok mutlu etmişti. Kelly’nin destek alabileceği birine ihtiyacı vardı ve o kişi ben olamazdım.

Her gün biraz daha çok gülümsüyordu, bence bu önemli bir şeydi. Emery’nin insanlar üzerinde böyle güzel bir etkisi vardı. En kederli ruhların bile yeniden iyi hissetmeyi istemesini sağlıyordu.

“Kime bakıyorum?” Homurdanarak tekrar salatama döndüm. Göz ucuyla Kelly’nin yüzündeki kocaman gülümsemeyi görebiliyordum.

“Kim olduğunu biliyorsun!” Bana doğru eğilip fısıldadı. “Aman Tanrım. Emery’den hoşlanıyor musun?”

“Emery’den hoşlanmak mı?” Alaycı bir tavırla gülmeye çalıştım. “Onu henüz tanımıyorum bile.” Aslında bu bir yalandı, gün geçtikçe onun hakkında daha çok şey öğreniyordum. Mesele *Scrabble*’ı seviyor, *Monopoly*’den hiç hoşlanmıyordu. *Heavy*

metal dışında tüm müzik tarzlarını seviyordu. Emery henüz on yaşındayken annesi, Moo adındaki Japon balığını klozete atıp si-fonu çektiğinden beri deniz mahsullerinden uzak duruyordu. Reese'in okul arkadaşlarından nefret ediyordu. En sevdiği renk sarı, en sevdiği mevsim de sonbahardı. Güldüğü zaman sol yanağında belli belirsiz bir gamze beliriyordu.

Bunu bana o söylememiştii, benim dikkatimi çekmişti.

“O zaman neden kıpkırmızı oldun?” diye sordu Kelly.

“Olmadım. Erkeklerin yüzü kızarmaz.”

“Yalan!”

“Bu gerçek. Ayrıca hoşlanmıyorum ama Emery'den hoşlan-sam bile henüz çok erken. Uzun süreli bir ilişkiden yeni çıktım.”

Kelly homurdandı. “Cam’le aranızda olan şeye ilişki demek konusunda ciddi misin sen? Sokak kedileriyle bile daha sağlam ilişkilerim olmuştur.”

Doğru.

“O zaman bana doğruyu söyle. Emery'den hoşlanıyor musun?” diye sordu. Fısıldama konusundaki başarısızlığı, Emery'nin ko-nuştuklarımızı duyabileceği düşüncesiyle beni tedirgin ediyordu. “Ona söylemem. Aramızda küçük bir sır olarak kalır.”

“Aramızda sır olamaz çünkü sorunun gerçeklerle ilgisi yok.”

“Pekâlâ. Emery'yi bizimle öğle yemeği yemeye çağırmamın bir sakıncası olmaz diye düşünüyorum.” Tıpkı can sıkıcı bir kız kardeş gibi konuşuyordu. İtiraz etmeme fırsat vermeden Emery'ye seslenmeye başladı. “Yemek yedin mi, Emery?”

Emery'nin başını yemek odasına doğru uzattığını görünce mi-dem düğümlendi. Gülümsediğinde ise bir düğüm daha eklendi.

“Hayır, henüz yemedim.”

“Harika! Gel de bize katıl.” Kelly yüzündeki suçlu gülümse-meyle bakışlarını bana çevirdi.

“Emin misiniz? Rahatsız etmek istemiyorum,” dedi Emery.

“Hayır, rahatsız etmezsin. Hadi gel, Oliver’la benim aramıza otur.” Kelly yanımdaki sandalyeye hafifçe vurdu, birkaç dakika içinde Emery de gelip yanıma oturdu. Salatasını almış, yüzünde gülümsemesiyle *tam yanıma* oturmuştu. Üstelik bana bakarak gülümsüyordu.

Siktir.

Galiba erkeklerin de yüzü kızarıyordu.

Gözlerimi tabağıma indirerek karnımı doyurmaya başladım.

Kelly saatine bir göz attı. “Ah, olamaz! Birkaç e-posta göndermem gerektiğini tamamen unutmuşum. Birazdan dönerim.”

Doğrudum. “Önce öğle yemeğini bitirmen gerekmiyor mu?”

“Hayır, zaten hemen halledip geleceğim. Siz yemeğinizi yemeye devam edin ve keyfinize bakın. Hemen döneceğim.” Uzaklaşmaya başladığında Emery’nin sırtı dönük oturmasını fırsat bilerek Kelly’ye ölümcül bakışlar attım. *Konuş onunla!* diye sessizce dudaklarını kıpırdatarak gözden kayboldu.

Odaya hâkim olan sessizlikte ne halt edeceğimi bilemedim. Emery normal bir insan gibi yemeğini yerken ben açabileceğim konuları aklımda evirip çevirmekten başka bir şey yapamıyordum, bu yüzden başımı tabağıma gömmüştüm.

Başımı kaldırıp mutfığa doğru baktığımda Kelly’nin kapı arkasından sinsice bizi izlediğini gördüm. Bir kez daha sessizce dudaklarını kıpırdattı. *Konuşsana!* Aşırı büyük bir tavuk lokmasını yuttuğum anda tam bir aptal gibi boğulmaya başladım.

“Aman Tanrım!” derken Emery’nin nefesi kesilmişti. “İyi misin?”

“Evet, iyiyim.” Bir parça etin boğazıma takıldığını hissederek öksürdüm. “Ben...” Öksürüğüm gittikçe kötüleşiyordu. “İyiyim.” Nefesim tıkanmadan önce son kelimeyi boğulurcasına söylemiştim. Siktir, boğuluyordum.

“Aman Tanrım, buraya gel hadi!” dedi Emery ayağa kalkarken. Arkama geçmiş, beni sandalyemden kaldırıp sırtıma vurmaya başlamıştı. Ardından kollarını bedenime sararak Heimlich manevrası* uyguladı. Ufacık bedeniyle adeta bir Olimpik halterciymiş gibi devasa bedenimi odanın içinde oradan oraya savurdu.

“Tamam, tamam, sakın ol,” dedikten sonra şarkı söylemeye başladı. Evet, avuç içleriyle mideme baskı uygularken *Bee Gees*’in “*Stayin’ Alive*”** şarkısını söylüyordu. Nefes alabilmek için çırpındığım sırada hiç durmadan defalarca bastırdı ve son hamlesiyle boğazımda kalan tavuk parçası fırlayarak yemek masasının üzerine düştü.

Gururum da o bir parça etle birlikte uçup gitmişti.

Sırtımı dairesel hareketlerle ovalarken, “Aman Tanrım. Oliver, iyi misin?” diye sordu Emery. Şaşırtıcı bir şekilde bu hareketin kesilmesini istemiyordum.

“Evet, iyiyim. Kusura bakma.”

“Dert etme. Tanrım, beni çok korkuttun. Gidip sana biraz su getireceğim.” Emery aceleyle mutfığa gittiğinde sadece beş dakika içinde yaşananlarla şaşkına dönen Kelly, ağzı açık bir şekilde yemek odasının ortasında kalakalmıştı.

“İşler çok çabuk çığırından çıktı,” derken yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

“Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Biraz. Evet. Tek istediğim onunla konuşmandı... şey, beklediğim gibi olmadı. Gerçekten donakaldın.” Bana doğru yürüyerek sırtımı sıvazladı. “İyi misin?”

“İyiyim.”

“Tamam, sorun yok.” Yüzüne muzip bir gülümseme yayıldı.

* Yabancı bir cismin üst solunum yoluna gitmesi veya boğması sırasında müdahale etmek için kullanılan bir ilk yardım prosedürüdür. (ç.n.)

** (İng.) Hayatta kal. (ç.n.)

“Emery’yle konuşman için seni zorladığım ve boğulduğun zamanı hatırlıyor musun? Hem gerçek hem de mecazi anlamda?” diye takıldı.

“Kelly?”

“Evet?”

“Kapat şu çeneni.”

Kelly’nin çöpçatanlık konusundaki planları istediği gibi gitmemişti, elbette ben de daha fazla rezil olmamak için stüdyoma saklanmıştım. Öğleden sonra Emery işten çıktıktan sonra bile utancım hafiflememişti, beni bir patates çuvalı gibi savururken ne kadar aptal göründüğümü düşünüp duruyordum.

Düşüncelerimin dağılmasına sebep olan şey, Tyler’in büyük bir telaşla eve gelmesiydi.

“Bunu gördün mü?” Tyler bağırarak oturma odama girdi. Telefonunu bana doğru uzatırken bir yandan da alnındaki teri siliyordu. “İnanılır gibi değil,” diye söylenmeye başladı. “O bir yılan! Onun yılan olduğunu hep biliyordum ama bu tam bir saçmalık.”

Elinden telefonu alıp manşeti okurken burnundan soluyordu.

Cam Jones, Oliver Smith ile Yaşamının Nasıl Bir Şey Olduğunu Anlattı!

Ah, Tanrım.

“Okudun mu? Sakın okuma,” dedi Tyler telefonu elimden alırken. “Bu saçmalık. O bir fahişe. Bunu neden yaptı ki? Bu röportajı yapmasının sebebi ne olabilir?”

“Birkaç gün önce ondan ayrıldım.”

Yüzüme bakarken gözleri neşeyle parlıyordu. “Ondan ayrıldın mı? İşte bu! Ondan ayrılmışsın!” diye sevinçle hoplayıp zıplayarak tekrarladı. Ardından aklına başka bir şeyin gelmesiyle neşesi dağılır gibi oldu. “Ah, hayır... hayır, hayır...”

“Ne oldu?”

“Ne mi oldu? Adamım. Cam delirmiş. Şimdi de ayrılığınızı ortaya dökmeye çalışıyor. Kim bilir neler söyleyecek?”

Henüz ona cevap veremedi telefonum çalmaya başladı. Kelly’nin adı ekranda görününce cevap verdim. “Selam, nasılsın?”

“Aman Tanrım, bu kadın delirmiş!” diye bağırırken sanırım Cam’dan bahsediyordu.

“Evet, haberi gördüm.”

“Haber mi? Hayır. Şu anda, Kanal 5’teki bir programda röportaj veriyor.”

Tyler hemen televizyonu açtı ve işte oradaydı, elinde bir mendil tutarak burnunu çeke çeke konuşuyordu. Müzik kariyerinin canı cehenneme, Cam oyuncululuğa yönelmeliydi.

“Yani onunla yaşamamanın karanlıkla yaşamaktan farksız olduğunu mu söylüyorsunuz?” diye sordu muhabir.

“Evet. Her zaman böyle değildi. Oliver’in bunalımda olduğunu biliyordum ama beni bu şekilde küçük düşürecek duruma geleceğini hiç tahmin etmezdim. Bana lakaplar takıp değersiz olduğunu söylüyor, sürekli aşağılayacak kadar acımasız davranıyordu.”

“Bu korkunç,” dedi muhabir elini uzatıp dizine koyarak onu teselli etmeye çalıştı.

“Evet, öyle...” Cam duraksadı, gözlerini başka tarafa çevirirken oldukça duygusal görünüyordu. “Özür dilerim, bu konuda konuşmak çok zor. Onun için elimden gelen her şeyi yaptım. Hepimiz Alex’in kaybının yasını tutuyorduk. Tüm bunlar yaşanırken destek alabileceğim biri olsun istemiştım ancak Oliver çok acımasızdı.”

“Sana hiç şiddet uyguladı mı?”

“Bu ne boktan bir soru böyle?” Tyler sinirli bir şekilde el kol hareketleri yaparak televizyona doğru bağırdı.

Cam mendilin ardına sakladığı yüzünü kaldırdığında gözlerin-

deki ifade, tam olarak görülmesini istediği gibiydi. Bir istismarcı olduğumun işaretleriyle doluydu. Beni adeta hayatını cehenneme çeviren münzevi bir canavarmışım gibi gösteriyordu.

Sözleriyle soruya cevap vermiyordu ancak sessizliğiyle tüm izleyicilere istediği cevabı yeterince vermişti. Benim bir canavar, hem de şiddet yanlısı bir canavar olduğumu düşüneceklerdi.

Tyler televizyonu kapatırken mırıltıyla söylenmeye devam etti. “Kahretsin, kahretsin, kahretsin,” diye homurdanarak bir ileri bir geri volta atmaya başlamıştı. “Bu tam bir rezalet.”

Tek kelime bile etmedim, zaten ne söylenebilirdi ki? Hakkımda yapılacak yorumlar zihnimde hızla dönüp duruyor, hepsinin ağırlığını üzerimde hissediyordum. Cam’in söylediklerinde biraz bile doğruluk payı olduğunu düşünen insanların nefretini hissediyordum. Şiddet yanlısı, acımasız biri olduğumu düşüneceklerdi. Bir canavar olduğumu düşüneceklerdi, oysa ben o canavardan yeni kurtulmuştum.

Burada olmak istemiyordum.

“O lanet olası bir şeytan!” diye bağırdı Tyler. “Bunları nasıl söyler? Halkla ilişkilere telefon edip bu saçmalığı nasıl düzelteceğimize bir bakacağım. Lanet olsun, internette yayılacak. Siktir, siktir, siktir. Çalışmam gerekiyor. İyi misin, Oliver?”

Değilim.

Elbette yalan söyledim. “İyiyim.”

“Tamam. Daha da kötüleşmeden gidip durumu kontrol altına alacağım. Telefonun yanında olsun ama internete girme, tamam mı? O saçmalıkların hiçbirini okuma.”

Tyler çıktıktan sonra zihnimi sakinleştirmek için müzik dinlemeye çalıştım ancak işe yaramadı. Aklımdan geçenlerin derinliklerine gömülüyordum, o yüzden bir sonraki çareme sarıldım. *Alkol*. Yaşamımın bir döneminde, gerçekliği kısa bir süre için

alkolle bastırmaya çalışmıştım. Düşüncelerim kontrolden çıktığı için kendimi hissizleştirmek adına içmeye başlıyordum. Tabii sarhoş olmak beni akıllandırmıyor, tam anlamıyla aptallaştırıyordu.

İnternette *Alex & Oliver* hakkındaki haberleri arattım. İnsanların, Cam'ın röportajlarına yaptığı yorumları okudum. YouTube'da eski konserlerimizin videolarına baktım. Alex'i dünyanın en iyi gitar sololarını atarken izlediğimde içim sızladı.

İçtiğim alkol o gece duygularımı bastırmak yerine acımı katlayarak açığa çıkardı. Alex'in ölümünün acısını on kat daha fazla hissediyordum, ardından Twitter'da onun ölümü için beni suçlayan yorumları okudum. Şiddet eğilimli bir pislik olmakla suçlanıyordum. Olduğum kişi için bile suçlu görülüyordum.

Bunların hepsi saçmalıktı, beni tanımıyorlardı. Birer azizmiş gibi klavyelerinin arkasına sığınıp yargıda bulunmaya nasıl cüret ediyorlardı? Hayatımdaki en önemli ilişkiyi dedikodulara ve yalanlara boğmaya ne hakları vardı? Sözlerinin bir insanı nasıl yaralayabileceği hakkında en ufak fikirleri olmadan ne cüretle beni üzebiliyorlardı?

İnsanlar kullandıkları kelimelerle karşılarındakinin ruh sağlığına ve dengesine ne kadar zarar verebileceğini bilselerdi, muhtemelen kelimeleri daha bilinçli seçerlerdi.

Bir durup düşününce belki bunun sonucundan hoşlanıyorlardı. Belki de bazı hasta ruhlu pislikler, kendi rezil hayatlarında iyi hissetmek için başkalarını incitmekten zevk alıyordu.

Emery birkaç kez beni aradı ancak cevap vermedim. Aklım onunla konuşacak kadar yerinde değildi. Bu gece bana vereceği teselliği hak ettiğimi düşünmüyordum. Gece saat on sularında kapı zilim çaldı. Tökezleyerek girişe yürüdüm, gelenin kim olduğuna bakıp Emery'nin kapıda dikildiğini görünce şaşırdım.

Siktir.

Burada ne işi vardı?

Bu haldeyken beni görmemeliydi. Sarhoştum, üstelik onunla konuşacak durumda değildim. Zihnimin karamsarlığıyla uğraşmasına değmezdi.

“Oliver? Etrafta gezindiğini duyabiliyorum. Kapıyı açar mısın lütfen?” diye seslendi.

İç çekerek kapıdan bir adım uzaklaştım. Ellerimle siyah tişörtümü düzelttim ve sanki bu beni daha az sarhoş gösterebilirmiş gibi yüzümü sıvazladım.

Sonunda kapıyı açtığımda karşımdaydı. Bayan Gün Işığı, elindeki şarap şişesiyle bekliyordu. Beni gördüğü anda gülümsemesi kayboldu.

“Merhaba,” diye nefes verdi.

“Burada ne işin var?”

“Telefonlarıma yanıt vermeyince seni kontrol etmek istedim. Haberleri gördüm...”

Söylediklerini tamamlamasa da neyden bahsettiğini biliyordum. Zaten şu anda tüm dünya bunu konuşuyordu.

“Şarap getirebilirim diye düşünmüştüm ama anlaşılan sen çoktan aklını dağıtmanın yolunu bulmuşsun.”

Gurur duymuyordum. En son bir *Disney* prensesinin yatağında uyandığım zaman içmiştim, şans eseri henüz o kadar sarhoş değildim. Emery zamanında gelmeseydi, aynı sarhoşluk düzeyine ulaşmam kaçınılmazdı.

“İçeri girebilir miyim?” diye sordu.

Yüzümü ekşittim. “Şu anda arkadaşlık edecek kadar iyi değilim.”

“Sorun yok. Konuşmak zorunda bile değiliz, gerçekten. Sadece bu gece yalnız kalmanı istemiyorum.”

“Peki ya Reese?”

“Komşum bu gece ona göz kulak olacak. Peki... girebilir mi-

yim?" diye tekrar sordu. İçeri girmesi için kenara çekildim. "Belki de şarap yerine su içmeliyiz, ne dersin?"

"Su içme havasında değilim." Viski içmek istiyordum.

"Şey, soda hazırlayıp biraz süsleyebiliriz. Sodaya *MiO** eklersen tadının tıpkı *Diet Dr Pepper*** gibi olacağını biliyor muydun? Günün bilgisi," dedi. Sanki her şey yolundaymış, Cam tüm televizyonlarda ve internette hakkımda çirkin iddialarda bulunmamış gibi konuşuyordu.

Mutfağa gidip iki şişe sodayla döndüğünde boğazımın düğümlendiğini hissettim. Benim hakkımda ne düşünüyordu? Söylentiler hakkında ne düşünüyordu?

"Emery."

"Efendim?"

"Ben..." Avuçlarıma bakıp birbirine sürttüm. "Cam'e asla vurmadım. Asla böyle bir şey yapmam, asla bir kadına el kaldırmam." Kelimeler dudaklarımı yakarak dökülüyordu. Hakkımda çıkabilecek bundan beter bir dedikodu düşünemezdim. İnsanların bu kadar kötü düşünmesi, bu tür şeyleri *tweet*'lemeleri midemi bulandırıyor.

"Biliyorum." Bu gerçeği açıklamama gerek bile yokmuş gibi başıyla onayladı.

"Bu konuda kendimi açıklamak zorunda hissediyorum, söylediği her şey..."

"Yalan." Emery diğer elini kolumun üzerine koyup başını salladı. "Oliver, biliyorum. Hakkında söylediği her şey yalan. Üzerime içeceği döktüğü zaman sana nasıl yalan söylediğini gördüm. Zalimliğini günlerce izledim, nasıl biri olduğunu biliyorum. Kendini açıklamak zorunda değilsin. Kalbini biliyorum. En azından bana gösterdiğin kadarıyla yavaşça öğrenmeye başlıyorum."

* Bir tür katkı maddesi. (ç.n.)

** Bir tür gazlı içecek. (ç.n.)

“İnternetteki insanlar beni bu şekilde görmüyor. Tam tersini söylüyorlar, her açıdan yargılıyorlar. Hatta kardeşimin ölümünün benim hatam olduğunu bile gündeme getirmişler.”

“Bunların hepsi yalan. Biliyorsun, değil mi?”

Cevap vermedim, beynim fikirlerimi altüst etmeyi sevdiğinden artık neye inandığımı bilmekte güçlük çekiyordum.

Emery soda şişelerini masaya bırakarak bana doğru yürüdü. Ellerini avuçlarıma yerleştirip hafifçe sıktı. “Hakkında kötü suçlamalarda bulunan insanlar hiçbir zaman kalp atışlarını duyacak kadar sana yakın olmadılar. Ne düşündüklerinin hiçbir önemi yok, söyledikleri yalanlar senin kim olduğunu değiştiremez. Onlardan etkilendiğini hissettiğin her an sana gerçeği hatırlatırım.”

“Bu senin iş tanımında yok.”

“Haklısın, yok. Bu benim insanlık tanımımnda var. İnsanların yapmaları gereken şey bu, birbirimizi kollamamız gerekiyor.”

Yaşadığımız dünya için fazla iyi olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordum. Emery Taylor gibi insanların sayısı çok azdı, benim dünyamda ise neredeyse hiç yoktu. Müzik sektörü, insanların kendilerini kollaması üzerine kurulmuştu.

“Alex’in ölümünün gerçekten senin yüzünden olduğunu düşünüyorsun, değil mi?” diye sordu.

Başımı eğip gözlerine baktığımda cevabı gördüğünü anladım çünkü hafifçe iç çekmişti. Acılarımı, gözbebeklerimde beliren şeytanlarımı görüyordu. Yüzünü tamamen bana çevirip bacak bacak üstüne attı ve ellerimi tekrar sıktı. Parmaklarımızı birbirine kenetlediği anda sıcaklığıyla içimdeki donmuş parçaları yumuşatmıştı.

“Oliver, senin suçun değildi,” diye fısıldadı. Yedi aydır kendime anlattığım hikâyeyi biliyormuş gibiydi. Sanki suçluluk duygusuyla çırpınan ruhumu görüyor, duymaya ihtiyacım olan sözleri biliyordu.

Yıkılmaya çok yaklaşmıştım ama bunu onun önünde yapmak istemedim. Kalbimi, hissedebileceğimi bile bilmediğim duygularla dolduran ilk kadının karşısında daha da acınası bir aptala dönüşmek istemiyordum.

“İstersen sana bir arkadaşımı önerebilirim. Emekli bir psikolog ve yaşadığım zorluklarla en dibe vurduğum zamanları atlatmam için bana yardım etti. Onunla görüşmeseydim, tamamen yıkılırdım.”

Sertçe yutkunarak boğazımı temizledim. “Sana yardım mı etti?”

“Evet.”

“Ona güveniyor musun?”

“Hayatım pahasına.” Ellerimi hafifçe sıktı. “Bu arada, şu an sana nasıl yardım edebilirim?”

Her konuştuğunda içimin rahatladığını hissediyordum. Her dokunuşunda biraz olsun iyileşiyordum.

Söylerken aptal gibi hissederek, “Bir süre benimle kalabilir misin?” diye sordum. Bunu istediğim için kendimi deli gibi hissediyordum ama yanımda kalmasına ihtiyacım olduğunu biliyordum.

“Elbette kalırım. Peki sana bir şey sorabilir miyim?”

“Evet.”

“Neden benimle gündüz saatlerinde konuşmuyorsun? Gecele-ri telefonla konuştuğumuzu bilsem de gün içinde farklı hissediyorum. Sanki olabildiğince mesafeli davranmaya çalışıyorsun.”

“Bazen seninle aynı ortamdayken nasıl davranacağımı bilemiyorum,” diye itiraf ettim. “Beni geriyorsun.”

“Neden?”

“Çünkü kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyorsun ve iyi hissetmeyi kabullenebildiğimden emin değilim.”

“Ah, Oliver,” diyerek iç çekti. “Bu dünyada daha iyi hissetmeye hakkı olan bir kişi varsa, o da sensin.”

Ne söyleyeceğimi bilemediğimden yüzümde yarım yamalak

bir gülümseme belirmişti. Ardından tam bir aptal gibi aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim. “*Edwin Starr*’dan ‘*War*’ tercih etmeliydin.”

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak bana baktı. Elbette şaşıracaktı, söylediklerim hiçbir anlam ifade etmiyordu.

“Heimlich uyguladığın sırada *Bee Gees*’i söylemiştin. Sanırım *Edwin Starr*’ın ‘*War*’ şarkısını söylemen ve *Huh* kısmındayken bastırman gerekiyordu.”

Utanarak yüzünü kapatırken yüzündeki gülümseme daha da büyümüştü. “Aman Tanrım, bir terslik olduğunu biliyordum!”

“Sanırım *Bee Gees* kalp masajında kullanılır.”

“Bir sonraki sefer ağız ağıza gelip sana nefes aldırمام gerekirse aklımda tutarım,” diye takıldı.

Şaka da olsa, bakışlarım dudaklarında gezinirken bu düşünce zihnimde yer etti. O dolgun dudaklar...

“Belki de kanepeye geçmeliyiz. Biraz televizyon falan izleriz?” dedim bakışlarımı ve düşüncelerimi onun dudaklarından ayırarak. Emery’nin onaylamasıyla kanepeye geçtik.

Çok yakın oturmuştu, zaman ilerledikçe daha da yakınlaştığımızı fark ettim. Birkaç film seyrettik. Aslında o filmleri, ben ise onu izliyordum. Güldüğü her an güneş doğuyormuş gibi hissediyordum.

Ne zaman bana yaslandığını, ne zaman birbirimize sarıldığımızı hatırlamıyordum. Kollarımın onunkilere sarılmış halde ne kadar süre durduğunu ve kollarının beni ne kadar süreyle sardığını bilmiyordum. Ancak bundan hoşlandığıma emindim. Pürüzsüz tenini hissetmeyi, saçlarının hanımeli kokusunu sevmiştim. Bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi bana sarılmasını sevmiştim.

Yanımda kalmasını sevmiştim.

* (İng.) Savaş. (ç.n.)

17

Oliver

Dr. Preston tahmin ettiğim gibi biri değildi. Eve geldiğinde elinde evrak çantası olan takım elbiseli bir kadın görmeyi bekliyordum. Halbuki karşımda son derece renkli kıyafetler giyen enerjik bir kadın vardı. Gözlükleri kalın çerçeveliydi ve enerjisinin adeta vücudundan taşıdığını görebiliyordum.

“Merhaba, Oliver?” dedi elini bana doğru uzatarak. “Seninle tanıştığıma çok memnun oldum.”

Elini sıktım. “Merhaba, Dr. Preston. Ben de tanıştığımıza memnun oldum.”

Unvan kullanmama karşı kayıtsızca elini salladı. “Ah, hayır. ‘Doktor’ demene gerek yok, gerçekten. Bana sadece Abigail diyebilirsin. Girebilir miyim?”

Hemen kapının önünden çekilip onu içeriye buyur ettim. Bu yeni tecrübeden ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Abigail’in kafamdaki karmaşayı çözmeme yardımcı olabileceğine dair şüphelerim vardı.

“Ofisimde mi görüşmek istersin? Yoksa...” diye söze girdim.

Abigail içten bir gülümsemeyle bana bakarak başını salladı. “Ah, nereye istersen oraya geçebiliriz. Ben oldukça rahat biriyimdir. Sen nasıl rahat hissedersen orada olmalıyız. Bu görüşme ~~seninle~~ ilgili, benimle değil.”

Oturma odasını tercih ettim. Büyük kanepeye o oturdu, ben de diğerine geçtim. Tedirginliğim giderek artmaya başlarken Abigail'in bir tür zihin gücü olduğundan neredeyse emindim çünkü başını sallayarak söze girdi. "Merak etme, bu normal."

"Normal olan nedir?"

"Yaşanacaklara dair hiçbir fikrin yokmuş gibi hissetmek."

Gülümseyerek burnumun kenarını sıktım. "Tam olarak söylediğin gibi hissediyorum. Özür dilerim, bu işte henüz yeniyim. Bir kez denemiştım ve gazeteciler bunu mahvetmişti. Dürüst olmak gerekirse seninle görüşmeye nasıl ikna olduğumu bile bilmiyorum. Açıkçası çok fazla bir şey bilmiyorum."

"Ben biliyorum," dedi sakince bacak bacak üstüne atıp bana doğru eğilirken. "Bana neden ulaştığını biliyor musun, Oliver?"

"Sen söyle lütfen."

"Çünkü yorgun hissetmekten bıktığın noktaya geldin. Çaresizliğin sınırındasın, çıkışı arıyorsun ve aramaya başladığında ışığın senin için hep orada olduğunu bilmek önemlidir. Görevim, daha kısa sürede çıkışa ulaşmana yardımcı olmak. Dürüst olacağım, bazı günler en iyi arkadaşın olduğumu düşünsen de diğer günlerde bir numaralı düşmanınmışım gibi hissedeceksin. Ancak ne olursa olsun, senin yanıdayım. Elimden geldiğince her konuda yardım etmek için buradayım. İyileşmek doğrusal bir çizgide ilerlemez, karmaşık bir rota izler. İyileşmenin hem karanlık hem de aydınlık günlerde mümkün olacağına inanıyorum. Her zaman gökkuşağı açmayacak. İyileşmek bazen çok canını yakan eski yaraları kesip açmak ve kendini tam olarak anlamak için onları yeniden incelemek anlamına gelir. Bu yaralar geçmişte seni neden incitmişti? Bugün olduğun kişiye seni nasıl dönüştürdü? Dünün acısından yarınını iyileştirmek için ne çıkarabiliriz?"

"Açılması gereken çok şey var gibi görünüyor," diye itiraf ettim.

“Kesinlikle. Neyse ki, hiç acelemiz yok. Her birini istediğimiz kadar yavaş, dikkatli bir şekilde açabileceğiz. Zamanın akışını sen belirleyeceksin ben değil.”

Bu açıklama, bana ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir rahatlama sunmuştu.

Abigail kanepede arkasına yaslanıp gözlüklerini düzeltti. “Demek müzisyensin, doğru mu?”

“Evet, öyleyim.”

“Başarılı mısın?”

“Evet.”

“Bu seni mutlu ediyor mu?” diye sordu.

“Hayır.”

Başını salladı. “Yani başarının bir insanın mutluluğu için belirleyici olmadığını mı söylüyorsun?”

“Kesinlikle.” Uzun bir süre para ve şöhretin her şeyi yoluna koyacağına inanmışım. Ancak ruhu mutsuz olan bir insanı mutlu edecek hiçbir maddi meblağ yoktu.

“O zaman çoğu insanın gözden kaçırdığı gerçeği zaten biliyorsun. Gerçek mutluluk insanın içinden gelir. Başarı da uyandığında halinden memnun olabilmekle ölçülür. Hedefimiz bu olacak. Mutlu olduğunda her şeyin mükemmelleşeceğini söylemiyorum. Zaten mutluluk bu değildir. Mutlulukla uyanıp halinden memnun olabilmek için, ‘Şu anda hayatımda yolunda gitmeyen bazı şeyler olduğunu kabul ediyorum ama hâlâ iyi hissetmemi sağlayan şeyler de var,’ diyebilmelisin. Zor zamanlarda bile neşeyi tercih edebilmelisin. İşte seni bu noktaya ulaştıracamız.”

“Bu gerçek olamayacak kadar iyi geliyor.”

Renkli not defterini açıp kulağının arkasından bir kalem çıkardı. “Başlarda hep öyle olur. O nedenle,” derken bir şeyler karalamaya başladı. “Bana kendi gerçeğini anlat.”

“Gerçeğimi mi?”

“Evet. Hadi bana çoğu zaman neler düşündüğünü anlat. Ne kadar iyi ya da kötü olduğu hiç önemli değil.”

Dudaklarımı aralarken dilimin ucunda gezinen düşünceden utandığımı hissettim. Bu düşünce aylardır aklımdan çıkmıyordu. “Burada olmak istemiyorum.”

“Burada, yani dünyada mı?”

Başımı salladım. “Aslında ölmeyi istemiyorum, yine de bunu düşünüyorum. Hatta bazen kendi düşüncemmiş gibi gelmiyor.”

“Sahip olunan her düşünce bize ait değildir. Dış seslerin zihnimizi kirlettiği bir dünyada yaşıyoruz. Eminim ünlü biri olduğun için herkes sana sürekli yorumlar ve fikirler yüklüyordur.”

“Evet, kesinlikle. Beynimde hangilerinin bana ait olduğunu bilmediğim çok fazla gürültü var.”

“Bunların hepsini halledeceğiz, endişelenme. Her şeye rağmen, bu üzerinde çalışmak için iyi bir düşünce. Paylaştığına memnun oldum. Bu düşünceyi yüksek sesle söylemek daha güçsüz olmasını sağlar. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bu düşünceler üzerinde duracağız, tamam mı?”

Başımı sallayarak onaylamam karşısında Abigail gülümsedi. Gülümsemesinin etkisini bildiğini sanmıyordum ama çok güçlüydü. Gülümsemesindeki bir şey, onarılamayacak kadar hasarlı olmadığını hissettirmişti.

“Şimdi bana karışık kasetinden bahset,” dedi.

“Neyimden?”

“Karışık kaset. Bir müzisyen olarak hikâyeni anlatmanın en iyi yolu budur diye düşünüyorum. Dünyadaki herkesin bir çeşit karışık kaseti, hayatlarını tanımlayan şarkılardan oluşan eşsiz bir albümü vardır. Yaşanan her anı bir şarkıdır ve hepsi bir araya geldiğinde ortaya bir şaheser çıkar. Şimdi bana kendi hikâyeni anlat. Karışık kasetinde hangi şarkı sözleri, hangi müzikler var?”

İşte o anda doğru insanla görüştüğümü anladım.

Derin bir nefes alıp ellerimi birleştirdim ve karışık kasetimdeki en önemli parçalardan biri hakkında konuşmaya başladım. Kelimeler boğazımı yakan birer düğümdü ama bir şekilde içimi dökmeyi başarmıştım. Acı veren o parçayı paylaşabiliyordum. “İkiz kardeşim, Alex yaklaşık yedi ay önce hayatını kaybetti.”

“Bunu duyduğuma üzuldüm, Oliver.” Abigail’in bakışları samimi, ses tonu rahatlatıcıydı. “Devam et. Bana biraz ondan bahset.”

18

Emery

Her geçen gün Oliver'a daha yakın hissetmeye başlamıştım. Sadece geceleri telefonla konuşmakla kalmıyor, artık gün içindeki yemeklerimizi Kelly, o ve ben birlikte yiyorduk. Oliver hayatım hakkında sorular sorarken ben de onu tanımaya dair sorular soruyordum. Kardeşinden hiç söz etmediği için bu konuda onu zorlamaya niyetim yoktu. Alex hakkında konuşmaya hazır olduğunda anlatacağını düşünüyordum ama bana milyonlarca başka şeyden bahsediyordu.

Mesela ünlü olmanın ona yaşattığı sıkıntıları, çocukken en sevdiği kitabı anlatmıştı. Korkularını, müziğinin yeterince iyi olmayacağını düşündüğünü ve hayranlarının onu dinlemek istemesine dair şüphelerini paylaşmıştı.

Günden güne içini açıp hikâyesine ilişkin yeni bir detayı paylaştığı her an kalbim ona biraz daha âşık oluyordu. Yaralarıyla bile muhteşem bir kalbe sahip, çok güzel bir adamdı, üstelik bunun farkında olmaması onu daha da güzelleştiriyordu. Hikâyesindeki kırık parçalar içindeki ışığı ortaya çıkarıyordu.

4 Temmuz partisi için Oliver'ın evine yaklaşırken, “Anne, bugün gerçekten Bay Mith'in havuzuna girebilecek miyim?” diye

sordu Reese. Öğleden sonra pişirmek için tüm yiyecekleri hazırlamıştım ama kimse gelmeden biraz daha düzenleme yapabilmek için eve doğru yola koyulmuştum.

Kutlamaya katılacakların sayısı on kişiden az olsa da bir orduya yetecek kadar yemek hazırlamıştım. Kendimi neden bu kadar gergin hissettiğimi bilmiyordum. Belki de Oliver'ın ailesiyle tanışacağım içindi. Bir şey ifade ettiğinden değildi, Oliver'la aramızda bir ilişki yoktu. Yine de ailesiyle tanışma fikri aklımı karıştırıyordu.

Peki ya Reese'in aklı? O sadece ve sadece tek bir şeye, havuza odaklanmıştı. Ona anlattığımdan beri durmaksızın havuzdan bahsedip duruyordu.

“Evet, yüzebileceksin ama yemek yapmayı bitirdiğimde. Çalışıyor olacağım için tek başına giremezsin.”

“Ama, anne!” diye bağırdı.

“Bana ‘Ama, anne!’ deme, Reese. Kurallar böyle, bunlara uymazsak havuza hiç giremeyiz.”

Oliver'ın evine varana kadar yol boyunca homurdanıp mız-mızlandı. Geldiğimizde gözleri şoktan büyümüş, çenesi yere düşmüştü. Malikâneye bakarak, “Aman Tanrım,” diye fısıldadıktan sonra sorusuyla beni güldürdü. “Buraya taşınabilir miyiz?”

“Muhtemelen taşınamayız.” Arabamı park edip ona bakmak için döndüm. “Şimdi konuştuklarımızı hatırlama zamanı. Bugün yeni arkadaşlarla tanışacaksın, boyama etkinlikleri yapacaksın, yemek yapmama yardım edeceksin ve başka ne yapacaksın?”

Derin bir iç çekerek avucunu yüzüne götürdü. “Bay Mith'e aynalarının neden örtülü olduğunu sormayacağım, Bay Mith'in müziği çöp olsa bile çöp olduğunu söylemeyeceğim çünkü birinin müziğine çöp demek hoş bir şey değildir.”

Gülümsedim. “Kesinlikle. Hadi gel, içeri geçelim.”

Hemen emniyet kemerini çözdü, arabadan atlayarak ön kapıya doğru koşmaya başladı. Oliver kapıyı açar açmaz Reese'e sert bir bakış attı. "Bana zor anlar yaşatmak için mi geldin, ufaklık?" diye sorarken yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Seksi, çok seksi bir gülümsemeydi.

Reese ellerini kalçalarına yerleştirdi. "Duruma göre değişir. Siz bana zor anlar yaşatacak mısınız, Bay Mith?"

"Smith."

"Benim. Söylediğim. De. Buydu," dedi ukala bir tavırla. Tanrı aşkına, bu ikisi birlikte benim sonum olacaktı.

"Her neyse, ufaklık. Mutfğa gidip asistanım Kelly'nin senin için ne hazırladığına bak istersen. Orada seni bekliyor."

"Bana bir sürprizin mi var?" Reese sorarken gözlerini kısmıştı.

"Sanırım gidip bizzat görmen gerekecek," diye yanıtladı Oliver.

Saniyeler içinde, Reese mutfğa giden koridorda gözden kayboldu. Mutfğa girer girmez iç çekişini duydum. "Aman Tanrım, Bay Mith! Bu inanılmaz bir şey! Anne, gelip bunu görmelisin!" diye çığlık attı.

Oliver'a bakıp gülümsedim. "Ona gerçekten bir şey almana gerek yoktu."

"Önemli bir şey değil. Oyalanacağı bir şeyler almak iyi olur diye düşündüm." Ellerini ceplerine sokmuş, dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Bugün çok hoş görünüyorsun."

Deniz mavisi yazlık elbiseme bakarak gülümsedim. Ardından koyu renk kumaş pantolonu ve vücudundaki her kası saran pürüzsüz, siyah renkli, bisiklet yaka tişörtüne bakmak için ona döndüm. "Sen de hiç fena sayılmazsın."

Birbirimize bakarak bir süre öylece dikildik, benim gibi onun midesinde de kelebeklerin uçuşup uçuşmadığını merak ediyordum.

Oliver'a yakın olduğum her an kalbimin ışık hızında atması gibi onun kalbinin de hızla atıp atmadığını merak ediyordum.

"Anne!" Tam o anda Reese dikkatimi çekmeye çalışarak çığlık attı.

Mutfığa girdiğimizde Reese'in adının işlendiği bir pelerinin yanı sıra, kadın süper kahraman figürleri ve oyuncak bebeklerden oluşan bir kutu bulduk. Kelly pelerini boynuna bağlaması için yardım ediyordu.

Masaya, üzerlerine küçük pelerinler çizilmiş çörekler yerleştirilmişti.

Süper kahraman duruşuyla poz verirken, "Bak, anne! Ben bir süper kahramanım!" diye duyurdu Reese.

Mutlulukla zıplayışına gülmeden edemedim. "Bu çok fazla," dedim Oliver'a.

"Hayır, bunlar ancak yeterli!" Reese figürlerden ikisini eline alarak bağırdı. "Bakın! Bunlar *Wonder Woman* ve *Captain Marvel*. Hatta *Gamora* bile var!"

"Bu inanılmaz. Peki Oliver'a ne söylemeliyiz?"

Reese başını yukarı kaldırdığında biraz utanmıştı. Fazlasıyla gürültücü ve enerjiyle dolu kızımın sessizleşmesi her gün karşılaştığım bir manzara değildi. Oliver'a doğru yürüyüp kollarını bacaklarına dolayarak ona sarıldı. "Daha önce müziklerinizin çöp olduğunu söylememe rağmen bana iyi davrandığınız için teşekkür ederim, Bay Mith."

"Reese!" diye azarladım.

Kocaman açılmış masum gözlerle bana baktı. "Ne oldu, anne-ciğim? Hâlâ öyle sayılsa bile yeniden çöp olduğunu söylemedim ki," diye izah etti. Sözlerinin mi, yoksa gözlerindeki karmaşanın mı daha kötü olduğunu bilemiyordum.

Oliver gülüşünü zorlukla zapt ederek onu gıdıklamak için eğildi. "Gerçekten çöp olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

İkisi karşılıklı oynasırken Reese durmadan kıkırdıyordu. Onları birbirleriyle ilgilenirken görmek, Oliver'ın kızımın rahatça oynadığını görmek beni acayip tahrik etmişti.

Çocuklar, babanızla işte böyle tanıştım.

Oracıkta hamile kalmıştım.

Kelly, Reese'i çöreklerinin keyfini çıkarıp oyuncak figürlerle oynaması için yemek odasına götürdü. Ben de önceki gün hazırladığım yiyeceklerin bazılarını çıkarmaya başladım.

Sandalyelerden birinin arkasına asılı bir şeye uzanarak, "Bekle, hediyen olmadan yemek yapamazsın," dedi Oliver. Elindeki önlüğü havaya kaldırdığı anda kahkahayı bastım.

"Süper kahraman önlüğü mü?"

"Yeterince uygun görünüyor." Bana doğru yaklaşıp hafifçe başını salladı. "Takabilir miyim?"

"Elbette."

Önlüğü başımdan geçirdikten sonra bağlaması için arkamı döndüm ve ipleri belime doladığında midemdeki kelebekler takla atmaya başladı. Parmakları bir saniyeliğine durdu. Bir an için kalçalarıma sürtündü, sonra belime dokundu. Nefesimi tutup bana olan yakınlığını hissederek gözlerimi kapattım. Nefesinin boynuma dokunuşunu hissettiğime yemin edebilirdim. Bedenini hafifçe benimkine bastırduğuna emindim. Yemin ederim, daha fazlasını istiyordum...

"İşte oldu." Önlüğü düğümleyerek benden bir adım uzaklaştı.

Tuttuğum nefesimi serbest bıraktım.

"Teşekkürler." Önlüğü düzelttim ve beni ne kadar heyecanlandırdığını görmemesini umarak ona döndüm.

Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak doğruldu. Bugün farklı görünüyordu. Hâlâ yakışıklı, hâlâ büyüleyiciydi ama sanki... daha mı mutluydu? Onu farklı gösteren bir şeyler vardı, sadece ne olduğunu tam kestiremiyordum.

“Herkes yaklaşık üç saat içinde burada olacak. Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu ellerini birbirine vurarak.

Tek kaşını kaldırdım. “Yardım mı? Mutfakta mı?”

“Evet.”

“Yemek yapabiliyor musun?”

“Nefis ızgara peynir yapabiliyorum. Senin süslü peynirler kullanarak avokado ve pastırma eklediğin bir şeyler yapabildiğini biliyorum ama benim ızgara peynirimi kimse geçemez.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle. İkinci kez yemek için yalvaracaksın.”

Kahkaha attım. “O zaman bir gün benim için de yapman gerekecek.”

“Bunu sabırsızlıkla bekliyorum. Peki bu sırada yardım etmek için ne yapabilirim?”

“Hiçbir şey.”

“Ne?”

“Üzgünüm, Oliver. Bugün için hazırladığım yemeklerin yanına yaklaşmana izin vermeyeceğim. Her şeyin mükemmel olması benim için çok önemli.”

“Mükemmel olmak zorunda değil. Sadece birkaç yakın arkadaş.”

“Ve ailen,” diye ekledim.

Tek kaşını kaldırdı. “Ailemi etkilemeye mi çalışıyorsun?”

“Belki.”

“Neden?”

“Bilmiyorum... senin ailen oldukları için olabilir mi?”

Bana çapkın bir gülümsemeyle baktı, son zamanlarda bu kadar çok gülümsemesi kollarımı ona dolayıp sımsıkı sarılmak istememe sebep oluyordu. Belki de farklı olan buydu, artık gülümsüyordu.

“Daha çok gülümsüyorsun,” dedim düşüncelerimin ağzımdan dökülmesine izin vererek.

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten.”

“İyi bir arkadaşım olmalı.”

Ah, Oliver. Beni kıpkırmızı yapamazsın.

“Neden bekârsın?” diye sordu beni allak bullak ederek.

Ona dönüp kaşlarımı kaldırdım. “Anlamadım?”

“Özür dilerim, sadece merak ediyorum. Güzel bir kadınsın. Yani... bekâr olman güzel bir kadın olmadığın anlamına gelmiyor. Demek istediğim, öyle misin?”

“Nasıl mıyım?”

“Biriyle çıkıyor musun?”

Ah.

“Reese doğduğundan beri sabahları giyinirken bile zorlanıyordum. Biraz büyüdüğünde en az iki işte birden çalışmaya başladım. Biriyle çıkacak kadar zamanım olmadı. Üstelik büyürken iyi ilişkilere hiç şahit olmadım. Bu yüzden aklımın ucundan bile geçmedi.”

“Yani hiç ilgini çekmiyor mu?”

“Biriyle çıkmak mı? Sanırım sadece doğru kişi olursa ilgilenebilirim.”

“Peki bir insanı doğru insan kılan şey nedir?”

Sorduğu sorular beni çok şaşırtmıştı. Oliver’ın benimle sohbet etmesi her geçen gün kolaylaşıyormuş gibiydi. Sanki aklından geçenleri artık daha rahat ifade ediyordu.

“Bilemiyorum, şefkatli biri olmalı. Romantik ve iyi kalpli olmalı. Kesinlikle çocukları sevmeli. Dinlemeyi bilen biri olmalı, tıpkı...” *Senin gibi...* “İşte böyle biri olmalı. Bana evimdeymişim gibi hissettirmeli.”

“Anladım.” Kaşlarını kaldırdı. “Seni güvende hissettirmeli.”

“Kesinlikle. Ait olduğum yerdeymişim gibi hissettiren biri olmalı.”

“Bana böyle hissettiriyorsun,” diye itiraf etti. “Ait olduğum yerdeymişim gibi hissettiriyorsun. Kardeşimden beri kimse bana böyle hissettirmedi.”

Kardeşi.

En sonunda yanımda Alex’ten bahsetmişti.

Ona bu konuda hiçbir şey sorma fırsatı bulamadan mutfakta yankılanan bir ses konuşmamızı böldü.

“Oliver, bu akşamki toplantıdan önce konuşmamız gerek!” dedi Tyler içeri dalarak. “Karım bugün iş meselelerini gündeme getirmeme izin vermediğini söyledi. Bu yüzden işle ilgili konuları aradan çıkarmak için erkenden geldim!” Birbirimize yakınlığımızı fark ettiği anda duraksadı. “Bir şeyi mi böldüm?”

“Anne, çöreğimi düşürdüm ve gömleğimi kirlettim!” Reese hızla odanın ortasına dalarken tıpkı Tyler gibi bağınıyordu. “Bir çörek daha alabilir miyim?”

“Önce seni temizleyelim,” dedim ellerini avuçlarımın içine alarak. Dönüp Oliver’a baktığımda beni izlediğini fark ettim. Konuşmamızın en önemli kısmını tamamlayamadan Tyler’la konuşmaya giderken yüzünde buruk bir gülümseme vardı.

19

Oliver

Ofisime girdiğimizde kapıyı kapatarak, “Bunu bugün yapmak zorunda mıyız?” diye sordum.

“Bunu kesinlikle bugün yapmak zorundayız. Cam’ın yarattığı karmaşadan nasıl kurtulacağımızı bulmak için son birkaç gündür halkla ilişkiler ekibiyle birlikte çalışıyorum. Aklımıza gelen en iyi çözüm, popüler kanallardan birinde canlı yayın röportajı yapmamdı. Herkesin seninle konuşmak istediğini biliyorsun. O zamandan beri röportaj yapmadın...” Cümlesini tamamlayamadı, Alex öldüğünden beri diyememişti. Tyler sandalyesinde hafifçe kaydı. “Her neyse, ortaya çıkman gerekiyor. Canlı yayma çıkıp kendini anlatmalısın, aksi halde korkunç bir şekilde damgalanacaksın.”

“Ben röportaj vermem,” dedim. Röportajlardan nefret ediyordum, şimdiye kadar yaptığım röportajların büyük çoğunluğunda çuvallamıştım. Kısmen iyi geçmesinin tek nedeni, Alex’in ortamı mükemmel şekilde idare edebilmesiydi. Tüm kusurlarımı örtbas ederek yeteneklerini sergiliyordu.

“Mecbursun, dostum. Hakkındaki iddialar kariyerini, daha da kötüsü hayatını mahvedebilir. Cam gibi birinin hayatını altüst etmesine izin vermemelisin. Kendini anlatmayı hak ediyorsun. Gerçekleri anlat.”

“Gerçeği söylesem bile bana inanacaklar mı?”

“Bilmiyorum.” Başını iki yana salladı. “Ama hiçbir şey söylemezsen ona inanacakları kesin. Sadece biraz düşün, olur mu? Bugünün tatil olduğunu biliyorum. O yüzden konuyu tekrar açmayacağım ama bu büyük bir mesele, Oliver. En kısa sürede halletmemiz gerekiyor. Özellikle de yeni bir albüm çıkarmayı hayal ediyorsan.”

Doğru söylediğini bilmek bu konudaki endişemi hafifletmiyordu. Muhabirlerin sözlerimi çarpıtarak yanlış anlamalara yol açtığı bir mazim vardı. Konuşurken endişeli zihnimde birtakım soruların birikeceğini ve yanımda beni toparlayacak diğer yarımın olmayacağını çok iyi biliyordum.

Tyler ailesini almak için çıktıktan birkaç saat sonra evim etrafta koşuşturan, havuza girip çıkan çocuklarla dolmuştu. Emery hazırladığı ikram masasında son rötuşları yaparken Kelly de çocuklara göz kulak oluyordu. Etrafa lezzetli kokuların yayılması beni hiç şaşırtmamıştı.

Geriye sadece etlerin ızgarada pişirilmesi kalmıştı ancak Emery’nin bunu yapmasına izin verilmiyordu. Babam Teksaslı olduğu ve eti yumuşak pişirmenin püf noktalarını bildiği için ızgarayı sadece kendisinin yapabileceği konusunda kuralları vardı.

Ebeveynlerim en sonunda havaalanından geldiğinde onları garaj yolunda karşıladım. Annem beni görünce coşkuyla gülümsedi. “Ollie! Buraya gel, seni çok özledim!” diyerek beni kucakladı. “Bebegim nasılmış bakalım?”

“İyiyim, anne. Daha erken geleceğinizi düşünmüştüm. Şoförü göndereli çok oldu.”

“Los Angeles trafiğini bilirsin. Bok gibi,” dedi babam.

“Richard! Oğlumuzun yanında böyle konuşman şart mı?”

“Ah, sus biraz kadın. Oliver oral seks hakkında besteler yapıyor, ‘bok’ kelimesini duyacak kadar büyüdü.”

“O böyle şeyler hakkında beste yapmaz!”

“Sence ‘*The Falls*’ ne hakkında yazıldı?” Gelmelerinin üzerinden henüz birkaç dakika geçmeden ebeveynlerimiz şarkılarımızdaki cinsel içerikli sözler üzerinde konuşmaya başlamıştı. Kardeşim bu anı göremediği için şanslıydı.

“Niagara Şelalesi!” Annemin fikrini bağırarak söylemesi karşısında gülmeden edemedim. Cevap verirken çok samimi ve dürüsttü.

“Bu cinsel bir gönderme, kadın.” Babam inanamayarak başını sallıyordu. Onu son gördüğüm günden beri sakalı uzamış, üstelik çok yakışmıştı. Biraz kilo da almıştı, iyi görünüyordu.

“Bu nasıl cinsel bir gönderme olabilir?” Annem sorusunda ısrarcıydı.

“Gerçekten öğrenmek istiyor musun?” dedi babam.

“Evet, öğrenmek istiyorum.”

“Tamam, üniversitede olduğumuz zamanları hatırlıyor musun? Ders çalışmak için bize gelmiştin, ben de parmaklarımla seni tatmin...”

“Dur artık, bu kadar detaya girmeden duramaz mıydın?” diye bağırdım. Tam olarak neyden bahsettiğini bildiğim için zihnimde beliren görüntüyü sonsuza dek silmek istiyordum.

Annemin ağzı aralanırken yavaşça başını salladı. “*Aaa*, o Niagara Şelalesi!” Yüzünde beliren hevesli gülümsemeyle hafifçe kıvrandı. “Niagara Şelalesi’ne bayılırım. Bu gece oraya bir gezi yapmalıyız, Richard.”

Aman Tanrım.

“İkiniz de çenenizi kapatırsanız çok iyi olur,” diye yalvardım.

“Çok masummuşsun gibi numara yapma, Oliver. Sonuçta şarkıyı sen yazmıştın.” Babam yanıma yaklaşıp sırtımı sıvazladı.

* (İng.) Şelaleler. (ç.n.)

“4 Temmuz kutlu olsun, evlat. Lütfen içerde yiyecek bir şeyler olduğunu söyle, açlıktan ölüyorum.”

“Sadece barbekünün başına geçmen gerekiyor ama içeride bir futbol takımına yetecek kadar yiyecek var.”

“Ya da gittikçe genişleyen göbeğim için,” dedi karnını ovuşturarak. “Pazartesi zayıflama programına başlayacağım.”

“Geçen hafta da aynısını söylemişti,” diye araya girdi annem. “Sonra pizza sipariş ettik.”

“Bol malzemeli ve lezzetliydi. Gerçekten önümüzdeki hafta başlayacağım. İzci sözü.”

“Hı-hı. Her salı yaptığımız *taco* günü gelip sen *margarita* istediğinde göreceğiz bakalım,” dedi annem babamın karnına vurarak.

“Haklısın, gelecek çarşamba başlamalıyım,” dedi babam durumu kabullenerek. “Hadi artık içeri girelim ve ızgarayı yakalım.”

İçeri girdiğimizde annemle babam herkese sıkıca sarıldı çünkü sarılmayı seviyorlardı. Ellerinden gelse karşılaştıkları her yabancıyı kucaklayacaklarına yemin edebilirdim. Sonunda mutfağa girdiğimizde Emery masayı hazırlamış, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize bakıyordu.

“Aman Tanrım, burası tıpkı Şükran Günü ziyafeti gibi görünüyor.” Annem heyecanla haykırdı.

“Kokusu da ziyafet gibi,” dedi babam sırtarak. “Sen Emery olmalısın.”

Annem onu kucaklayabilmek için çoktan masanın etrafını dolaşmıştı, Emery de hiç düşünmeden kollarına atıldı. “Ben Michelle, bu da Richard. Oliver’in ebeveynleriyiz.”

“İkinizle de tanıştığıma çok memnun oldum. Gelmenize çok sevindim.”

“Biz de. Oliver senden o kadar çok bahsetti ki!” dedi annem.

Emery utangaç bir sırıtışla bana doğru baktı. “Gerçekten mi?”

“O kadar çok değil,” diye itiraz ettim. “Belki söz arasında sende bahsetmiş olabilirim.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Annem iç çekerek başını salladı. “Oliver hayatında yediği en güzel yemekleri senin yaptığından bahsedip durdu. Neden daha dün gece senden ve nasıl...”

Ona sert bir bakış atarken, “Anne,” diye homurdandım.

Yanakları kızardı. “Ah, olamaz. Yine çok fazla konuşuyorum. Seninle tanıştığıma memnun oldum, Emery. Konuyu burada kapatsam nasıl olur?”

“Annnneeee!” Reese çığlık çığlığa arka bahçeden mutfağa koştu. Bir havluya sarınmış, evin her tarafına havuz suyu damlatıyordu. “Anne! Anne! Catie ve Garrett adında iki yeni arkadaş edindim, Mia ile Randy’den çok daha havalılar ve onların annesi bazen evlerine gidip kurabiye falan yapabileceğimi söyledi. Siz de kimsiniz?” Reese saniyede bir milyon kelime sıraladıktan sonra aileme doğru bakarken soluk soluğa kalmıştı.

Annem küçük kıza gülümseyerek onunla göz hizasında buluşmak için eğildi. “Ben Michelle, bu da kocam Richard. Biz Oliver’in ebeveynleriyiz.”

Reese’in gözleri kocaman açıldı. “Onu siz mi yaptınız?”

“Evet,” dedi annem.

“Yani karnında mıydı?”

“Hı-hı.”

“Nasıl yani?” Reese emin olamamıştı. “O kadar büyük ki.” Hepimiz kahkaha attık ama o neye güldüğümüzü anlayamamış görünüyordu. “Şuradaki benim annem, bebekken onun karnında daymışım,” dedi açık sözlülükle.

Kızı konuşurken Emery’nin yüzünde kederli bir ifade belirdi ama ona bakmadıkları için kimse fark etmemişti. Zaten belirlediği hızda kayboldu.

Asıl sorusuna geri dönerek, “Her neyse, anne! Bir ara Catic ve Garrett’in evine gidebilir miyim?” dedi Reese.

“Bakınız, tatlım. Şimdi dışarı çıkmaya ne dersin? Evin her yerine su damlatıyorsun.”

“Tamam, anne, teşekkürler.” Odadan girdiği hızla çıkarken bağıyordu. “Çocuklar! Annem evet dedi!”

“İşte bu da kızım Reese,” dedi Emery. “Hareketli bir çocuktur.”

“Çok sevimli ve tıpkı sana benziyor,” dedi annem.

Emery hafifçe gülümsemek dışında hiçbir şey söylemedi.

Babam ellerini birbirine vurdu. “Oliver’la birlikte gidip barbeküyü yakmadan önce hızlıca bir şeyler atıştırsam iyi olacak.” Hiç tereddüt etmeden doğruca küçük köfteli sandviçlere dalıp bir ısırık alırken zevkle inledi. “İnanılmaz, bu çok iyi. Ciddiymişsin, oğlum. Emery muhteşemmiş.”

“Muhteşem, ha?” Emery gülümseyerek sordu. “Benim muhteşem olduğumu düşünüyorsun.”

“Evet, öyle. Tam olarak senin harika olduğunu söylemişti. Hafızam çok güçlüdür,” diye karşılık verdi babam.

“Pekâlâ, ikiniz dışarı çıkıp ızgarayı yakmaya ne dersiniz? Çok fazla konuşuyorsunuz,” diye çıkıştım annemle babamı uzaklaştırarak.

“İstenmediğimizi anlayabiliyorum. Tamam, biz gidiyoruz. Seninle tanıştığıma memnun oldum, Emery. Umarım bir ara kız kıza sohbet etmek için zamanımız olur,” dedi annem ona göz kırparken.

Neden göz kırptın, anne?

El ele tutuşup arka bahçeye doğru dans adımlarıyla salınarak ilerlediler. Annemle babam hep böyleydi; dans eder, şakalaşır ve birbirlerine sevgiyle davranırlardı.

Yalnızca Alex vefat ettiğinde dans etmeyi bırakmışlardı. Tekrar aynı ahengi yakaladıkları için mutluydum.

Emery elleri belinde bana bakarak gülümsüyordu.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Benim harika olduğumu düşünüyorsun, öyle mi?”

“Aman Tanrım. Aklını çelmesine izin verme.” Aperatiflerinden birini ağızma atarken gözlerimi devirdim.

“Çok geç. Egom tavan yaptı. Ben harika biriyim, artık kimse bana aksini söyleyemez.”

Omuz silktim. “Sen en iyi ihtimalle ortalamasın.”

Ağız kocaman açılmıştı. “Yalan söylüyorsun.”

“Yalan söylüyorum.”

Gülümsedi.

Ben de gülümsedim.

Tanrı aşkına, bu güzel kadının gülüşüne âşık olmaya başlıyordum.

“Gidip babama yardım etmeliyim ama haklısın.” Olduğum yerde bir ileri bir geri sallandım. “Sonra konuşalım.”

“Bekle, gitmeden önce...” Öne doğru eğilip tezgâha yaslandı.

“Bana ne kadar harika olduğumu söyler misin?”

20

Oliver

“Bak ne söyleyeceğim, Emery gerçekten harika yemek yapıyor,” dedi babam. Diğerleri dışarıda havai fişek gösterisinin başlamasını beklerken ikimiz stüdyoda oturuyorduk, aslında havai fişek gösterisine birkaç saat daha vardı. Dışarıda kutlama yaparak geçirdiğimiz zamandan sonra yeni bestelerimden bazılarını onunla paylaşıp fikrini almak istemiştım.

“Çok da hoş bir kız,” diye devam etti babam.

“Onu sevmemek çok zor.”

“Yemek yapma becerisine bakarsak, senin onu neden beğendiğini de anlıyorum,” diye takıldı. “Peki ya o?”

“Ne olmuş ona?”

“Birlikte misiniz?”

“Ne? Hayır. Biz sadece...” Sahi biz neydik? İş arkadaşı mıydık? Arkadaş mıydık? Emery ve ben arkadaş mıydık? “Hayır, birlikte değiliz.”

“Ondan hoşlanıyorsun, bunu inkâr etmeye çalışıp bana yalan söyleme. Ben senin babanım, yalan söylediğinde bunu anlarım. Bunca yıldır, Cam denen o kızla birlikteydin ama ona hiç Emery’ye baktığın gibi baktığını görmedim. Senin için önemli biri olmalı.”

Haklıydı. Emery’yle tanışalı sadece birkaç hafta olmasına rağmen

men, o birlikte olmak için kendimi açtığım ilk kadındı. Onunla birlikte olmak istiyorsam, normal şartlarda içimde gizlediğim bazı duyguları açığa çıkarmam gerektiğini biliyordum.

“Kendimi son derece yalnız hissettiğim bir anda ortaya çıktı.”

“Buna inanabilirim,” dedi babam başını sallayarak. Ardından ellerini birleştirip boğazını temizledi. “Bu da beni bir sonraki konuya getiriyor, gerçekten açıklığa kavuşturmak istediğim bir konu var. Senin hatan değildi, oğlum.”

“Ne?”

“Alex’e olanlar, senin yüzünden değildi.”

Karşılık vermek istediğimde babam başını iki yana sallayarak elini omzuma koydu. “Seni tanıyorum, oğlum. Senin nasıl biri olduğunu, kendini suçladığını da biliyorum. Basının bu hikâyeyi çarpıttığını, başına olması gerekenden daha fazla iş açtığını biliyorum ama bunun senin hatan olmadığını söylemek zorundayım.”

Ellerimi birbirine kenetleyip yere doğru baktım. “Bunun doğru olduğunu biliyorum. Kabullenmek çok zordu, nasıl açıklayabileceğimi bile bilmiyorum. Ben olmasaydım, o arabaya binmezdi.”

“Böyle düşünmemelisin. Kazanın suçlusu, psikopat gibi yolda hız yapan o aptallardı. Kardeşinin başına gelenler için onları sorumlu tutuyorum, seni değil.”

“Beni suçlamıyor musun?”

Babam burnunun kemerini sıkarak derin bir iç çekti. “Asla. Buraya bu düşüncenin bir an bile aklımızdan geçmediğini söylemek için geldim. Ayrıca zorlandığın zamanlarda bizimle konuşmalısın, Oliver. Annen ve bana asla yük olmuyorsun. Senin için hep burada olacağımız gibi en kötü günlerinde de yanındayız. İyi günlerinde yanında olacak insanlarla karşılaşmak kolaydır ama tökezlediğin zamanlarda yanında olduğumuzu bilmeni istiyoruz. Özellikle de tökezlediğinde hep burada olacağız.”

Babamın söyledikleriyle ilgili parçaları aklımda birleştirmeye çalışırken birbirine kenetlediğim ellerimi izliyordum. “Benim hatam değil miydi?” diye sordum boğuk bir ses tonuyla.

“Senin hatan değildi.”

Hiç ummadığım bir rahatlama hissettim. Alex’ten ayrı kaldığım günden beri içimde tuttuğum suçluluk duygusundan yavaş yavaş uzaklaşmaya başlamıştım.

Elimle burnumu ovaladıktan sonra boğazımı temizledim. “Teşekkürler, baba.”

“Rica ederim. Şimdi bana yeni şarkından bahset, böylece onu daha iyi bir getirebilirim.”

Babamın stüdyoma gelip şarkılarımda bana yardım etmesinin üzerinden uzun zaman, neredeyse on yıl geçmişti. Ancak onun, Alex’i ve beni müziğe âşık eden adam olduğunu asla unutmuyordum. Çocukluğumuzda beni gelmiş geçmiş en büyük sanatçılarla tanıştırmış, *Sam Cooke*’tan *Frank Sinatra*’ya kadar tüm klasiklerin hayatımızda olmasını sağlamıştı. Evimizde daima en büyük sanatçıların parçaları çalardı.

Babam bir süre müzik endüstrisinde tekniker olarak çalışmış, ergenlik zamanlarımızda Alex’le bana ilk stüdyomuzu kurmuştu.

Yönlendirmesi olmasaydı, hayallerimizin hiçbirisi gerçekleşmezdi.

Şarkılarımın kaydını onun için her çaldığımda dikkatle dinlerdi. Çoğunlukla şarkı bitene kadar bana geribildirimde bulunmaz, sonrasında arkasına yaslanıp dudaklarını bükerek onaylardı. “Bu iyi. Güzel olmuş.”

“Ama?”

Hiçbir zaman önceliği “ama” diyeceği kısımlara değinmek olmazdı. Babam herhangi bir şarkının iyi yanlarını söylemeden önce onu eleştirmezd. Üstelik bu bütün şarkılar için geçerliydi, her sanat eserinde bir parça güzellik olduğunu düşünürdü.

Bunun için şükreliyordum çünkü sağlam bir geribildirim ihtiyacım vardı. İltifatlar bittiğinde tekrar sordum. “Ama...”

“Şunu denemeye ne dersin?” Ayağa kalkıp aletlerle oynamaya başlamasından itibaren bir şeyler üretmeye çalışarak saatlerce orada kaldık. Yarattığımız parçaları alıyor, parçalıyor ve tekrar birleştiriyorduk. Üstelik bunu yaparken çok... eğleniyorduk.

En sonunda gurur duyduğum bir şarkıya dönüşecek şekilde tamamlanmıştı. Neredeyse şok olmuş gibi bir dakika boyunca sessizlik içinde kalakaldık.

Sonra babam sırtımı sıvazlayarak gülümsedi. “Alex buna bayılırdı.”

Gülümseyerek karşılık verdim çünkü haklı olduğunu biliyordum.

“Tekrar çal,” dedi babam. “Tekrar dinlemek fena olmaz.” Bekletmeden söylediğini yaptım.

“Bay Mith! Bay Mith!” Reese dikkatimi çekmek için bağırarak stüdyoya koştu. Bana el sallarken nefes nefese kalmıştı. “Hadi gelin! Acele edin!”

“Ne için acele edeyim?” diye sordum.

“Tabii ki havai fişekler için.”

Dışarı çıkıp havai fişek gösterisinin izleyebileceğimiz evimizin arka bahçeye geçtik. Herkes havuzun çevresinde yere oturmuş, hayranlıkla rengârenk gökyüzünün güzelliğini izlemeye başlamıştı. Üç ufaklık havai fişeklerin ne kadar büyük, parlak ve sesli olduğuna dair birbirleriyle kıkırdayarak konuşuyordu. Her seferinde “Ooo, aaa!” gibi bağırışlar eşliğinde heyecanla hoplayıp zıplıyorlardı.

Emery’nin yanında yere oturduğumda Kelly’nin aptalca bir sırtısla bana bakması gecikmemişti. Aldırmamak için elimden geleni yaptım. Emery kollarını dizlerine dolayarak bana doğru döndü, sonra tekrar gökyüzüne baktı.

“Güzel, değil mi?”

“Evet. Büyüleyici.”

Ona bir şeyler söyle.

Mümkünse anlamlı bir şey olsun.

Aynı zamanda önemli olmalı.

Sadece konuş.

Bir şeyler söyle!

“Özür dilerim,” diye mırıldandım.

“Özür mü? Ne için?”

“Tatilde sana yemek yaptırdım. Teklif ettikten sonra çok düşündüm. Seni davet edip bir yemek şirketi tutmalıydım. Sormam büyük kabalıktı, bazen her şeyi enine boyuna düşünmeden hareket ediyorum ve...”

Elini kolumun üzerine koydu. “Bunu fazla düşünme, Oliver. Bugün çok eğlenceliydi, üstelik bana en çok sevdiğim şeyi yapabilme fırsatı verdi. Senin için yemek yapmak bana olmak istediğim kişiyi hatırlatıyor. Bu benim hayattaki tutkum ve senin sayende bunu gerçekleştirebiliyorum.”

Rahatlayarak iç çektim. “Güzel. Buna memnun oldum.”

“İyi misin?” diye sordu klasik sorusunu yönelterek.

“Bugün iyiyim.”

Gözleri duygusallıkla parlarken hâlâ kolumda olan elini usulca sıktı. “Gerçekten mi?” diye sordu hissettiklerini gizlemeden. Sanki şimdiye kadar geçirdiğim en iyi gün olduğunu söylemişim gibi bakıyordu.

“Evet, gerçekten. Bugün gayet iyi geçti.” Gözlerinin arkasında toplanan yaşlar dökülmeye başladığında hafifçe kıkırdadım. “Ağlama, Em.”

“Kusura bakma. Tanrım, yemin ederim tamamen annenin verdiği şarap yüzünden oldu.” Gülerek elini kolumdan çekip yaşları-

nı sildi. Elini üzerimden çektiği anda dokunuşunu özledim. “Sadece... sana nasıl olduğunu sorduğum ilk günden beri cevabın hiç iyiyim olmamıştı. Bu beni çok mutlu etti, Oliver.” Aşırı duygusallaşmıştı. Onu bu duruma getirdiğim için kendimi kötü hissettim.

“Seni ağlatmak istememiştim.”

“Mutluluk gözyaşları,” dedi hafifçe gülerken. “Yalnızca mutluluk gözyaşları, senin adına gerçekten mutluyum. İyi şeyleri hak ediyorsun.”

“Emery?”

“Evet?”

“Biz arkadaş mıyız?”

Tıpkı dudakları gibi kahve gözlerinin içi gülüyordu. “Elbette öyleyiz.”

“Tamam, harika.” Ona bu soruyu sorduğum için bile kendimi aptal gibi hissediyordum, fazlasıyla huzursuz olmuştum. Ancak babam, onunla aramızda ne olduğunu sorduğu andan beri bunu bilmek istiyordum. Arkadaş olduğumuzu düşünsem de bazen aklım bana yalan söyleyebiliyordu.

“Senin bu yönünü seviyorum, biliyor musun?”

“Neymiş o yönüm?”

“Bazen çok utangaç oluyorsun ve bazı şeyleri çok fazla düşünüyorsun. Sana karşı dürüst olacağım. Belki de sen tam gerektiği kadar düşünüyorsundur, dünyanın geri kalanı ise yeterince düşünmüyordur. Bakış açısına göre değişir,” diye takıldı.

Dudaklarıma yerleşen yarım gülümsemeyle ona baktığımda mutlu yüzünde gülümsemenin diğer yarısını gördüm.

“Bunu yapmandan hoşlanıyorum. Gülümse,” dedi Emery.

Görünüşe göre, onunla tanıştığımdan beri bunu daha çok yapıyordum.

Hemen ardından Reese koşarak bana doğru geldi. “Bay Mith! Havai fişekleri seyretmek için dizine oturabilir miyim?”

Oturuşumu düzelterek kollarımı ona doğru uzattım. Kollarıma atılıp gökyüzüne bakarken bana yaslandı. Catie ve Garrett'ın babalarının kucağında oturduklarını fark ettim, Reese'in de bu düşünceye onlardan kapıldığına emindim.

Başını omzuma koyarken ona daha sıkı sarıldım. Yorulmaya başladığının farkındaydım, yeni arkadaşlarıyla geçirdiği hareketli günden sonra bu hiç şaşırtıcı olmamıştı. Havai fişekleri izlemek istediğinden gözlerini açık tutmaya çalışıyordu. Bana iyice sokulmadan önce ağzını kocaman açarak esnedi.

“Bay Mith?” diye fısıldadı.

“Evet, ufaklık?”

“Babanla birlikte çaldığınız müziği duyduğumda kulağa hiç çöp gibi gelmedi.”

Söylediklerinin beni ne kadar etkilediğini bilmeden saniyeler içinde kollarımda uyuyakaldı. Minik kız, siyah saçlarından neşeli gülümsemesine kadar mümkün olan her şekilde çok sevimliydi. Emery'nin gözlerini taşıdığına yemin edebilirdim. Ayrıca düğme burnunu ve kalbinin güzelliğini de ondan almıştı. Reese'in, annesinin ruhuyla doğduğundan hiç şüphem yoktu.

Havai fişek gösterisi sona erdikten sonra, uyuyan Reese'i evimdeki boş odalardan birine yatırdım. Kelly ve Tyler yola çıkarken yorgun görünüyorlardı ama yüzleri gülüyordu. Annemle babam hâlâ dışarıda içip dans ediyorlardı. Bu onların her zamanki haliydi, ayakları müsaade etse bütün gece dans ederlerdi.

Emery ise mutfakta bütün akşam biriken bulaşıkları temizlemeye çalışıyordu. Lavabonun yanından ona doğru yürüyüp elimi omzuna koydum. “Bunu bu gece yapmak zorunda değilsin. Sabah ben hallederim.”

“Tanrım, hayatta olmaz. Hepsini halledebilirim. Önemli bir şey değil.”

“Uzun bir gün oldu. Eminim çok yorulmuşsundur.”

“Yarın uyumaya devam edebilirim. Gerçekten sorun değil.”

“Sana yardım edeyim,” diye öneride bulundum.

“Sakin bana burada temizlik yaptığınızı söylemeyin,” dedi annem elinde boş bir kadehle mutfağa girerken. “Dışarıda bizimle şarap içip dans ediyor olmalıydınız! Gelin hadi.” Bir şişe daha şarap alırken bize doğru el salladı.

“ ok isterdim ama zaten biraz  akırkeyifim, Reese’i arabayla eve götürmek için ayılmak zorundayım.”

“Bu çok anlamsız. Bu gece burada kal. Oliver’ın evinde fazlasıyla yer var. Öyle değil mi, Ollie?”

“Tabii ki. Ödünç verebileceğim fazladan pijamalarım da var. Muhtemelen tatil günü gecenin bu saatinde araba kullanmamak iyi olur. Kalmak istersen çok sevinirim.”

Emery bir an tereddüt ederek altdudağını ısırdı.

“Gel hadi, Emery. Sonuçta sadece bir kez yaşayacağız. Hiç değilse güzel anılar biriktirelim,” dedi annem fazlasıyla neşeli sesiyle. şaraptan olsa gerekti.

“Tamam, olur. Eğer burada kalırsam sabah ayıldığımda daha iyi temizlik yapabilirim,” dedi Emery bana doğru dönerek. “Bunun sorun olmayacağına emin misin?”

“Elbette emin.” Annem beni başından savarak onun elini tuttu. “Hadi şimdi dışarı çıkıp dans edelim. Bu sırada, Richard’la birlikte size eski günlerdeki iyi şarkıları dinletebiliriz.”

 kisi birlikte uzaklaşırken beni göğsümde garip bir hisle baş başa bıraktılar.

Uzun zamandır ilk kez kalbimin dolduğunu hissediyordum.

21

Emery

Gün boyu hissedilen enerji mükemmeldi. Yorgun hissediyordum ama bu keyifli türden bir yorgunluktu. Muhteşem geçirdiğimiz günün yorgunluğuydu. Reese'in oan zorbalık yapmayan iki arkadaş edinmesini izlemek benim için günün en önemli olayıydı. İkinci önemli an ise Oliver'ın iyi bir gün geçirdiğini duymaktı. Üçüncüsü ne miydi? Oliver'ın ailesiydi.

Oliver'ın ailesine bakmak eski romantik bir film izlemek gibiydi. Ebeveynleri dünyadaki en sevecen ve nazik insanlardı, birbirlerine bakıp gülüşmeleri masallardan farksızdı. Bir gün ben de... yıllarca süren bir aşk yaşamak istiyordum.

İkisinin birbirlerine duydukları aşk, çevrelerindeki büyüleyen türdendi.

Dördümüz arka bahçede toplanmış, eskilerden şarkılar dinlerken sandığımdan çok daha fazla gülüyordum. Oliver'ın tamamen kendi gibi davrandığını şimdiye kadar hiç görmemiştim ve bunun, ailesinin onun için çok şey ifade etmesinden kaynaklandığını anlayabiliyordum.

"Eminim Oliver'ın en sık dinlediği şarkılardan oluşan bir listesi vardır," dedi Richard başını sallayarak. "Listende kaç şarkı var?"

“Altı yüz altmış sekiz,” dedi Oliver.

“*Altı yüz altmış sekiz mi?*” Richard tekrarladı. “Bu favori falan değil, sadece sıradan şarkılar! Bir favori listesinin en fazla on şarkıdan oluşması gerekir. Aksi takdirde, yalnızca şarkı listesi olur.”

Telefonumu çıkarıp müzik uygulamasını açtım. “Benim favori listemde sekiz yüz on tane var.” Oliver’a sırtarak tek kaşımı kaldırdım. “Kendini geliştir.”

“Ortak favori şarkılarınız olup olmadığını görmek için çalma listelerinizi değiştirmelisiniz,” dedi Michelle. “Tabii listeleri gözden geçirmek günler sürebilir.”

“Ben hâlâ bir listede sekiz yüzü aşkın favori şarkı olmasında takılı kaldım.” Richard’ın çenesi şaşkınlıktan açılmıştı. “Siz gençler çok fazla uğraşıyorsunuz. Sürekli aynı on şarkıyı dinleyip mutlu bir adam olabilirim.”

Michelle gözlerini devirerek homurdandı. “Her gün aynı on şarkıyı dinliyorsun.”

“Onlardan benim kadar hoşlanmıyormuşsun gibi davranma, kadın. Sözü geçmişken... Yanıma gel ve en iyi on şarkı listemi hoparlörden çalmama yardım et, Oliver. Sana on şarkıdan daha kısa zamanda tüm iyi müzikleri dinleteceğim.” Sonra oğluyla birlikte telefonunun bağlanması için ses sistemine doğru ilerledi.

Kocası, Oliver’la telefonundaki şarkı listesinde dolaşırken, “İkiniz harika bir ilişkiye sahipsiniz,” dedim *Biggie Smalls*’la dans eden Michelle’e.

“Biz sadece iki kaçığız. Aklımızı böyle koruyabiliyoruz. Son birkaç aydır Richard yanımda olmasaydı, çoktan yanıp tükenmiştim.”

“Kaybınız nedeniyle yaşadıklarınızın sizin için ne kadar zorlu olduğunu hayal bile edemiyorum. Çok üzgünüm. Richard’ın hep yanında olmasına sevindim.”

“Ben de seviniyorum. O her zaman en büyük destekçimdi. Benim tuhaf, alışılmadık derecede özgür ruhlu desteğim. Peki ya sen? Ailenle yakın mısın?”

Tüm havam birden değişmişti, üstelik o da buna tanık olmuştu. Başımı iki yana salladım. “Hayır. Ailem ve ben yakın olmaktan çok uzağız. Bir de kız kardeşim var... görüşmüyoruz.” Aslında Sammie bu sabah erken saatlerde bana ulaşmıştı. Bana mutlu 4 Temmuz dileklerini iletmişti ancak ben mesajına cevap vermemiştim. Muhtaç durumdayken yüzüme telefonu kapattığından beri ilk kez benimle iletişime geçiyordu. Mesajına cevap vermeyi bir türlü kendime yedirememiştim. Beni yüzüstü bıraktığı için hâlâ çok üzgündüm. Ayrıca sanki hiçbir şey olmamış gibi bana mesaj atacak kadar yüzleşmişti.

Sammie’nin sorunu buydu. Ortadan kaybolup kendi belirlediği zamanlarda yeniden ortaya çıkıyordu, bu benim açımdan haksızlıktı.

Michelle kaşlarını çattı. “Bunu duyduğuma üzıldüm. Benim ailem de kopuk bir aileydi, bu yüzden ne kadar zor olduğunu bilirim.”

“Evet, gerçekten zor. İyi ki küçük kızım var. Gerçekten ihtiyacım olan tek aile o.”

“Çok güzel bir çocuk, kesinlikle senin ikizin. Oliver’la aralarındaki bağı görmek çok dokunaklıydı. Tanrım, oğlumu böyle görmek çok güzeldi. Gülümsüyordu.”

“Değil mi? Açıkçası gülümsemelerini benimle paylaşması biraz zaman aldı.”

“Neden bu gülümsemelerin bazılarından sorumlu olduğun fikrine kapılıyorum?” diye sorarak hoş bir ürpertinin kollarımda dolaşmasına neden oldu. “Harika bir mizacın var, bunu söyleyebilirim. İnsanları okumakta iyiyimdir.”

“Keşke annem de benim için böyle düşünseydi,” diye mırıldandım. Tanışmamızın üzerinden sekiz saat bile geçmemişti ve Michelle bana annemden daha fazla övgüde bulunmuştu. “Aslında Richard’la ikinizi izlerken Oliver’a çok imrendim. Ailemle ben hiç yakın değildik.”

“Bu duyguyu iyi bilirim. Ben de ailemle yakın değildim,” dedi Michelle şarabını yudumlarken. “Başta öyleydi ama Richard’ı onlarla tanıştırdıktan sonra buna çok büyük tepki gösterdiler çünkü Richard zengin bir aileden gelmiyordu. Ben çok büyük bir zenginlikle büyümüşüm. Annem ve babam çok başarılı avukatlardı. Richard’ın ailesi ise tam tersiydi, yemek kuponlarıyla yaşıyorlardı. Ebeveynlerim benden daha düşük seviyedeki biriyle birlikte olduğum gerçeğinden nefret ediyorlardı.”

“Çok üzgünüm. Bunun ne kadar ağır olduğunu tahmin bile edemem. İki dünya arasında kalmışsın.”

“Evet, zordu. Richard’la tanıştığımda sadece on altı yaşındaydım, onu görür görmez vurulmuştum. Onunla görüşmeye devam edersem babam beni evlatlıktan reddedeceğini, annem de sonsuza kadar yalnız kalacağımı çünkü Richard’ın bana bakamayacağını söylüyordu. Benden bir seçim yapmamı istediler.”

“On altı yaşında buna karar vermeni mi istediler?”

“Evet. Ya Richard’dan ayrılacaktım ya da onlardan.”

“Richard bu konuda ne diyordu?”

Hüzünlü bir şekilde gülümsedi, anıları aklına geldikçe başını hafifçe sallıyordu. “Tatlı Richard, ‘Ailenden uzaklaşmayı aklımdan bile geçirme,’ demişti.” Yanaklarından süzülen birkaç damla gözyaşını silerek gözlerimin içine baktı. “İşte tam olarak bu yüzden onunla kaldım.”

“O senin ailendi.”

“Kalbimdeki ailem, gerçekten önemli olan tek ailemdi. Ben-

den bir an bile onu seçmemi istememişti. Benim mutluluğumu korumak için kendi mutluluğunu feda ederdi. Yanında kalacağım adam o değilse, başka kim olurdu bilmiyorum. Gerçek aşkın koşulsuz olduğunu o zaman keşfetmiştim, sevmek için ne şekilde davranman gerektiğine dair yönergeler yoktu. Sonrasında annesi ve babası beni sorgusuz sualsiz evlerine aldı. Beni yetiştirdiler, zaten fazla bir şeyleri olmamasına rağmen yuvalarında bana yer açtılar. Ebeveynlerimi düşündüğümde aklıma onlar geliyor.”

“Ailem bana sırt çevirince kendimi mahvolmuş hissetmiştim. Dürüst olmak gerekirse hâlâ aynı şekilde hissediyorum.”

“Evet, bu duygu hiçbir zaman tam olarak geçmiyor. Ancak şimdi yeniden hayata başlayabileceğin güzel bir kızın var. Her şeye sıfırdan başlayabilir, sana uygun değerlere sahip bir aile kurabilirsin. Yeni geleneklerden yeni aşk öykülerine kadar... birbirinizi nasıl sevdiğinize bağlı olarak nesiller boyu süregelen lanetleri bozabilirsin.”

Nesiller boyu süren lanetler hayatımın büyük bir bölümünde üzerine düşündüğüm bir konuydu. Büyükanneyle büyükbabamı hiç tanımamıştım çünkü annem ailesiyle ters düşmüştü. Babam da kendi ailesini hiç tanıımıyordu. Reese de büyükannesiyle büyükbabasını tanımadığı için şimdi kopuk aile bağlarını tekrarlıyormuşum gibi hissediyordum.

İstediğim gibi bir aile kurduğumda çocuklarım beni tanıyacak, onlara olan sevgimi hissedeceklerdi. Hiçbir zaman sevgiden uzak kalmayacaklardı çünkü sevgim ruhlarını sarıp sarmalayacaktı. Bir gün, Taylor soyunun üzerine çöken aile laneti bozulacaktı. Bunu gerçekleştirmekte kararlıydım.

“Bazen içinde doğduğumuz değil, kalbimizle seçtiğimiz şey gerçek ailemizdir,” diye açıkladı Michelle.

Bu sözler benim için çok önemliydi. Elbette ebeveynlerimle

aramda özlemini çektiğim bağı kurmam mümkün olmayacaktı. Ancak bu durum, ileride çok daha güçlü bağlara sahip bir aile kuramayacağımı anlamına gelmiyordu.

“Kızın kaç yaşında?” diye sordu.

“Neredeyse altı yaşına girecek, üstelik hiç olmadığı kadar şımarık. Oliver’la hiç durmadan birbirlerine sataşıyorlar ama aralarında inkâr edemeyecekleri bir bağ var.”

Michelle neşeyle gülümsedi. “Her zaman Alex’in aile babası olacağını düşünürdüm. Oliver evlenip yuva kurmaktan çok uzak görünüyordu. Alex çocuklara her zaman daha ilgili davranırdı.” Gözlerini uzaklara dikmiş, Alex’i düşünürken gülüşü yavaş yavaş kayboldu.

Bazen dünyanın bir anlamı kalmıyordu. Hiçbir anne baba kendi çocuğunu toprağa teslim etmek zorunda kalmamalıydı. Her gün kalbinde kopan fırtınaların nasıl bir acıya yol açtığını tahmin bile edemezdim. Hayatımın geri kalanında tek bir dua edecek olsaydım, çocuklarına çok erken veda etmek zorunda kalan ebeveynler için dua ederdim.

O insanların kalpleri zihnimde daima biraz daha yavaş atardı.

“Çok üzgünüm, Michelle.”

“Teşekkür ederim, tatlım.” Uzanıp elimi okşadığında tutunacak bir ele ihtiyaç duyduğunu anlamıştım, bu yüzden ellerimi onunkilere sardım. “Yas tutmak hiç kolaylaşmıyor, yalnızca zamanla sakinleşiyor. Hâlâ yataktan çıkamadığım günler oluyor, yine de şanslıyım. Richard yatakta benimle ve sakinliğimle birlikte kalabiliyor. Kalkma vaktim geldiğinde beni ayağa kaldırıyor, dans ediyoruz. Sana bir nasihat vereceğim, kalbinin kırıldığı zamanlarda bile seninle dans edecek bir erkek bul.” Gözleri yaşlarla parlarken ellerimi daha sıkı tuttu. “Bir sır daha öğrenmek ister misin?”

“Evet.”

“Oliver’ı da kaybedeceğimi sanıyordum. Herkesten çok uzaklaşmıştı, Tyler ve Kelly’le bile mesafeliydi. Bu yüzden buraya geldiğimde kendimi en kötüsüne hazırlamıştım. Onu sarhoş, gerçeklikle bağını koparmış ya da daha kötü... çok daha kötü halde bulacağımı düşündüm. Birkaç hafta önceki son gelişimde durumu hiç iyi değildi ama bu sefer? Bu sefer geldiğimde gülümsüyordu.”

“Bu çok güzel.”

Gözyaşları elmacıkkemiklerinden süzülürken bana ısıltı ısıltı bir gülümsemeyle baktı. “Bu yüzden teşekkür ederim.”

“Ben hiçbir şey yapmadım,” diye karşılık verdim.

“Son geldiğimden beri hayatındaki tek değişiklik sensin. Ayrıca görmediğin zamanlarda sana attığı bakışları da görüyorum. Tatlım, ne yaptığını bilemiyorum ama ölümün elini tuttukten sonra oğlumun hayata dönmesine yardım ettiğine eminim. Anne sezgileri diyelim. Sadece arkadaşı olarak bile olsa ona yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

Artık benim de gözlerim dolmuştu, onu kendime çekip sıkıca sarıldım. “Sen harika bir annesin,” diye fısıldadığım anda o daha çok ağlamaya başladı.

“Buna gerçekten inanmanın her gün ne kadar zorlaştığını bilemezsin.”

Muhtemelen bütün anneler böyle düşünüyordu. Bazen annelik yetilerinden şüphe edenler, aslında her gün ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışanlardı. Michelle’le sohbetimizin bu şekilde ilerleyeceğini tahmin etmesem de gittiğimiz yönden memnun olmuşum çünkü kalplerimizin iyileşmeye ihtiyacı olan köşelerine dokunduğu açıktı.

“Sakın bana sarhoş olup duygusala bağladığınızı söylemeyin,” diye araya girdi Richard bize doğru ilerlerken. “Sadece iki dakikalığına şarkı seçmeye gittik, döndüğümüzde ikinizi de ağlarken yakaladık.”

“Sus, Richard. Biz kadınlar, arada sırada kendimize zaman ayıramaz mıyız?” dedi Michelle ayağa kalkarken.

“Ayırabilirsiniz ama şimdilik *Spinners* ile dans edeceğiz, leydim.” Richard karısına doğru uzanıp onu kollarının arasına aldı, “*Could It Be I’m Falling in Love*” şarkısıyla dans etmeye başladılar. Richard karısına serenat yaparken Michelle gülümseyerek adeta kusursuz bir yapboz parçasıymış gibi kocasının kollarında kaybolmuştu.

Oliver yanıma geldiğinde anne ve babasının birbirlerine duydukları aşkın giderek artmasını birlikte izledik.

“Bu onların düğün şarkısıydı,” dedi Oliver. “Babam bunu kaydettirmiş, ilk danslarını bu şarkıyla etmişler.”

“Aman Tanrım, ne kadar tatlı,” dedim kendimden geçerek. Bu gerçek aşktı.

“Her gece bu şarkıyla dans ediyorlar. İyi günde ve kötü günde, özellikle de kötü günlerde.”

“Onlar gibi bir aşk yaşamak istiyorum,” diye itiraf ettim. Oliver gergin bir gülümsemeyle bana baksa da hiçbir şey söylemedi. Bir anlığına olduğum yerde kıvrandıktan sonra yeniden ona doğru baktım. “Benimle dans etmek ister misin?”

Midemde kelekler uçuşmaya başlamıştı, belki de Oliver’dan benimle dans etmesini istememi sağlayan alkolün verdiği cesaretti. Ona dair bildiğim her şey, cevabının kesinlikle hayır olacağını gösteriyordu. Utangaçlığından bazı anlarda yaşadığı huzursuzluğa kadar her şey teklifimi reddediyordu. Ancak beni hayrete düşürerek elimi tuttu ve beni göğsüne çekti.

Michelle’in Richard’a sarılışı gibi ben de ona sarıldığımda kalbim hızla atıyordu. Birbirimizin eksik parçaları gibiydik.

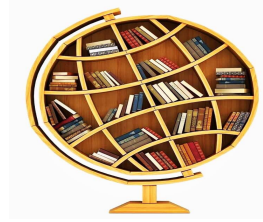
İleri geri hareket ederken başımı omzuna yasladığımda beni kendine yaklaştırdı. Tıpkı sisli bir meşe ormanı gibi çok güzel koku-

* (İng.) Âşık oluyor olabilir miyim? (ç.n.)

yordu. Tam o anda dünyada en sevdiğim şeylerden birinin Oliver'ı bu kadar yakınımda hissetmek olduğunu anladım. Hiç bırakmayacakmış gibi beni sımsıkı sarmıştı. Birkaç saniye salındıktan sonra, tüm çocukluğu boyunca duyduğu şarkının sözlerini düşünmeden söylemeye başladı. Genç yaşta âşık olduğum ipek gibi bir sese sahipti. En sevdiğim müzisyen olmasının sebebi de buydu, şarkıları tamamen zahmetsizce söylüyordu. Konuşurken bazen kelimeleri birbirine dolanırdı ama şarkı söylerken bu asla yaşanmamıştı. Şarkı söylemek onun anadili, konuşmak ikinci dili gibiydi.

*Spinners'*a ait şarkının sözlerini söylerken beni kaslı vücuduna daha da yasladı.

İçten içe şarkının sözlerini benim için söylüyormuş gibi davranıyordum.

22

Oliver

Emery'ye pijama olarak giymesi için bir eşofman ve bir tişört uzatarak, "Umarım bunlar olur," dedim. Koridorda, Reese'in uyuduğu odanın kapısında dikiliyorduk. Annemle babam uyumak için yatak odalarına gitmiş, saat gece yarısını çoktan geçmişti.

"Senin kıyafetlerini ikinci kez giyiyorum," diye şakalaşarak kıyafetleri elimden aldı. "Yakında dolabından alışveriş yapmaya başlayacağım. Yine de teşekkür ederim. Gerçekten hepsi için sana teşekkür borçluyum. Ayrıca sabah temizlik yapacağım, mutfağının tertemiz olacağına söz veriyorum."

"Bu konuda hiç endişeli değilim. Umarım iyi bir gece geçirmişsindir."

"Harikaydı. Ailen inanılmaz. Tam anlamıyla mükemmeller. Dürüst olmak gerekirse bana o kadar enerji verdiler ki, henüz yorgun bile değilim."

"Aynen." Ellerimi ceplerime sokup hafifçe sallandım. "Yorulana kadar çalma listelerimizi değiştirmeye ne dersin? Tabii yalnız kalmak istersen anlarım. Sadece en sevdiğin şarkıları merak ediyorum."

"Çok isterim. Üzerimi değiştirdikten sonra oturma odasında buluşalım mı?"

“Kulağa harika geliyor.”

Oturma odasına geçip doğaçlama müzik scansı için birkaç atıştırma, birkaç içecek ve bir deste iskambil kâğıdı da dahil olmak üzere bazı malzemeler aldım. Masaya oturduğum sırada Emery’nin köşeyi dönmesiyle göğsüm sıkıştı. Kıyafetlerimin içinde kaybolmasına rağmen bir şekilde ona tam uymuş gibi görünüyorduk.

“Senin giysilerin benimkilerden daha rahat,” dedi ona ödünç verdiğim tişörtün kumaşına sokularak.

Saçlarını başının tepesinde büyük, dağınık bir topuz yapmıştı ancak iki tutamı yüzüne doğru uzanıyordu. Tenindeki tüm makyaj temizlenmişti ve her nasılsa sabah geldiğinden daha da güzel görünüyordu.

Hemen yanımdaki sandalyeye oturdu. Bacağı bacağıma değdiği anda, dudakları da dudaklarıma değse nasıl olurdu diye düşünmeye başladım.

Bacak bacak üstüne atıp yerleşirken biraz kıpırdandı ve iskambil destesini gösterip kaşlarını kaldırdı. “Oyun mu oynayacağız?”

“Sayılır.” Kart destesini alıp karıştırmaya başladım. “Turneye çıktığımızda otobüste uzun saatler geçirdiğimiz için Alex’le bunu yapardık. Bir deste kart koyardık ve her sembol bir temayı temsil ederdi. Ardından çektiğimiz karta göre ilgili temadan bir şarkı seçmemiz gerekiyordu, şarkıyı seçmek için favori listemizi kullanıyorduk. Yapmamız gereken tek şey dört tane tema seçmek. Ancak jokeri çektiğinde özgürce kullanabileceğin kartın olur, aklından ne geçiyorsa onu çalabilirsin.”

“Ah, bu muhteşem olacak. Tamam, temaları ben seçebilir miyim?”

“Seç bakalım.”

Ellerini şeytani bir sırtışla birbirine sürttü. “Elbette kupa aşk

şarkıları, sinek heyecanlandırıran şarkılar olacak. Karo duygusal şarkılar, maça ise istekler ve umutlar olacak. Nasıl?”

“Harika.” Desteyi karıştırıp sehpanın üzerine koydum.

“Ayrıca oyuna bir kural ekleyeceğim. Şarkıyı neden seçtiğimizi açıklayacağız ve oyunun bitiminde herkes bir soru sorma hakkına sahip olacak. Herhangi bir soru olabilir, hiçbir şey konu dışı değil.”

İçimdeki endişe her türden soru ihtimaliyle tavan yapmaya başlamıştı ancak aklımın daha büyük bir kısmı ona son birkaç haftadır aklımdan geçen bir soruyu sormak istiyordu.

“Anlaştık. Önce hanımlar.”

Emery kart destesine uzanıp bir kart çekti. *Karo*.

“Doğruca duygulara hitap ediyorum,” diye güldü. Tanrım, bu sese bayılmıştım. Telefonunu eline alarak çalma listesini karıştırmaya başladı, önündeki şarkılara gülümserken ileri geri sallanıyordu. “Tamam, buldum!” Şarkıyı çalmaya başladığında muhtemelen benim çalma listemde de olduğu için hemen tanıdım. *Anson Seabra*’dan “*Trying My Best*” şarkısıydı. “Bu annelik konusunda başarısız olduğumu hissettiğim her an dinlediğim bir şarkıdır. Reese bana sanki dünyanın en iyi insanıymışım gibi davranıyor ama ben onu pek çok kez hayal kırıklığına uğrattım. Yine de günün sonunda, gerçekten elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.”

“Sen harika bir annesin. Üstelik inan bana, harika ebeveynler tanıyorum.”

“Keşke senin ailenin yarısı kadar iyi olabilseydim.”

“Zaten öylesin. Kendime olan sevgim sessizleşse bile aileme duyduğum sevgi oldukça gürültülüdür. Sen de Reese’i böyle seviyorsun. Onun en gürültülü aşkı sensin.”

• (İng.) Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. (ç.n.)

Emery gülümsediğinde onu öpmeyi düşündüm. Eğilip onu kollarımın arasına almayı ve dudaklarımla dudaklarının tadına bakmayı istedim. “Şimdi de beni ağlatmaya çalışıyorsun, değil mi?” diye şakayla karışık elindeki kâğıt destesini bana doğru uzattı. “Gözyaşları dökülmeden çek.”

Bir sinek kartı çekmiştim. Çalma listemde dikkatimi çeken ilk şarkı, *Bone Thugs-n-Harmony*’den “*Tha Crossroads*” oldu. Bu şarkıyı dinlerken heyecanlanmadan duramıyordum. Emery’nin de duramadığı belliydi çünkü ellerini havaya kaldırıp tempoya göre dans etmeye başlamıştı.

“Babam kardeşimle beni on yaşımızdayken *Bone Thugs* ile tanıştırmıştı. Bu ilk şarkısıydı ve hâlâ beni etkilemeyi başarıyor.”

“Tanrım, kesinlikle bir klasik. Tabii ailem bu şarkıyı dinlememe asla izin vermezdi. Dürüst olmak gerekirse bunu dinlediğimi duysalardı, evi altüst ederek kutsal su serperlerdi. Ne kadar farklı büyütülmüşüz.”

“Babam müziğin her zaman bir şeyler öğretmek için kullanılabileceğini düşünürdü. Her şarkının iyi ya da kötü bir öyküsü vardı, bunun bize insan ruhunu anlatmak için iyi bir yol olduğunu düşünüyordu.”

“Resmen en havalı babaya sahipsin.”

Haksız sayılmazdı.

Daha fazla kart çektikçe en sevdiğimiz şarkıların çoğunun aynı olduğunu fark etmiştik. Ayrıca bilmediğim birkaçını ondan öğrendiğim için mutluydum. Örneğin, *Harry Styles*’ın “*Two Ghosts*” şarkısı dinlemeye değerdi. *Jhené Aiko* ve *HER*’den bahsettiği zaman onu sevdiğimi anlamıştım. Emery hakkında en çok hoşlandığım şey çalma listesinin ne kadar çeşitli olduğuydu.

* (İng.) Kavşak. (ç.n.)

** (İng.) İki Hayalet. (ç.n.)

Frank Sinatra'dan *Erykah Badu*'ya bir an bile düşünmeden geçebiliyordu. Emery Taylor'ı kalıplara sokmak imkânsızdı, deneyen olsa bile sınırlarını zorlardı.

Mükemmel müzik seçimleri olan mükemmel bir kadındı.

“Maça,” diye iç çekerek kartı önüme koydu. “Dilekler ve umutlar, öyle mi? Ortılığı biraz karıştırıp *country* kalbimi dinleyeceğim. *Rascal Flatts*'in ‘*My Wish*’ şarkısı gelsin.”

“*Rascal Flatts* nedir?”

Dudakları aralanırken koluma vurdu. “Şaka mı yapıyorsun? 2000’lerin başındaki en iyi *country* gruplarından biridir. Kız kardeşim onlara âşıktı. Gizlice müzik dinlediğimizde hep bu şarkıyı ya da ‘*God Bless the Broken Road*’ parçasını çalardı.”

Yüzümü buruşturdum. “Benim için biraz fazla *country*.”

“Alışırısın, sadece bekle ve gör.” Emery esnerken gerçek yorgunluk ikimizi de ele geçirmeye başladığı için oyunun sonuna geldiğimiz anlaşılıyordu.

“Benim için son bir tane daha, sonra sorularımıza geçeriz,” diyerek karta uzandım. *Karo*. Oyunun büyük bölümünde duygusal karttan uzak durduğum için oldukça şanslıydım ama gecenin son şarkısındaaydık.

Emery şarkının ilk notalarını dinlerken doğruldu. “Ah, bu da ne?”

“Adı ‘*Godspeed*’ *James Blake*’in şarkısı.” Hislerimi kontrol altında tutmaya çalışırken enseme ovuşturdum. “Kardeşim ve ben ne olursa olsun her gün birbirimizle bir şarkı paylaşıyorduk. Bu benimle paylaştığı son şarkıydı.”

Gözleri dolduğunda gözyaşlarının akmasını engellemeye bile çalışmamıştı. Elini benimkinin üzerine koyup hafifçe sıktı. “Çok üzgünüm, Oliver. Bunu çok fazla insandan duyduğunu biliyorum ama gerçekten çok üzgünüm.”

* (İng.) Benim dileğim. (ç.n.)

** (İng.) Tanrı bozuk yolu korusun. (ç.n.)

Ona gergin bir gülümsemeyle bakarak omuz silktim. “Önemli değil.”

“Hayır, önemli.”

Haklıydı.

Şarkıyı dikkatle dinlerken gözlerini kapattı, hissettikleriyle gözyaşları yanaklarından süzölmeye devam etti. Sadece sözleri dinlemekle kalmayıp hissettiğini görüyordum. Tıpkı benim ruhu-
ma işlendiği gibi onun ruhuna da iz bırakıyordu.

Şarkı sona erdiğinde güzel gözlerini açıp ellerimi avuçlarının içine aldı. “Tekrar dinleyebilir miyiz?”

Tekrar çaldım.

Hayatın işleyişi inanılmazdı. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca, kalbim göğsümden sökülüyormuş gibi hissetmeden o şarkıyı dinleyememiştim. Ancak şarkıyı benimle dinleyecek birinin olması, Emery’nin şarkıyı, sözleri ve anlamının ardındaki hikâyeyi benimle yaşaması acımı biraz olsun hafifletiyordu. Bu yükü benimle paylaşmak istiyor gibiydi.

Onun yanındayken kafam daha az karışıkta, daha az hüzünlü hissediyordum. Daha az yalnızlık çekiyordum.

“Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim, Oliver. Benim için anlamı çok büyük.”

“Dinlediğin için teşekkür ederim.”

Gözlerini kurularııp duygusallığından uzaklaşmaya çalışarak boğazını temizledi. “Peki soru zamanı? Önce ben başlayayım mı?”

“Evet.”

“Aynalarını neden örtüyorsun?”

Yüzümü ekşiterek sandalyede hafifçe kaydım ama ellerini tutmayı bırakmadım. Onun dokunuşundan vazgeçmeye cesaret edemezdım. “Aynalara bakmak çok zor çünkü sanki kardeşime bakıyormuşum gibi hissettiriyor.”

“Sebebin bu olacağını tahmin etmiştim. Anlıyorum... hatta...

yanlış anlamamı istemem ama bunun bir hediye olabileceğini düşünüyorum. Biliyor musun? Gözlerine baktığın her an kardeşini görüyorsun. Bu onun bir parçasının senin içinde yaşamaya devam etmesinden farksız.”

“Hiç bu şekilde düşünmemiştim.”

“Evet. Belki de aptalca bir düşüncedir. Ancak aklım böyle çalışıyor.”

“Aklımın işleyiş şeklini seviyorum.”

Hafifçe ellerini sıktım.

Bakışlarımızı ayırmadan başını eğdi. “Tamam, şimdi sıra senin sorunda.”

“Reese babasını tanıyor mu? Yoksa artık resmin dışında mı?”

Saniyeler içinde doğrulup oturmuş, gözlerinde kasvetli bir ifade belirmişti. Elleri avuçlarımdan arasından kayıp uzaklaşırken belki de sormamam gereken tek sorunun bu olduğunu fark ettim.

“Özür dilerim, seni huzursuz...”

“Hayır, hayır. Sorun değil. Herhangi bir soru demiştim,” diye gülümsedi. “Bu dönüp dolaşıp yüzüme tokat gibi çarptı.”

“Cevap vermek zorunda değilsin.”

“Hayır, önemli değil. Sadece bu konuda çok fazla konuşmadığım için zor olabiliyor. Hayır, babasını tanımıyor. Ben de tanımıyorum. Kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

Gözlerim kısılrken göğsüm sıkıştıyordu. “Tek gecelik bir ilişki falan mıydı?”

Başını salladı. “Hayır. Aslında onunla hiç tanışmadım. Kim olduğu ya da nasıl görüldüğüne dair hiçbir fikrim yok, hatta ona dair hiçbir şey bilmiyorum.”

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Neyi atlıyordum?

Emery gözlerimdeki karışıklığı görmüş olmalıydı, bana şimdiye kadar yüzünde beliren en üzgün ifadeyle bakıyordu. “Reese benim biyolojik çocuğum değil. Kız kardeşimin çocuğuydu.”

23

Emery

Beş Yıl Önce

Sammie ağzını bile açamadan onu evlatlıktan reddedeceklerdi. Bunu hamileliğinden bahsettiği ilk anda biliyordum, o da farkındaydı. Ailemizin kim olduğuyla ilgili gerçek buydu. Ne olursa olsun, merhamet etmeden önce yargılama içeren fikirlerini söylerlerdi. Theo ve Harper Taylor kesinlikle Y kuşağı değillerdi ancak dışlamayı iyi biliyorlardı. Judy teyzemin boşanmasını engellemişlerdi. *Drake* konserinde çekilmiş fotoğraflarını internette paylaştığı için kilise korosunun yöneticisini dışlamışlardı.

Cadılar Bayramı'nı kutlayan çocukları aşağılıyorlardı.

Her sabah ve her gece dua ettikleri halde herkesi yargılayan iki ruhla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Sammie'nin elleri titremiyordu çünkü annemle babamın oturma odasındaki kanepede onun yanında oturduğum sırada donup kalmıştı. Üniversiteye iki yıl önce başlamıştım ve Los Angeles'ta bir aşçılık okuluna gitmek üzere evden ayrıldığım gün çok yoğun, çelişkili duygular hissetmişim. Yurt odamda kaldığım ilk gece gözyaşlarımı tutamayarak iki kez ağlamıştım. İlki, annemin her gün rasgele nedenlerle beni hayal kırıklığına uğratacak sözler sarf

etmeyeceği, babamın ise onaylamayan bakışlarını yüzümde gezdirmeyeceği gerçeğinden kaynaklanan rahatlama gözyaşlarıydı.

İkinci gözyaşlarım Sammie içindi. Şimdi ailemizle yalnız kalmıştı, üstelik saklanmak istediğinde sığınabileceği güvenli bir limanı yoktu. Eskiden ebeveynlerimiz çok sert davrandığında Sammie gizlice yatak odama girerdi, kulaklıklarımı paylaşarak dizüstü bilgisayarında müzik dinlerdik. Annem kilise müziklerinden başka bir şey dinlememizden hoşlanmıyordu. Bu yüzden her zaman geceleri, ebeveynlerimiz derin uykudayken dinlemeye özen gösterirdik.

Son zamanlardaki favori sanatçılarımız *Alex & Oliver*' dı. *Soul* müziği pop ile karıştırıyor, dahası hiçbir şekilde klişe içermiyorlardı. Yalnızca iki albümleri vardı ama o albümler kalbimizin her parçasına ilaç gibi geliyordu.

Yanında olmadığım zamanlarda kız kardeşimin evde neler yaşayacağını bilmiyordum. Benim aksime Sammie oldukça hassastı. Kalm bir derim olduğu için ebeveynlerimizin yaptığı çıkışlar beni etkilemese bile söyledikleriyle kız kardeşimin düşüncelerine ve zihnine nasıl nüfuz ettiklerini biliyordum.

Küçük yaşlardan itibaren düşüncelerimin nasıl sonuçlar yarattığını anlamıştım, bu yüzden zihnimi temiz tutmak için elimden geleni yapıyordum. Ancak kız kardeşim öyle değildi, başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü çok önemserdi. Ebeveynlerimiz başta olmak üzere hiç durmadan insanları memnun etmeye çalışırdı, dünya tarafından sevilme için her şeyi yapardı.

En kötüsü ona istediğini veremeyen iki kişiden sevgi ve kabul görmek için uğraşmasıydı. Ebeveynlerim gerçek benliklerini, merhametsiz inanışlarını dinlerinin arkasına saklayan iki narsistti. Dini inançları sayesinde insanlara sevgi göstermek yerine onları kınıyorlardı.

Sammie, ona ve anneme gerçekleri anlattıktan sonra babamın yüzü asılmıştı. Olaylar patlak verdiğinde küçük kız kardeşim ilk olarak bana gelmişti. Beni yanına çağırdığı anda fırtına koparken ona yardım etmek için Kaliforniya'dan Oregon'a kadar araba sürmüştüm.

Henüz on sekiz yaşındayken hamile kalmıştı. Kız kardeşim yaşı itibariyle yetişkin sayılsa bile bir çocuktan farksızdı. Bizimki kadar sert bir dünya için fazla nazik görünecek kadar saftı.

Ailemize hamileliğini söylemeden önce bir hafta beklemişti. Hayatında meydana gelen bu haberi paylaşacak kadar sakinleşmesi için yedi gün daha geçmişti. Ailemizin ona ruhunun istediği teselliye vereceğini düşünerek durumu anlatmak istemesinden nefret etmiştim. Beklediğinin aksine tiksintiyle karşılanmıştı.

“Bir istatistiğin ötesinde değilsin,” dedi annem. “Seni çok iyi yetiştirip bunların tam tersi olman için çok uğraştık. Bir *Ivy League* okuluna gidecektin ve sen bunu bir çırpıda çöpe attın. Ne için? Bu hata için mi?”

“Anne, sakin ol,” diye başlasam da sözüm anında kesildi.

“Bu işe karışma, Emery. Tanrı biliyor ya, kız kardeşini bu şekilde davranmaya iten kişi muhtemelen sensin.”

“Bekle, ne diyorsun?”

“Üniversiteye başladıktan sonra yatağının altında bir paket sigara bulmadığımı mı sanıyorsun? Başından beri tam bir problem kaynağıydın, zavallı Sammie muhtemelen senin günahkâr davranışlarına özeniyordu.”

“Bunun Emery ile hiçbir ilgisi yok, anne. Gerçekten,” dedi Sammie beni savunarak. Tabii nefesini boşa harcıyordu. Annemle babamın beni sorunlu çocuk, Sammie'yi ise melek olarak gördükleri bir sır değildi. Bunu yıllar önce kabullenmiştim.

“Devin'den mi?” diye sordu annem. Babam kollarını bağla-

mış, soğuk bir ifadeyle annemin arkasında duruyordu. İnsanların çoğu ebeveynleri konuştuğunda korkardı ama benim için durum tam tersiydi. Sessizliği beni herhangi bir kelimenin korkutabileceğinden çok daha fazla dehşete düşürüyordu. Babam sadece gözlerini kırparak bir insanın kendisini önemsiz hissetmesine neden olabilirdi.

Çoğu zaman onun için bir hiçtim.

O soğuk bakışların şimdi Sammie'ye, yani onun gurur ve neşe kaynağına yönelmiş olması korkutucuydu.

Sammie annemin sorusuna cevap vermedi ancak Devin'in çocuğu olması mantıklı olan tek şeydi.

Devin papazın oğluydu, bir gün kilisenin başına geçecek olan kişiydi ve Sammie'yle lisede birbirlerini seviyorlardı. Dünyadaki herkes içinde ailemin, Sammie'nin birlikte olmasını onayladığı tek erkek Devin'di. Benim lisede biriyle çıkmama izin verilmese bile Sammie çıkabilirdi çünkü Devin'le birlikteydi. *Tanrının çocuğu.*

Hamilelik hakkında ebeveynlerimizden daha fazla üzülecek biri varsa o da Devin'in ailesi olacaktı. Katı disiplinin tanımını onlardı. Zavallı Devin'in seksin ne olduğundan haberdar olmasma bile şaşırmıştım. Ailemin tepkisi onunkine kıyasla muhtemelen daha ılımlıydı.

"Bunun, oğlanın hayatında nelere yol açacağını biliyor musun? Onun tüm geleceğini mahvedeceksin," diye azarladı annem. İşte tam o anda ondan nefret ettim, ebeveynlerim kiliseye kendi çocuklarından daha sadıktı. "İnsanlar bizim hakkımızda ne düşünecek?"

Sesi titrerken, "O-ondan değil," dedi Sammie.

Hepimizin gözleri şok içinde açılmıştı. En hafif deyiimiyle bu benim için bile bir sürprizdi.

Annem kaşlarını çattı. "O zaman babası kim?"

Sammie başını eğdi ve konuşmadı.

Bu sadece işleri daha da kötüleştiriyordu.

Annem sessizlikten rahatsız olmuştu. “Bilmiyorsun, değil mi? Küçük bir fahişe gibi şehirde geziniyordun...”

“Anne!” İğrenerek bağırdım.

“Bu işe karışma, Emery. Neden burada olduğunu bile bilmiyorum. Bu konuşmada istenmiyorsun,” dedi çok soğuk bir şekilde. “Çok uzun zamandır istenmiyorsun.”

Ciğerlerimdeki tüm hava çekildi. Bunu hissetmişim, annem yumruğunu doğruca göğsüme vurmuş gibi hissetmişim.

Babamın bakışlarıyla aşağıladığı durumlarda, annemin gücü kelimelerinden gelirdi. Annem hayatı boyunca bir kütüphanede çalışmış, tüm bu süre içinde kelimeleri başkalarını incitmek nasıl kullanacağını öğrenmişti. Keşke İncil’den birkaç kelime öğrenmeyi başarabilseydi, işler belki daha farklı olabilirdi.

Kendi kızına küçük bir fahişe mi demişti? Diğer çocuğuna istenmeyen biri olduğunu mu söylemişti?

Bana biraz günah gibi gelmişti ama kime ne diyebilirdim ki?

“Onunla böyle konuşma,” diye uyardım.

“Ses tonuna dikkat et, Emery Rose.” Annem derhâl çıkışarak karşılık verdi.

Elimi Sammie’nin titreyen koluna yaslarken, “Söylediklerine dikkat et,” diye tekrarlardım. Ona olan bağlılığımı hissetmesini, yalnız olmadığını bilmesini istiyordum.

Annemin kömür karası gözleri benimkilere sabitlendi. O kadına bu kadar çok benzemekten nefret ediyordum. Geniş, ceylan gözlerimizden dolgun dudaklarımıza ve kıvrıcık saçlarımıza kadar birbirimizin tıpatıp aynısıydık. Annem çok yavaş yaşılanıyordu, çoğu zaman ablam gibi görünüyordu. Aynalara baktığımda annemin yüzünü görmekten nefret ederdim. O yüz, beni ve kız kardeşimi çok

uzun zaman boyunca hayal kırıklığına uğratmıştı. Bir noktada surat asma şekli kalbimde kederli bir şeyleri tetiklemişti.

Annem bakışlarını sertleştirdi. "Bana o yılışik üniversiteli ağzıyla konuşma, Emery. Artık benim çatım altında yaşamıyor olsan da sanki bu eve adımını atmayacakmış gibi dünyayı kasıp kavuran bağımsız bir kadın havalarında davranamazsın. Kaliforniya'daki özgür hayatının parasını kimin ödediğini unutma."

Onunla tartışmak için yanına gittim çünkü Sammie'nin aksine anneme karşı gelmekten korkmuyordum. Ancak daha kelimeler ağzımdan dökülmeden babam sert bir tokat atarak beni susturdu.

Saniyeler içinde sessizliğe gömüldüm. Annem benim gözümde korkutucu olmasa da babam basit bir el hareketiyle beni korkutmayı başarmıştı. Bir şey söylemesine bile gerek yoktu. Bir ortamı sakinleştirmek için o basit el hareketi her zaman rahatsız edici bir şekilde tüylerimi diken diken ederdi.

Babam beni hiç sevmemişti. Ne zaman bunu söylesem Sammie karşı çıkardı ama bu sadece onun kibarlığındandı. Babamın bana karşı zerre kadar sevgi duymadığı, sadece kız kardeşimi sevdiği gün gibi ortadaydı.

Tıpkı benim anneme benzemem gibi Sammie de babamın ikiziydi. Burunları, kulakları ve gamzeleri aynıydı. Uzun boylu, ince yapılılardı. Kahve tenleri benimle anneminkinden daha açık tonlardaydı. İkisinin ortak özellikleri sadece fiziksel değildi, aynı zamanda birçok ortak hobileri vardı. Birlikte spor müsabakalarını izlemeyi çok seviyorlardı. Sammie'nin basketbol takımına sırf babamızı memnun etmek için katıldığından neredeyse emindim.

Bir gece, en çok sayıyı atarak takımının kazanmasını sağladığı bir maçtan sonra bana aslında oynamayı sevmediğini söylemişti. Ona bırakması gerektiğini anlattığımda kahkaha atmış, sahayı terk ederse babamın onu asla affetmeyeceğini söylemişti.

Kız kardeşim ebeveynlerimizi memnun etmeye aşırı saplantılıydı. Kendini mutlu etmek için bir saniyesini bile ayırmıyordu.

Dört ay öncesine kadar durum buydu.

En sonunda kendini özgür bırakıp eğlenmeye karar verdiği zaman dışında hep böyleydi.

Her şeyin kötüye gidişi tam olarak o gün başlamıştı.

“Açıklama yap,” diye emretti babam Sammie’ye.

Sammie’nin gözleri son on dakikadır bakakaldığı halıdan ayrıldı. Konuşmaya hazırlanırken dudakları aralandığında ona kızlarından aşağı bir şeymiş gibi baktıkları için ailemden nefret ettim.

Nasıl olmuştu da biz bu kadar acımasız iki insandan dünyaya gelmiştik?

Sammie’ye yakın durarak yalnız olmadığını hissettirmek için elini sıktım. “Ben buradayım, Sammie,” diye fısıldadım. Elimi hafifçe sıktıktan sonra hepimiz dikkatle dinlerken konuşmaya başladı.

“Basketbol takımından birkaç kızla bir partiye gittim. Gitmem gerektiğini biliyordum ama bir geceliğine normal bir genç olmak istemiştim. Bu yüzden keyfime baktım. Ben... oradayken, oradaki çocuklardan biri...” Titreyen sesiyle usulca fısıldadı.

Daha dik oturup başımı öne eğdim. “Ne oldu?”

“Bana takılmak isteyip istemediğimi sordu. Onu reddettim. Tam olarak kendimde değildim, yine de ona hayır dedim. Beni sıkıştırdıkça... beni soydukça... defalarca hayır dedim. O bana...”

Tecavüz ederken mi?

Hayır. Sammie’ye değil. Küçük kız kardeşime değil.

“Kim olduğunu biliyor musun, Sammie?” Öfkem tenimin altında kaynıyordu.

“Hayır... üniversiteli bir çocuktuk. Konuşmaya böyle başladık. Bana üniversitede nasıl önemli biri olduğunu, evden uzakta ya-

şamayı ne kadar sevdiğini ve benim de seveceğimi anlatıyordu. Bu-bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim...”

Daha fazla devam edemediğinde kahverengi gözlerindeki acının okyanustan daha derin olduğunu fark ettim.

“Test yaptırdın mı?” diye sordum. “Hastaneye gittin mi?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Ben... böyle olmasını istememişim.”

“Vücudunu mu sergiliyordun?” diye sordu annem.

“Anne!” Terslerken öfke tüm vücuduma yayıldı. Annemin sorusu karşısında tüm zihnim allak bullak olmuştu. Sammie’nin bize anlattıklarıyla bunun ne alakası vardı?

“Cevap ver ona,” diye bağırdı babam.

Sammie başını iki yana salladı. “Hayır, öyle bir şey yapmadım. Arkadaşlarım Susie ve Ruby ile takılıyordum.”

Annem sinirlendi. “Kilise ayinleri sırasında telefonlarıyla oynamaktan başka bir şey yapmayan günahkârlar. Tabii ya, başka kim olacaktı ki? Partide içiyor muydun? Sana partiye gidebileceğini düşündüren şey neydi? Bunun Devin’i nasıl göstereceğine dair bir fikrin var mı? Bizi nasıl göstereceğine? Tanrım, o kiliseye bir daha adım atabileceğimizden bile şüpheliyim.”

“Benimle dalga mı geçiyorsunuz?” diye çıktım. “Sammie’ye ne olduğunu duymadın mı? Az önce bize anlattıklarını dinlemedin mi?”

İkisi de beni görmezden geliyor, sanki ben yokmuşum gibi davranıyorlardı. Kiliseyle ilgili endişelenmek yerine, kızlarının yaşadığı travma karşısında dehşete düşmeleri gerekirdi.

“Be-ben...” Parmaklarımızı birbirine dolayıp elini hafifçe sıkarken Sammie derin bir nefes aldı. *Hâlâ buradayım, Sammie. Yalnız değilsin.* “Basketbol takımındaki kızlar bana on sekizinci yaş günü partisi verdiler. Sürpriz oldu. Ben oraya gidene kadar böyle bir şey olduğunu bilmiyordum.”

“İçki içtin mi?” diye sordu annem.

“Hayır, efendim.”

“Uyuşturucu kullandın mı?”

“Hayır, efendim.”

“Ama bir oğlanın senden faydalanmasına izin verecek kadar aptaldın çünkü orospu arkadaşlarıyla küçük bir sürtük gibi etrafta dolaşıyordun. Cidden, Samantha Grace ne bekliyordun ki? Kendini bu adamların önüne atıyordun...”

“Kapa çeneni, Harper,” diye araya girdi babam karısını azarlayarak. Ona çenesini kapatmasını söylemesine şaşırmamıştım çünkü babam annemi aşağılama konusunda profesyoneldi. Eline geçen her fırsatta annemi küçümserdi. İletişimsizlik bir aşk hikâyesi olsaydı, Theo ve Harper Taylor’ınki olurdu . “Konuşmalarından sıkıldım.”

Annem hiçbir şey söylemedi, yüzünde bir utanç ifadesi belirmişti. Dünyada anneme kendini değersiz hissettirebilecek tek kişi babamdı, o da her fırsatta bunu yaptığından emin oluyordu. Annem onun sözlü saldırılarına sessiz kalıyordu, neredeyse başka bir şey olmamış gibi davranıyordu. Hiç kimseden korkacak bir kadın değildi. Bazen hiç zorlanmadan şeytana bile kafa tutabileceğini düşünürdüm. Oysa babamın önünde her zaman itaatkâr bir şekilde diz çöküyordu.

Toksikliğin en üst noktasıydı.

Hiç değilse Sammie’yi ezmesine engel olmuştu. Babam tekrar konuşana kadar en azından doğru şeyi yapıyormuş izlenimi vermişti.

“Gitmen gerek,” dedi babam bana doğru bakarken.

Kafam karışmış bir şekilde kaşımı kaldırdım. “Sanırım, Sammie’nin bana burada ihtiyacı var.”

“Seninle konuşmuyordum, Emery. Kız kardeşinle konuşuyorum. Samantha, bavullarını toplayıp gitmelisin.”

“Ne... babacığım...” Sammie’nin gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Ona hep babacığım derdi çünkü o babasının küçük prensesiydi.

“Bana öyle deme.” Sammie’yi terslemişti, genellikle saf bir sevgiyle bakan gözleri artık nefretten ibaretti. “Gidip çantanı hazırla, sonra da buradan defol. Burada oturup hatalarını benim önümde, bu kasabanın önünde sergilemene ve itibarımızı mahvetmene izin veremem. Git buradan.”

Annemin gözleri tıpkı babamınki gibi buz tutmadan önce bir anlığına yumuşadı.

Bu ne zaman olmuştu?

Annemle babam ne zaman çocuklarını itip kakan birer canavara dönüşmüştü?

Kendilerini ne zaman karanlığın kollarına bırakıp Tanrıya şükrediyormuş gibi davranmaya başlamışlardı?

“Nereye... Nereye gideceğim?” Sammie korkudan sesi titirken sordu.

“Sana bunu yapan çocuğun evine gitmeye ne dersin? Bu artık bizi ilgilendirmiyor, haksız mıyım?” Annem sözlerini nefretle karışık tiksintiyle tamamlamıştı. Bedenini başka yöne çevirmişti, dünyaya getirdiği çocuğa bakmak gibi basit bir hareketin bile ruhuna ağır geldiği belliydi.

Çok geçmeden babam da ona arkasını döndü. Sammie hiç düşünmeden babamın yanına koşarak yere yığılmıştı. Ayaklarına kapanıp kollarını bacaklarına doladı, yalvarmaya ve tekrar düşünmesi için ısrar etmeye başladı. Onu hiç hayal kırıklığına uğratmamış gibi görünen tek çocuğunu evlatlıktan reddetme kararını değiştirmesi için dua ediyordu.

“Baba, lütfen, anlamıyorsunuz. Özür dilerim. Üzgünüm, sadece...”

“Bırak beni, Samantha,” diye bağıırken sesi boğuk ve sertti. Babam hayatında bir gün bile sigara kullanmamıştı ama sesi, sanki son kırk yıldır günde bir paket sigara içiyormuş gibi sert çıkmıştı.

“Hayır. Bırakmayacağım. Lütfen, baba. Özür dilerim. Seni seviyorum, baba. Bunu halledebiliriz, ne gerekiyorsa yaparız. Lütfen. Lütfen,” diye ağladı Sammie. Her iç çekişinde kalbim sızlıyordu.

Babam hiç merhamet göstermedi, sadece iğreniyordu.

Yanına gidip elimi Sammie’nin koluna doladım. “Bırak, Sammie. Gel hadi. Gidelim.”

“Hayır. Bırakmayacağım. Bana bak, baba. Lütfen.” Babam bakmadı. Ne tür bir canavar bu kadar zalim olabilirdi?

“Kalk, Sammie, lütfen.” Kolunu çekiştirdim. “Kimsenin sevgisi için yalvarmana gerek yok. Onunki için bile yalvarma.”

“Sen de gitmelisin,” dedi babam.

“İnan bana, gideceğim. Baştan beri burada olmak istemiyorum.”

Sammie’nin babamın bacağını bırakmasını sağlayıp onu ayakta durabilecek bir noktaya çekebildiğimde, babam sonunda cesaretini toplayıp Sammie’ye doğru baktı. “Bunu kendine sen yaptın.” Ardından annemle birlikte odadan çıktılar.

Bizi yetiştiren bu iki insanda mide bulandırıcı, aşağılık bir şeyler vardı.

Sammie’nin tüm vücudu kontrol edemediği bir titreme nöbetine girmişti. Şok ve çaresizlikten dolayı susturduğu dudaklarının arasından ağır bir çığlık koptu. Orada olmasaydım, yere yığılıp milyonlarca parçaya ayrılırdı. Ben yanında olmasaydım, Sammie daha düşmekte olduğu gerçeğini idrak etmeye fırsat bulamadan dibi boylardı.

Ben oradaydım, o yüzden kollarıma yığıldı.

“Seni bırakmayacağım, Sammie. Yanındayım,” diye yemin

ettim. G mleğime tutunup kollarımın arasında hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

“Nereye gideceğim?” diye mırıldandı. Çok gençti, çok masumdu ve hayatının henüz başındaydı. Önümüzdeki sonbaharda  niversiteye gitmeli, ailemizden uzakta özgürce nefes almaydı. Doktor olması, benim asla erişemeyeceğim başarılarla imza atması gerekiyordu.

Sammie, anne ve babasının ondan beklediklerini eksiksiz olarak yerine getirme konusunda her şeyi doğru yapmıştı. Her pazar kiliseye,  arşamba günleri  ncil dersine giderdi. Hafta sonları aşevlerinde gönüllü olarak çalışır, okul hayatı boyunca hep en yüksek notları alırdı . Yazları gönüllü görev turlarına giderdi. Küçük kız kardeşim olabildiğince ayrıcalıklı biriydi. Ondan yaşça büyük olmama rağmen Sammie’yi, başarma kabiliyetini dudaklarında beliren bir g l msemi gibi örnek alırdım. Kardeşim her zaman başarının simgesiydi. Ailemizin altın çocuğuydu, yardıma ihtiya ı olduğu anda onu yarı yolda bırakmışlardı.

“Benimle geleceksin,” dedim onu ailemizin yapması gerektiği şekilde teselli edip kendime yaklaştırırken. “Gelip benimle yurttaki kalacaksın. Sonra doğru zaman geldiğinde, birlikte bir ev tutacağız. Merak etme, Sammie. Bu işte yalnız değilsin. Seni asla yalnız bırakmayacağım.”

Cevap vermedi çünkü gözyaşları çok yıkıcıydı. Birlikte götüreceğimiz temel eşyaları toplamak için onu yatak odasına götürürken vücudu titriyordu.  antalarını onun için ben toplamıştım, herhangi bir şey yapamayacak kadar şok içindeydi.

Eşyalarını toplamayı bitirdiğimde onu arabaya kadar taşıyıp yolcu koltuğuna oturttum. “Son çantayı getireyim. Hemen döneceğim,” dedim ona.

Cevap vermedi, gözleri kararan gökyüzünde uzaklara bakıyordu.

Büyüdüğüm dört duvara geri döndüm, annemin bavulu  n kapıya doğru sürüklediğini gördüğümde duraksadım. Dudakların-

da yaşından on yıl daha büyük görünmesine neden olan bir ifade vardı.

“Al,” diyerek bavulu bana doğru ittirdi.

Hiçbir şey söylemedim çünkü konuşursam dudaklarımdan iyi bir şey dökülmeyeceğini biliyordum. Kalbinde sevgi olmayan bir kadının önünde dikiliyor, onunla tartışmaya çalışmanın anlamsız olduğunu biliyordum. “Bunu ona sen yaptın, farkındasın değil mi?” dedi annem.

“Pardon?”

“Bunu yapan sensin. Kız kardeşine her zaman kötü örnek oldun. Her zaman sorunlu çocuk sendin, o da senin büyümeni izlemek zorunda kaldı. Günahlarını ona bulaştırdın.”

Söyledikleri karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kıstım. “Anlamıyorum, Sammie’nin hamile kalmasından beni sorumlu tutmaya mı çalışıyorsun?”

“Doğrusu bu. Sen olmasaydın bu tür şeylerden haberi bile olmayacaktı.”

Güldüm. “Partileri mi kastediyorsun? Üzgünüm, anne. Ben olmasam da partileri öğreneceğinden eminim.”

“Onu bu noktaya getiren senin günahların. Bunu sen yaptın. Bahse girerim o gece giydiği kıyafeti senin dolabından almıştır.”

Geçirdiğim şok vücudumda hızla yayılırken dudaklarım aralandı. “Bunun konuyla ne ilgisi var?”

“Vücudunu baştan çıkarıcı bir şekilde sergiliyorsa bu erkekleri...”

“Neyin var senin?” Sözümlü keserek tersledim. Annemin radikal inançlarını dinlemeye daha fazla katlanamayacaktım. Mağdurları ayıplıyor muydu? Bedenine yapılan bu korkunç eylem için kız kardeşimi mi suçluyordu? Ruhuna olanlar için onu mu suçlayacaktı?

Buna nasıl cesaret ederdi?

“İşin aslı, Sammie o ev partisine çırlıçıplak gidebilirdi ve bu asla o hayvana ellerini kız kardeşimin vücuduna sürebilmesi için sebep vermezdi. Ona tecavüz etti, anne. İğrenç bir çocuk, kız kardeşimden faydalanıp onun bedenine tecavüz etti. Kalbine tecavüz etti. Kıyafeti nedeniyle başına gelenlerden onun sorumlu olduğunu mu iddia ediyorsun? Sen çıldırdın mı?”

“Mesele sadece kıyafeti değil. Bir partiye giderek kendini bu duruma sürükledi. Kendini av haline getirdi. Yapmasaydı...”

“Ne yapmasaydı? Var olmasa mıydı? Bir baloncuğun içinde yaşamasını mı tercih ederdin? Patates çuvalı giymesini mi tercih ederdin? Sen delirmişsin...”

Şak.

Annemin eli yanağıma çarpınca geriye doğru sendeledim. Şok etkisiyle kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Annem merhametsiz olsa da bana hiç el kaldırmamıştı. Şu ana kadar o çizgiyi hiç aşmamıştı.

Gözlerimde yaşlar birikirken, “Anne,” diye yutkundum.

“Aklın yokmuş gibi evime gelip bana böyle bağırma. Bu ne cüret, Emery. Burası Tanrının evi.”

Kafayı sıyırmıştı. Etrafını saran gerçeklere karşı hayal dünyasındaydı. “Umarım seni bir daha görmem,” diye fısıldayarak elim hâlâ acıyan yanağımdayken oradan uzaklaştım. Artık onu dinleyecek durumda değildim. Yüzüne bile bakamazdım, ayrıca Sammie’nin bana ihtiyacı vardı. Annemin kötü muamelesiyle uğraşacak vaktim yoktu.

Kaliforniya’ya geri döndük, yolculuk tamamen sessiz geçmişti çünkü kız kardeşime söyleyecek doğru kelimeleri bulamamıştım. Yurda vardığımızda gece çok geç olmuştu ve Sammie bir şey yemek istemiyordu. Akşam yemeğini atlamaya karar vermiştim. Bu

yönden birbirimize yakındık, onun midesi düğümlendiğinde benim midem de düğümleniyordu.

İki kişilik yatakta yan yana uzanmış, hiç konuşmadan tavana bakıyorduk. Cep telefonumla kulaklığıma uzanıp kulaklıklardan birini Sammie'ye uzatırken diğerini kendi kulağıma taktım. Hiç düşünmeden *Alex & Oliver*'in ilk albümünü çalmaya başladım, o şarkılar hayatımın en zor zamanlarını atlatmamı sağlamıştı. Alex ve Oliver Smith'in sesleri kulaklıktan geçerek ruhumu iyileştiriyordu. Sözleri ruhumdaki kırıldığını bile bilmediğim parçaları onarıyordu.

Hâlâ konuşmuyorduk ama Sammie'nin gözleri kapalıydı, ikilinin güçlü sesi onu sakinleştirirken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

O kollarımda uyuyakalsa da ben aynısını yapamadım. Küçük, masum kız kardeşime ne olduğunu öğrendikten sonra yapamazdım. Sammie'nin nefesi hafifçe araladığı dudaklarının arasından süzülüyordu. Ağlamaktan şişmiş gözlerinin altında oluşan torbaları izledim.

O anda kendi kendime, ailemizin yaptığı gibi onu asla terk etmeyeceğime söz verdim.

Ne olursa olsun, her fırtınada onun yanında olacaktım.

24

Emery

Günümüz

Reese hakkındaki gerçeği Abigail dışında kimseyle konuşmamıştım. Oliver'a, Sammie'yle olanları ayrıntılarıyla anlatırken göğsüm yanıyormuş gibi hissediyordum. Gözlerinde herhangi bir yargılama olmadan dikkatle dinliyordu.

Bu konuda konuşurken duygusallaştığımda, rahatlamaya ihtiyaç duyduğumda beni sarıp sarmalayarak destek oluyordu. O anda bulunabileceğim en güvenli yerdeymişim gibi hissettiriyordu.

“Sammie gittikten sonra bir daha eskisi gibi olamadı. Arada bir konuşuyoruz ama farklı olduğunu hissediyorum. Kendini bulmaya gitmişti, bunun için bile onu suçlayamam. Ben de kaçmak isterdim. Ancak bir şeyden nefret ediyorum. Ona ihtiyacım olduğunda içine kapanmasından nefret ediyorum. Sonra bugün olduğu gibi, hiçbir şey yaşanmamışçasına bana mesaj atıyor. Öyle olmadığı halde her şey yolundaymış gibi davranmamı bekliyor, bundan nefret ediyorum.”

“Omuzlarında büyük bir yük var.”

“Ben iyiyim,” dedim gülümseyerek yüzümü silerken. “Tanrım, bu gece bu kadar çok ağlayacağımı tahmin etmemiştim.”

"Olusun, hiç sorun değil."

"Muhtemelen şarap yüzünden. Bu arada, sana tüm hayat hikâyemi anlatmaya başlamadan gidip biraz uyusam iyi olacak." Yerden kalktığımda Oliver da peşimden geldi.

"Seninle yatak odasına kadar yürüyebilirim," dedi.

Teklifini geri çevirmek istemediğim için başımı salladım. Odaya vardığımızda duraksayıp ona doğru döndüm. "Reese onun biyolojik annesi olmadığını bilmiyor. Her şey aramızda kalabilirse..."

"Sırların benimle güvende, Emery."

Sözleri içimdeki sızıyı dindirmişti.

Ellerini ceplerine sokarken kaşlarını hafifçe çattı. "Sen iyi misin?"

Yalan söylemeliydim ama bu birbirimize karşı yapmamız gereken bir şey değildi. "Hayır."

"Sana tekrar sarılabilir miyim?"

İç geçirerek, "Lütfen," diye fısıldadım.

Geniş kolları vücudumu sardığında ona doğru iyice sokuluzrak gevşedim. Birkaç dakika boyunca öylece durduk. Belki beş, belki on dakikaydı; kendimi toparlamama yetecek kadar uzundu. Oliver'ın kollarında olma fikrini sevmeye başlamama yetecek kadar uzun bir süreydi.

Kollarını sıkıca sararken dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve omurgamdan aşağı bir ürpertinin inmesine sebep olan o kelimeleri söyledi. "Sen onun sahip olabileceği en harika annesin."

Söyledikleri ona daha çok sarılmama neden olmuştu.

Ayrıldığımızda bana buruk bir gülümsemeyle baktı, aynı gülümsemeyle karşılık verdim.

"İyi geceler, Em. Umarım bu gece iyi uyursun."

Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşırken, "İyi geceler," diye mırıldandım hafifçe araladığım dudaklarımla.

Güneş ışıkları yatağıma süzülüp beni uykumdan uyandırdı. Gözlerimi açtığımda kendi yatağımda değil, Oliver'ın misafir odasında olduğumu hatırladım. Reese'in yanımda uyumaya devam ettiğini görmeyi umarak yatakta yuvarlandım. Ancak orada olmadığını fark ederek yatağımdan fırlarken endişe beni hızla etkisi altına almıştı.

Kızımı bulma amacıyla yatak odasından dışarı fırladım.

“Bay Mith! Daha fazla çikolata parçasına ihtiyacımız var!” dedi tanıdık bir ses. Mutfaka doğru ilerlerken rahatlamıştım. Oliver ve Reese mutfakta üzerleri una bulanmış bir şekilde bir karıştırma kabının başında duruyordu.

“Merhaba, anne!” Reese çikolata parçalarını karıştırma kabı yerine ağzına atarken bana doğru el salladı.

“Günaydın.” Gülümseyerek o sabah temizlemem gereken tertemiz mutfaka baktım. Aslında yaptıkları kahvaltı hazırlığında dökülen un ve yumurta kalıntıları dışında neredeyse tertemizdi. “Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?”

“Bay Mith sana en sevdiğin kahvaltıyı hazırlamak istedi. Yani sana çikolatalı krep yapıyoruz!”

“Ah, ne kadar tatlı.” Havayı şöyle bir kokladım.

“Bir şey mi yanıyor?”

“Kahretsin!” Oliver hemen fırına doğru koştu. Fırının kapağını açarken ortalığı bir duman bulutu kaplamıştı. Fırın eldivenini takıp pastırma pişirdiği tepsiyi çıkardı. Pastırmalar sertleşmiş, yanarak simsiyah olmuştu.

“Kavanoz için bir çeyreklik!” diye cevap verdi Reese. “İyy, Bay Mith. Bu iğrenç kokuyor.”

Tepsiyi ocağın üstüne bırakıp şaşkın gülümsemesiyle bana baktı. “Reese pastırmayı sevdiğini söyledi ama bunu seveceğinden şüpheliyim.”

Gülümseyerek onlara doğru ilerledim. “Size yardım edeyim.”

“Hayır!” dediler bir ağızdan ellerini bana doğru sallarken.

“Anne! Bunu senin için pişirip yatağına getirmek istedik. O yüzden yatağına dön.”

“Ama...”

“Yatak!” Oliver eliyle geldiğim yönü işaret etti.

“Tamam, tamam,” dedim ellerimi yenilgiyle havaya kaldırarak. “Tamam ama o pastırmayı yemeyeceğim.”

Oliver eline bir dilim alıp açıklama yapmak için ısırdı. Çiğnerken yüzündeki komik ifade beni güldürmüştü. “Yeni bir pastırma pişireceğim.”

Yatak odasına geri döndükten sonra yirmi dakika kadar daha kahvaltının gelmesini bekledim. Kahvaltı hazır olduğunda odaya birlikte girdiler. Elllerinde çiçeklerle dolu bir vazo, bir fincan kahve ve hayatımda gördüğüm en tuhaf görünümlü kreplerin olduğu bir tepsi vardı. Bir kâse taze meyvenin yanında bir şişe meyve şurubu duruyordu.

“Al bakalım, anne.” Reese, Oliver’in tepsiyi tutmasına yardım ettikten sonra kucağıma bıraktı.

“Aman Tanrım! Harika görünüyor,” dedim gülümseyerek. “Hiç yatakta kahvaltı yapmamıştım.”

“Çiçekleri dışarıdan topladım! Bay Mith de sana güzel bir pastırma pişirdi.”

“Görebiliyorum.” Bir dilim pastırma alıp ısırdım. “Muhteşem. Mükemmel çıtırılıkta.”

Oliver kendi sırtını sıvazlıyordu. “Üçüncüsünde uğur vardır.”

“Üçüncü seferde mi?”

“Ayrıntılara girmeye gerek yok,” diye şakalaştı.

“Bay Mith, ben gidip kreplerimi anne babanızla yiyeceğim ve onlara pastırmayı nasıl yaktığınızı anlatacağım,” dedi Recse hızla odadan çıkarken. Bu kızın sürekli acelesi vardı.

“Yatakta kahvaltı mı? Bunu hak etmek için ne yaptım ben?”

“Bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun. Ancak uyarayım, kreplerin içinde yumurta kabuğu bulursan bu benim suçum.”

Kahkaha attım. “Bana sadece ızgara peynir yapmalıydın.”

“Bir dahaki sefere.” Yaklaşıp yatağın kenarına oturdu. “Sen iyi misin?”

“Evet. Uykunun faydası oldu. Dün gece beni dinlediğin için teşekkür ederim. Birinin beni dinlemesine bu kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.”

“Söylemek istediklerini dinlemek için her zaman yanıdayım.” Başparmağını burnuna götürdü, bunu yaptığında kafasından geçen düşünceleri yüksek sesle söylemediğini öğrenmeye başlamıştım.

“Ne oldu?”

“Beni ilgilendirmez ama dün gece kız kardeşin sana ulaştığında ona cevap vermediğinden söz etmiştin. Bana anlattıklarını duyduktan sonra, bunun büyük bir travmadan kaynaklandığına eminim. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum, bu yüzden karar vermek bana düşmez. Sadece kardeşimle tekrar konuşma şansım olsaydı, aramız açık olsa bile bunu yapacağımı söylemek istiyorum. Hayat kısa, yarın garanti değil. Bu yüzden ortada yolunda gitmeyen bir şeyi düzeltmek için bir şans varsa bunu kaçırma.”

Tüm bunların gerçekliği ortaya çıktığında kalbime bir ağırlık çöktü. Oliver haklıydı. Hiçbir günün garantisi yoktu, üstelik Sammie oldukça zor bir dönemden geçmişti. Onu yargılamak bana düşmezdi, yapmam gereken uzaktan da olsa onu sevmekti.

Yemeğimi bitirdikten sonra Oliver'a teşekkür edip elimi yüzümü yıkamak için banyoya yöneldim. Şaşırtıcı bir şekilde ayna bir çarşafı örtülmemişti. Diğer odaları da dolaşınca tüm örtülerin kaldırıldığını fark ettim.

İyileşmenin etkileri dalgalar halinde geliyordu, son zamanlarda Oliver akıntıya kapılmamayı öğrenmiş gibiydi. Aynı şeyi Sammie için de yapabileceğimi düşünerek hâlâ fırsatım varken onu aradım.

"Alo?"

"Selam, Sammie. Kusura bakma, aramanı cevaplayamadım."

Hattın ucunda küçük bir iç çekiş duyuldu, konuşurken sesi duygusal geliyordu. "Beni geri aradığın için teşekkürler."

Öğleden sonra yanımda çok mutlu bir Reese ve üç tane süper kahraman figürüyle Oliver'ın evinden ayrılmıştım. Gecenin ilerleyen saatlerinde onu yatağına yatırdığımda dualarımızı okuduk.

Bitirdiğimizde eğilip yanağından öptüm. "Biraz uyu."

"Tamam, anne." Elini kalbimin üzerine koyup mühürledi, ben de gidip onunkini mühürledim. "Seni seviyorum," diye esnedi.

"Ben de seni seviyorum. İyi geceler."

Uzaklaşmak için ayağa kalktığımda Reese bana bir kez daha seslendi. "Anne?"

"Evet, Reese?"

"Bay Mith gerçekten iyi biri. Onu seviyorum."

"Bu çok güzel. Bence o da seni seviyor."

"Belki bir dahaki sefere havuzunda tekrar yüzmeme izin verir."

Gülümsedim. "Belki verir. İyi geceler."

"İyi geceler." Birkaç saniye sonra: "Hey, anne?"

“Evet, fındıkfaresi?”

“Sen de Bay Mith’i seviyor musun?”

Sesindeki masumiyet ve sorduğu sorunun derinliği karşısında kendi kendime kıkırdadım. “Elbette seviyorum.”

“Güzel, sanırım onu bir dahaki görüşümde arkadaşımız olmasını isteyeceğim. Hem belki oraya tekrar gittiğimde süper kahramanlarımla birlikte oynarız.”

“Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor. Şimdi biraz dinlen, tamam mı?”

“Tamam, anne.” Kısa bir sessizlik. “Hey, anne?”

Burnumun kemerini sıkarak iç geçirdim. “Evet, Reese?”

“Sence Bay Mith seksi mi?”

Gözlerim yerinden fırlayacak gibi oldu. “Ne?”

“Kelly sana böyle düşünüp düşünmediğini sormamı istedi, kızarak büyük bir tepki verirsen bunun evet anlamına geldiğini söyledi. Sanırım bu evet demek.”

Kelly’yi bir daha gördüğüm zaman onu öldüreceğime dair hiçbir şüphem yoktu.

“İyi geceler, Reese Marie.”

“İyi geceler, anne.” Birkaç adım atamadan, “Hey, anne?” diye yeniden seslendi.

“Evet?”

“Seni seviyorum.”

Bu kez mutlu bir iç çekişle seslendim. “Ben de seni seviyorum.”

25

Oliver

Emery ile her gün birbirimize ikişer şarkı yollamaya başlamıştık. Sabah erkenden nasıl olduğumuzu gösteren şarkılar, akşam olduğunda nasıl hissettiğimizi gösteren şarkılar paylaşıyorduk. Yolladığı her şarkıyı dinlemek, uzaktayken bile kendimi ona yakın hissetmemi sağlıyordu.

Şarkıları dinledikçe aramızdaki bağ daha da güçleniyordu.

Emery: Bugün bazı çocukların Reese'e zorbalık yapmasına müsaade ettikleri için öğretmenlerine fırça atmak zorunda kaldım. Günün şarkısı: "*Last Resort*"

Oliver: Reese iyi mi?

Emery: O gayet iyi. Ona zorbalık yapıldığının farkında bile olduğunu sanmıyorum. Çocuklar saçı yüzünden ona sataştıkları sırada tesadüfen yanlarına gitmiştim. Ebeveynlerine anlattım... çocukça bir şey olduğunu söylediler.

Oliver: Çocuklar bu pislikleri ailelerinden öğreniyor.

Emery: Doğru. Gecenin şarkısı neydi?

* (İng.) Son çare. (ç.n.)

Oliver: "This City" Sam Fischer. İnternette bazı kötü yorumlar okumuştum. Beni biraz etkiledi.

Emery: İnternette uzak-dur. En azından sadece iyi şeyleri oku.

Biliyorum, biliyorum.

Oliver: Kelly sürekli sana bir soru sormamı isteyip duruyor ama henüz bunu yapmaya ikna olamadım.

Emery: Soru nedir?

Yazmaya başladım, sonra sildim. Bir kez daha yazdım, yeniden sildim.

Emery: Yapma bunu. Beni merakta bırakma. Söyle lütfen.

Oliver: Sen de beni, benim seni düşündüğüm gibi düşünüyor musun?

Tekrar yazmaya başlamadan önce birkaç saniye geçti.

Emery: Duruma göre değişir. Benim hakkımda ne düşünüyorsun?

Oliver: Sanki yeryüzündeki tüm güzel şeyler tek bir kişide toplanmış gibi.

Yazmaya başladı, sonra vazgeçti. Bir kez daha başladı ve yine vazgeçti. O üç nokta benim sonum olacaktı.

Emery: Sen beni nasıl düşünüyorsan ben de seni öyle düşünüyorum.

* (İng.) Bu şehir. (ç.n.)

Duyduğum rahatlama hissi, ruhumun derinliklerinden geliyordu.

Emery: Garip olan ne biliyor musun?

Oliver: Ne?

Emery: Sanırım henüz yanından bile ayrılmadan seni özlemeye başlıyorum.

Emery'yle birbirimize giderek daha çok kapılıyorduk. Bu sırada Cam'le ayrılığımız, söyledikleri ve sergilediği tiyatro oyunları yüzünden giderek daha da karmaşık bir hal alıyordu. İnsanın delirmiş narsist sevgilisinden ayrılmasının hiç kolay olmadığı ortaya çıkmıştı çünkü o bir ünlüydü ve adımı magazin basınının diline düşürme gücüne sahipti. Cam'in röportajlardan bıkacağını düşünmüştüm ancak röportajlar ona umutsuzca arzuladığı teşhiri sağlıyor gibi görünüyordu.

En sevdiği aktivite, benim imajımı yerle bir ederek kendi imajını ön plana çıkarmaktı. Söylenti furyası, ekibime bile nefret mektupları gelmeye başlayacak kadar kontrolden çıkmıştı. Amerika'nın sevgilisini incittiğim için bir pislik olduğumu, benimle çalıştıkları için kendilerinden utanmaları gerektiğini söylüyorlardı.

Tam bu noktada artık bir şeyler yapmaya karar vermiştim. Bir röportaj vermem gerekiyordu. Sikeyim, röportaj falan istemiyordum.

"Tek yolun bu olduğuna emin misin?" diye sordum Tyler'a. En büyük yerel eğlence kanallarından birinin kulisinde oturuyordum.

"Tek yol bu, dostum. Senin için ne kadar zor olduğunu bili-

yorum ama yanında olduğumuzu bilmeni isterim. Tamam mı?" Sabah beni giydiren kıyafet tasarımcısına döndü. "Ayrıca onu bu koyu gri üstten kurtarabilir miyiz? Açık mavi giydirelim, daha hoş olur." Tyler bana dönüp sırtımı sıvazladı. "Unutma, Oliver. Sadece doğruyu söylemelisin, tamam mı? Cam'ın boktan yalanları gerçeğin yanında hiçbir şey. Kelly ve Emery ile dışarıda seni destekliyor olacağız."

"Emery mi?" Şaşırarak sordum. "O burada mı?"

"Bunu asla kaçırmayacağını söyledi." Saatine baktı. "Gömleğini değiştir, beş dakika içinde görüşürüz."

Telaşla odadan çıktığında değiştirmem için bana gömleği verdikleri odada yalnız kalmıştım. Ben, kişiliğim ve aşırı aktif beynim tek başımızaydık. Üstümü çabucak değiştirdikten sonra aynanın karşısına geçerek kendime baktım. Bu Emery sayesinde yeni yeni alışmaya başladığım bir şeydi. Bazı günler acı çekiyordum, diğer günler ise rahatlıyordum.

Abigail bana tüm insanların böyle günleri olduğunu söylüyordu. İyi günler ve kötü günler yaşayacaktım, bunların hepsi insanca deneyimin bir parçasıydı.

Elimi cebime attım, cüzdanımı açıp kolyemin benimkiyle eş olan diğer yarısını çıkardım. Alex'in kalp atışlarıydı. Son yedi aydır onları üzerimde taşıyarak kendime yakın tutuyor, kolyenin hâlâ onun boynunda olmasını diliyordum. Keşke burada, benimle röportaj verebilmek için yanımda olsaydı.

"Yakınımda kal, kardeşim," diye fısıldayarak gözlerimi kapatıp kolyeyi diğer yarısının yanına taktım.

"Oliver?" dedi bir ses kapı çalarken.

Açtığımda yüzünde bir gülümseme, gözlerinde bir parıltıyla kapıda duran stajyer kızı gördüm. "Senin için hazırlar."

“Teşekkür ederim.”

“Elbette ve büyük bir hayranınız olduğumu söylemeliyim. Bazı insanların sizin hakkınızda kötü şeyler söylediğini duydum ama ben bunlara hiç inanmıyorum. Müzikleriniz beni kurtardı, depresyonumu atlatmama yardımcı oldu. Sizinle tanışmak benim için bir şeref,” dedi elleri titreyerek.

Ona hafifçe gülümsedim. “Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin.”

Depresyonu kabullenip bir şeyler ürettiğinde, bunun kendi şeytanlarıyla mücadele eden başka birine yardımcı olabilmesi ne kadar tuhaftı.

Stüdyoya yaklaştıkça midemde daha fazla gerilim hissetmeye başladım. Röportajı yapacak olan Brad Willows beni takdim ederek sahneye çağırdığında büyük boy minderli kırmızı sandalyedeki yerimi aldım. Işıklar beni kör edecekmiş gibi hissediyordum.

Burada olmak istemiyorum.

Her şey çok çabuk gelişti. Ellerim titreyip avuçlarım terlemeye ve kelimeler zihnimde karışmaya başladı. Bunların hepsi Brad bana nasıl olduğum dışında bir soru sormadan önce olmuştu.

Cevap verirken kaskatı kesilmiştim. “İyiyim,” dedim boğulurcasına. Birkaç kere gözlerimi kııptım. Sanki bu kelime çok agresif, çok soğuk, çok fazla kendim gibi çıkmıştı ve Alex’e yeterince benzemiyordu. Alex ne yapardı? Cana yakın olurdu. Sahneye çıktığında seyircileri de selamlar, herkese el sallardı. Nasıl olduklarını sorardı.

Ben bunu yapmamıştım.

Seyircileri selamlamamıştım.

Siktiğimin salağı! Seyircileri selamlamalıydın. Şimdi hepsi

senin bir pislik olduğunu, doğru düzgün iletişim kurmayı beceremediğini düşünecek. Bu da Cam'in söylediklerinin daha gerçekçi görünmesine neden olacak, üstelik şimdi sahne ışıklarının altında bir aptal gibi terliyorsun. Lanet olsun...

Brad bana bakıyordu. Karşılık bekliyor gibiydi.

Bir şey mi sormuştu?

Bana bir şey sormuş olmalıydı.

Bana ne sormuştu?

Birkaç kez göz kırptırıp sandalyemde doğruldum. “Özür dilerim, tekrar edebilir misiniz?”

“Kaybınız için üzgün olduğumu söyledim. Senin için üstesinden gelmesi zor bir kayıp olmalı.”

Brad pisiğın teki değildi. Tyler’in gündüz çekilen gece şovuna çıkmamı ayarlamasının nedeni tam olarak buydu. Güneş hâlâ tepede idi, kuşlar hâlâ cıvıldıyordu ve lanet olsun... *Cevap ver, salak!*

Boğazımı temizledim. “Hiç kolay bir yıl geçirmedi.”

“Anlaşılabilir bir durum. Ancak stüdyoda olduğunuz bilgisini aldım. Belki bazı solo parçalar üzerinde çalışıyorsunuzdur?”

“Evet. Yavaş ama emin adımlarla ilerliyorum.”

“Kardeşin olmadan müzik yapabilmek zor mu?”

Başlangıçta beni müzik yapmaya yönlendiren kişi olmadan müzik yapmak zor muydu? Her zaman bir ikilinin parçasıyken nasıl solo bir sanatçı olunacağını öğrenmek zor muydu? Şarkı sona erdiğinde Alex’in vokallerini, gitarını duymamak zor olacak mıydı?

Hayır, Brad. Son derece kolay.

Böyle söyleme, Oliver. Tam bir şerefsiz gibi görünürsün.

Kahretsin, içerisi çok sıcaktı. Klima yok muydu? Bahse girerim Tyler seyirciler arasında boncuk boncuk terliyordu. Röportajı nasıl mahvettiğim hakkında içinden küfrediyordu.

Röportaj.

Brad'e cevap ver!

“Ah, evet. Gerçekten zor.”

“Cam ile olan ilişkiniz ve senin hakkında ortaya çıkan iddialar yüzünden muhtemelen daha zordur.”

Brad konuşurken çok sakın görünüyordu. Sanki Alex'i kaybettiğim için hayatım fazlasıyla mahvolduktan sonra, bir delinin hayatımı nasıl mahvetmeye çalıştığından bahsetmiyormuş gibiydi.

Burada olmak istemiyorum.

Sandalyemde hafifçe kaydım. Herkes bana bakıyordu ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Kendi hakkımı nasıl savunacağımı, Cam'in yalanlarına karşı orada oturup kendi doğrularımı nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

“Ben, ah, ben...” diye başladığım anda boğazım düğümlenmeye başladı. Yüzümü ekşittim, sonra yüzümü ekşittiğim için kendimi azarladım çünkü bu kameraya yansıyacaktı. “Özür dilerim, Brad. Biraz ara verebilir miyiz?”

Brad kameralara baktıktan sonra sahnenin dışında öfkeyle kâfalarını sallayan yapımcılara döndü. Bir cevap vermesini beklemeden çekim alanından çıkıp kulise doğru yürümeye başlamıştım. Derin nefesler almaya çalışarak gömleğimin düğmelerini çekiştirdim.

Kulisin kapısını hızla açtım ve kapı arkamdan kapandığı anda avazım çıktığı kadar küfrettim. “*Siktir!*”

Tyler odaya girerken arkamdan, “*Siktir!*” diye bağırdı. Uğraşsa bile yüzü daha kırmızı olamazdı. Kızgın mıydı, korkmuş muydu, yoksa benim için üzülmüyor muydu bilemiyordum. Belki üçünden de birazdı.

Hareketsiz durup derin bir nefes almadan önce odada volta attıktan sonra bana baktı. “Tamam. Sorun yok. Kahretsin,” diye mırıldanarak birkaç derin nefes aldı. “Tamam. Gidip yapımcılarla

konusacağım, özür dileyceğim ve yeniden planlamamız gerektiğini söyleyeceğim.”

Oturup ellerimi yüzüme kapatırken, “Bu beni daha kötü gösterecek,” diye mırıldandım.

Tyler cevap vermiyordu çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu.

Boğazını temizleyerek sırtımı sıvazladı. “Merak etme, dostum. Bir yolunu bulacağız. Büyütülecek bir şey değil.”

Tercümesi: Büyütülecek bir şeydi.

Herhalde bu haber duyulduğu anda, Cam çoktan yere düşmüş bir köpeği tekmelediğini düşünerek gurur içinde pis pis gülecekti.

Kapı çaldığında Tyler, “Bize bir dakika izin verin!” diye bağırdı.

“Üzgünüm,” dedi sakın bir ses. “Bekliyorum.”

Emery.

“Onu içeri al,” dedim başımı sallayarak.

Tyler kapıya yönelip açtı. Emery üzgün bir gülümsemeyle ve boynunda Kelly’nin sahne arkası kartıyla orada duruyordu. Bu güvenliği nasıl geçtiğini açıklıyordu.

“Merhaba,” diye nefes verdi.

Ona karşılık söyleyecek bir kelime bulamadım.

Tyler önce bana, sonra Emery’ye, ardından tekrar bana baktı. “Tamam. Ben gidip durumu kontrol altına alacağım. Emery, gelen ben olmadığım sürece kimsenin buraya girmesine izin verme. Gizli röportaj yok, tamam mı? Sen burada onunla kal, ben dönene kadar kapıyı koru.”

“Tamam.”

Tyler çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Emery bana doğru yürüdü ve yanımdaki sandalyeye oturdu.

“İyi misin?” diye sordu.

“Bunu gerçekten cevaplamamı istiyor musun?”

“Hayır. Yine de... en azından röportajı yapmaya yaklaştın. Doğru yolda bir adım daha attın.”

“Bu işte hiçbir zaman iyi olamadım. Böyle bir baskı altında kendimi iyi ifade edemiyorum. Bu Alex’in işiydi, benim değil. Halkla ilişkiler ekibim açısından da her şeyi çok zorlaştırdım. İşleri berbat etmeye devam edersem, çevremdeki insanların işlerini bozacağım.”

“Bu senin suçun değil. Herkes için çok büyük bir baskı. Oraya çıkıp hakkımda söylenen çirkin iddialara karşı kendimi savunmak zorunda kalmayı hayal bile edemezdin. Yaşadığın yılın üstüne bir de böyle önemsiz şeylerle uğraşmak zorunda kalman hiç adil değil.”

Ellerimi şakaklarıma götürüp gözlerimi kapattım. “Sadece dünyanın bir dakikalığına yavaşlamasına ihtiyacım var. Beynimin yavaşlamasına ihtiyacım var. İçimde bir sarmal varmış gibi hissediyorum.”

“Tamam,” dedi Emery. “Buraya gel.”

Yere oturup hafifçe zemine vurarak yanını işaret etti.

“Ne yapıyorsun?”

“Yavaşlamak için bir dakika ara vereceğiz. Şimdi, gel buraya.” Uzanıp telefonunu eline aldı. Birkaç saniye içinde *Snow Patrol*’un “*Chasing Cars*” şarkısı çalmaya başladı. Başını benim olduğum yöne doğru eğerek ona katılmamı işaret etti.

Söylediğini yaptım ve müzik çalarken yanına doğru kıvrıldım. Omuz omuza vererek oturduğumuzda ellerimizi birleştirmiş, vücuduma sıcaklık yayılmasına neden olmuştu.

Bunu nasıl başarmıştı?

Kafamın içindeki cinnet halini kontrol altına almama nasıl yardım edebilmişti?

* (İng.) Arabaların peşinde. (ç.n.)

Düşüncelerim yavaşlamaya başladığında şarkı tekrar tekrar çalıyordu.

O bana doğru eğilirken ben de ona eğildim. O an, bir şekilde kalbinin atışlarını hissettiğime yemin edebilirdim.

“Teşekkür ederim, Emery.”

“Ne için?”

“Var olduğun için.”

26

Oliver

“Geçtiğimiz hafta elde ettiğiniz kazanımlardan bahseder misin?” Abigail bir sonraki görüşmemizde doğruca konuya girdi. Setteki çöküşümden sonra Abigail’le kafamdaki bazı saçmalıkları aşabileceğimi bilmek beni rahatlatıyordu. Her hafta, ağır yüklerimi boşaltmamda bana yardımcı olacak birinin olduğunu bilmek iyi hissettiriyordu.

Abigail her hafta zihnimin derinliklerine dalmadan önce bana bunu soruyordu. Her kötü haftada, kafamdaki hikâyeyi değiştirmenin bir yolu olduğunu söylüyordu. Bu zihnimi yeniden yapılandırmanın bir yoluydu. Bazı haftalar başıma gelen iyi şeyleri söylemek kolay oluyordu. Mesela bu hafta gibi diğer zamanlarda, neredeyse imkânsız hissettiriyordu.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım.

“Biliyorsun. Anlat bakalım.”

Sıcak bir nefes verdim, kanepeye tekrar oturup düşüncelerimde geçen hafta yaşadığım olumlu bir şeyi hatırlamaya çalıştım. Hâlâ zorlanıyordum.

“Bir şarkıyı bitirdim.”

Bunu not defterine yazarken Abigail’in gözleri sevinçle parladı. “Bu harika. Başka ne var?”

“Hiçbir şey.”

Samimi bir şekilde gülümseyerek başını salladı. “Hayır. Başka ne var, Oliver?”

Tek bir iyi şeyle kurtulmama asla izin vermiyordu. Açıkçası bu biraz can sıkıcıydı. “Evden çıktım, insanların beni fark edeceğini düşünerek markete gittiğimde panik atak geçirmedi.”

“İlkinden bile daha önemli. Başka ne var?”

“Kelly artık yemeklerini düzenli olarak yiyor. Alex vefat ettiğinden beri yiyemiyordu.”

“Güzel. Bu çok iyi, Oliver. Başka ne olabilir peki? Sadece bir zafere daha ihtiyacımız var.”

“Emery.”

Kalemini bıraktığında Abigail’in gözleri anlık bir rahatlamayla parladı. “Onunla ilgili özel bir şey var mı?”

“Hayır... sadece bir bütün olarak.”

Emery’nin adını yazarken, “Çok güzel,” diye mırıldandı. Oturduğu yerde arkasına yaslanıp başına gelen iyi şeyleri tekrar okudu. Hepsi benim minyatür başarılarımdı. “Gördün mü? Ne olursa olsun, iyi bir şeyler var. En kötü zamanlarımızda bile bazı kazanımlarımız oluyor.”

“Artık haftanın başarısızlıkları hakkında konuşabilir miyiz?”

“Başarısızlık yok. Sadece kendini ve tetikleyicileri daha iyi tanıma fırsatını yakaladın. Evet, şimdi anlat bana.”

Ona röportajdan bahsettim. Cam’le aramızdaki berbat ilişkiyi bitirdiğim için beni mahvetmeyi kendine nasıl görev edindiğini anlattım. Ekibimdeki herkes için her şeyi nasıl zorlaştırdığımdan, ne zaman bir adım öne çıkmaya çalışsam nasıl sendeleyerek geri döndüğümünden bahsettim.

“Alex bunu benden daha iyi idare ederdi,” dedim cüzdanıma uzanıp kalp kolyesini çıkarırken. “Asla kendini böyle bir durumun içine sokmazdı.”

“Belki yapabiliirdi, belki de daha kötü idare ederdi. Kim emin olabilir ki? Ne olursa olsun, kendini kardeşinle kıyaslamak zorunda değilsin. Kimseyle kendini kıyaslamamalısın çünkü günün sonunda hepimiz insan olsak bile her birimizin durumu karşılaştırılmayacak kadar birbirinden uzak. Seninle kardeşinin hayatları aynı değildi, ikiniz de kendi bakış açınıza göre benzersiz gerçekliklerde yaşıyordunuz. Bu *Picasso* ile *Van Gogh*’u kıyaslamaya benziyor. İkisi de sanatçı olabilir ama eserleri yalnızca onlara özeldir. İyi, kötü ve acı doludur. Birinin ne kadar harika olduğu diğerini gölgede bırakmaz. Dünyada herkesin olağanüstü olduğu bir dönem vardır.”

“Ama Alex ile...”

“Bunu günde kaç kez yapıyorsun?” diye sordu sözümü keserek. Abigail ilk kez sözümü yarıda kesmişti.

“Ne yapıyorum?”

“Kendini onunla kıyaslıyorsun?”

Sayamayacağım kadar çok kez.

Koltuğunda doğrulup bacak bacak üstüne attı. “Kardeşinin senden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Evet, tabii ki.”

“Neden?”

“Nereden başlasam ki?” Alaycı bir şekilde kıkırdadım. “Milyonlarca nedeni var.”

“Bana birkaç tane söyle.”

“İnsanlarla arası iyiydi. Daima ne söylemesi gerektiğini, bir durumla nasıl başa çıkacağını bilirdi. Röportajlarda asla sözlerini ya da düşüncelerini saptırmazdı.”

“Onun için bir külfet olduğunu mu düşünüyorsun?”

Kanepenin minderine daha da gömülürken kaşlarım çatıldı. “Bazen beni yanında taşıması gerekiyormuş gibi davranmak ye-

rine, yalnız bir müzisyen olarak daha iyi ilerleyeceğini düşünüyordum.”

Abigail sanki varlığımın her zerresini incelerccsine bana bakarak o terapist şeyini yaptı. Ardından büyük boy çantasına uzanıp dizüstü bilgisayarını çıkardı. “Benim için bir şey izlemeni istiyorum.”

Bir video açarak dizüstü bilgisayarını karşımdaki masanın üzerine koydu. Sonra oynatma tuşuna bastı.

Alex’in röportaj verdiği videolardan biriydi. Ne zaman tek başına röportaj verse bu çoğunlukla anksiyetemin ortamı berbat etmesi nedeniyle kendimi ona eşlik etmeye ikna edemememden kaynaklanırdı. Buna rağmen gidip her zaman olduğu gibi büyüleyici bir insan olarak performansını sergilerdi.

Bir yönetmen koltuğunda rahatça otururken, “Sorunuzu tekrar eder misiniz?” diyerek sigarasının dumanını üfledi.

“Kardeşinizin sosyal kusurlarının ikili olarak başarıınıza zarar verdiğini düşünüyor musunuz?”

“Öncelikle soru için teşekkür ederim. İkincisi, bu berbat bir soru,” dedi Alex beni gülümseterek. “Oliver bu ikilideki gerçek yetenek. Belki daha sessiz, başarının ve şöhretin perde arkasında duruyor ama bunun nedeni bu tür şeylere önem vermemesi. Onun için asıl önemli olan her zaman müzik. Yani, evet. İnsanlar beni daha canlı, daha ilgi çekici, daha tırnak içinde ‘normal’ olarak görse de asıl gerçeği ıskalıyorlar.”

“Peki neymiş o gerçek?”

“Kardeşim olmasaydı ben bir hiç olurdum. Oliver’in serçe-parmağında bile çoğu insanda olmayan derin bir yetenek var. Başkalarını kendinden daha çok önemser. Sahip olduğu her şeyi müziğimize, sözlere ve herkesin bayıldığı şarkılara aktarıyor. Belirli durumlarda belki ben ondan daha başarılıyım ama bu her iki

taraf için de geçerli. Onun kalbi benimkinden daha büyük. Asla itiraf etmese bile benden daha derin hisleri var, insanları benden daha iyi anlayabiliyor. Ben *Alex & Oliver*'ın gözde adamı olabiliyim ancak Oliver gerçek bir deha. O arkamızdaki sihrin kaynağı. Gerçek anlamda perdenin arkasındaki sihirbaz o ve bunu görememeniz beni gerçekten rahatsız ediyor. İşin gerçeği, Ollie olmadan müzik de olmaz. O benim diğer yarım ve onun için bir an bile tereddüt etmeden canımı veririm, Oliver'ın da benim için aynı şeyi yapacağını biliyorum. O gölgelerimi aydınlatan ışık. O en iyi arkadaşım, sözün bittiği yer." Alex yanan sigarasının küllerini savurarak sandalyesine yaslandı. Röportajı yapan kişiye ödül kazanmış bir gülümsemeyle bakıyordu. "Sıradaki soru," dedi.

Video sona erdiğinde Abigail bilgisayarı kapattı. Konuşmaya devam ederken Alex'in söyledikleri kafamın içinde dönüp duruyordu. "İnternette bunun gibi düzinelerce röportaj var. Vefat ettiğinden beri bunlardan herhangi birini izledin mi?"

"Hayır."

"Peki olumsuz yorumları okuyup izledin mi?"

"Evet."

"Aynı şeyi Cam'in olayıyla ilgili yorumlar için de yaptın, doğru mu?"

"Evet."

"Neden? Neden olumlu görüşler yerine başkalarının olumsuz görüşlerine kulak veriyorsun?"

Omuz silkerek ellerimi birbirine kenetledim. "Bilmiyorum."

"Biliyorsun," diye karşı çıktı. "Sadece bunu kabul etmek istemiyorsun. Negatif olana yöneliyorsun çünkü hayatının çoğunu buna inanarak geçirdin. Yani bu kişiler, bu olumsuz düşünenler muhtemelen çocukluğundan beri tekrar eden hatalı bir zihin işleyişini sana bir şekilde dayatıyorlar. Büyük olasılıkla ilk kez uyum

sağlayamayacağını hissettiğin zamana kadar dayanıyor. Bu düşünce hayatın boyunca insanlarla ve olaylarla mücadele etmene neden olup kendinden duyduğun şüpheyi ruhunun derinliklerine işlemiş. Sadece beyninin oluşturduğu öyküyü takip ediyorsun. Ancak bu öyküyle ilgili en güzel şeyin ne olduğunu biliyor musun? Değiştirmek için hiçbir zaman çok geç sayılmaz. Eğer radyoda sevmediğin bir şarkı çalarsa, çalmasına izin vermeye devam eder misin? Hayır, kanalı değiştirirsin. Devam et, Oliver. Kanalı değiştir.”

“Nasıl?”

“İyi ya da kötü olması fark etmez, bir süreliğine dışarıdaki sesleri keserek karışık kasetin için kendine özgü şarkını yaratacaksın. İyiye kötüye sen karar vereceksin ve artık kendini kötü değil iyi hissettirecek şeylerle etrafını doldurmaya başlayacaksın. Şansımıza, bunu yapmaya çoktan başladığına inanıyorum.”

“Emery ile mi?”

Abigail gülümsedi. “Sen karar vermelisin. Bu geçmişte kendi kendine söylediğin şarkılarla ilgili değil. Şu andan itibaren çalmak istediğin şarkılarla ilgili. Peki hangi şarkıyı çalacaksın?”

Emery terapi seansımdan iki gün sonra sebze doğrarken, “Bu sabah şarkı göndermeyi unuttun,” dedi. Normalde olumsuz olan zihniyetimi değiştirmeye çalışmak için Abigail’in bana verdiği ev ödevlerinin çoğunu yapıyordum ve bunu sürdürmek çok zordu.

Ancak daha iyi hissetmek için yapmak istiyordum.

Her gün Emery’yi görmek, onun güzel enerjisinin etrafında olmak bana yardımcı oluyordu.

“Evet, bunu sana bizzat dinletmek istedim. Biraz arka plan hikâyesi var.”

“Ah?” Elindeki bıçağı bırakıp tüm dikkatini bana verdi.

“Evet. Nereden başlayacağımı bilmiyorum, o yüzden doğrudan söyleyeceğim. Senden hoşlanıyorum, Emery. Senden çok hoşlanıyorum. İnsanları önemseme şeklini seviyorum, kimseyi yargılamamamı seviyorum. Pişirdiğin yemeklerden memnun olduğunda ufak bir dans gösterisi yapmanı seviyorum. Dinlemeni seviyorum, kızını bu kadar çok sevmeni seviyorum. En kötü zamanlarımda yanımda olmanı seviyorum. Kahkahanı, gülümsemeni ve var oluşunu seviyorum. Senden. Çok. Hoşlanıyorum.”

Önümde durmak için ilerlerken gözleri hayretle dolmuş, kocaman açılmıştı. Gözlerimin içine bakmadan önce ellerine baktı. “Benden hoşlanıyor musun?”

“Senden hoşlanıyorum,” diye cevap verdim.

Parmaklarımızı birleştirerek ellerimi göğsüne koyarken, “Güzel,” diye derin bir nefes aldı. “Çünkü ben de senden hoşlanıyorum. Reese ile olan etkileşimini seviyorum. Aileni sevme şeklini, Kelly’ye göz kulak olmanı seviyorum. Müzikten vazgeçmeyişi ni seviyorum. Derin düşüncelere daldığında alnının kırışmasını, pastırmaları yakışını seviyorum. Gülümsemenin çok az kişiyle paylaştığın gizli bir ödül gibi hissettirmesini seviyorum. Bana bakıp gülümsemeni seviyorum. Kahkahalarını, iyi günlerini ve kötü günlerini seviyorum. Senden. Çok. Hoşlanıyorum.”

Birbirimize, Emery’nin bedeninden yayılan ısının beni saracağı kadar yakındık. Yüzüne bakmaktan kendimi alamadım. Gözlerine, burnuna, yanaklarına ve dudaklarına baktım.

O dudaklar...

Alnımı onunkine yasladım. “Berbat durumdayım,” diye açıkladım. “Abigail’le bile sorunlarımı aşmamın ne kadar süreceğini bilmiyorum. Normal aktiviteler yaparken kendimi kaybediyorum ve zorlanıyorum, normal kavramının tam tersiyim. Bazen yataktan çıkmaya zorlanıyorum, bazen de nefes almaya ama sen bunu

kolaylaştırıyorsun. Hiçbir şey yapmadan bile her şeyi daha iyi hale getiriyorsun. Sensizken denemek istemiyordum, bazı günler hâlâ istemiyorum. Ancak çabalamaya devam edeceğim çünkü senin için yeterince iyi olmak istiyorum. Kırık parçalarımınla uğraşmak zorunda kalmaman için eksiksiz biri olmak istiyorum.”

“Oliver,” diye iç çekti avucuyla yüzümü sararken. “Anlamıyor musun? Güzelliğinin büyük bir kısmını o kırılan yanlarından alıyorsun. O kırıkların içinde parlıyorsun.”

Zorlukla yutkunurken bir an için gözlerimi kapattım. “Şimdi senin için şarkıyı açabilir miyim?”

“Lütfen.”

Elimi cebime atıp telefonumu çıkardım, şarkı çoktan hazırды. Oynat tuşuna basarak telefonu tezgâhın üzerine koydum.

Dahl’ın “*Can I Kiss You?*” şarkısıydı.

Emery’nin karşısındaki yerime geri döndüğümde gözleri duygularla parlıyordu. Elim beline dolayarak onu kendime doğru çektim. Kalçalarını bana doğru bastırıyor, bedeni kollarımın arasında eriyordu. Ona ve dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyor, tadının neye benzediğini merak ediyordum. Titreyen onun vücudu muydu, yoksa benimki miydi? Aramızda uçuşan heyecanın sebebi onun duyguları mıydı, yoksa benimkiler miydi? Korkularının nerede başladığını ya da benimkilerin nerede bittiğini bilmiyordum. Ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu ve doğrusu, kafamdan geçen olumsuz düşüncelere kanmamak için elimden geleni yapıyordum.

Elini göğsüme koyduğunda düşüncelerini anlamak kolaylaşmıştı. Parmaklarının ucunda atan kalp atışlarımda bana ne yaptığını hissedebiliyordu. Aylardır atmayan kalbimin atmasını sağlamıştı.

Şarkının sözleri devam ederken adamın biri dudaklarının bir-

* (İng.) Seni öpebilir miyim? (ç.n.)

leşeceği o ilk an için, ilk öpücüğü için izin istiyordu. İlk kez birbirlerine kavuşacakları an için bekliyordu.

Sonra karşısındaki kadın gülümseyerek *evet* dedi.

Hiç tereddüt etmedim, dudaklarımı onunkilerle birleştirip her zerresini tadarak öptüm. Öpücüğüme karşılık verirken tıpkı ona tutkuyla bağlandığım gibi bana bağlandı. Tadı çilekli dudak nendiricisi ve yeni başlangıçlar gibiydi.

Kollarını boynuma doladığında öpüşmemiz derinleşti. Onu sonsuza kadar öpebilirdim. Dudakları çok yumuşaktı, öpüşleri içtendi. İçimdeki her bir parçayı ararcasına beni öpmesi hoşuma gitmişti. Ruhumun bütün parçalarını, paramparça olmuş köşelerini öpüyordu.

Her bir parçasını arayarak onu yeniden öptüm.

Her gün, zihnimdeki tuşlara basarak daha iyi şeyler düşünmek için kanalı değiştirmek zorundaydım. Bunu her zaman kolayca yapamıyordum ama bugün, tam şu anda? Çalan şarkıyı sevmiştim.

27

Oliver

Öğleden sonra şehirdeki markete gittiğimizde, “Abigail’le beni tanıştırdığın için tekrar teşekkür ederim,” dedim Emery’ye. Normalde paparazziler yüzünden alışveriş yapmaktan nefret ediyordum ama Emery ile birlikte zaman geçirebileceğim her fırsatı değerlendiriyordum.

Havanın güzelliğine bakılırsa, mükemmel bir Kaliforniya rüyası yaşıyorduk. Güneş tepemizde ışıldıyordu, bulutsuz gökyüzü mavinin güzel bir tonuydu. Kaliforniya’da yaşadığım için mutlu olmamı sağlayan şey işte böyle günlerdi.

“O gerçekten özel biri, değil mi? Onun kadar özel biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Başkalarının mutluluğunu gerçekten önemsiyor. Geçtiğimiz beş yıl boyunca en zor zamanlarımda beni kurtardı.”

“Benim için de aynı şeyi yapabileceğini hissediyorum. Önceki gün bana o gün için ne yapmak istediğimi sordu. Önümüzdeki beş yıl içinde ne yapmak istediğimi ya da gelecekte ne yapmak istediğimle ilgilenmiyordu. Tam o anda, olduğum yerdeyken ne yapmak istediğimi sordu ve cevabım yoktu. Ancak bana şimdi ne istediğimi sorsaydı, cevabımı söyleyebilirdim.”

“Bugün ne yapmak istiyorsun, Oliver?”

“Senin yanında olmak istiyorum.”

Yüzünde sıcacık bir gülümsemeyle bana bakarken onu öpmeyi ne kadar istediğimi söyleyecek kadar cesur olmayı diledim. Aklımdan çıkmadığını, onunla olmayı ne kadar çok sevdiğimi söylemek istedim.

Emery’nin isteğiyle taze sebze ve meyve almak için bir çiftçi marketinde durmuştuk. Bir paparazzinin peşimizden geldiğini gördüğüm anda karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. Ona doğru bakıp kaşlarımı çattım ama beni görür görmez kamerasını indirmeye çalıştığını anlamıştım.

Emery takip edildiğimizin farkında bile değildi. Taze meyve ve sebze cennetinde olduğu için çok mutluydu.

“Hemen döneceğim, tamam mı?” dedim. “Gidip şuradaki tezgâha bir göz atacağım.”

Emery onaylayarak elimi sıktıktan sonra önündeki tatlı patateslere döndü. “Ben burada patlıcanları elleyeceğim,” diye espri yaptı.

Köşeyi dönerken adamın yılan gibi beni takip ettiğini fark etmiştim, bana yeterince yaklaştığında en sonunda konuştum.

“Bugün yapmasak olmaz mı, dostum?” Neredeyse yalvaran bir tonda sormuştum. Emery ile geçirdiğim birkaç dakikada ünlü olduğumu neredeyse unutuyordum.

Yüzünü buruşturarak başıyla onayladı. Yanaklarında utanç dolu bir kızarma vardı. “Evet. Özür dilerim, dostum. Sadece yardım etmeye çalışıyordum.”

“Yardım etmek mi?” diyerek soluklandım. “Nasıl yani? Bu bana nasıl yardımcı olabilir ki?”

“Seni iyi bir açıdan göstermek istedim, anlıyor musun? İyi bir ruh halindeyken. Cam’in senin hakkında ortaya attığı tüm saçmalıkları okudum, hepsinin yalan olduğunu biliyorum.”

İtirafı karşısında kafam karıştığından kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Paparazzilerle hiç muhatap olmazdım çünkü onları çoğunlukla sinir bozucu akbabalar olarak görüyordum. Ancak bu adamın gösterdiği şey... samimiyet miydi?

Yerinde hafifçe sallanırken boğazını temizledi. “Ben de bu yılın başlarında kardeşimi kaybettim. Kanserden,” diye mırıldandı.

O anda ona karşı duyduğum rahatsızlık azaldı.

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedim. “Kolay değil.”

“Hayır. Kesinlikle değil.” Karmakarışık sarı saçlarını karıştırarak omuz silkti. “Dinle, geçimimizi sağlamak için yaptığımız işin boktan olduğunu biliyorum ama dürüst olmak gerekirse ben sadece ailemi geçindirmeye çalışıyorum. Kardeşimin çocuklarına göz kulak oluyoruz, üstelik bu ara işler çok sıkışık. Bununla gurur duyduğum söylenemez, o yüzden iyi bir şey yapmaya çalışıyordum. Beni anlıyor musun? Belki sana yardım edebilirim, bu fotoğrafları hikâyeni iyi bir yöne çekebilmek için kullanırım diye düşünüyordum. Sonuçta hayranınım.”

Ne diyeceğimi bilemedim çünkü onun gibi paparazzilere asla insan gözüyle bakmazdım. Aileleri, kendi sıkıntıları olan ve acı çeken insanlar olarak değerlendirmemiştım. “Adın ne senin?”

“Charlie,” dedi başını hafifçe sallayarak. “Charlie Parks.”

Elimi ona doğru uzattım. “Tanıştığımıza memnun oldum. Benim için endişelenme, iyiyim. Sen ailenle ilgilen. Bu resimleri satmak sana yardımcı olacaksa yap gitsin.”

Yüzünü buruşturarak elimi sıktı. “Öyle görünmediğini biliyorum ama çoğumuz seni yürekten destekliyoruz, Oliver. Sessiz destekçilerden oluşan bir grubumuz var.”

Duyduklarım karşısında beni şaşkınlık içinde bırakarak uzaklaştı.

Aramızdaki konuşmayı gördükten sonra, “Her şey yolunda mı?” diye sordu Emery yanıma yaklaşıarak.

Elini tutup avucuna bir öpücük kondurdum. “Evet. Hadi son-raki tezgâha gidelim.”

Markete gelirken şapkamla güneş gözlüğümü takmıştım. Bunun berbat bir gizlenme yöntemi olduğunu biliyordum ama insanların beni fark etmesini ne kadar engelleyebilirsem o kadar iyiydi. Emery alışveriş listesindekileri alırken onun bakmadığı anlarda mümkün olan tüm abur cuburu memnuniyetle sepete atıyordum.

Derin bir iç çekiş duyana kadar her şey yolunda gitmişti. “Aman Tanrım!”

Kafamı kaldırdığımda bir kadını doğruca bize bakarken gördüm ve tanındığım düşüncesiyle göğsüm sıkışmaya başladı. Kadın alkış tutarak bize doğru döndüğünde bu his hemen yatışmıştı. “Emery Taylor, demek hâlâ yaşıyorsun!”

İlk defa tanınan ben değildim, Emery’ydi.

Kadın Emery’ye doğru ilerleyip onu sıkı bir kucaklamanın içi-ne çekti. “Tanrım, ne kadar oldu? Beş yıl ya da daha fazla mı?”

“Eve, merhaba. Tanrım, çok uzun zaman geçti. Randall’dan ayrıldığımdan beri sanırım. Burada, Kaliforniya’da ne yapıyorsun?”

Eve yüzüğünü göstererek elini kaldırdı. “Kevin’la balayındayız! Geçen hafta evlendik, *Universal* ve *Disneyland* için Kaliforniya’ya geldik. Klişe bir balayı ama biz böyleyiz. Vay canına, sen nasılsın? Neler yapıyorsun? Buna inanamıyorum. Emery, iyi görünüyorsun! Gerçekten iyisin.” Gözleri bana yöneldiğinde Emery’yi dürtüklemeyen önce gözleri vücudumda baştan aşağı dolaştı. “Gördüğüm kadarıyla koluna tatlı bir tane takmışsın. Daha önce hiç Alex Smith’e benzediğini söyleyen oldu mu? İkiniz çok tatlı bir çiftsiniz.”

Emery endişeyle gülümsedi. “Ah, hayır. Biz...”

Eve onun sözünü kesmişti. Çok konuşup az dinleyen insanlardan biri olduğu, konuşmaya devam edişinden belliydi. “Aman Tanrım, Sammie’ye mesaj atıp karşılaştığımızı haber vermeliyim.”

Emery'nin gözleri büyüdü. "Bekle? Sammie'yle görüşüyor muydun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki görüşüyorum. Onu her hafta İncil toplantısında görüyorum. Düğünüm bile katıldı, bildiğini sanıyordum. Her neyse, Kevin neden hâlâ bu dükkânda olduğumu merak etmeden gitsem iyi olacak. Sadece birkaç atıştırmalık alacaktım. Eğer Randall'a geri dönebilersen, kız kıza bir gece düzenleyelim! Çok uzun zaman oldu!" Duraksayıp bana bakarken kaşlarını kaldırdı. Parmaklarını şıklattı. "Hayır! Alex Smith değil, *Michael B. Jordan*. İşte o! *Michael B. Jordan*'a benziyorsun. Peki... tamam o zaman, seni görmek güzeldi, Emery! Yakında görüşürüz!" Eve hızla uzaklaştığında Emery'nin dünyası az önce öğrendiği bilgilerle altüst olmuştu.

Bir hayalet görmüş gibi ileriye bakan solgun suratlı Emery'ye doğru yürüdüm. "Sen iyi misin?"

"Kardeşim bunca zamandır Randall'da mıydı? Hayır. Bu hiç mantıklı gelmiyor..."

Markette durduğumuz süre uzadıkça insanların bize daha çok baktığını fark ediyordum. Bu kez ellerindeki cep telefonlarıyla fotoğraf çektiklerinden bana baktıkları anlaşılıyordu.

Kolumu Emery'ye sararak fısıldamak için eğildim. "Gitmemiz gerekiyor."

Hiçbir şey söylemeden adımlarını hızlandırdı, alışveriş sepetimizi marketin ortasında bıraktık. Onu arabaya bindirip konuşmak için kenara çekmeden önce birkaç mahalle boyunca ilerledim. Fotoğraflarımızı çeken hayranlarımdan ya da paparazzilerden yeterince uzaklaştığımızdan emin olmak istiyordum.

"Bu hiç mantıklı değil. Bana kendini bulmaya gittiğini söylemişti. Annemi aradığımda Sammie'yi hiç görmediğini söyledi. Neden yalan söylediler ki?" Ona ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü bu berbat bir durumdu.

“Kasabaya dönmek zorundayım,” diye mırıldandı kendi kendine. “Reese’i yanıma alıp oraya gidemem ama onu kesinlikle yalnız bırakamam. Yine de cevaplara ihtiyacım var. Aman Tanrım...” Ağzından çıkan her kelime onu boğmaya başlarken gözleri doldu. “Bu da ne demek oluyor? Sammie neden Randall’a geri döndü ki?”

“İstersen seninle gelebilirim. Sen durumla yüzleşirken, Reese de benimle vakit geçirir.”

“Ne? Hayatta olmaz. Bunu yapmanı isteyemem, Oliver. Ayrıca albümüne odaklanman gerekiyor. Zamanını almak istemiyorum.”

“Emery, lütfen.” Elini tutup hafifçe sıktım. “Zamanımı alabilirsin, bunu senin için yapmak istiyorum. Bunca zamandan sonra cevapları hak ediyorsun. Bu cevapları almanı istiyorum, mümkün olan en kısa sürede gidebiliriz.”

Kabul etmeden önce bir an tereddüt etti. “Tamam, bu akşam eve gittiğimde Reese’le ikimiz için çanta hazırlayayım. Bizi yaklaşık iki saat sonra evimden alır mısın, böylece yola çıkabiliriz? Kasabadaki pansiyondan bize iki oda rezervasyonu yaparım.”

“Gayet iyi plan.”

Evime geri döndüğümüzde Emery arabasını aldı ve sonra ayrıldık.

Eşyalarımı toplarken kızlarımla bir hafta sonu kaçamağı yapmaktan heyecan duyduğum için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Kızlarım.

Kahretsin, benim değillerdi ama bu düşünce iyi hissettiriyordu.

28

Emery

Beş Yıl Önce

Reese gecenin ikisinde avazı çıktığı kadar bağırırken, “Bunu yapamayacağım,” diye iç çekti Sammie. “Bunu yapamıyorum, Emery. Yapamayacağım.” Kızını kollarında agresif bir şekilde sallarken onunla ağlıyordu.

“Tamam, sorun yok. Ver onu bana.”

Reese’i kucağıma alıp onu mümkün olduğunca sakinleştirmeye çalıştım. “Biberonu hazırladın mı?” diye sordum. Sammie ne kadar uğraşırsa uğraşsın emzirmeyi başaramıyordu, o yüzden biberon mamasıyla idare ediyorduk. Bu durumun kız kardeşim için zor olduğunu biliyordum, çocuğunu emziremediği için kendini suçluyordu.

Bunun annelik becerileriyle bir ilgisi olmadığına onu ikna etmek için elimden geleni yapıyordum ancak bana inanmadığını görüyordum. Bütün bunlar yaşanırken çektiği acıyı anlamam da mümkün değildi. Ben anne değildim, kızımı beslemeye çalışırken karşılaştığım zorluklar yoktu. Sammie ne zaman denese kendini başarısız hissetmekten gözyaşlarına boğuluyordu. Doktor mamaya geçmeyi önerene kadar Reese beslenmeye hiç başlamamıştı.

Sammie o zaman bile küçük kızına biberon içirmekte zorlanıyordu.

“İşte,” diyerek bana uzattı. “Bunu kabul etmiyor. Hâlâ biraz sıcak ama bilmiyorum. Belki de çok sıcakken vermişimdir? Tanım, ya çok sıcakken verip onu yaktıysam? Ya...”

“Sammie. Bir şeyi yok. O iyi, merak etme.”

Ellerini saçlarında dolaştırarak bir ileri bir geri volta attı. Berbat görünüyordu. Günlerdir aynı kıyafetleri giydiği yetmezmiş gibi, kim bilir kaç gün önce duş almıştı. Gözleri uykusuzluktan şişmiş, sürekli akan gözyaşlarıyla bütünleşmişti. Kırılma noktasına her geçen gün daha da yaklaştığı açıktı ve onu suçlayamazdım.

Küçük kızın suratında Reese’in babasını göremiyordum. Gözlerini, burnunu ya da sahip olabileceği çarpık gülümsemeyi göremiyordum. Bu güzel çocuğu dünyaya getirmek için kız kardeşimden bir şeyler çalan adamla hiçbir benzerlik bulamıyordum.

Ancak o görüyordu.

Uyanıkken kurduğu düşüncelerinde, geceleri kâbuslarında onu görüyordu. Reese’in gözlerinde, gülümsemesinde ve ona dair her şeyde adamın yansımalarını görüyordu. İçinde bulunduğu işkence dolu durumun günlük bir anımsatıcısı gibiydi. Aylar öncesinin, bir mola verip en sonunda eğlenmeye karar verdiğinde başına gelenlerin hatırlatıcısıydı.

Ona terapiye gitmesi için yalvardığımda gitmeden de iyi olduğuna yemin etmişti. Benimle konuşması için yalvardığımda yine iyi olduğunu söylüyordu. Kime olursa olsun birine açılması için dua ediyordum çünkü iyi olmadığının farkındaydım.

Mamasını içirmeye çalışırken Reese huysuzlanmaya başladı. Bebeğin huzursuzluğu arttıkça Sammie de huzursuz oluyordu.

Küçücük alanda sürekli ileri geri gidip gelirken, “Bunu yapamam, bunu yapamam,” demeye devam etti Sammie. Ellerini kulaklarına bastırmıştı çünkü gece bizi uykumuzdan uyandıran

sesten duyduğu rahatsızlık giderek artıyordu. “Yapamıyorum... ben... lütfen ağlamayı kes! Kapa çeneni!” diye bağırdı kız kardeşim ciğerleri patlayana kadar.

Sammie hareket etmeyi bırakıp gözlerinde biriken yaşlarla bana bakarken kalbim o anda paramparça oldu. Krize girmesine saniyeler kaldığını anlamıştım. Aylardır içine düştüğü çukura bir kez daha düşmesine saniyeler kalmıştı.

“Ondan nefret ediyorum.” İçinden geçenleri itiraf ettiği anda kalbim ikiye bölündü. “Ondan gerçekten nefret ediyorum, Emery,” dedi eliyle ağzını kapatıp kontrolsüz hıçkırıklara boğulmadan önce.

Reese’i göğsüme bastırarak kardeşime küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim ve o anda beni ne kadar korkuttuğunu saklamak için elimden geleni yaptım. “Gidip bir duş almaya ne dersin, Sammie? Zihnini boşaltıp yeniden toparlan, sonra da uyu. Reese’e ben bakarım. Merak etme, tamam mı? Hallediyorum.”

Sammie konuşmak için dudaklarını araladı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece gözyaşları süzülürken istemsizce başıyla onayladıktan sonra banyoya doğru ilerledi.

Uzun zamandır içimde tuttuğum derin nefesi, suyun akmaya başlamasını dinlerken verebildim. Şimdi asıl görevim Reese’i sakinleştirmekti.

Küçük kızı kollarımda salladım ve birkaç dakika sonra biberonunu içmesini sağlayabildim. Kahverengi gözleriyle bana baktığında onun da çok yorgun olduğunu anlamıştım.

“Biliyorum, biliyorum, tatlı kızım. Sorun değil. Elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum. Hepimiz elimizden geleni yapıyoruz, tamam mı? Sen iyisin, iyiden çok daha fazlasısın. Çok iyisin,” diyerek onu kollarımda hafifçe sallarken bakışlarını benden ayırmıyordu. “Biliyor musun? Annen de çok iyi. O gerçekten çok iyi, Reese. Ne olursa olsun seni çok seviyor, tamam mı? Sadece

annenini seni sevdiğini bilmeni istiyorum. Elinden geleni yapıyor. Sana yemin ederim, elinden geleni yapıyor.”

Bir süre sonra Reese tekrar uykuya daldığında onu beşiğine yatırdım. O uyuduğunda yatağa geri dönmek üzereydim ama suyun hâlâ aktığını fark etmiştim.

“Sammie, iyi misin?” Kapıyı tıklatarak sordum. Cevap almayınca göğsüm sıkışmaya başladı. Bu sefer daha yüksek sesle vurdum. “Sammie? İyi misin?”

Mırıltılar duysam da hâlâ cevap yoktu.

Kapı kolunu çevirdiğimde, su tepesinden akarken kız kardeşimin küvette oturduğunu gördüm. Kollarını aşağı yukarı ovalarken ileri geri sallanıyordu, çok sert ovduğu için kolları kızarmıştı.

“Sammie...” diye fısıldadım ona doğru ilerlerken.

“Bunu yapamam, bunu yapamam, bunu yapamam...” Hiç durmadan tekrarlıyor, gözyaşları duş başlığından akan su damlacıklarına karışırken titriyordu. “Bunu yapamam, bunu yapamam, bunu yapamam...”

“Sammie, hadi küvetten çık,” dedim suyu kapatırken.

“Bunu ya-ya-yapamam,” diye tekrarladı. Sanki beni göremiyormuş gibi ileriye bakıyordu, onunla aynı ortamda birinin daha olduğunu farkında bile değildi. Nerede olduğunu bilmeyecek kadar kendinden geçmişti.

Onu küvetten çıkaramadım, bir şekilde girdiği trans halinden uyanmasını sağlayamadım. Bu yüzden onunla küvete girip kollarımı titreyen çıplak bedenine doladım. “Eve gitmek istiyorum, Emery. Bu hayatı istemiyorum. Anneme ve babama ihtiyacım var. Onlara ihtiyacım var, bunu yapamam. Yapamam.” Aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordu.

Onu kendime çektim, fısıltılarıyla kulaklarımı tırmalarcasına ilahisini söylemeye devam ederken sıkıca sarıldım.

Ertesi sabah güneş doğana kadar onu bırakmadım.

29

Emery

Oliver ve Reese’i doğduğum kasabaya götürmekten korkuyordum. İçimde korkunç bir his vardı, üstelik bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Buna rağmen durumun iyi yanlarını görmeye çalıştım. Hayatımdaki en özel iki insana, beni bugünlere getiren yeri gösterebilirdim. Elbette ailem kız kardeşimle beni yetiştirme konusunda çok başarılı değildi ama büyüdüğüm küçük kasabada birkaç kıymetli şey vardı.

Kasabaya vardığımızda saat geç olduğu için pansiyona giriş yapıp iki ayrı oda kiraladık. Böylece sabah uyandığımızda tamamen kendimizdeydik ve şehri tam gaz gezmeye hazırдық.

İlk durak benim eski uğrak yerim, *Walter’s Diner*’dı. Bir insanın tadabileceği en iyi patates mücverinin yapıldığı yerdi.

“Burada üç yıl boyunca çalıştım. On beş yaşındayken başlamıştım, resmi olarak bir iş sahibi olabilmem için on altı yaşında olmam gerekiyordu ama sahibi Walter bana izin vermişti. Hatta onunla mutfağa girip yemek pişirme tekniklerini öğrenmem için yardım ediyordu. On altı yaşıma geldiğimde oranın başaşçısıydım, etrafımdaki herkesten daha hızlı hamburger yapıyordum. Yemek yapmaya âşık olduğum yer burasıydı,” dedim etrafıma hayranlıkla bakarak.

Walter & Diner, 1950'lerden kalma bir mekân görüntümündeydi. Kırmızı-beyaz masalardan *Coca-Cola*'yla dondurmaların servis edildiği bardaklara kadar her şey eski tipti. Dekorü klasik spor otomobillerin, mankenlerin ve ellili yılların aktörlerinin posterlerinden ibaretti. Hatta hâlâ o döneme ait şarkılar çalan eski bir müzik kutusu bile vardı. Sanki bir zaman kapsülünün içine girip biraz yemek ve tarihin tadını çıkarmak için buraya gelmiştik.

"Burası senin tutkularını bulduğun yer," dedi Oliver.

"Sadece bu kadar değil... burası beni büyüten yer. Ebeveynlerim keyifsiz zamanların acısını benden çıkarırdı, ben de buraya gelirdim. Walter hemen üst kattaki dairede oturuyordu, bana yemek yapmayı öğretmek için gece ya da gündüz saat kaç olursa olsun içeri girmeme izin veriyordu."

"Harika bir adama benziyor."

"Ona çok şey borçluyum."

Walter elinde menülerle geldiğinde gülümsedim. Her gün tüm masalara menüleri o getirirdi, işletmesine destek veren insanları tanımak istiyordu. Randall halkını sadece doyurmak değil, onların nasıl olduğunu da bilmek istiyordu.

Masamıza doğru yaklaşırken menüye göz gezdirmeye devam ederek bizimle konuşmaya başladı. "Selam, dostlar. *Walter Diner*'a hoş geldiniz. Ben Walter, burada olmanıza çok sevindim..." Başını kaldırıp ona baktığımı görünce konuşması yarıda kesildi. Gülümsemesi tüm yüzüne yayılacak kadar genişlediğinde kalbimin mutluluktan yerinden fırlayacağından neredeyse emindim. "Emery Rose," diye nefes verdi. "Gözlerime inanamıyorum."

Masadan kalktım, kollarımı yaşlı beyefendiye dolayarak sarıldım. "Selam, Walt. Uzun zaman oldu."

"Çok uzun zaman oldu," dedi hayal kırıklığı içinde başını sallarken. "Burada olmana sevindim. Bir süre daha kalacak mısınız?"

“Sadece bir gece. Aslında yarın yola çıkıyoruz.”

“Bu çok kötü, eskiden yaptığın gibi bana rasgele yemeklerden birini pişirmeni isterdim.”

Walter ellerini yanaklarıma koyup hafifçe sıkarken gururlu bir dede edasıyla gülümsüyordu. Birçok açıdan benim için bir büyükbaba figürüydü, ben de onun için bir torundum. Hiç evlenmemişti. İşi ailesi gibiydi, ben de büyükannemle büyükbabamı hiç tanımamıştım. Yani birbirimizi bulmuştuk, insanlar sorduğunda torunu olduğumu söylerdi. Başkalarına benden büyük bir sevgi ve gururla bahseder, ailesi olarak tanıtırды.

Oliver ve Reese’e dönerek, “Burada kimler varmış bakalım?” diye sordu.

“Bu Reese, kızım.” Sammie’nin tanındığı bir kasabada olduğumu bildiğim için bu kelimeyi söylemekten çekinmiştim. Hamile olduğunu öğrenip öğrenmediklerinden emin değildim. Muhtemelen öğrenmemişlerdi, annemle babam bu haberi asla etrafa yaymazlardı. Bu onların imajı için büyük bir utanç kaynağıydı.

“Kızın mı?” Walter, Reese’le göz hizasına gelmek için eğildiğinde heyecanla haykırdı. “Nasılsın bakalım, tatlı kız?” diye sorarken elini Reese’e doğru uzatıyordu.

“İyiyim, efendim,” dedi Reese onun elini sıkarak.

Oliver homurdandı. “Keşke ben de ondan böyle bir selam alabilseydim.”

Walter’ın gözleri Oliver’a kaydı ve ona sert bir bakış attı. “Peki babası sen misin?”

“Ah, hayır, Walter. Bu Oliver, o benim...” Benim neyimdi? Arkadaşım mıydı? İşverenim miydi? Sürekli öpüşmeyi hayal ettiğim kişi miydi?

“İyi bir dost,” diye yanıtladı Oliver sıkamak için Walter’a elini uzatırken. Walter tokalaşmayı kabul etme konusunda temkinli davranırsa da olumsuz yanıt vermeyerek Oliver’ın elini sıktı.

“Seni daha önce buralarda görmüş gibiyim,” dedi Walter. Oliver’ı nereden tanıdığını anlamaya çalışırken gözlerini kısmıştı.

Endişe beni ele geçirdiğinde kalbim daha hızlı atmaya başladı. Oliver’ı, Randall’a getirmemizin tek nedeni bir günlüğüne normal bir insan olabilmesiydi ve şimdi herkes bir yana Walter onu nereden tanıdığını bulmaya çalışıyordu. Walter başındaki şapkayı çıkarıp dizine vurdu. “Aman Tanrım. Sen *Bobby Winters*’ın Oklahoma’dan kuzeni değil misin?” diye sordu.

Oliver cevap verirken yüzlerimizdeki rahatlama aynıydı. “Hayır, o değilim.”

“Hay aksi, tamam, benim suçum. Kulaklarınız benziyor, hepsi bu. İşte menünüz. Oliver, eminim bu menünün Bayan Emery’nin altı yıl önce benim için oluşturduğu menünün aynısı olduğunu bilmek hoşuna gider. Tüm favori yemekler ona ait.”

“Şaka yapıyorsun,” diye gülümsedim. “Bunca zamandır menüyü hiç değiştirmediniz mi?”

“Tabii ki değiştirmedik. Mükemmel olanla uğraşılmaz. Ancak sen yenilemek için geri geldiğinde değiştiririm.”

“O zaman bunu en kısa zamanda yapmam gerekecek,” dedim.

“Güzel. Anlaştık. Size menüyü incelemeniz için biraz zaman verelim, ben de gidip bu sevimli kıza bir dilim kadife pasta getireyim,” diyerek Reese’e doğru hafifçe gülümsedi. Tabii ki, Reese’in gözleri heyecanla parladı.

“Sabahın dokuzunda pasta yenir mi bilmiyorum, Walter,” diye karşı çıktığım sırada kızımın en azılı düşmanıydım.

Walter bana el hareketi yaparak ebeveynliğimi görmezden geldi. “Sus, kızım. Seni sabahları pasta yedirerek beslediğimi çok iyi hatırlıyorum. Ne derler bilirsin. ‘Günde bir dilim pasta, aksilikler uzakta.’ Değil mi?”

“Kimse öyle söylemiyor, Walter.”

“O zaman söylemeliler.”

“Evet, söylemeliler!” Reese coşkuyla destek verdi. Tabii ki katılıyordu, pasta yiyecekti.

Tekrar yerime oturduğumda Oliver sırtıtarak bana bakıyordu. “Ne oldu?” diye sordum.

“Sadece ne kadar harika biri olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyorum. Bugün bir restoranda kullanılmakta olan koca bir menü yaratmışsın. Bunun ne kadar etkileyici olduğunu biliyor musun?”

Yüzüm kızarıırken omuz silktim. “Küçük bir kasaba restoranı. O kadar da harika değil.”

“Hayır, harika. Muhteşem. Sen muhteşemsin,” dediğinde midemdeki kelebekler uçuşmaya başladı. “Bu senin için sadece bir başlangıç. Bir gün senin restoranında yemek için şimdiden sabırsızlanıyorum.”

“Ben de!” Reese bana döndü, ellerini yanaklarıma bastırarak yüzümü sıkıştırdı. “Anne. Sen önemli birisin ve harika şeyler başaracaksın.”

Alnına bir öpücük kondurduktan sonra burnunu burnuma yaklaştırdım. “Seni seviyorum.”

“Ben seni daha çok seviyorum.”

Bir süre sonra Walter elinde Reese’in pastasıyla dönüp önüne koydu. “Al bakalım, canım. Siparişlerinizi vermek için hazır mısınız?” diye sordu Walter.

“Kesinlikle hazırım.” Ona siparişlerimizi söyledim, hepsini yazdıktan sonra bir an durup bana doğru baktı.

“Mutfığa gidip bunları kendin hazırlamak istemediğine emin misin?” Walter’ın teklifiyle çalıştığım ilk mutfakta bir kez daha yemek pişirme fırsatı, bir anlığına içimde bir heyecan kıvılcımı yarattı.

“Ciddi misin?”

“Elbette, oraya git,” diyerek beni mutfağa doğru yönlendirdi.

Oliver’a döndüğümde anlayışla bana bakıyordu. “Merak etme, bu pastayı Reese’le yiyeceğim.”

“Asla olmaz, Bay Mith. Kendi pastanı sipariş etsen iyi olur,” dedi Reese ağzına bir parça atarak.

İkisini tatlı kavgasında yalnız bırakarak işe koyulmak üzere mutfağa gittim. Lokanta önlüklerinden birini giydiğim anda bedenimin kas hafızası devreye girmişti, sanki hiç düşünmeden ne yapacağımı biliyordum. Şans eseri Walter neredeyse her şeyi aynı yerde saklıyordu. Kahvaltılarımızı hazırlamaya başladığımda içimdeki heyecan bir anda geri geldi.

Yemek yapmanın tutkum olduğunun farkındaydım. Diplomamı bir an önce almak istediğimi biliyordum ve kişisel aşçısı olma fırsatı vererek ruhumdaki bu ateşi yeniden yakan Oliver’a ne kadar teşekkür etsem azdı.

Walter’ın ödememize izin vermediği yemeğimizin ardından, çiftçi pazarını keşfe çıkmak üzere kasaba meydanına doğru yürüdük. Oliver güzel bir beyzbol şapkasıyla güneş gözlüğü takarak elinden geldiğince gizlenmeye çalışıyordu. Şansımıza, birkaç tanıdık yüzle karşılaşmama rağmen kimse bize seslenmemişti.

Reese ve Oliver’ın her şeyi birlikte keşfedişlerini izlemeye bayılıyordum. Birlikte ne kadar özgür olduklarını, hatta Oliver’m ne kadar rahatladığını görmeyi gerçekten çok sevmiştim. Bir noktada Reese’i omuzlarında taşımaya başlamıştı ve birlikte bana çiçek almışlardı.

Her geçen gün karşımda duran adama daha çok âşık oluyordum, üstelik bu aşkı kontrol altına alabileceğimden şüpheliydim.

Gün başından sonuna kadar sorunsuz geçmişti, görünürde hiçbir aksaklık yoktu. Bütün gün keşif gezileri yapmış, gece yemek arabaları ve sokak müziği için tekrar dışarı çıkmıştık.

Randall'da karşılaşmaktan en çok korktuğum insanlarla yüz yüze gelene kadar her şey düşündüğümünden daha iyi ilerliyordu.

Reese'in de dahil olduğu buzlu içeceklerimizi bitirdikten sonra, bardaklarımızı çöp kutusuna atarken başımı kaldırdığımda benimkilere benzeyen bir çift gözle karşılaştım.

"Anne," diye mırıldandım. Onu karşımda, yanında babamla birlikte görünce afallamıştım. Ellerinde marketten aldıkları poşetler vardı, onlar da beni görünce aynı şekilde afallamışlardı.

"Ne arıyorsun burada?" diye azarladı annem. "Bırak seni görmeyi, senden bir daha haber almak istemediğimi son konuşmamızda açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Bakışları gergin ve soğuktu. Bir an için kendimi onun sözlü tacizlerine katlanan o küçük kız gibi hissetmişim. Bir an için zamanda geriye gitmiş, babam bana bir canavarmışım gibi bakarken korku içinde donup kalmıştım.

Sonra bir el belime dokundu. Oliver, Reese ile bana yaklaşıırken hafifçe gülümsüyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Sen de kimsin?" Annem gözlerini doğruca Oliver'a çevirerek sorduğunda kendime olan güvenimi yeniden kazandım.

"Seni ilgilendirmez," dedim doğrulurken.

"Anne, o kim?" Reese bacaklarımın arkasına saklanmak için yaklaştığında sormuştu. Arkamda saklanıyordu, bu onun normali dışında bir şeydi. Benim küçük kızım asla utangaç biri değildi. Korktuğunu fark ettiğim anda koruma içgüdülerim harekete geçmişti.

Annemin gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bu..." Başını ileri geri sallarken kelimeleri yarıda kaldı. "Olamaz..."

Reese'i de yanıma alarak geri çekildim. Konuşmanın gidişatının nereye varacağını şimdiden kestirebiliyor, kızımın annemin ağzından çıkacak hiçbir şeyi duymasını istemiyordum.

Babam tek kelime bile konuşmamıştı ama bakışları Reese'in üzerindeydi. Onu baştan sona incelemişti. Onun yanındayken hissettiklerimden nefret ediyordum. Bu kadar yakın olmamıza rağmen kendimi bu kadar yabancı hissettirmesinden nefret ediyordum.

"Emery Taylor değilse ne olayım. Taylor ailesi yeniden bir araya gelmiş gibi görünüyor." Hemen arkamızdan heyecanlı bir ses geliyordu. Omzumun üzerinden baktığımda lise arkadaşım Bobby'nin bana doğru yürüdüğünü gördüm. Keşke tam o anda zamanlamasının ne kadar kötü olduğunu bilseydi. "Çok uzun zaman oldu, orası kesin," dedi gözleri benimkilerle buluştuğu zaman.

Doğruca sarılmaya yeltendiğinde şokta olduğum için buna izin verdim. Muhtemelen kanındaki alkolün etkisiyle aramızda gelişen rahatsız edici ortamı fark etmemişti. "Nasılsın?" diye sordu. "Çok uzun zaman oldu."

Şu dakikadan öncesini mi soruyordu? Oldukça iyiydim. Şu anda mı? Berbattım. "İyiyim, Bobby. Seni gördüğüme sevindim."

"Kahretsin, ben de seni gördüğüme sevindim, Emery. Kasaba senin yüzünü ve yemeklerini özlüyor. Sammie ayinlerden sonra kilisede yemek pişirmeye başladı ama senin yemeklerin kadar güzel değil. Belki gitmeden önce eskiden yaptığın peynirli makarnadan biraz...."

"Nerede o?" Midem bulanırken doğruca anneme dönerek sordum. İçime ağır taşlar yığılmıştı, yaşadığım şokla beni aşağı çekiyormuş gibi hissediyordum.

Babam gözlerini kaçırırken annem huzursuzca ayaklarını oynatıyordu. Hiçbir şey söylememişlerdi. Annemin gözlerine suçluluk yerleşse de babam Bobby'nin verdiği haberden dolayı en ufak bir pişmanlık belirtisi sergilemiyordu.

"Nerede o?" diye tekrar sordum. İçimde giderek büyüyen bir öfke vardı, ailemin benden sakladığı bu haberle nasıl patlayaca-

ğını bilmiyordum. “Seni aradım, anne. Onu sordum ve sen hiçbir şey söylemedin.”

“Sana hiçbir şey söylemek zorunda değildim,” dedi duruşu bir anlam ifade ediyormuş gibi kollarını birleştirerek.

Bobby’ye döndüm. “Sammie’nin nerede olduğunu biliyor musun, Bobby?”

“Cevap verme, Bobby.” Annem bir çocukmuş gibi onu azarlayarak diklendi.

“Bobby.” Derin bir nefes alarak gözlerinin içine baktım. “Biliyor musun?”

Bobby’nin bakışları annemle benim aramda gidip geliyordu, durumun ciddiyetini anlamaya başlayınca rahat tavırları tümüyle kaybolmuştu. “Dostum, bak. Sorun çıkarmak istemedim,” dedi kıvrıcık saçlarını düzelterek.

“Sorun değil, sadece söyle.” Onu sarsarak kendine getirmek için zorlukla sabrediyordum. Oliver arkamda duruyordu ve elleri Reese’in omuzlarındaydı. Eğilip fısıldayarak Reese’i oyun oynamaya götüreceğini, böylece ailemle bana konuşmak için zaman tanıyacağını söyledi. Başımı sallayarak onayladım.

Onlar uzaklaşırlarken annemin gözleri şok içinde büyüdü. “Yabancı bir adamın torunumu alıp gitmesine izin mi veriyorsun?”

Yabancı bir adam mı?

Torunum mu?

Ciddi olamazdı. Kim bilir ne kadar süredir kız kardeşimin nerede olduğu konusunda bana yalan söylediği halde benim ebeveynlik konusundaki kararlarımı sorguluyor olamazdı.

Sorduğu soruya cevap bile vermemiştim. Gözlerim Bobby’ye odaklıydı. “Bobby?” diye tekrar sordum.

Yüzünü ekşitti, eliyle çenesini ovaladıktan sonra omuz silkti. Tam konuşup bilgi verecekken babam araya girmişti.

“Sanırım artık gitme vaktin geldi, Bobby,” diye diretti.

Bobby komutu aldığı anda uygulamaya koymuştu. Kelimenin tam anlamıyla koşarak uzaklaştı, bir kez bile arkasına bakmadı.

İçimdeki gerginlik arttıkça boğazımda düğümlenen yanma da artıyordu. Kız kardeşim uzun zamandır küçük kasabamızda yaşamasına rağmen haber vermek için bana ulaşmamıştı. Ailemin zincirlerine geri dönmeye değil, kendini bulmaya gidiyormuş gibi davranmıştı.

Sert ses tonuyla, “O çocuğu nereden aldın?” diye sordu annem. Alnından ter damlıyordu ve uzun zamandır babamın ona bağırması dışında annemi ilk kez gergin görmüştüm.

“Pardon? Sammie onu beş yıl önce bana bıraktı. Kendini bulmaya gittiğini söyledi.”

“Hayır. Bu mümkün değil. Sammie bebeği düşürdüğünü söylemişti. Onu kaybettiğini, bu yüzden geri döndüğünü söyledi,” dedi annem titreyerek.

“Neden bebeğini senin gibi birinin ellerine bıraktı ki?” Babam bu fikirden iğrenerek söylemişti. Canımı onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla yakmıştı.

Neler olduğunu ya da neden yaşandığını kavrayamıyordum. “Neden bana onun burada yaşadığını söylemediniz?” diye sordum anneme.

“Neden sana bir şey söyleyecektim ki? Biz konuşmuyoruz. Ayrıca Samantha iyi.”

“Hayır, değil,” dedim başımı iki yana sallayarak. Durumla ilgili hiçbir şey doğru gelmiyordu, Sammie’nin yaşadığı onca şeyden sonra iyi olduğuna inanamıyordum. “Bu kasabaya geri döndüyse iyi olamaz.”

“Kızım hakkında konuşurken söylediklerine dikkat et,” diye araya girdi babam.

Babam hiç değişmemiştir.

Ben de senin kızınım.

“Neden? Bu gerçek ve ikiniz de bunu biliyorsunuz. Yaşadıklarından sonra iyi olması mümkün değil.”

“Bu yüzden onunla ilgilendik. Bu yüzden onu kabul ettik çünkü o bizim bebeğimiz. İhtiyacı olduğunda bize geldi, bunların hiçbirini seni ilgilendirmiyor.”

Annemin ağzından çıkanlarla şaşkına dönmüştüm. “Böyle düşünüyorsan aklını kaçırmışsın...”

Babamın eli ön koluma değdiği anda irkildim ama o beni sıkıca tuttu. Koyu renk gözleri benimkilere kenetlenirken üzerime karanlığın çöktüğünü hissettiğime yemin edebilirdim. “Sakin annenle böyle konuşayım deme,” diye azarladı kolumu sıkarken.

Vücudum onun tutuşu yüzünden kontrolsüzce titremeye başladığında ağzım açık kaldı. “Bırak beni,” dedim konuşurken sesim titrese de. Bugün bile ondan korkuyor olmam bir sır değildi.

Daha sıkı kavradığında acıyla irkildim. “Annenden özür dile.”

Babamın kolumu tutuşuna bakarken annemin gözleri bir an için yumuşamıştı. “Tamam, Theo. Sanırım bu kadar yeter.”

Babam daha sert sıktığında nefesim kesildi.

Annem ellerini onunkilerin üzerine koyup başını iki yana salladı. “Bırak onu, Theo.”

“Bu işe karışma, Harper.” Babamın gözlerini kaplayan nefret beni dehşete düşürüyordu. “Onunla böyle konuştuğun için özür dile.”

“Ne?” diye cıykladım. “Hayır.”

Kolumu daha güçlü bir şekilde kavradıktan sonra, “Özür dile,” diye emretti.

Elimden yukarı doğru hızla yükselen acıyla neredeyse gözyaşlarına boğulacak noktaya gelmiştim ama onun önünde ağlamak istemiyordum. Eğer beni güçsüz görürse kendini güçlü hissedeceğini düşünüyordum.

“Ne halt ediyorsun sen?” diye bağırdı bir ses. Omzumun üzerinden baktığımda Oliver’ın yanında Reese’le orada durduğunu gördüm. Doğruca babamın üzerine yürüyüp elini üzerimden çekti. “Bir daha sakın ona elini sürme.”

Babam dimdik dursa da benim aksime, Oliver korkudan titremiyordu. Beni yetiştiren adamla göz göze gelmiş, önüme geçip koruyucum olması gereken ilk adamdan beni korumuştur.

Yüzüne yerleşen öfkeyle, “Sen kim olduğunu sanıyorsun?” diye kükredi babam. Ellerini yumruk haline getirmişti.

“Bir erkeğin bir kadına elini sürmesine asla seyirci kalmayacak ve bu konuda elinden geleni ardına koymayacak biriyim. Emery’ye bir daha dokunursan, bu senin sonun olur,” dedi Oliver taş kadar sert ifadesiyle.

“Savunduğun kişiyi tanımıyorsun.” Babam kelimeleri tükürür gibi söylüyordu.

“Bir kadına el kaldırmaya hakkın olduğunu mu düşünüyorsun? Herhangi bir kadına? Neden? Senden daha ufak olduğu için mi? Seni büyük göstereceği için mi? Hadi o zaman, bir de bende dene. Bakalım neler olacak.” Oliver doğruca babamın kişisel alanına girmişti. “Bana ne kadar sert bir adam olduğunu göster.”

“Oliver,” dedim elimi koluna bastırarak. “Lütfen gidelim.”

Duruşu sertti ve geri adım atacakmış gibi görünmüyordu. Bu yüzden babamla aralarına girerek Oliver’ın gözlerinin içine baktım. “Hey, buradayım.”

Benimle göz teması kurmak için başını eğdiğinde bakışlarındaki ateş yumuşamıştı. “Hadi gidelim. Lütfen.”

Omuzları gevşerken usulca başını salladı.

Reese yaşananlar yüzünden hem kafası karışmış hem de dehşete düşmüş gibi görünüyordu. Hissettiği bu korku yüzünden kendimden nefret etmiştim. Koşarak yanına gidip onu kollarıma aldım. “Her şey yolunda, bebeğim. İyisin.”

Kollarıma sokulduğunda ona her zamankinden daha sıkı sarıldım.

“Bu doğru. Gitmen gerekiyor,” dedi babam güçlü olmaya çalışarak. Ancak Oliver ona yaklaştığında hayatımda hiç şahit olmadığım bir şey gördüğüme yemin edebilirim, babam korkuyla irkilmişti.

Ona doğru bakıp neredeyse tüm hayatım boyunca aklımı kurcalayan o soruyu sorarken yenilmiş hissediyordum. “Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?” Eskiden olduğum gibi kırgın bir çocuğun sesiyle fısıldadım.

Bir kez gözlerini kırptı, hiç tereddüt etmeden cevap verdi. “Çünkü sen her zaman bir hayal kırıklığı oldun.”

Kalbim.

Paramparça olmuştu.

“Gidelim,” dedi Oliver sakince bir elini belime koymuştu.

Ebeveynlerime bakarken çok şey söylemek istiyordum ancak hiçbir şey dudaklarımdan çıkacak kadar güçlenemedi. Bunun yerine arkamı dönüp uzaklaşmaya başladım.

“İyi misin, anne?” Reese yanağımdan süzülen yaşları silerken sormuştu.

“Evet, bebeğim. İyiyim.”

“Sana anne dememeli,” diye bağırdı annem. Söyledikleri ruhuma saplanan bir bıçaktan farksız olsa da yürümeye devam ettim. “O senin değil,” diyerek bedenimin her santimini kalp kırıklığıyla titretti. Nasıl bu kadar acımasız bir şey söyleyebilmişti? Nasıl bu kadar zalim olabilirdi?

Dizlerim her an bükülebilirmiş gibi hissettiğim anda, tam dağılmak üzereyken Oliver yanıma gelip kolunu boştaki koluma doladı. Düşeceğimi hissettiğimde desteğiyle beni ayağa kaldırmıştı.

“Yürümeye devam et, Em,” diye fısıldadı. “Sadece yürümeye devam et.”

Arabaya ulaşana kadar sessizlik içinde ilerledik. Reese’i araba

koltuğuna oturtuktan sonra yolcu koltuğuna geçtim. Gözlerimi uzaklara çevirmiştim, içimden taşan öfke ve acıyı kontrol etmek için elimden geleni yapıyordum.

“Hey, anne?”

“Evet, Reese?”

“Neden senin olmadığımı söyledi?”

Gözyaşlarım yanaklarımdan akarken gözlerimi kapattım.

“Bilmiyorum, tatlım. O sadece deli bir kadındı.”

“Ah, tamam.” Söylediğimi her zamanki gibi kolayca kabullendikten sonra, “Hey, anne?” diye tekrar seslendi.

Burnumu çektim. “Evet, tatlım?”

“Senin hayal kırıklığı olduğunu düşünmüyorum.”

Gözümünden yaşlar akmaya devam ederken başımı önüme eğdim. “Teşekkür ederim, bebeğim.” Reese’in zayıf tepkilerini görmemesi için bedenimdeki titremeyi durdurmaya çalışıyordum.

“Sen iyi misin?” diye fısıldadı Oliver.

Derin bir nefes alarak, “Sadece sür, lütfen,” dedim.

İsteğimi yerine getirirken pansiyona giden yol boyunca gözlerimi hep kapalı tutmaya çalışmışım. Oliver’in elinin benimkine değdiğini hissedince geri çekmedim. Nazikçe sıkması ruhuma bir rahatlık hissi yaymıştı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Her zaman.”

Odamıza vardığımızda, Reese saniyeler içinde uykuya daldı. Zihnim hızla döndüğünden yavaşça hareket ediyordum. Yüzümü yıkayıp pijamalarımı giydikten sonra kapının tıklatıldığını duydum.

Kapıyı açtığımda Oliver’ı elleri cebinde karşımda dururken buldum. “Merhaba.”

Güllümsemeye çalıştım ama olmadı. "Selam."

"Sana sarılmama izin verir misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sorun yok, yapmak zorunda değilsin. Ben iyiyim. Gayet iyiyim. Sadece yorucu bir gündü, hepsi o kadar. Uyumam gerekiyor."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun."

"Neyi yapmak?"

"Her zaman güçlü olman gerekmiyor."

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Zorundayım çünkü güçlü olmazsam, kızımın benden istediği şeyi yapamam. Ona bakabilmem için güçlü olmalıyım."

Gözleri yatakta uyuyan kızıma takıldıktan sonra tekrar bana baktı. "Şu anda o iyi ve güvende, Emery. Artık seninle ilgilenmemizin vakti geldi."

"Ben..." Kollarımı birleştirip başımı hafifçe sallarken kelimelerim uçup gitti. "Daha önce hiç kimse benimle ilgilenmedi. Bunun nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorum."

"Her seferinde farklı olabiliyor ama bu gece sana sarılacağım."

Altdudağımı ısırarak hafifçe başımı salladım, beni kollarına alması için ona izin vermiştim. Kollarını bana sardığı anda kendimi evimde hissederek bedenine yaslandım. Bizi yatağa götürdü ve yan yana uzandık. Kolları o gece ruhumun ihtiyaç duyduğu en güzel battaniyeydi.

Konuşmak için ısrar etmedi, bu akşam önünde gelişen olayları anlamaya çalışmadı. Sadece huzurlu hissetmemi sağlayarak benimle ilgilendi ve her an ona daha fazla âşık olmaya başladım...

Seni seviyorum. Bunu düşünüyordum.

Seni seviyorum. Bunu hissediyordum.

Seni seviyorum. Bunu biliyordum.

Yine de o kelimeleri söyleyemiyordum, aşk beni korkutuyordu.

Sevdiğim her insan beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Oliver'a olan hislerimi dile getirmek için kendime izin veremiyordum çünkü bir kez dile getirdiğimde benim için geri dönüş olmayacağını biliyordum.

Bedenimi ona doğru çevirip son birkaç haftadır mutluluk kıvılcımlarının kaynağı olan o kahverengi gözlerine baktım, ardından bakışlarım dudaklarına kaydı. Kalbim hızla çarpmaya, başım dönmeye başlamıştı.

“Oliver?”

“Evet?”

“Senin için hissettiklerimi sen de benim için hissediyor musun?”

“Daha fazlasını,” diye mırıldanarak yüzünü benimkine yaklaştırıp alınlarımızı birbirine dayadı. “Daha fazlasını hissediyorum.”

“Bu seni korkutuyor mu?”

“Hayır.”

“Beni korkutuyor,” diye itiraf ettim. “İnsanların beni önemsemesine alışkın değilim, önemsemeleri gerekenler de terk edip gitti. Bu yüzden beni korkutuyor. Sana yaklaşmak beni korkutuyor, ya fikrini değiştirirsen? Ya bir gün beni artık istemediğine karar verirsen ve gidersen?”

“Korkunu yok edemem, Emery. Ama benim için yaptıklarını bilmeni istiyorum,” diyerek ellerimi ellerinin arasına alıp göğsüne yasladı. “Kalbim güçlükle atıyorken beni buldun ve onu mühürledin. Kalbimi damgaladığın için hâlâ atabiliyor.”

Bedenimi dolduran aşk neredeyse beni ele geçirecek kadar güçlüydü. “Oliver...”

“Senin olmamı istersen, olurum. Kalmama izin verirsen, sonsuza kadar kalırım.”

Ona yaklaşıp dudaklarımı hafifçe onunkilere sürttüm, bu küçük sürtünme bedenimin tamamında yankılanan bir sarsıntı ya-

ratmıştı. Dudaklarım onunkilerle birleştğinde onu önce sertçe öptüm, ardından üzerimi bir şefkat kapladı. Dudaklarının tadı tüm hayallerimin gerçeğe dönüşmesi gibiydi ve beni öpüşüne bayılmışım. Sanki beni tanışmamızdan onlarca yıl öncesinden beri özlüyormuş gibi öpüyordu. Öpücüğü, hissetmem gereken bir vaat gibiydi. Geri çekildiğinde gözlerine bakıp ona gülümsedim.

“Seninim, lütfen kal ve beni tekrar öp,” diye fısıldadığım anda istediğimi yerine getirdi.

Dudaklarımızın ne kadar süre birbirinden ayrılmadığını ya da yorgunluğun üzerimize çökmesinin ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. Tek bildiğim onun kollarında kendimi rahat ve güvende hissettiğimdi...

Gözlerimiz kapanırken beni sevdiğini söylediğini hayal ettim. Düşlerimde, ben de onu sevdiğimi fısıldadım..

30

Emery

Ertesi sabah Sammie'yle konuşmaya ihtiyacım olduğunu biliyordum, onu tam olarak nerede bulacağımı da tahmin ediyordum. Kilisede İncil dersine hazırlanıyordu. Randall gibi ufak bir kasabada nerede olacağını öğrenmek fazla çaba gerektirmemişti. Tek yapmam gereken etrafa sormaktı ve cevabımı hemen almıştım.

Kilisedeki ayin başlamadan önce oraya vardığımda Sammie'yi sınıflardan birinde derse hazırlanırken buldum. Kâğıtları karıştırmakla meşgul olduğu için beni fark etmemişti, o yüzden eşikte durup kapıyı tıklattım.

Başını kaldırır kaldırmaz elinden düşürdüğü kâğıtlar odanın dört bir yanına dağıldı.

“Emery,” diye fısıldarken sesi saf şaşkınlıkla doluydu. Hayalet görmüş gibi bakıyordu, aslında bir bakıma görmüş sayılırdı. “Burada ne işin var?”

“Dalga mı geçiyorsun, Sammie? *Senin* burada ne işin var?” Afallamış bir halde bağırdım. Bir parçamın ona sarılıp kucaklamak, hayatta ve iyi olduğunu bildiğim için ağlamak istemesinden nefret ediyordum. Başka bir parçam ise ona küfretmek istiyordu. “Bana yeni bir hayata başlamak için gittiğini söyledin, buraya geri döndüğünü söylemedin. Her konuştuğumuzda farklı bir

yerdeydin. Bunu nasıl yaparsın? Buraya geri döndüğünü neden benden sakladın? Gerçekten hiç yolculuğa çıktın mı?”

Gözleri doğruyu söylüyordu. Hiç yolculuk yapmamış, yıllar önce doğruca evine koşmuştu. Kusacaktım.

“Ben... bu...” Sertçe yutkunup sanki birilerinin konuşmamıza kulak misafiri olmasından korkuyormuş gibi göz ucuyla bana baktı. “Karmaşık bir durum.”

Kapıyı arkamdan kapatıp ona doğru yürüdüm. “Hemen annemle babamın yanına döndün, değil mi?”

“Mecburdum, Emery. Anlamıyorsun. Elimde hiçbir şey yoktu.”

“Ben vardım!”

“Hiç sanmıyorum ve gerçekten ne düşündüğünü anlıyorum. Annemle babamdan uzaklaşmak senin için kolaydı ama ben senin gibi biri değilim. Hata yapmadan önce onlarla ilişkim iyiydi.”

“Sen bir hata yapmadın... tecavüze uğradın, Sammie.”

Söylediklerimle irkilip derin bir nefes aldı. “Evet, bu uzun zaman önceydi. Artık bu konudan bahsetmiyoruz. Yani, izinle ders için hazırlanmam gerek.” Savrulan kâğıtları toparlamaya çalışırken aklım tamamen karışmıştı. Neler oluyordu? Beş yıl önce Reese’le beni terk etmesinin hiç önemi yokmuş gibi davranıyor, gerçek duygulardan yoksunmuş gibi konuşuyor ve tuhaf bir *Stepford Kadını** gibi hareket ediyordu.

“Sammie, Reese’i terk ettin. Beni terk ettin. Yıllarca başımızı suyun üstünde tutmaya çalıştık ve sen eve dönmek için çekip gitmişsin. Bana ulaşabilirdin, söyleyebilirdin. Bize bir şekilde yardım edebilirdin.”

Başını iki yana sallamadan önce birkaç kez gözlerini kırptı. “Yapabileceğim en iyi seçimi yaptım, Emery. Elimden gelen tek şey buydu.”

* *Stepford Wives* isimli, 2004 yapımı Amerikan film kurgu, kara komedi filmidir. (ç.n.)

“Annemle babam, Reese’i terk etmene ses çıkarmadılar mı?”

Kâğıt parçalarını toparlamaya geri dönmeden önce kahverengi gözleri buğulandı. “Onların ne düşündüğü önemli değil.”

“Dün kasabada Reese’le karşılaştıklarında oldukça şaşırmış görünüyorlardı.”

“Ne? Onu gördüler mi?” Sammie’nin nefesi kesildi. “Hayır... hayır...”

“Evet. Çok şaşırmışlardı. Onlara bebeği düşürdüğünü söylemişsin. Onun varlığından bile haberleri yoktu.”

Sammie beni dinlemiyor, söylediklerimi anlamıyordu. “Reese burada mı? Randall’da mı?”

“Evet...”

“O bebeği doğurduğumu kimse bilmemeli, Emery. Beni anlıyor musun? *Kimse* bilmemeli. Bu benim dünyamı altüst eder, annemle babam çılgına döner. Onlara bebeği kaybettiğimi söylediğim için beni evlerine geri aldılar. Bunun, Tanrının beni tedavi etme yolu olduğunu söylediler.”

Sadece bu bile içimde kusma isteği uyandırmıştı. Ailemin kız kardeşimi geri almasının tek sebebi onun düşük yaptığına inanmaları mıydı? Bu kadar korkunç bir olayın Tanrıdan bir işaret olduğuna mı inanıyorlardı?

Bu insanların sorunu neydi?

Peki Sammie’nin böyle korkunç bir yalan söylemesinin sebebi neydi?

“Artık Reese’i biliyorlar. Bu konuyla ilgilenmek zorunda kalacaksın,” diye uyardım onu. “Bir şeylerle başa çıkma konusunda ne kadar başarılı olduğun ortada.”

“Beni azarlamaya hakkın yok.”

“Bok yok, sonuna kadar hakkım!” diye tersledim.

“Sözlerine dikkat et, burası bir kilise.” Sammie’nin homurdamış tıpkı anneme benziyordu.

“Tek istediğin bu mu? Annemin kopyası haline gelmek mi? Hiç bir şey yolunda olmadığı halde yolundaymış gibi davranmak mı? Seni yanıma aldıktan sonra beni terk ettin, Sammie. Bu konuda söyleyecek hiçbir şeyin yok mu? Hiç vicdan azabı çekmedin mi?”

Vücudu hafifçe titrerken dudaklarını araladı. “Bu... bu şekilde olması Tanrının isteğiydi.”

Tanrının isteği mi?

Ne boktan bir bahaneydi.

Bu inanılmazdı, karşımda durup bunları söyleyen kadına inanamıyordum. Bu kadını tanımıyordum, karşımda dikilip bu sözleri söyleyen kadını tanıyamıyordum. Kız kardeşim böyle biri değildi. Kız kardeşim asla bu kadar gaddar ve kalpsiz olamazdı. Hayır... karşımdaki kadın ebeveynlerimizin bir eseri idi. Hayatının en travmatik dönemlerinde onu ailem şekillendirmişti.

Tanıdığım kardeşim, sevdiğim Sammie artık ortalıkta görünmüyordu.

“İnsanın hayattaki acımasız seçimlerinin suçluluğunu örtmek için Tanrıyı kullanmaya ihtiyaç duyduğu gün üzücü bir gündür,” diye mırıldanıp söyleyecek başka bir şeyim kalmadığının bilinciyle arkamı döndüm.

Kapıyı açmaya giderken Sammie arkamdan seslendi.

“Emery?”

“Evet?”

Arkama baktığımda gözleri ağlamaklı bir kız çocuğunun bana doğru baktığını gördüm. Altdudağı titriyordu. “Lütfen kimseye Reese ve benden bahsetme. Hayatımı mahveder, bununla başa çıkamam. Yeni bir başlangıç yaptım. İnsanlar bilmemeli.”

Binadan ayrılırken ona başka bir şey söylemedim. Sammie’nin yıllar önce yaptıklarını kimseye anlatmayacaktım. Peki ya Sammie’nin kalbindeki o suçluluk duygusu ne olacaktı?

Bu hayatının geri kalanında uğraşmak zorunda kalacağı bir şeydi.

Sammie'yi görmeye gittiğim yolculuğun anıları durmaksızın aklıma gelip beni duygusal olarak hırpaladığı için günlerim daha zor geçiyordu. Reese ile daha fazla kaliteli zaman geçirerek, Oliver için yeni tarifler bularak dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum. Yemek pişirmek ve kızım benim iki kurtuluş umudumdu. İkisi olmadan aklım başımdan giderdi.

Öğleden sonra Oliver'ın haftalık alışveriş listesini hazırlarken kilerden gelen ağlama seslerini fark ettim.

Telaşla hemen oraya gittiğimde Kelly'yi ağlamaktan iki büküm olmuş, avuçlarını yüzüne kapatmış bir halde buldum.

"Aman Tanrım, Kelly. Neyin var?" Hemen yanına koşup sarılmak için onu kendime çektim.

"Özür dilerim, Em." Burnunu çekerken duygularını kontrol etmeye çalışıyordu. "Yukarıda mısır gevreğini gördüm ve bana Alex'le gece geç saatlere kadar uyanık kalıp mısır gevreği yediğimiz bir geceyi hatırlattı. Aptalca ama beni çok sarstı, şimdi..." Cümlesini bitiremedi çünkü tekrar ağlamaya başlamıştı.

Kelly'nin ilk kez kederini gösterdiğine tanık oluyordum. Oliver bana Alex'le bir geçmişleri olduğunu ve birbirlerine âşık olduklarını anlatmıştı. Ancak bu konuyu asla ona açmamıştım çünkü bunun üstesinden gelinmesi zor bir konu olduğunu düşünüyordum. Daima çok neşeli, rahat görüldüğü için aklına gelen bir anıyla yıkıldığını görmek kalbimi kırmıştı.

"Çok aptalım. Özür dilerim, ben iyiyim," dedi dökülmeye devam eden gözyaşlarını silerken.

“Aptal değilsin, iyi de değilsin. İyi olmak zorunda değilsin, Kelly. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum.”

Kalbi parçalanmışçasına bakarak başını salladı. “Ne kadar kötü hissettiğimi bilemezsin. Kendimi çok suçlu hissediyorum.”

“Suçlu mu? Neden?”

Burnunu çekerek avuç içleriyle yüzünü kapattı. Boğuk sesler eşliğinde, “Bugün *CycleBar*’da bir adam bana çıkma teklif etti, ona numaramı verdim,” dedi. “Bunu nasıl yapabildim? Hayatıma giren en iyi erkeği kaybettikten sonra nasıl başka birine numaramı verebilirim?”

Ah, Kelly...

İşte o an, benim için tam bir farkındalık anıydı. Ben kendi şeytanlarımla uğraşırken Kelly de kendininkilerle uğraşıyordu. Yaralarının derinliğini o ana kadar tahmin bile edememiştim. Herkesin kendine saklamak için elinden geleni yaptığı sorunları olduğunu o zaman fark etmiştim.

“Kendine karşı bu kadar katı olmamalısın, Kelly. Yeniden mutlu olmayı hak ediyorsun.”

“Artık bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum!” Daha sert bir şekilde ağlamaya başladığında onu kollarımla sıkıca sardım.

“Neye ihtiyacın olduğunu bilmek ister miydin?” Onu sakinleştirmek için elimden geleni yaparken fısıldadım.

“Neymiş o?”

Onu biraz geriye doğru çektim, gözyaşlarının bir kısmını silerken gülümsedim. “Kız kıza bir güne ihtiyacın var.”

Biraz uğraştıktan sonra, aklını ve kalbini içindeki karmaşadan kurtarmak için onu bir *spa* gününe götürmemi kabul etti.

“Sorun olmayacağına emin misin?” Kelly biraz kendine gelmeye çalışırken Oliver’a sordum.

“Evet, tabii ki. Buna ihtiyacı var. Ayrıca bir günlüğüne karnımı doyurabilirim,” diye takıldı. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Aslında bana büyük bir iyilik yapıp Reese’i bugün okuldan alabilir misin? Abigail’e sordum ama önceden verilmiş sözü varmış.”

“Elbette, hiç sorun değil. Saat kaçta?”

Ona tüm bilgileri aktarırken yardım etmeye fazlasıyla istekliydi.

“Kelly’nin destekçisi olduğun için... teşekkür ederim, Emery. Kendi sorunlarının üstesinden gelmeye çalıştığını biliyorum ama ona yardım etmen benim için çok değerli.”

“Sanırım ikimizin de uzaklaşmak için güzel bir güne ihtiyacı var,” diye itiraf ettim. “Son zamanlarda hayat çok karışık. Sanki bir süreliğine fişi çekmenin zamanı gelmiş gibi hissediyorum.”

“Ne kadar zamana ihtiyacınız varsa sizindir. Eve dönmeye hazır olduğunuzda, Reese ile burada olacağız.”

Ev.

Sanki onun evi benim evimmiş gibi söylemişti. Bu düşünce beni tahmin edebileceğimden daha fazla gülümsetmişti.

31

Oliver

Reese'in okulu, anaokulu öğrencilerinin oyun alanlarında vahşi hayvanlar gibi koşuşturduğu *Recess* adlı çizgi filminden bir sahneye benziyordu. Bütün çocuklar bağırarak birbirlerini kovalıyordu. O anda, yaz okuluna hiç gitmediğim için çok mutlu hissettim. Muhtemelen anksiyetemi fazlasıyla etkilerdi.

Alabama yaslanarak Reese'i eve götürmek için beklemeye başladım. Emery çoktan kızını benim alacağımı bildirmek için öğretmenleri aramıştı, şimdi sıra bekleme kısmındaydı.

Çocuklar yanımdan hızla ilerleyerek arabalarına doğru gidiyorlardı. Reese'i gördüğümde daha dik durup nasıl tepki verdiğini izledim. Sevmeye başladığım o neşeli haline çok benzemiyordu. Üzgün müydü?

Bir an sonra küçük bir çocuğun onu bir sopayla itip yere düşürdüğüne tanık olduğumda endişem öfkeye dönüştü.

"Hey, ne yapıyorsun!" Bağırarak aceleyle oraya doğru koştum, az önce olanlar karşısında şok olmuştum. Hiçbir öğretmen olanları fark etmemiş gibiydi, bu da beni daha çok sinirlendiriyordu.

"Dostum, bir daha sakın ona elini sürme," diye çocuğa çıkıştım.

Oyun parkındaki en sert çocukmuş gibi bakarak gözlerini devirdi. Evet, bu doğrudu. Küçük pislik bana gözlerini devirmişti.

“Sen benim babam değilsin. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin,” dedi öfkeyle.

Reese’in kalkmasına yardım ettiğimde utanarak hızla arkama geçti.

“Evet, senin baban değilim ama seni ona şikâyet edebilirim,” diye tehdit ettim.

“Babam senin kıcını tekmeler.” Çocuğun çıkışıyla afallamıştım. Ne tür bir şeytandı bu çocuk? Annesi Cam olabilir miydi? Onunla çok fazla ortak yönü vardı.

Etrafıma bakınarak seslendim. “Hey, bu kimin çocuğu? Biri bana bu küçük pislğin kimin olduğunu söylese iyi olacak!” diye bağırdım.

“Bu küfür kavanozu için bir çeyreklik,” diye fısıldadı Reese.

Bu durum için parayı seve seve kavanoza atardım.

“Burada neler oluyor?” dedi kalın bir ses. Döndüğümde benim iki katım büyüklüğünde bir adamın bana doğru yürüdüğünü gördüm ama geri adım atmayacaktım. Reese’in arkasını kollayacaksam olmazdı.

“Olan şey, oğlunuzun Reese’i yere düşürüp özür dilememesi.”

“Bu doğru değil, baba! Yalan söylüyor!” diye yalan söyledi küçük pislik.

Kesinlikle Cam’in çocuğu olmalıydı.

“Yapmadığını söylediye yapmamıştır,” dedi adam diklenerek.

“Eh, çocuğun bir yalancı.”

Derin bir nefesle göğsünü şişirdi. “Bu yaptığın kaypaklık, değil mi? Oğlum hakkında böyle konuşamazsın.”

“O zaman ona ellerine hâkim olması gerektiğini söyle. Böylece hiçbir sorunumuz kalmaz.”

Koca dev tekrar konuşmaya başlamadan önce gözlerini kısarak beni inceledi. “Dur bir dakika. Sen Oliver Smith değil misin?”

Sıçtık.

Hafifçe duruşumu değiştirdim. Buna cevap vermek istemiyordum.

“Evet, Oliver Mith ve benim arkadaşım!” Reese sesini çıkarak konuya dahil oldu.

“İnanamıyorum! Büyük bir hayranınızım,” diyen korkutucu dev elimi tutmuş durmadan sıkıyordu. Kim olduğumu anladığımda tüm tavrı değişmişti. “Adamım, senin müziklerin en iyileri. Başın sağ olsun, dostum. Çok üzgünüm.”

Sanki yepyeni bir insan olmuştu, hatta bir şekilde biraz daha ufak görünüyordu.

Çocuğuna dönüp ona sert bir bakış attı. “Kızı sen mi ittin, Randy?”

“Evet! Yaptı! Hatta dizim yaralandı!” dedi Reese bacağına göstererek.

“Onu neden ittin?” diye sordu babası.

“Baba! O tuhaf biri.” Randy mızızlanmaya başlamıştı.

Babası onu kolundan tutup Reese’e doğru çekti. “Özür dile.”

“Ne? Hayatta olmaz! Ben yapmadım bile...” Babası soğuk ve sert bir bakış atarak anında susmasını sağladı. Elbette çocuğa doğru düzgün davranmasını söyleyemezdim çünkü onun da belirttiği gibi ben babası değildim. Ancak koca adam onun babasıydı, bu güce sahip olduğunu açıkça gösteriyordu.

Randy inledi. “Özür dilerim,” diye mırıldandı.

Babası onu dürttü. “Düzgün söyle. Ayrıca gözlerinin içine bak.”

“Baba!”

“Yap. Şunu. Hemen.”

Randy, Reese’e yaklaşıp gözlerinin içine baktı. “Seni ittiğim için özür dilerim, Reese.”

Reese gururla gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

“Tekrar özür dilerim, dostum,” dedi babası elimi bir kez daha tutup sıkarak. “Tekrar. Büyük hayranınızım. Bir fotoğraf çekilebilir miyiz?”

Garip bir durumdu ama onunla bir fotoğraf çektirmiştım.

Etraftakiler bu etkileşimi izlerken okuldaki herkes yavaşlamıştı. Dolayısıyla ben de bunu yaşananlarla ilgili görüşlerimi ifade etmek için bir fırsat olarak değerlendirdim.

“Bu hepinize bir ders olsun. Bu kıza sataşırsanız bana sataşmış olursunuz ve kesinlikle bana sataşmak istemezsiniz. Aksi takdirde, başınız belaya girer.”

“Evet!” Reese de katılmıştı. “Çünkü o, Oliver Mith. Ünlü bir *rock* yıldızı, zengin ve hepinizin kışına tekmeyi basacak. Sizi dava etmek için mahkemeye verecek. O zengin ve çok parası var, kazanacaktır!”

“Sakin ol, ufaklık,” diye mırıldandım. “Dava açmakla tehdit etmene gerek yok.”

“Üzgünüm, Bay Mith,” diye fısıldadı.

Arabaya yöneldiğimizde Reese, koltuğunun bulunduğu arka koltuğa atlarken yeniden neşesini bulmuştu. Emniyet kemerini taktığından emin olmak için yanma gittiğimde bana doğru eğilip ellerini yanaklarıma koydu. “Bay Mith?”

“Evet, ufaklık?”

“Sen benim en iyi arkadaşımsın.”

Emery ve Kelly’nin kızlar gününün sonu geceye bağlanmıştı. Reese ikinci kez *Karlar Ülkesi 2*’yi seyrettikten sonra misafir odasında uyuyakaldı. Emery geldiğinde ona sıkıca sarıldım.

* Walt Disney Animation Studios tarafından üretilen Amerikan animasyonlu bir müzikal *fantazi* filmi. (ç.n.)

“Umarım Reese sana fazla sorun çıkarmamıştır,” dedi.

“Ne? Hiç çıkarmadı. Biz çok iyi arkadaşız. Arka odada uyuyor.”

“Ona göz kulak olduğun için tekrar teşekkürler.”

“Ne zaman istersen. Kelly iyi mi?”

Emery kaşlarını çattı. “Zamanla düzelecek. Her gün biraz daha.”

Ne kadar olağanüstü bir kadın olduğunun farkında değildi. Kendi fırtınasını yaşarken bile her zaman başkalarına yardım etmek için zaman ayırıyordu. Karşılığında hiçbir şey beklemeden kendinden bu kadar çok şey veren bir kadınla daha önce hiç tanışmamıştım.

Ellerimi ceplerime götürerek sallandım. “Abigail ile ilk görüşmemde, herkesin hayat hikâyesinin bir karışık kaset olduğunu ve her parçanın hayatlarının bir bölümü olduğunu söylemişti. Bazı bölümler mutlu, bazıları hüznü ama hepsi birbirine dolanarak kişinin karışık kasetini oluşturuyor.”

“Bu fikre bayıldım,” dedi bana sokularak. Teninin sıcaklığı beni de ısıtıyordu.

“Ben de öyle.” Başımı ensesine yaslayıp tenine öpücükler bıraktım. “Sana bir sır verebilir miyim?” Fısıldarken dudaklarım kulakmemesine dokununca dişlerimin arasına çekip hafifçe ısırdım.

Gözlerini açıp bana doğru bakarken dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı. “Evet.”

“Karışık kasetimdeki en sevdiğim şarkı sensin.”

Ellerini yanaklarıma yerleştirerek beni bir öpücük için kendine doğru çekti. Onu yavaşça öptüm, yanımda olduğu her saniyenin tadını çıkarıyordum.

“Gece kalır mısın?” diye sordum.

“Olur.”

“Bu gece benimle yatar mısın?”

Altıdudağını ısırdı, ardından eğilip beni nazikçe öptü. “Olur.”

Onu yatak odama taşıdım ve o benim giysilerimi çıkarırken ben de onunkileri çıkarmaya başladım. Emery’yi yatağıma yatırırken dudaklarım tenine dokunuyordu. Acele etmeden haftalardır arzuladığım her noktasının tadına bakmak için zaman ayırdım. Bacaklarını genişçe açıp hayalini kurduğum cenneti tatmak için eğildim.

Dilim sıcaklığına her temas ettiğinde zevkle inliyordu. Bana sunduğu her damlayı emdim ve yaladım. Ağzımda bıraktığı tada bayılmıştım, kahrolası aletimin içine girip çıktığını hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Gece boyunca sevişmiş, sadece bize ait olan bir şarkı bestelemiştik. Her inlediğinde onu daha sert becerdim, içindeki kilit noktalara temas ettikçe parmakları saçlarıma dolandı. Islaklığı onu daha çok arzulamama neden oluyordu. İçine her girdiğimde daha da uzun süre kalmak istiyordum. Kalçalarını bana doğru sallayarak üzerime çıkıp beni sertçe sürdü. Boşalırken tekrar tekrar adımı haykırdı.

“Em, ben... boşalacağım...” *Kahretsin.* Çekilmeye hazırlanırken beni durdurdu, elini boynuma sararak beni onunla göz göze gelmeye zorladı.

“Doğum kontrol hapı kullanıyorum,” diye fısıldadı. Orgazm beni bir iç çekişle ele geçirirken duymaya ihtiyacım olan tek onay buydu.

İçine boşalırken teninin ürperdiğini tenimde hissediyordum. Emery yorgunluktan ağır ağır solurken bedenimden ter akıyordu.

“Bu...” Derin nefesler alırken alnımı alnına yasladım.

“Kesinlikle,” dedi iç geçirerek.

Mükemmelliği.

Gerçekten mükemmeldi.

Orada öylece birkaç dakika kaldıktan sonra tekrar seviştik.

Bedenlerimiz tıpkı kalplerimizin iç içe geçtiği gibi birbirine karışmıştı. Üzerime çıktığında ağır çekimdeymiş gibi bir tempoyla bana sürtünmesini, kalçalarının sadece bizim için yaratılmış bir ritimle yükselip alçalmasını büyülencrek izledim. Bir bütün olarak hareket ederken ellerim belindeydi, Emery'nin daha derine inmek için bastırıldığı her an daha derinlere gömülüyordum.

Zevkle inlemelerim, onun arzulu kıvranışlarına karışmıştı. İnlemeleri dünyanın en güzel sesiydi, duymaya bayılıyordum. Sesimizi, tadımızı, ritmimizi sevmiştim. Doruğa ulaştığında her uzvunun üzerimde titrediğini hissetmeyi ve bedenimi boşalmaya daha da yaklaştırmasını sevmiştim. Beni sürmesine izin vermem için yalvarmasını sevmiştim. Bedenime, zihnime, ruhuma sahip olmasını sevmiştim.

Onu seviyordum.

Ona bu kadar çabuk âşık olmanın beni korkutması gerekirdi ama çok mutlu hissediyordum.

Mutluluk...

Nasıl mutlu hissedileceğini bildiğimden bile şüpheliydim.

Gece boyunca şarkılarımız birbirine karıştı, bir tür *remiks* yarattı. Kalbi benimkiyle birlikte çarpıyordu ve birbirimizin kollarında uykuya daldığımızda sanki yeni bir şey üretiyormuşuz gibi hissediyordum. Bizim hikâyemizi barındıran yepyeni bir karışık kasetti.

Bunun yarattığı etkiyi sevmiştim.

32

Emery

“Konuşmamız gerek,” dedi annem evimin kapısında dikilirken. Nerede yaşadığımı bilmesinin yanı sıra, neden karşımda durduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Oliver’den çıktıktan yaklaşık bir saat sonra Reese’le eve gelmiştim, şimdiyse Harper Taylor neşemi kaçırmak için yanımdaydı.

“Konuşmamız gereken bir şey yok,” dedim yüzümü buruşturarak. “Nerede yaşadığımı nasıl öğrendin?”

“Yıllardır nerede yaşadığını biliyoruz. Sammie bana yıllar önce söylemişti. Sadece şimdiye kadar kapına gelme ihtiyacı duymamıştım.”

Reese yatak odasından çıkıp ön kapıya doğru ilerledi. “Anne? Kim o?” diye sordu kapıya bakarken. Sonra gözleri büyüdü ve bacağımın arkasına saklandı. “Yine o deli kadın mı?”

Evet, Reese. O deli kadın.

Annem kızıyla göz hizasında duracak şekilde eğilip ona kocaman, sahte bir gülümsemeyle baktı. “Hayır, tatlım. Ben senin büyükannenim.”

Reese’in gözleri heyecanla açıldı. “Benim bir büyükannem mi var?”

Reese’i arkama doğru çekip anneme kızgın bir ifadeyle baktım. “Çocuğumla konuşma.”

Annem yeniden ayağa kalktı. “O senin çocuğun değil. Bu yüzden buradayım.”

“Gitmen gerek.”

“Konuşana kadar olmaz.”

“Bu dünyada hakkında konuşacak hiçbir şeyimiz yok. Benim önümde kızıma saygısızlık etmene izin vermiyorum. Şimdi gitmezsen...”

“Sammie aşağıda arabada,” dedi annem sözümü keserek. “Theo ile.”

“Ne?”

“Aşağıda, arabada bekliyor. Seninle görüşmek istiyor, ben de ailevi meselelerimizi konuşabilmemiz için sokağın aşağısındaki restoranda bir buluşma ayarlamamızın iyi olacağını düşündüm.”

Aile meseleleri mi?

Ters ters baktım.

Ne ailesi?

Caddeye bakan cama doğru ilerleyip Sammie’nin annemlerin arabasının arkasında, babamın da sürücü koltuğunda oturduğunu gördüğümde dehşete kapıldım. Başımı sallayarak anneme doğru yürüdüm. “Ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?”

“Sammie’nin akıl sağlığı ve ihtiyaç duyduğu şeyleri almakla ilgili konuşacağız. Soru sormayı bırakıp hayatında bir kez olsun dinler misin, Emery? Oraya vardığımızda her şeyi tartışırız.”

Kızıma doğru baktım. “Peki ya Reese?”

“Ne olmuş? Onu da yanında getir. Bence bu herkes için iyi olur.”

Cesedimi çiğnemesi gerekiyordu.

“Onun önünde hiçbir şey konuşmak niyetinde değilim. Önce onu komşuma bırakayım. Hadi, Reese.” Kızımın elinden tutup onu Abigail’in evine götürdüm. Abigail’den küçük kızıma tekrar bakmasını istemek zorunda kaldığım için berbat hissediyordum

ama başka ne yapacağımı bilememiştim. İçimde ailemle yapacağım konuşmanın tatlı bir sohbet havasında geçmeyeceğine dair bir duygu vardı, o yüzden Reese'i karmaşadan mümkün olduğunca uzak tutmak istiyordum.

Elbette Abigail yardım etmeye fazlasıyla istekliydi.

"Her şey yolunda mı?" Abigail koridorda anneme doğru bakarken kaşlarını kaldırarak sordu.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ancak Reese'in ailemle yapmak üzere olduğum konuşmaya karıştırılmasını istemiyorum."

Abigail'in gözleri biraz büyüdü. "Aman Tanrım. O senin annen mi?"

Başımı salladım. "Evet. Onu almak için mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

"Sorun değil, aceleye gerek yok. Biz gayet iyi olacağız," dedi Abigail ellerini Reese'in omuzlarına koyarak.

"Teşekkür ederim."

"Hey, anne. O gerçekten benim büyükannem mi?" diye sordu Reese. Soru karşısında kalbim sıkışmıştı.

Eğilip kızımın alnından öptüm. "Her şeyi açıklayacağım, be-beğim. Ben eve gelene kadar Abigail'le kal." Kalbini mühürledim, o da benimkini mühürledi.

Anneme doğru ilerlerken her zamanki gibi yüzünü ekşitiyordu. "Çocuğunu hep yabancılara mı bırakırsın?"

Gözlerimi devirerek asansöre doğru yürümeye devam ettim. "Sen benim için bu binadaki herkesten daha yabancısın. Hadi şu işi bitirelim."

Her zamanki gibi durumu kontrol etmeye çalışarak, "Birlikte köşedeki restorana gideceğiz," dedi annem. İtiraz etmedim çünkü dikkatim Sammie'ye yoğunlaşmıştı.

Arka yolcu kapısını açtım ve parmaklarımı oynatarak dizlerine bakan kız kardeşime döndüm. Arabaya yerleşip derin bir nefes aldım. “Selam, Sammie.”

Hayatımda karşılaştığım en hüznünlü gözlerle bana dönerken somurtuyordu. “Selam, Emery.”

Sanki hayatı boyunca hiç kambur durmamış gibi mükemmel dik duruşuyla oturuyordu. Elbisesi her zamanki gibi kusursuzdu, tek bir kırışıklık bile yoktu ve saçları mükemmel bukleler halindeydi. Görünüşü muhteşemdi, oysa ben onun gerçeklerini gözlerinde görüyordum.

İçeri girip sandalyelerimize yerleşirken kafamda Sammie’ye soracağım milyonlarca soru uçuşuyordu. Tekrar iyileşmesi için planlarının ne olduğunu bilmek istiyordum. Ona nasıl yardım edebileceğimi bilmek istiyordum çünkü yapardım. Kardeşime yardım etmek için ne gerekiyorsa yapardım.

Sonra konuşma tamamen farklı bir yönde ilerlemeye başlayarak beni şaşkına uğrattı.

Ellerini soğukkanlı bir şekilde birbirine kenetleyerek, “Reese’in tam velayetini almak istiyoruz,” dedi annem. Sanki sadece bir bardak su istemiş gibiydi. Sanki hayatım boyunca en çok korktuğum şeyleri söylemiyormuş gibi rahattı.

“Pardon?” Gerçekten beni bir restorana bunu konuşmak için mi getirmişlerdi?

“Sammie’yle yaptığımız konuşmadan ve konuyla ilgili araştırmalarımızdan sonra küçük kızın Randall’a dönmesinin en iyisi olacağını düşünüyoruz. Kız kardeşinin, babanın ve benim yanımda büyümesi; eğitimini bizim üstlenmemiz onun iyiliğine olacaktır.”

Kahkaha attım.

Kahkahalarım gittikçe şiddetleniyordu çünkü söyledikleri saçmalığı bile aşırıyordu, akıl alır gibi değildi. Böyle bir istekte bulun-

mayı nasıl düşünebilirlerdi? Onların benimle gülmediklerini fark edince kahkahalarım öfkeye dönüştü.

“Şaka yapıyorsunuz, değil mi? Bu bir tür şaka mı?” Aile üyelerime bakıp aynı kanı taşımamızın nasıl mümkün olduğunu düşünürken boğazım düğümlendi.

“Bunun en doğrusu olduğunu düşündük...” Sammie konuşmaya başlamıştı ancak onun sözünü kestim.

“Biz mi? Bu bahsettiğiniz ‘biz’ nedir? Ebeveynlerimizden bahsediyor olamazsın. Onlar seni terk etti, Samantha. Doğru hatırlarsan, sen de Reese ile beni terk ettin. Tıpkı annen gibisin.”

Oturduğu yerde doğrularak restoranın fayans döşeli zeminine bakmaya başladı. “Bu uzun zaman önceydi, Emery. Reese’e aile olma şansını vermek istiyoruz.”

“Ne ailesi?” Bana doğru bakan insanları umursamadan bağırdım. “Bu ikisi seni en zor zamanında yüzüstü bıraktı, Sammie. Korkunç bir olay yaşandıktan sonra sana sırtlarını döndüler. Bu insanlar senin ailen değil.”

“Sesini azalt, Emery Rose,” diye homurdandı annem peçeteyle yüzünü örterken telaşlanmıştı. “Restorana konuşmak için gelmemizin tek amacı senin bir öfke krizi yaşamaman içindi. O yüzden sakın ol.”

“Hayır. Ben yetişkin bir kadını ve istersem bağırabilirim, anne. Hâlâ çocukmuşum gibi bana emredemezsin.”

“Halka açık bir ortamda senin çıkışlarına tahammül edemeyeceğim. Ya sakinleş ya da git buradan.”

“Öyle bir şey olmayacak. Sammie nasıl bir hata yaptığını anlayan kadar gitmem.”

“Gördün mü, Samantha? Kız kardeşinin ne kadar dengesiz olduğunu görüyor musun? Bunca zaman sonra kızını onun yetiştirmesi korkunç bir düşünce. Reese’in daha kurallı bir evde, baban

ve benimle birlikte olması gerekirdi. O minik kız, ebeveynlerinin kim olduğu belli olan ve Tanrıdan korkan bir evde yetişmeli. Ona, Emery'nin verebileceğinden fazlasını verebiliriz. Etrafında bir baba figürü olmadan büyümenin küçük bir kıza neler yaşatabileceğini sanıyorsun?"

Tamamen afallamış bir halde sandalyeme yaslandım. "Bu seni o kadar mı endişelendirdi?"

"Anlayamadım?"

"O gün beni, Reese ile pazar yerinde görmek. Sensiz de iyi olabileceğimizi görmek canını bu kadar mı sıktı? Senin saçma sapan beklentilerin doğrultusunda hareket etmek zorunda olmadığımızı görmek?"

"Bunu yapmayacağız, Emery. Buraya, Reese'in geleceğiyle ilgili bir fikir sahibi olmanı sağlamak için geldik. Bu imtiyazı hak ettiğini bile düşünmüyorum aslında."

"Komik olan ne biliyor musunuz?" Kafamı inanamayarak salladım. "Bizim yaşımızdayken siz de aynı seçimleri yapmış olmanıza rağmen nasıl oluyor da bizi bu kadar sert yargılıyorsunuz?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok, küçük kız."

"Ben artık küçük bir kız değilim, anne. Büyüdüm, artık küçük bir kızım var. Beni doğurduğunda kaç yaşındaydın?"

Gerildi. "Dediğim gibi, bunu yapmayacağız."

"On yedi," dedim konuyu değiştirmeye çalışmasına aldırmadan. "Hatırladığım kadarıyla o zaman evli de değildin."

Sandalyesinde doğrulup başını iki yana salladı. Babam beni susturmanın bir yöntemi olarak kontrol amaçlı elini uzattı. Çocukluğumda ne zaman bir söz edecek olsam, bir soru sorsam ya da bir düşünceye kapılsam beni susturmak için kaldırdığı o eli defalarca görmüştüm. Üzerimde o kadar uzun süre büyük bir güce hükmetmişti ki, bunca yıl sonra bile onu gördüğümde hafifçe irkilmiştim.

“Bu kadar yeter, Emery,” dedi babam alçak, boğuk ve kontrollü bir ses tonuyla. “Annenin zaten af dilediği geçmiş günahları için suçluluk hissetmesine neden olmana izin veremem.”

Beni yetiştiren adama karşı duyduğum korkuyu gizlemeye çalışırcasına güldüm. “Günahları mı? Hatırladığım kadarıyla bir bebek yapmak için iki insanın bir araya gelmesi gerekiyordu, baba,” diye çıkıştım. Ondan nefret ediyordum. Desteklediği şeylerden, kadınları küçük görmesinden nefret ediyordum. Sadece Sammie’yi ve beni tüm çocukluğumuz boyunca kontrol altında tutmasından değil, aynı zamanda annemi yüzüne karşı aşağılamasından da nefret ediyordum.

Evlenmeden önce hamile kalmasına kendi günahları değil, annemin günahları mı neden olmuştu? Neden annem af dilemek zorundaydı da babam yaptıklarını düzeltmek için parmağına bir yüzük takmakla yetinmişti? Bu doğru değildi.

Onların hikâyesindeki hiçbir şey bana doğru görünmüyordu.

“O küçük çeneni kapatacaksın, değil mi?” Annem peçetesini bana doğru sallayarak azarladı. “Saygısızlığın hoş karşılanmıyor, varsayımlarının da haddi hesabı yok. Babanla bir daha asla bu şekilde konuşma, yoksa inan bana...”

Babam elini ona doğru uzattı.

Annem sessizliğe gömüldü.

Böylece kontrol zinciri bozulmadan devam etmişti.

Reese’in böyle bir evde büyümesi gerçekten nasıl olurdu? Merak dolu özel zihni için bu ne ifade ederdi?

En sevdiği süper kahramanlar kadınlardı.

Babam hemen bunu onun kafasından söküp atardı.

Ruhu bedeninden çekilmiş gibi görünen kız kardeşime dönüp ellerimi onun ellerinin arasına koydum. “Sammie, benden onun annesi olmamı istedin. Unuttun mu? Yıllar önce gittin ve benden

onu büyütmemi istedin. Ben de senin istediğini yaptım. Şimdi bunun bana neler yaşatacağını biliyor musun? Bunun beni ne kadar parçalayacağını, Reese'in hayatını nasıl altüst edeceğini biliyor musun?"

Sammie gözlerimin içine bakamıyordu. Bir büyüünün etkisi altındaymış gibi görüldüğünü düşünmeden edemiyordum. Bildiğim tek şey karşımdaki kişinin birlikte büyüdüğüm kıza hiç benzemediği idi. En iyi dostuma hiç benzemiyordu. İç dünyası bomboştu, üstelik bu durum ebeveynlerimin umurunda bile değildi.

"Ellerini bırak, Samantha," diye emretti babam.

Sammie'nin titrek tutuşu gevşedi, ellerini dizlerinin üzerine yerleştirdi. Daima itaatkâr bir çocuk olmuştu, karşılık vermek yerine sessizce otururdu ve bu durum benim için iyiye işaret değildi. Patlamasına, çılgılık atmasına ihtiyacım vardı. Tıpkı onun için yaptığım gibi arkamı kollamasını istiyordum.

Oysa hiçbir şey yoktu.

Sadece sessizlik ve boşluk vardı.

Ağlamak istesem de önlerinde yapamazdım. Canımı nasıl yaktıklarını görmeyi hak etmiyorlardı, acılarıma şahit olmaları gerekmiyordu. "Her ne kadar bu harika bir aile toplantısı olsa da ben buradan ayrılıyorum." Ayağa kalkıp çantamı omzuma atarak kız kardeşime döndüm. Kısa tırnaklarıyla uğraşmasına rağmen beni dinlediğini biliyordum. "Sammie, bana ihtiyacın olursa her zaman yanımdayım. Onların amacının, sana daha iyi bir gelecek sağlamakla bir ilgisi olduğunu sakın düşünme. Senin gerçekte kim olduğunu bile bilmiyorlar, oysa ben biliyorum. Dolayısıyla bana ihtiyacın olduğunda yanında olacağım. Ne olursa olsun."

"Samantha'nın hayatı mükemmel. Reese'in hayatı da sensiz daha iyi olacaktır. Hem daha iyi yetişecek hem de daha fazla fırsata sahip olacak... göreceksin," dedi annem.

“Senden nefret ediyorum,” diye inledim orada oturmuş bana bakan kadından tiksinererek. Gözleri benimkilere benziyordu. Seni benimki kadar koyu ve pürüzsüzdü. Bana benziyordu ancak kalbimizin hiçbir ortak atışı yoktu.

“Senin gibi biri tarafından nefret edilmek beni etkileyebilir mi sanıyorsun?” Kelimelerinden soğukluk damlıyordu.

Onlar ağzını açamadan uzaklaştım. Beni en iyi tanıması gereken ancak gerçek beni zerre kadar tanımayan insanlardan uzaklaştım.

33

Emery

Beş Yıl Önce

“Benden hoşlanmadı,” dedi Sammie, Reese’i bir kez daha uykuya yatırırken. Reese resmen bir aylık olmuştu ve fotoğraf çekimi yapmanın eğlenceli olacağını düşünmüştüm, böylece hatıralarımız olabilirdi. Sammie çok ilgili durmuyordu, çekim için hazırlık yaparken yürüyüşe çıkmak istediğini söylemişti.

Her gün yürüyüşe çıkıyordu, hatta bazen günde iki ya da üç kez. Tek çalışan bendim, üstelik hâlâ okula gitmeye devam ediyordum. Eve geldiğimde bir taraftan Reese’e bakıyor, diğer yandan okul ödevlerimi tamamlamaya çalışıyordum. Dolayısıyla tükenmişliğim tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. Şikâyet etmemek için elimden geleni yapmaya çalışıyordum çünkü ben ne hissediyorsam Sammie’nin on katını hissettiğini görebiliyordum.

“Bu doğru değil, seni seviyor,” dedim kardeşimi teselli edebilmek için.

“Hayır, o seni seviyor. Benden nefret ediyor. Sanki bana bakınca nasıl yaratıldığını anlayabiliyor.”

“Bu çok saçma.”

“Bana neyin saçma olduğunu söyleme. Ne hissettiğimi biliyorum. Sen onunla daha iyisin.”

“Onunla daha iyi değilim. Sadece onunla aramızda farklı bir bağ var, hepsi o kadar. Bunda yanlış bir şey yok.”

Sammie iki ay önce satın aldığım sandalyeye oturup suratını astı. Sürekli kaşlarını çatıyormuş gibi hissediyordum. Yüzünün güldüğünü görmeyeli çok uzun zaman olmuştu, her geçen gün daha fazla anneme benzediğinden neredeyse emindim.

Kardeşimin gülümsemesinin neye benzediğini unutacak haldeydim.

“Bunda yanlış olan çok şey var. Ona karşı bir şeyler hissetmiyorum ama hissetmiyorum. Nasıl birbirinize bağlandığınızı görüyorum... ben bağlanamıyorum.”

“Bence fazla abartıyorsun. Böyle şeyler zaman alır.”

“Seninle zaman almadı.”

“Çünkü ben onun annesi değilim. Sadece dışarıdan bir figürüm.”

“İşte bu yüzden ona benden daha yakın olmamalıydın. Oysa yakınsın.”

İç geçirerek burun kemerimi sıktım. “Bunun nedeni doğum sonrası depresyon olabilir. Biraz araştırdım ve sanırım...”

“Doğum sonrası depresyonu falan yaşamıyorum! Sadece hayatımı geri istiyorum!” diye çıkışırken sözleri kulaklarıma batıyordu. “Zayıf olduğumu söylemeyi kes. Zayıf değilim, Emery.”

Gözlerimi kırıştıtarak başımı salladım. “Hayır, sana zayıfsın demiyorum, Sammie. Doğum sonrası depresyonu olan insanlar zayıf değildir, sadece vücutlarındaki değişikliklerden dolayı sıkıntı yaşayabilirler. Hayata bir can kattın, bunda zayıf bir şey yok.”

Tırnaklarını kemirip başını sallamaya başladı. “Annem lohusa gibi şeylere inanmadığını söylemişti. Bunun sadece kadınların tembellik etmesi için bir bahane olduğundan bahsederdi.”

“Annem neyden bahsettiğini bilmiyor.”

“Evet, biliyor,” dedi Sammie. Sanki kendi kızlarına sırtını dönen o değilmiş gibi annesini destekliyordu. “O biliyor.”

“Daha önce hiç tecrübe etmediyse nasıl bilsin? Bak, bunu araştırdım ve bence denemeye değer. Sana birkaç ilaç alabiliriz...”

“Ben deli değilim, Emery!”

Her konuda fazlasıyla savunmacı davranıyordu, sanki ne söylersem söyleyeyim bana saldırırmış gibi geliyordu. İyi olduğunu söylediğimde, o iyi olmadığını söylüyordu. Yardıma ihtiyacı olduğunu söylediğimde bana yalancı diyordu. Söylediğim hiçbir şey yeterince iyi değildi.

Israrla denemeye devam ettim.

“İlaç alman deli olduğun anlamına gelmiyor, Sammie. Sadece hormonlarının kontrol altında olmasını sağlar, hepsi bu. Bir terapistle konuşabilirsin, sana yardımcı olabilir. Özellikle de yaşadıklarından sonra...”

“Ahh!” diye bağırarak ellerini yüzüne vurdu. “Anlamıyorsun! Kimse anlamıyor! Bunu yapmak istemiyorum, tamam mı? Artık bunların hiçbirleriyle uğraşmak istemiyorum.”

Kalbim parçalandığı halde bu konuda ne yapacağımdan tam olarak emin değildim.

Saatime baktıktan sonra tekrar kız kardeşime döndüm.

Öfke fişkıran gözleri şimdi üzüntü ve yorgunlukla doluydu.

Acıyla.

“Özür dilerim, Emery. Sadece canım sıkkın, hepsi bu.”

“Sorun değil. Bugün okula gitmeyip Reese’le kalabilirim. Sen de dinlenebilirsin.”

Sandalyeden kalkıp avuç içleriyle gözlerini ovaladı. “Hayır, gerçekten. Sorun değil. Ben yanıdayım, okulu kaçırmamalısın. Hemen duş alacağım, ardından kahve yapacağım. Sadece biraz daha uyanmalıyım.”

“Emin misin?”

“Evet, eminim. Ben iyiyim.”

Yanına yaklaşp ona sarıldım, zihninde eksikliğini hissettiği rahatlığı bulabilmesi için onu sıkıca sardım. “Seni çok seviyorum, Sammie.”

“Ben de seni seviyorum. Sana çıktığım için özür dilerim.

Sadece biraz yorgunum.” Okulda olduğum günlerde aklım hep kız kardeşimdeydi. İhtiyacı olan yardımı almasını çok istiyordum ama bunu nasıl başaracağımdan tam olarak emin değildim. Başından geçen şeyleri üstlenmeyi reddediyordu.

Günün dersleri tamamlandığında Reese’i, Sammie’nin kucağından alıp kardeşimin gece yürüyüşüne çıkabilmesi amacıyla eve gittim. İçeri girerken Reese’in ağlamasını duyduğum anda midem altüst oldu. Nasıl bir gün geçirdiklerini düşünmeden edemedim. Eminim ikisi de duygusal olarak tükenmişlerdi.

“Sammie, ben geldim. Bu saatte huysuzluk yaptığını biliyorum, o yüzden onu senin...” Eve girdiğimde Reese’in beşiğinde yatmış, son gücüyle ağladığını görünce kelimelerim uçup gitmişti. “Sammie?” İçimi kaplayan panikle seslendim.

Koşarak Reese’in yanına gidip onu kucağıma aldım. Yüzü yaşadığı duygusal patlama yüzünden kıpkırmızıydı.

Ne kadar süredir orada tek başına yatıyordu? Ne kadar zamandır yalnızdı? Sammie hangi cehennemdeydi?

“Sorun yok, tatlım. İyisin. Yanındayım, güvendesin,” diyerek Reese’in bezini değiştirmek için yatak odasına ilerledim. Altını değiştirirken koltuğun üzerinde bir not olduğunu fark etmiştim. Notu okumak için küçük tatlı kız sakinleşene kadar kendimi zor tuttum.

Reese’in altını değiştirdikten sonra gidip bir biberon hazırladım. Sonra onu doyurup huzursuz kızı yatıştırmak için elimden geleni yaparken mektubu elime aldım. Siyah mürekkeple yazılmış, her bir kelimesi kalbimi kıran bir mektuptu.

Emery,

Sen bunu okumadan sadece beş dakika önce çıktım. Seni arabanı park ederken görüp arka kapıdan ayrıldım. Umarım bunu yapamadığımı anlamışsındır. Onu görmeden Reese’e bakamıyorum. Onun bana sarıldığı-

nı düşünmeden kızıma sarılamıyorum. İhtiyacı olan kadın olamam, onun annesi olamam. Denedim, sen bunun geçici bir şey olduğunu düşünebilirsin ama değil. Bunu yapamayacağım, yapamıyorum. Seni onun vasisi olarak bırakmak için bazı evraklar hazırladım. Bu iş için doğru kişi sensin, onu başkasına emanet edemem. Bana gelince, kendime yeni bir hayat kurmaya gideceğim. Yeni bir şehre gidip her şeye yeniden başlayacağım.

Lütfen ona iyi bak.

Onu kendi çocuğun gibi yetiştir.

Sen onun hak ettiği annesin.

O benim değil, senin kızın.

Gittiğim için üzgünüm ama ikiniz bensiz daha iyi olacaksınız.

-Sammie

Her zerremi paramparça eden kelimelere bakarken gözyaşlarım incecik kâğıda döküldü. Ardından evi kontrol edip Sammie'nin bavulları da dahil, tüm eşyalarının gittiğini gördüm.

Eve gidip gitmediğini öğrenmek için annemi aradım.

Gitmemişti. Annem, Sammie'yle yaşadığımız sorunlara onu karıştırmamamı söylemişti. Sammie'nin gittiğini söylediğimde, telefonu kapatmadan önce bunun muhtemelen benim hatam olduğunu da söylemişti.

Sammie aynı gece ya da sonraki gecelerin hiçbirinde, bir daha hiç eve dönmemişti. Beni tek başıma yetiştirmem gereken bir çocukla baş başa bırakmıştı, üstelik okuldan da ayrılmam gerekmişti. Reese her gece, sanki annesinin onu terk ettiğini anlamış gibi ağlıyordu. Uykusuz gecelerden birinde, sinirli çocuğumu sakinleştirmek için elimden geleni yaparken ben de onunla ağlamıştım.

Gece saat iki civarında kapımın tıklatıldığını duyduğumda

kalbim şiddetle çarpmaya başlamıştı. Sammie'nin sonunda kendine geldiğini umuyordum. Gidişinden bu yana, mücadelelerinde ona yardımcı olabilecek derneklerin bir listesini çıkarmıştım. Çok sayıda telefon görüşmesi yapmış, hem tecavüz mağdurları hem de yeni annelerle ilgili oldukça fazla bilgi toplamıştım.

Her şeyi ona aktarıp iyileşmesine yardımcı olmak, kardeşimin bana geri dönmesi için elimden geleni yapmak niyetindeydim.

Ancak kapıyı açtığımda karşımda duran kişi o değildi. Daha önce binada birkaç kez gördüğüm bir kadındı.

“Bebeği susturmakta zorlanıyorsun,” dedi kadın.

Reese son birkaç gündür oldukça gürültülüydü ve apartmanımızın duvarları yalıtımlı sayılmazdı, bu yüzden tedirgin olmuştum.

“Biliyorum, özür dilerim. Elimden geleni yapacağıma söz veriyorum...” diye konuşmaya başladığımda sözümü kesti.

“Tatlım, buraya şikâyet etmeye gelmedim,” dedi dudaklarına yayılan içten bir gülümsemeyle başını sallarken. “Yardım etmek için geldim. Ev arkadaşının birkaç hafta önce taşındığını fark edince zor durumda olduğunu anladım. Benim adım Abigail. İçeri gelebilir miyim?”

Yavaşça başımı salladım, kopma noktasını geçmek üzereydim. “Ağladığımı için özür dilerim. Çoğu zaman böyle olmuyorum.”

“Yeni doğmuş bir bebeğin var. Yeni doğanların hiçbir şeyi normal değildir. Bence gerçekten harika gidiyorsun, sadece ihtiyacın varsa yardım etmek istedim.”

“Teşekkür ederim, minnettarım,” derken hâlâ ağlayan bebeği yatıştırmaya çalışıyordum.

“Alabilir miyim?” diye sordu Reese’i başıyla işaret ederek.

Başlangıçta tereddüt etmişim ama kadında kibar, şefkatli bir şeyler vardı. Reese’i ona uzattım ve birkaç dakika içinde kadın onu sakinleştirdi.

Ağlaması kesildiğinde rahat bir nefes aldım, ardından ağla-

maya başladım. Bir yabancınn önünde kendimi tutamadığım için utanarak yüzümü kapatırken biriken duygularım bedenimden akıp gitti.

“Özür dilerim,” dedim uyuyan Reese’i kucğından aldıktan sonra beşiğıe yatırırken. “Normalde böyle değildir.”

“Bugün böylesin ve aslında bu çok normal. Hissetmenin yanlış bir tarafı yok,” dedi bana. “O yüzden devam et, hepsini hisset.”

Bu hoşgörölü tavrıla her hissin normal olduğunun söylenmesi, tüm vücuduma dalga dalga yayıldı. Bu defa gerçekten parçalanıyordum, ellerimle yüzümü kapatarak dağılmaya başladım. Çok uzun zamandır kız kardeşimle birlikte Reese’i koruyup bir arada tutmaya çalışıyordum. Kendimi toparlayacak zaman bulamamıştım.

Abigail gelip beni kollarıyla sardı, omzuna yaslanarak aptalmışım gibi ağlarken beni yatıştırdı. “İşte böyle, tatlım Hepsini hisset,” diye tekrarlادıkça kendimi bıraktım.

Her şeyi hissediyordum. Korkuyu, endişeyi ve üzüntüyü hissediyordum. Öfkeyi, kız kardeşime karşı kırgınlığı da hissediyordum. İncinmiş hissediyordum. Terk edilmiş, kaybolmuştum.

Hepsini hissediyordum, Abigail ise bunları atlatmama yardım etmek için yanımdaydı.

“Muhtemelen şu anda neler olduğü hakkında hiçbir fikrin yok. Parçalanıyormuşsun gibi hissediyorsun ama aslında bu senin toparlanma sürecin, tatlım. Bazen iyileşme sürecinin bir parçası da dağılmaktır. Bu seni zayıf biri yapmaz, güçlü biri yapar. O yüzden bu gece dağılırsan yarın daha güçlü olursun. Harika gidiyorsun.”

Omzuna yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağlarken birinin bana harika olduğümü söylemesi gerçek dışı gelmişti, dünyadaki en büyük yalan gibi hissetmişim. Yine de söylediğini yaparak her şeyi hissettim.

34

Emery

Günümüz

Oliver: Yanına gelmemi ister misin?

Emery: Hayır. Ben iyiyim.

Oliver: Gelmemi istiyor musun?

Emery: Hayır. Muhtemelen uyuyakalacağım.

Oliver: Gelmemi istiyor musun?

Emery: Oliver. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim.

Oliver: Tamam.

Tak, tak, tak.

Yatağımda otururken başımı telefonumdan kaldırdım. Ardından girişe ilerleyip kapıyı açtım ve Oliver'ı kapının pervazına yaslanmış halde buldum.

“Merhaba,” diye fısıldadı.

“Merhaba,” diye cevap verdim.

Ellerimi avuçlarının içine alarak yaklaştı. Alnını benimkine yasladı, gözlerimi kapatırken o da aynı şeyi yaptı. “Gelmemi istiyor musun?” Yumuşacık bir sesle soruyor, sıcak nefesi dudaklarıma değiyordu.

Yavaşça başımı sallarken içimde tuttuğumu bile bilmediğim gergin bir nefesi bıraktım. “Evet.”

Beyaz tişörtüne sarılıp ağladığım süre boyunca yanımdan ayrılmamıştı. Defalarca Reese’in benim kızım ve benim de onun annesi olduğumu söyleyerek vücuduma dolan şeytani düşünceleri uzaklaştırmaya çalışmıştı. Bedenim yorgun düşüp daha fazla göz-yaşı dökemeyecek hale geldiğimde gecenin kalanı boyunca bana sarılmaya devam etmişti.

Ertesi sabah uyandığımda beni yatağımdan çıkaran güneş değildi. Son gücüyle bağırان küçük bir kızdı. “Bay Mith! Annemin yatağında ne arıyorsunuz?” diye bağırarak yatağın üzerine atladı.

“Reese, sesini azalt,” diye mırıldandım yoğunluk bastırırken sadece birkaç kelime söyleyebilmişim. Sonra esneyip Reese’e odaklanmaya çalıştım. Yatağımdaydı, Oliver’ın hemen yanında duruyordu.

Oliver.

Benim yatağımda.

Reese.

Benim yatağımdaydı.

Ah, lanet olsun.

“Reese!” Doğrulup oturdum. Oliver gözlerini ovuşturarak neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. “Neden bu kadar erken kalktın?”

“Erken değil, geç oldu,” derken bir Oliver’a, bir bana bakıyordu. “Bay Mith neden senin yatağında?” Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Siz ikiniz âşık mısınız?” Tekrar yatağa atlayarak hem Oliver’ı hem de beni uyku sersemliğinden çekip aldı.

Sorusuyla sarsılmış, ardından yaptığı yorumla yanaklarım ısınmaya başlamıştı.

“Reese, hayır, biz...”

“Evet, onu seviyorum,” diye araya girdi Oliver. Reese’e her şeyi aynı anda hissetmeme neden olan gülümsemesiyle bakıyordu. Ona doğru dönerken gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Bana o uyumlu, yorgun gülümsemesiyle baktı ve ellerimi avuçlarının içine alıp hafifçe sıktı. “Senin her parçanı seviyorum, Em.”

Kalbim takla atıyor, göğsümden fırlayacak gibi çarpıyordu. Buna hazır değildim ama dürüst olmak gerekirse insan, âşık olduğu kişi tarafından sevildiğini öğrenmeye hazır olabilir miydi? En büyük rüyanın gerçekleşmesi gibi hissettiriyordu.

“Ben de seni seviyorum,” dedim yüzümdeki mutluluk ifadesi yanaklarımı yırtacakmış gibi hissederken. Eğilip onu öpmek istesem de Reese’in önünde bunu yapmanın abartılı olacağını düşündüm. Üstelik bizi yatakta birlikte görmesinden hemen sonra hiç olmazdı.

“Peki ya ben, Bay Mith? Beni seviyor musunuz?” diye sordu Reese.

Oliver kocaman gülümseyerek Reese’i kucakladı. “Evet, ufaklık. Seni çok seviyorum.”

Oliver onu gıdıklarken Reese kahkaha atmaya ve kıpır kıpır oynamaya başladı. “Tamam, tamam, dur!” diye bağırarak kıvranıyordu. Bu, hayattaki tüm dertlerimi untabildiğim anlardan biriydi. Dünya durmuş, tüm iyi düşünceler bir araya gelmiş gibi hissettiren bir andı. Üçümüz yatakta yuvarlanıp dururken bahsettiğim o anlardan birindeydik, bu an kalbimde sonsuza dek yaşayacaktı.

Bu anların bana yaşamımda karşılaştığım diğer tüm sıkıntıları unutturması çok garipti. Bir an için ailemle Sammie’nin kapımın önüne bıraktığı sorunları unutmuştum.

Sanki Reese ve Oliver’la birlikte kendi ailemizi, kendi kural-

larımızla kuruyorduk. Karışık kasetimdeki en sevdiğim parçalardan birini oluşturuyorduk. Sadece üçümüz ve mutluluklarımızdan oluşuyordu.

Reese birkaç saniye Oliver ile aramızda uzanıp nefesini tutuktan sonra, "Hey, Bay Mith?" dedi.

"Evet, ufaklık?"

"Bu seni şimdi benim babam mı yapar?"

Şaka.

Sabah sohbeti için bu biraz fazla kaçmıştı. Oliver'ın ağzı bir karış açılmıştı ve ne diyeceğini bilemediği belliydi. Reese'e sıkıca sarılıp onu kucakladım. "Bunu daha sonra konuşsak, şimdilik gidip biraz *waffle* yapsak nasıl olur?" diye önerdim.

Reese'in yüzü parladı. "Çikolata parçacıklı mı?"

"Evet, çikolata parçacıklı. Kalkıp başlamama izin verin ve..."

Reese başını sallayarak yataktan fırladı. "Hayır, anne. Ben, Bay Mith'in *waffle* yapmasını istiyorum."

Bir kaşımı kaldırdım. "*Waffle*'larımı sevdiğini düşünüyordum."

"Seviyorum ama Bay Mith'inkini de sevmek istiyorum," dedi açıkça. Elini Oliver'a doğru uzatıp onu yataktan çıkardı. "Hadi, hemen başlayalım."

Başka bir şey konuşmadan birlikte mutfağa doğru giderek hazırlıklara başladılar. Yatakta uzandığım yerden seslerini duyabiliyordum. "Dürüst olacağım, ufaklık. En son ne zaman *waffle* yaptığımı bilmiyorum."

"Sorun değil. İğrenç olsalar bile yerim çünkü artık seni seviyorum," dedi Reese.

Oliver kahkaha attı. "Çok naziksin."

"Biliyorum, ben iyi bir insanım. Bu arada, Bay Mith?"

“Evet, ufaklık?”

“Bana ‘ufaklık’ demeyi bırakın.”

Sonraki iki gün boyunca annemler ve Sammie tarafından herhangi bir sorunla karşılaşmadım. Akıllarının başlarına geldiğini, geri çekilmeleri gerektiğini anladıklarını sanmıştım ama o kadar şanslı değildim.

Reese ile birlikte öğleden sonra Oliver’ın havuzunda yüzerek vakit geçirmiştik, eve geldiğimizde kapımın önünde duran bir zarf buldum. Zarfı elime aldığım anda ön yüzüne “Emery” kelimesinin karalandığını fark ettim. Kesinlikle annemin el yazısıydı, yalnızca bu gerçek bile midemin kasılmasına neden olmuştu.

“Bu da ne?” diye sordu Reese.

Ona gülümseyerek sırtını sıvazladım. “Hiçbir şey, tatlım. Gidip pijamalarını giy de seni yatırabilelim, tamam mı?”

Şükürler olsun ki, söylediğimi yaptı ve zarfın içinden ne çıkacağını merak ederek içeri girdim. Zarfı yırtıp açtıktan sonra mektubu okurken kalbim duracak gibi oldu.

Reese’i bu adamın çevresinde mi büyütüyorsun? Bu mahkemede senin için hiç olumlu görünmeyecektir. Doğru kararı ver, işler karışmadan Reese’i bize teslim et.

Zarfın içinde Cam’in, Oliver hakkında yaptığı röportajlar ve yarattığı korkunç uyduruk hikâyelerle ilgili haberler vardı. Oliver’ın son birkaç aydır yaşadığı çalkantılar hakkında yazılmışlardı. Gerçekte kullanmadığı uyuşturucudan, ona karşı acımasızlığından

bahsediyorlardı. Cam'in, Oliver hakkında uydurduğu her sahte konunun altını çizmişlerdi. Bu kelimeleri görmek beni tiksindiriyordu.

Annem onun hakkında bulabildiği her sahte haberi almıştı , istediğini elde etmenin bir yolu olarak hepsini yüzüme çarpıyordu. En kötüsü ne miydi? Oliver hiçbir zaman hikâyenin kendi tarafını dile getirmediği için haberler gerçek gibi görünüyordu. Bunun yaşandığına inanamıyordum.

Kusacaktım.

“Neye bakıyorsun, anne?”

Gazeteleri hızla yere bıraktım. “Hiçbir şeye, tatlım. Hadi yatağa gidelim.” Ellerim titreyerek doğruldum ve kızımın önünde yaşadığım paniği belli etmemek için elimden geleni yaptım.

Kızım... O benimdi, annem ise bu gerçeği elimden almaya çalışıyordu. Ne tür bir kadın bunu yapardı? Ne tür bir insan bir başkasının hayatını altüst etmek isterdi? Reese yaklaşık beş yıldır benim hayatımdaydı. Onu büyütmek, eğitmek ve sevmek için beş yılımı vermiştim. Şimdi ailem onu benden koparmakla tehdit ediyordu.

35

Oliver

“Sakin ol, Em. Sen neyden bahsediyorsun?” diye sordum. Karşımda dururken mantıklı düşünemiyordu. Evime şiş gözlerle ve titreyen bir sesle gelmişti.

“Artık senin için çalışmayacağım.” Gözleri kızarmıştı, gece ne kadar ağladığını hayal bile edemiyordum. Geceyi ağlayarak geçirmesinin nedenini bilmesem de onu teselli etmek için yanında olamadığıma pişmandım.

“Ne oldu?” Ona doğru adım atarken endişeyle sordum.

Omuzları düşüp başını öne eğdi. “Uzun hikâye.”

“Zamanım var.”

“Benim yok. Özür dilerim. Sadece sana telefonda anlatmak yerine, yüz yüze söylemek istedim. Bu kadarını hak ettiğini düşündüm.”

“Bana anlatmadığın şey ne?”

Dudakları aralanıp vücudu titremeye başladı. Dağılmamak için elinden geleni yapıyor, geçen her saniyeyle başarısız oluyordu. “Önemli değil, Oliver. Ben hallediyorum. Bu da senin için çalışmayacağım anlamına geliyor.”

“Bu hiç mantıklı değil.”

“Mantıklı. Bunu duymak çok zor biliyorum ama kızım için en iyisini yapmalıyım. Onu ilk sıraya koymalıyım.”

“Ailenle mi ilgili?”

Başını salladı.

“Bunun benimle ve işinle ne ilgisi olabilir ki? Yani işi bırakmak istiyorsan, sorun değil, Em. Asıl bilmek istediğim şey, sana nasıl yardım edebileceğim. Senin için ne yapabileceğimi bilmeye ihtiyacım var.”

“Hiçbir şey. Benim için hiçbir şey yapamazsın.” Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken girişteki karo zemine bakıyordu. “Oliver, artık seninle birlikte olamam. Bundan sonra görüşemeyiz.”

Bu sözler içimde bir panik dalgası yarattı. “Sen neyden bahsediyorsun? Bu ne anlama geliyor?”

“Tam olarak şu demek. Şu anda bir ilişkiye ayıracak vaktim yok, ailem ve Reese’in durumu ortadayken olmaz. Ana odağım o olmalı, onu güvende tutmalıyım.”

“Elbette, bu gayet mantıklı. Sadece size yardım etmeme neden izin vermediğini anlamıyorum. Reese’in senin gözetiminde kalmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapabilirim. Sana en iyi avukatları ayarlayabilirim. Yapabilirim...”

“Oliver, dur. Lütfen. Bunu olması gerekenden daha zor hale getiriyorsun.”

“Lanet olası kalbimi kırıyorsun, o yüzden bunu zorlaştırdığım için lütfen beni affet,” diye çıkıştım. Bunu yaptığım için anında kendimi bir pislik gibi hissetmiştim. Kalbim bir kâğıt öğütücünün içinden geçiyormuş gibi hissettiriyordu. Düzgün düşünemiyordum.

Yüzünden akan yaşları temizleyip kahverengi gözlerini benimkilerle buluşturdu. Ancak hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyordu ve bu basit bakışıyla endişesini hissetmiş, korkularını görmüştüm. Elimde olmadan ona doğru bir adım atarak sarıldım. “Em, hadi ama. Benden bahsediyoruz. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin.”

“Zorundayım,” diye karşı çıktı başını sallayarak. “Zorundayım. Anlamıyorsun, Oliver. Babam küçük kasabamızda önemli bir güç ve hukuk sistemindeki insanlarla bağlantıları var, bunu bana karşı kullanacaktır. Seni bana karşı kullanacak.”

“Nasıl?”

Burnundan soluyarak bana doğru başını salladı. “Cam’in senden bahsettiği tüm haberleri yolladılar. Seninle birlikte olmamın, Reese için sağlıksız bir ortam yaratacağını kanıtlayacaklarını söylediler. Daha kötüsü, bu varsayımlara karşı senin verdiğin bir röportaj ya da herhangi bir şey yok. Bu durum seni suçlu gösteriyor.”

Orospu çocukları.

Nasıl olur da insanlar başkalarını incitmek için bu kadar alçalabilirdi?

Gerçekten yaptıklarının doğru olduğunu mu düşünüyorlardı?

Her şeyi halletmenin en iyi yolunun bu olduğunu mu düşünüyorlardı? Bir çocuğun hayatı boyunca tanıdığı tek ebeveynini elinden alarak mı?

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu konuda onu nasıl rahatlatacağımı bilemiyordum çünkü Cam’in açıklamalarının nasıl göründüğünü biliyordum. Beni hasta bir şeytan olarak yansıtmıştı.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım başka ne diyeceğimi bilemeyerek. Çok üzgündüm, mutsuzdum ve incinmişim.

Daha yakınımına sokuldu, dudaklarını dudaklarımla birleştirerek beni sertçe öptü. Dudağındaki tat artık yeni başlangıçlar gibi değildi. Tadı veda gibiydi ve bu kalbimi fena halde kırmıştı.

“Lütfen,” diye yalvardım dudaklarına karşı. Ona ne için yalvardığımı bile bilmiyordum çünkü kalmasını istemenin ona ağır geleceğinin farkındaydım. Bize bir şans vermesi için ona yalvarmanın fazladan bir yük olduğunu biliyordum. Reese’in yaşamında asla bir engel olmak istemezdim. Emery’nin kızını kaybetmesine sebep olmak istemezdim.

Kahretsin, canım yanıyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı dudakları hâlâ benimkileri okşarken. Geri çekilmesini istemiyordum. Yanımdan uzaklaşmasını istemiyordum çünkü ona tahmin ettiğimden daha fazla ihtiyacım vardı. Onu seviyordum. Onu çok seviyordum ve onu kaybetme düşüncesi beni her saniye biraz daha öldürüyordu. Tam olarak gerçekleşen de buydu, hayatımı kurtaran kadını kaybediyordum.

“Bu yalnızca talihsiz bir durum.” Ellerimi sırtının alt kısmına koydum, başımı sallarken onu kendime yaklaştırdım. Alnımı alnına yaslayarak gözlerimi kapattım. “Bu sadece karışık kasetimizdeki kötü bir şarkı, Em. Bu bizim sonumuz değil. Tamam mı? Bu bir son değil, her şeyin yoluna girmesi için ne kadar gerekiyorsa o kadar bekleyebilirim. Bundan vazgeçmeyeceğim, bizden vazgeçmeyeceğim,” dedim.

Yavaşça uzaklaşırken bana son bir veda öpücüğü verdi. Geriye doğru büyük bir adım atarak beni bıraktı.

“Çok üzgünüm, Oliver,” diye tekrar edip yürümeye başladı. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. Hemen gitmesi gerekiyormuş, yoksa kalmakla ilgili düşünceler aklından geçebilirmiş gibi ön kapıdan hızla çıktı.

Benim de onu sevdiğimi söyleyişimi duymamıştı.

Sonraki birkaç gün boyunca her şey karanlık gibiydi. Tanıdık şeytanlarıma dönmek istememe rağmen bunu yapmadım. Viskinin içinde boğulup uyandığımda elimde, votka olsun istedim. Aklimı kapatmak ve benim için dünyalara bedel olan iki kızı nasıl kaybettiğimi unutmak istiyordum.

Ancak bunu yapamazdım. Başladığım yere dönemezdim, bu

Emery'nin ailesinin benim hakkımda düşündüklerinin doğru olduğunu kanıtlardı. Bu sevdiğim iki kız için yeterince iyi olmadığını kanıtlardı.

Emery'yi özlüyordum. Günün her saniyesi, her dakikası ve her saati onu özlüyordum. Karanlıkta aklımı korumamı sağlayan tek şeye döndüm. Müziğime yöneldim.

Durmadan yazıyordum, neredeyse manik bir durumdaydım. Stüdyomun zemini kâğıtlarla kaplanana kadar kelimeler içimden dökülmeye devam etmişti. Sonra biraz daha yazdım.

Zihnimin bomboş kaldığını hissettiğimde, o hafta bestelediğim parçalardan birkaçını dinlemesi için Tyler'ı aradım. Güzel olup olmadıklarından bile emin değildim, sadece dinlemesini istiyordum çünkü uzun zamandır ilk kez duygularımın derinlerine inebilmiştim. Acımı kullanarak güzel şeyler yaratmayı öğreniyordum.

Sadece Emery ve Reese hakkında yazmamıştım. Kardeşim hakkında da yazmıştım. İçimden taştan acıya, hüzne dair şarkılar yazmıştım. Üzüntülerle mutluluklar hakkında yazmıştım. Beni etkileyen her bir duygu üzerinde durmuştum çünkü artık içimdeki hiçbir duyguyu bastıramıyordum. Her şeyi hissediyordum, hissetme ihtiyacımdan dolayı kendimi eleştirmiyordum. Bedenimde öfke büyüdüyse bunu yazıya döktüm. Kalbimdeki sevgi ağır bastığında oradan bir şeyler ürettim.

Bir karışık kaset hazırlayıp dinlemesi için arkadaşımın önüne koydum.

Parçaları ona dinlettiğimde Tyler'ın çenesi düşmüştü. Elini başının üzerinde dolaştırdı. "Vay anasını," diye homurdandı. "Bunların hepsini son iki haftada mı yaptın?"

"Evet, öyle oldu."

"Hassiktir," dedi elini ağzına götürerek. "Oliver, bu şimdiye kadar yaptığın en iyi albüm. Ham ve gerçek, inanılmaz," diye mırıltanıp avuçlarını gözlerine bastırırken şaşkınlıkla başını salladı.

“Sakin bana ağladığını söyleme,” diye şakalaştım.

“Siktir git, tamam mı? Yetişkin bir adamın duygularını ifade etmesinde yanlış bir şey yok.”

“Yani bu hoşuna gittiği anlamına mı geliyor?” diye sordum.

“Geri dönüş albümünü yapmışsın anlamına geliyor.”

“Dünya bundan nefret etse bile umurumda değil,” diye itiraz etmeye başladım ama sözümü kesti.

“Şu anda kimse dünyayı düşünmüyor, Oliver. Ben senin dünyandan bahsediyorum. Bu senin ve ruhun için bir geri dönüş albümü.” Ellerini birbirine kenetledi. “Peki ya Emery? Onu nasıl geri getireceğini buldun mu?”

Yüzümü buruşturdum, keşke o kadar kolay olabilseydi. Keşke ona birkaç şarkı dinletebilseydim, her şey eski haline dönseydi. Kendime bu boş umudu vermekten daha iyisini yapabileceğimi biliyordum. Emery’nin benim yanımda kalması karşılığında kaybedeceği çok şey vardı. Onun yoluna çıkamazdım.

“Onu geri alamam, Tyler. Onun hayatında olmamalıyım.”

“Yanlış.” Ellerini kafasının arkasında birleştirip benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi gülümsedi. “Seni onunla gördüm, Oliver. Seninle nasıl olduğunu gördüm. Sadece o seni iyileştirmede, sen de onu iyileştirdin. İkiniz birlikte olduğunuzda daha güçlü oluyorsunuz. Yani şimdi onun isteklerine saygı duyma zamanı değil çünkü bunlar onun gerçek arzuları değil. Onun için savaşma zamanı, birbiriniz için mücadele etme zamanı. Hayatta sadece bir şansımız var. Lütfen Emery’nin sevgisi için savaşmayı bırakma.”

“Ne yapmalıyım?”

“Aptal numarası yapma, Oliver. Bence zaten bunu biliyorsun, korkaklık ettiğin için yapmıyorsun. O yüzden durma. Yapılması gerektiğini düşündüğün şeyi yap.”

Ondan nefret etmiştim çünkü haklıydı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum ama sınırlarımı aşmam gerektiğinin de farkındaydım.

Peki Emery ve Reese söz konusuysa?

Hayatımda kalmalarını sağlayacaksa her sınırı aşabilirdim.
“Teşekkürler, Tyler.”

“Evet. Her zaman buradayım.” Ailemin bana sık sık söylediği kelimeleri tekrar etti. “Alex buna bayılırdı, biliyorsun,” dedi ona dinlettiğim şarkıların olduğu cihaza doğru el sallayarak. “Başından beri senden istediği şey buydu. Temel şeylere geri dönmek. Şimdi o iki kızın da bunu duymasını sağlamanın bir yolunu bul. Müziğinin stüdyoda kaybolmasına izin verme.”

Tyler’la konuştuktan sonra, uzaktan bile olsa Emery için bir şeyler yapmam gerektiğinin farkındaydım. Bu yüzden Emery’yi, Reese’i kaybetmekten koruyabilmek için görmek istediğim son kişiye gittim.

Bir restoranın önündeki masaya oturduğumuzda, “Aramana şaşırdım,” dedi Cam. Özel olarak görüşmek istemiştin ama Cam elbette halka açık bir yere gitmekte ısrar etmişti. Muhtemelen paparazzilerin birlikte fotoğraflarımızı çekmesi ihtimali yüzündendi. “Ne istiyorsun, Oliver?”

“Konuşmamız gerek.”

“Ah, şimdi mi konuşmak istiyorsun? Benden saçma sapan nedenlerle ayrılırken konuşmak istemediğine emindin.”

“Onlar saçmalık değildi, Cam. İkimiz de birbirimize uygun olmadığımızı biliyorduk.”

“Evet ama seninle birlikte olmaktan doğabilecek fırsatları gördüğüm için sabrettim. Kariyerime gerçekten yardımcı olabilirdin.”

“Bunun bir ilişki içinde kalmak için boktan bir neden olduğunu göremiyor musun?”

Gözlerini devirdi. “Tam olarak ne istiyorsun, Oliver? Zamanımı boşa harcamak için buradaysan, tebrikler. Çoktan sıkıldım.”

Ellerimi birbirine kenetleyip masanın üzerine koydum. “Haber kanallarına ilişkimiz hakkında gerçeği söylemeni istiyorum. Onlara, beni gösterdiğin gibi bir canavar olmadığımı söylemelisin.”

Öfkelendi. “Tabii, hemen. Aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Bu beni halkın gözünde deli gibi gösterir.”

“Beni nasıl gösterdiği umurunda değil mi?”

Güldü. İnanamıyordum, gerçekten gülüyordu. Geçmişte onun kadar zalim birine gönlümü kaptıracak kadar dibe vurduğuma inanamıyordum.

“Nasıl görüldüğünü zerre kadar umursamıyorum. Görmedin mi? O röportajlardan sonra kariyerim yükselişe geçti. Son üç haftadır listelerde bir numarayım. Neredeyse her derginin kapağında olmamdan bahsetmiyorum bile.”

“Hayatımı mahvettin.”

Sırıtarak omuz silkti. “Bu gösteri dünyası, bebeğim. Biz eğlence sektöründeyiz, Oliver. İşimiz bu. Dünyaya bir masal anlatıyoruz. Benim anlattığım masalda ben taşralı bir sevgiliyim. Sen ise yolunu kaybetmiş, karanlık ve yaralı bir müzisyensin.”

“Bana bunu yaptığın için pişmanlık hissetmiyor musun?”

“Hem de hiç. İşin aslı seninle takılmamın tek nedeni almam gereken getiriydi. Şöhret ve ünlü çift statüsü.”

İşte tam karşımdaydı.

Bu onun gerçek yüzüydü.

“Yaptığın şey insanların hayatlarını etkiliyor, Cam. Hem de çok ciddi bir şekilde. Artık kendimi umursamıyorum, sevdiğim insanlara zarar veriyorsun.”

“Kim mesela? Zavallı ebeveynlerin dışında, hayatında seni gerçekten önemseyen kimse yok zaten. Tyler mı? Kelly mi? Kimin hayatı?”

“Onların değil.”

Tek kaşını kaldırdı. “O zaman kim?” Kısık bir ıslık sesi çıkarken dudakları birbirine yaklaştı. “Sakın bana o aşçı olduğunu söyleme?”

“Kim olduğu önemli değil.”

“Ama önemli,” diye karşı çıktı. “Aman Tanrım, tabii ki o. Biz birlikteyken onunla yatıyor muydun?”

“Hayır. İlişkimizde aldatan tek kişi sendin.”

Gülümsedi. “Beni suçlayabilir misin? Senin gibi sorunlu birini kim sevmek ister ki?”

Ona söyleyecek başka bir şeyim yoktu. Gerçekten duymam gereken her şeyi duymuştum. Medyaya söylediklerinden geri dönmeyecekti, bu yüzden Cam’in etrafında bir saniye daha fazla durmam için hiçbir neden yoktu. O ve onun zehirli tavırları artık içinde bulunduğum yaşam tarzına uymuyordu. İyileşmek için onun ayaklarına kapanamayacak kadar çok uğraşmışım.

36

Emery

Her sabah Oliver'dan bir kısa mesaj alıyordum. Şarkılar eşliğinde basit mesajlardı bunlar. Hayatımdaki en zor anlarda bana yardımcı olan basit mesajlar.

Oliver: Gülmeye ihtiyaç duyduğun zamanlar için: *CeeLo Green*'den *"Fuck You"*.

Oliver: Ağlamaya ihtiyaç duyduğun zamanlar için: *Anson Seabra*'dan *"Trying My Best"*.

Oliver: Gücünü hatırlamaya ihtiyaç duyduğun zamanlar için: *Alicia Keys*'den *"Girl on Fire"*.

Oliver: Duygusal olarak güçlü olduğunu hissetmek istediğin zamanlar için: Herhangi bir *Lizzo* ya da *Taylor Swift* şarkısı.

Oliver: Aşkımı hatırlamak istediğin zamanlar için: *Colum Scott*'tan *"You Are the Reason"*.

Son şarkı beni gözyaşlarına boğmuştu ama bunlar kederli gözyaşları değildi, aşk gözyaşlarıydı. Bu yüzden sorunlarımın

* (İng.) Siktir git. (ç.n.)

** (İng.) Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. (ç.n.)

*** (İng.) Yanan kız. (ç.n.)

**** (İng.) Sebep sensin. (ç.n.)

üstesinden gelmeye çalışırken Oliver’la birlikte olamayacağımı bilsem de ona olan sevgimi hatırlatmak için bir şarkı gönderdim.

Emery: Aşkımı hatırlamak istediğin zamanlar için: *Alex & Oliver*’dan *“Heart Stamps”*

Şarkılar günden güne gelmeye devam ediyordu ve ben her birini tekrar tekrar dinliyordum. Şimdilik Oliver’la aramıza mesafe koymak zorundaydık ancak şarkıların sözleri ruhumda dans ederken onun aşkını hissettiğime yemin edebilirdim.

* (İng.) Kalp mührü. (ç.n.)

37

Oliver

Yaptığının bir anlamı olacak mıydı bilemiyordum ama içimden bir ses elimden geleni yapmam gerektiğini söylüyordu. Randall, Oregon'a geldiğimde Emery'nin kız kardeşinin izini bulmaya kararlıyım. Emery'nin ailesinin nerede yaşadığını öğrenmek uzun sürmemiştir, artık Sammie'yi bulabilirdim.

Evlerinin önüne geldiğimde öğlen saatleriydi, Emery'nin ailesi yerine kapıyı Sammie'nin açmasına minnettardım. Yanlış anlaşılacak istemezdim, babalarına yine karşı çıkabilirdim. Sadece o günkü hedefim babaları değildi, Sammie'ydi.

"Oliver Smith," diye mırıldanarak önümde dururken afallamış görünüyordu. "Ne... ben..."

"Sen Sammie misin?" Sıkması için elimi uzatırken sordum. Elim kavrıldı ve titrediğini hissetmeme izin vererek sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Bomboş bakıyordu, sanki bir hayaletmişim gibi şok olmuştu.

Tırnaklarıyla hafifçe kollarını kaşıdı. "Burada ne işin var?"

"Sanırım neden burada olduğumu biliyorsun. Seninle konuşmaya geldim."

"Benimle mi? Bunu neden yapıyorsun ki? Ben hiç kimseyim."

Kelimelerin dudaklarından dökülüş şekli beni yaralamıştı.

“Hiç kimse” ifadesini buna gerçekten inanıyormuş gibi telaffuz etmişti.

“Sen birçok insan için önemlisin. Özellikle de kız kardeşin Emery için. Buradayım çünkü muhtemelen buraya gelemeyeceğini düşünüyordur. Onun dünyası yıkılırken bir şey yapmak istedim.”

“Emery’yle ne alakan var?” diye sordu şaşkın bir ifadeyle. “Yani senin için çalıştığını biliyorum ama...”

Gözlerimi kısıtım. “Ailen sana söylemedi mi?”

“Bana neyi söylemediler mi?”

“Emery ve ben bir süredir birlikteyiz. Reese’i mahkeme yoluyla almak için ailen beni Emery’ye karşı koz olarak kullanıyor.”

“Sen... Emery ile sen çıkıyor musunuz? Oliver Smith olan sen mi? Yok artık.”

Gülümsedim. “Biz birlikteydik. Yani ailen, şey... biliyorsun...”

Gözleri fal taşı gibi açıldığında kız kardeşinin yüz hatlarının ondaki yansımalarını fark ettim. “Bunu neden yaptıklarını anlamıyorum. Kirli savaşmayacaklarına söz vermişlerdi. Sadece Reese için en iyisi olduğunu sandıkları şeyi istediler. Söz verdiler...”

“Sana verdikleri kaç sözü çiğnediler?” diye sordum.

Sessiz kalmaya devam etti.

“Emery sana verdiği kaç sözü tutmadı?”

Başını öne eğdi. “Hepsini tuttu.”

Kollarımı bağlayarak gözlerimi kısıtım. “Sammie... Reese’i hayatına geri istiyor musun? Onun annesi olmak istiyor musun?”

Birilerinin duymasından korkuyormuş gibi etrafına bakındıktan sonra başını salladı. “Üzgünüm, gitmen gerekiyor. Seninle konuşamam. Bu çok fazla, bunu yapamam.” Evine girmek için dönerken ona tekrar seslendim.

“Bu senin hatan değildi.” Adımları duraksadı, yine de bana

dönmedi. Omuzları çöktüğünde söylediklerimi bir kez daha tekrarladım. “Senin hatan değildi.”

En ağır hareketlerle, kırgın bir şekilde arkasını dönüp bana bakacak kadar güç toplamıştı. Omuzları öne doğru çökmüştü ve ruhunun en karanlık kısmı tam orada, Emery’ye çok benzeyen gözlerinde duruyordu. Nasıl olduğunu bilmesem de onu her gün canlı canlı yiyip bitiren şeyin suçluluk duygusu olduğunu o an anladım. Şeytanları tarafından bütünüyle tüketildiğini biliyordum.

Ben de tüketilmiştim ama onun kadar uzun süre karanlıkla yüzleşmek zorunda kalmamıştım. Çok uzaklaşmadan önce düşüşü durdurabildiğim için şanslıydım. Peki ya Sammie? O beş yıldır aynı döngüdeydi. Hayatı elinden alındıktan sonra onu koruması gerekenler, onu sevgiyle sarması gerekenler tarafından suçlanmıştı.

Döngüye sıkıştığım da ben de çok zorlanmıştım. Tahmin bile edemeyeceğim şekilde kendimi kaybederdim. Dünyanın her zeresinden nefret ederdim.

Ancak Emery’nin kız kardeşine bakarken gördüğüm şey bu değildi.

Hayır.

Suçluluk görüyordum.

Suçlama görüyordum.

Asla omuzlarına yüklenmemesi gereken bir utanca tutunduğunu görüyordum.

“Ne dedin sen?” diye fısıldarken sesi sert ve çatallıydı. Ona doğru birkaç adım atıp ellerimi ceplerime soktum.

“Senin hatan olmadığını söyledim. O adamın sana yaptıkları senin suçun değildi. Senden çaldıkları senin suçun değildi. Sonrasında yaşananlar senin mağdur rolüne girmenden kaynaklanmıyordu. Sen mide bulandırıcı bir davranışın mağdurusun ve ailenin

başına gelenleri önleyebileceğini söylediğini biliyorum ama bu doğru değil. Suçlanacak kişi sen değilsin, istismara uğradın. Sen mağdursun, bunların hiçbirisi senin suçun değil.”

İnce bedeni titremeye başladığında titrek elini yüzüne götürüp ağzına kapattı. Gözyaşları yüzünden aşağı akarken başını iki yana salladı. “Üzerime giydiklerim...”

“Ne giydiğinin, ne söylediğinin önemi yok. Gecenin hangi saati olduğu da önemli değil, Sammie. O adamın sana yaptığı şey kabul edilemez ve korkunçtu, ayrıca bunu yaşadığın için çok üzgünüm ama başına gelenler için suçlanacak kişi sen değilsin. Bu senin hatan değildi.”

“Başıma gelenler benim hatam olmasa bile Reese’i terk ettim. Emery’yi kendi başına halletmesi için ortada bıraktım. Çok fazla hata yaptım.”

“Yine de senin hatan değildi. Yaşadığın travmayla baş etmeye çalışıyordun, ne yapacağını bilememiştin. Bu yüzden o an için en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Bu senin hatan değil. Biri seni mahvetti ve seni dağıttı. Kafandan neler geçtiğini bildiğimi söyleyemem, bunun yol açtığı tahribatı ancak hayal edebiliyorum. Bu yüzden sana yardım etmek isterim. Kendini bulabileceğin, gerçekten kendini bulabileceğin bir yer aramama izin ver. Teksas’ta ailemin yanında konaklayabileceğin bir evim var ve orada travma nedeniyle akıl sağlığına destek olan harika bir kadın sığınma merkezi var.”

“Neden?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Neden bana yardım etmek istiyorsun? Ben hiç kimseyim,” diye tekrarlarken titreyen ellerini kollarında aşağı yukarı gezdiriyordu.

Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum. “Sen kötü şarkı

söyleyen bir kızsın. Zekisin, naziksin ve çok düşündüğün için bu bazen seni bunaltabiliyor. Kimseye yük olmak istemiyorsun. *Ranch* soslu *taco* yiyorsun ve *Doritos*'unu peynire batırıyorsun. Terapist olmak için üniversiteye gitmek istiyordun, insanlara yardım etmek istiyordun. Ailenizden gizli izlediğiniz *The Notebook** filminde ağlıyor, *The Hangover*** filminde kahkahalarla gülüyordun. Her gece dualarını yazıp yastığının altına yerleştirirdin. Islık çalamıyor, pembe şekerlemelerden nefret ediyorsun -ki bunu oldukça rahatsız edici buluyorum- ve güldüğünde etrafı aydınlatıyorsun. Sen hiç kimse değilsin, Sammie. Önemli birisin.”

“Nasıl...” Derin bir nefes aldı. “Bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Çünkü kız kardeşin anlattı. Sürekli senden bahsediyordu. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyor ve özlüyor, ayrıca şu anda sana ihtiyacı var. O da sana yardım etmek istiyor.”

Sammie'nin gözleri kederle parladı. “Onun yardımını hak etmiyorum. Ona yaptıklarımın sonra asla olmaz.”

Başımı sallayarak sırttım. “Yine de sana yardım etmek isteyeceğini biliyorsun. Seni kollarını sonuna kadar açarak kabul ederdi, Sammie. Çünkü o öyle seviyor. Hiçbir karşılık beklemiyor.”

Gözlerini kapatarak ellerini göğsüne dayadı. “Kırıldım.”

“Kim kırılmadı ki? Sorun yok.”

“Nasıl sorun olmaz? Artık kim olduğumu bile bilemiyorum. Aynaya baktığımda bile kendimi görmüyorum.”

“Herkes zaman zaman kırılabilir, bu hayatın bir getirisidir. Bazen tekrar bir araya gelmeden önce dağılmamız gerekir. Çok uzun süre aynalara bakamamıştım. Şeytanlarımla karşılaşamazdım çünkü onlar hatalarımı, yanlışlarımı yüzüme vururlardı. An-

* Nicholas Sparks'ın aynı isimli romanından uyarlanan, 2004 yılında çekilen romantik filmidir. (ç.n.)

** *Türkçeye Felekten Bir Gece* olarak çevrilen ABD yapımı komedi filmi. (ç.n.)

cak onlarla yüzleşirken, Emery yanımdaydı. Tek başıma atlatmak zorunda değildim. Bu yüzden lütfen... seninle yürümeme izin ver. Hepimiz nefes almaya çabalıyoruz, Sammie. Yardım istemek seni zayıf biri yapmaz, aslında seni güçlü kılan budur. Peki ne düşünüyorsun? Birlikte nefes almaya ne dersin?"

O gece eve vardığımda e-postalarımı açıp ismi çok tanıdık gelen birinden gelen bir mesajla karşılaştım.

Başlığı şöyleydi: "Buna ihtiyacın olursa diye."

Selam Oliver,

Beni hatırlıyor musun bilmiyorum, çiftçi pazarında tanışmıştık. Seni takip edip fotoğrafını çekmeye çalışan pislik bendim. Aynı zamanda dışarıda, Cam ile sohbet ederken seni görüp fotoğrafını çeken pislik de bendim. Konuşmanızı kaydedebildim. Video yukarıda ekli ve bunu medyaya iletebileceğimi bilmeni istiyorum. Adının aklanmasına yardımcı olabilir.

Buna karşı çıkabileceğini ya da bana güvenmeyebileceğini biliyorum, yine de çoğumuz senin destekçiniz. İstemediğin sürece bunu paylaşmayacağım. Seni daha fazla zor durumda bırakmak istemiyorum.

-Charlie Parks

Gelen kutumda bekleyen mesaj karşısında tamamen afallamış halde bir süre arkama yaslandım. Bana verdiği bilgiler ışığında yapabileceğim en iyi şeyi düşünürken zihnim hiç durmadan çalışıyordu. Adımı aklamak umurumda bile değildi ancak bu yolla

Brittany Cherry

belki Emery'nin hayatını kolaylaştırabilir, bana geri dönmesi için
bir şans bulabilirdim.

Bu yüzden yanıtla seçeneğine bastım.

Sevgili Charlie,

Lütfen videoyu yayınla.

-OS

38

Emery

Geçtiğimiz iki hafta boyunca yaptığı gibi, “Bay Mith’i özledim,” dedi Reese elli milyonuncu kez. Her söylediğinde kendimi korkunç bir anne gibi hissediyordum. Oliver’ı onun dünyasına sokmuş, babası olup olmayacağını sorgulamaya başladıktan birkaç gün sonra ondan uzaklaştırmıştım. Her geçen gün içimde büyüyen suçluluk duygusundan nefret ediyordum ama en kötüsü onu bu kadar çok özlemiş olmamdı.

Onu iliklerime kadar özlemiştim. Geceleri rüyalarım giriyor, sabah olduğunda aklımdan çıkmıyordu. Kızım için doğru seçimi yapmış olduğumu bilsem de bu gerçek durumu kolaylaştırmamıştı. Keşke ilişkimizi sürdürmenin bir yolunu bulabilseydim. Onu en zor günlerimde yanımda görebilmeyi dilerdim ama bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum.

“Biliyorum, bebeğim. Ben de onu özlüyorum.” Ellerimi gözlerimin üzerine kapatarak iç geçirdim. Birkaç gündür neredeyse hiç ağlamamıştım, bu yüzden kendimi başarılı hissediyordum. Reese bana neden üzgün olduğumu sormaya başlayınca gözyaşlarımı engellemem gerektiğini anlamıştım. Mutsuzluğumu küçük kızımdan saklamak muhtemelen benim için yapması en zor şeydi. Kendimi zayıf hissederken güçlü görünmeye çalışmak tahmin edebileceğimden çok daha zordu.

Kapım alındığında aceleyle ırmaya gittim. Kelly elinde iki şişeyle karşımda duruyordu. Biri kırmızı şarap, diğeri ise gazoz şişesiydi.

Kaşlarımı kaldırdım. “Burada ne işin var?”

“Ben de seni gördüğüme memnun oldum,” diye takıldı herhangi bir davet beklemeden içeri dalarak. Zaten davete ihtiyacı da yoktu. “Bu gecenin kız kıza çıkıp eğlenmek için harika bir gece olduğunu düşündüm!” diye bağırdı. “Reese! Kızlar gecesi yapmak ister misin?”

“Evet!” diye bağırarak kızım başımı iki yana sallamama neden oldu.

“Hayır,” diye karşılık verdim. Yerimden kalkıp dışarı çıkacak enerjim yoktu. Çoğu zaman sabahdan akşama kadar hayatta kalmaya çalışıyordum. Kızım dışında başka bir yere harcayabileceğim birazcık bile fazladan enerjim yoktu.

“Ah, Tanrım. Partiyi mahvetme, Emery,” dedi Kelly.

“Evet, partiyi mahvetme, anne,” diye tekrarladı Reese. Ona sert bir bakış attığımda kocaman açılmış gözleriyle fısıldamaya başlamıştı. “‘Mahvetmek’ kötü bir kelime mi?”

Tavrı karşısında gülümsememi engelleyemedim. O anda azarlamak istediğim kişi o değildi. Bu nedenle Kelly’ye döndüm. “Bu gece dışarı çıkamam. Bir iş bulmaya çalışıyorum.”

“İşler yarın da yerinde duracaktır. Kızlar gecesi ise bir ihtiyaç. Eminim geçireceğin harika bir geceden sonra yarın iş aramak için daha da hevesli olacaksın. Kızlar gününe ihtiyacım olduğunda yanımda oldun, senin ihtiyacın olduğunda yanında olmama izin ver. Lütfen, Emery?”

“Evet, lütfen, anne?”

Hayır deyip yatağıma girmek ve mutsuzluğuma teslim olmak istiyordum ama Reese’in gözlerindeki umut kıvılcımının sönmesine izin veremezdim. Oliver gelmeyi bıraktığından beri Reese’in bu konuda ne kadar üzgün olduğunu fark etmişim. Kızlar gecesi için dışarı çıkmam onu mutlu edecekse bunu yapardım.

“Pekâlâ. Aklında ne var?”

“Bu bir sürpriz. Gidip giyin, güzel bir şeyler giy! Reese’in giyecek bir şeyler seçmesine yardım ederim. Yirmi dakika sonra burada buluşalım, tamam mı?”

Kıkırdadım. “Hazırlanmak için yirmi dakikaya ihtiyacım yok.”

Kelly mavi gözleriyle beni baştan aşağı inceledi. “Ah, tatlım. Bunu söylediğim için üzgünüm ama hazırlanmak için yirmi dakikaya ihtiyacın var. Son birkaç gündür etrafta zombi gibi dolaşıyorsun.”

“Haklı, anne. Gözlerinin altında elli milyon torba olan bir zombi gibi görünüyorsun,” diye onayladı Reese. Sonra ikisi birlikte oturma odasında zombi gibi hareket etmeye başladılar.

Pekâlâ.

Aradığım özgüven desteğini bulmuş gibi hissediyordum.

Ben daha cevap veremedim Kelly sırtımı sıvazlayarak beni odama doğru yönlendirdi.

“Ve güzel bir çift topuklu ayakkabı giy!” diye bağırdı.

Topuklu mu? *Tabii, olur.* Bir çift spor ayakkabısıyla karşılaşacaktı ve bu onun da hoşuna gidecekti.

Giyinip makyajımı yapmam on beş dakikamı almıştı ama kalan beş dakika boyunca yatak odamda takılarak kendime cesaret verici bir konuşma yaptım. Kızların ne kadar üzgün hissettiğini fark etmemeleri için süper kahraman pelerinimi giymem gerekiyordu. Yirmi dakika ya da daha kısa bir sürede zombiden süper kadına dönüşmüştüm.

“İşte bizim kızımız!” Yatak odamdan bir kelebek gibi çıktığımda Kelly beni alkışladı. Belki daha çok bir güve gibiydim ama o gece onlara verebileceğim kadarıyla yetiniyorlardı.

Reese’in üstünde alt kısmı İspanyol kesim olan, pembe sevimli bir elbise ve çocuk topuklu ayakkabıları vardı. Vahşi bukleli saçları ehlileştirilmiş, mükemmel bir topuz haline getirilmişti. Kelly’nin

bunu otuz dakikadan kısa bir sürede nasıl başardığına dair hiçbir fikrim yoktu. Normalde kızımın saçlarını düzeltmem beş saatimi alırdı.

Reese bana doğru bakarken, “Çok güzel görünüyorsun, anne,” dedi. “Bir prenses gibisin.”

Benim kızım tatlı olduğu zamanlarda en tatlısıydı. “Sen de bir prenses gibi görünüyorsun, tatlım.”

Kelly iki kadeh şarapla bir gazoz doldurup Reese’e ve bana uzattı. Sonra kadehini havaya kaldırdı. “Emery Rose Taylor’a kadeh kaldıralım. Bir insanın sahip olabileceği en iyi anne, ayrıca arkadaş. Seninleyken çok daha iyiyiz, Emery. Hiçbir şey bizi birbirimizden ayıramaz.”

Reese dostumun sözlerinin benim için ne kadar önemli ve anlamlı olduğunu bilmiyordu ama bunları duymaya ihtiyacım vardı. Reese’in annesi olarak geçirdiğim hayatımın tamamen bitmeyeceğini duymaya ihtiyacım vardı. Her şey gözümde büyüyordu. Olanlar hakkındaki gerçeği ona nasıl açıklayacaktım? Onun biyolojik annesi olmadığımı, gerçek annesinin onu terk ettiğini nasıl söyleyecektim?

O sırada bu sorulara cevap veremezdim. Sadece önüme bakıp bunları elimden geldiğince zihnimin gerisine attım.

Birer kadeh şarap daha içtikten sonra, Kelly’nin bizim için çağırdığı Uber’e doğru yola koyulduk. Nereye gittiğimiz konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu, o da bana hiçbir ipucu vermiyordu. “Sadece yolculuğun tadını çıkar,” demişti gülümseyerek.

Binanın etrafını saran devasa uzunlukta bir kuyruğun olduğu mekânın önüne geldiğimizde kaşlarımı kaldırdım. “Burası da neresi böyle?” diye arabadan inerken mırıldandım.

Bir an sonra binanın üzerinde yanıp sönen tabelaya baktığımda kalbim duracak gibi oldu.

BU GECE CANLI OLIVER SMITH'İN SAHNELERE DÖNÜŞÜ

Oliver'in sahneye dönüşü mü? Oliver bu gece sahneye mi çıkacaktı? Bunu nasıl anlamamıştım? Tekrar sahneye çıkabilecek duruma geldiğinden nasıl haberim olmamıştı? Sahneye çıkabilecek miydi? Yoksa aylar önce onunla *Seven*'da ilk karşılaştığımda olduğu gibi tekrar kötüleşecek miydi? İyi miydi? Gergin miydi? Neden buradaydık?

"Kelly," diye başladığımda koluma girip sözümü kesti.

"Hadi gel. Gösteri başlamadan önce kulise gitsek iyi olur," derken boştaki elini tutması için Recse'e uzattı.

"Kulis mi?"

"Evet. Tanışma ve selamlaşma için."

"Tanışma ve selamlaşma mı?"

"Tanrım, Emery. Söylediğim her şeyi tekrar mı edeceksin? Daha az konuş, daha çok takip et," dedi beni çekiştirerek. Sonra kolaylıkla birkaç güvenlik görevlisine geçiş kartlarını gösterdi. Ne olduğunu anlayamadan sahnenin arkasında, Oliver'in kulisinde duruyorduk.

Midem düğümleniyor, her an bayılacakmışım gibi hissediyordum. Kelly hâlâ bir açıklama yapmamıştı, aslında şu an Oliver'in kapısının önünde durduğumuza göre bir açıklamanın yapılmasına ihtiyacım yoktu.

Sadece ona ihtiyacım vardı.

Kelly kapıyı çaldıktan sonra kimse cevap vermeden Reese kapı kolunu tutup çevirdi ve iterek açtı. "Bay Mith? Burada mısınız?" diye bağırdı.

Kapı tamamen açıldığında Oliver'in orada durup arka cebindeki mikrofon kutusuyla uğraştığını gördük. Elindekileri çabucak bıraktı, Reese'i görür görmez gözleri ışıldamıştı. Onu gördüğünde Reese'in gülümsemesi de ışık saçıyordu. "Bay Mith!" diye bağırarak Oliver'in onun için açılmış kollarına koştu.

Oliver, “Ufaklık!” diyerek onu heyecanla etrafında döndürdü. Reese ona daha da sokulup sıkıca sarıldı. “Seni özledim, Bay Mith.”

“Ben de seni özledim, ufaklık.”

“Annem de seni özledi. Sen gittiğinden beri sürekli ağlıyor...” Dudaklarını onun kulağına yaklaştırarak yüksek sesle fısıldamıştı çünkü kızım sesini nasıl alçaltacağını bilmiyordu. “Ama alerjisi olduğunu iddia ediyordu.”

Oliver gözlerini kızımdan ayırıp bana çevirdi.

Olan olmuştu.

Ona bakıyordum.

O da bana bakıyordu.

Hâlâ kalp atışlarım üzerinde kontrolü vardı.

Tatlı olduğu kadar günahkâr görünen dudakları uyluklarımı ürperten bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Kalp atışlarım dengesiz bir düzende hızla atarken, “Merhaba,” dedi.

“Merhaba,” diye cevap verdim.

Reese’i yere bıraktıktan sonra ben daha ne olduğunu anlamadan kollarını etrafıma sardı. Saniyeler içinde onun kollarında erimeye başladım çünkü başka ne yapacağımı bilemiyordum. İçimde uyandırdığı hislerin sıcaklığı küçük aile yapbozumdaki eksik parça gibi hissettiriyordu, üstelik Reese kollarını bacaklarımıza doladığında onun mükemmel bir uyum sağladığını fark etmiştim.

Mükemmel bir üçlüydük, tek istediğim geri kalan zamanım boyunca onları sonsuza dek sevmekti.

“Seni o kadar çok özlemişim ki... Siktir, canım yanıyor,” dedi bana sarılarak.

“Kavanoza bir çeyreklik!” Reese’in bu sözleri ikimizi de güldürmüştü. “Hey, Bay Mith. Bu gece sahneye çıkacağın doğru mu?”

“Doğru. En azından öyle olmasını umuyorum. Dürüst olayım, gerçekten çok gerginim. Uzun zamandır kardeşim olmadan sahneye çıkmadım ve nasıl geçeceğinden emin değilim.”

“Peki seni cennetten izleyemiyor mu?” dedi Reese. Sorusunun ciddiyeti odadaki herkesin gözlerinin dolmasına neden oldu. “Merak etmeyin, o hâlâ bizimle. Gel bakalım buraya.” Pantolonunu çekiştirerek onunla göz hizasına gelmesini sağladı. Sonra ellerini omuzlarına koyup Oliver’a ciddi bir bakış yöneltti. “Bay Mith, istediğin her şeyi yapabilirsin çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın ve bu da her şeyi yapabileceğin anlamına geliyor.”

Küçük kızım ona moral konuşması yaparken duyduklarım yüzünden kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu.

Onun için duyduğum aşk el değmemiş bir bahçe gibiydi. Her geçen gün daha da yeşeriyordu.

Oliver’ın gözleri buğulandı ve eğilip kızımı alnından öptü. “Teşekkürler, Reese.”

“Rica ederim.”

Kelly boğazını temizledi. “Pekâlâ, ben Reese’e atıştırılmalık bir şeyler alayım. Sonra da Emery ve Oliver gösteriden önce biraz konuşabilsinler diye yerlerimize geçelim.”

İkisi odadan çıktığında hâlâ şaşkın, yaşananları tam olarak anlayamamış bir halde orada dikiliyordum. Aynı zamanda mutluydum, damarlarımda gezinen mutluluğu reddedemezdim.

Kelly ve Reese’in arkasından kapı kapandığı anda Oliver’ın dudakları benimkileri bulmuştu. Kendimi ait olduğum güvenli alana bıraktım. Dillerimiz birbirine dolanırken inleyen Oliver’ın altıdağını hafifçe ısırdım. “Burada olduğun için çok mutluyum,” dedi. “Kelly’nin seni buraya getiremeyeceğinden endişelenmiştim.”

Biraz geri çekildim, hâlâ şaşkındım. “Bu gece gerçekten sahneye mi çıkacaksın?”

“Evet. Artık zamanı gelmişti. Son birkaç haftadır pek çok konuda çalışıyordum ve artık sahneye çıkma zamanının geldiğini hissettim.”

“Seninle gurur duyuyorum, sadece... hazır olduğuna emin misin?”

“Hayır. Kesinlikle değilim. Ancak hayattan bir şey öğrendiysem, bu da her duruma hazır bir şekilde yaşamama gerek olmadığı. Sadece deneyecek kadar cesur olmam yeterli. O yüzden bu gece bunu deneyeceğim, sanırım seyirciye baktığımda senin orada durup bana baktığını görebilirim daha iyi hissedeceğim.”

“Sana inanıyorum,” diyerek onu tekrar öptüm.

Sahneye çıkma vakti gelene kadar öpüşmeye devam ettik.

Sevgi patlamasına ihtiyaç duyduğunda yanında olabilmek için seyircilerin arasına doğru ilerledim. Tüm bunların bizim için ne anlama geldiğini bilmiyordum, ailem ve Reese’in durumu hâlâ tam bir karmaşaydı. Henüz Oliver’la olamayacağımı biliyordum ama sahneye çıktığında onun en büyük hayranına dönüşecektim.

Yerime geçtiğimde ışıklar çoktan kapanmıştı. Reese sandalyesinde ayakta durmuş, Kelly ile *Alex & Oliver*’ın en sevdiği şarkıları hakkında konuşuyordu. Sahnede ışık gösterisi başlarken tüm seyircilerin heyecanlandığını hissedebiliyordum. Oliver’ın sahneye çıkışıyla ilgili gergin bir enerji hissediliyordu. Birçoğu yüksek sesle yine sahneye çıkmama ihtimalini merakla konuşuyordu. Seyircilerin çoğu gerçekten de sahneye çıkacağından kuşkuluydu. Şüphelerine rağmen yine de gelmişlerdi çünkü Oliver’a duydukları sevgi, hayal kırıklıklarına rağmen sürüyordu.

Oliver sahneye doğru yürüdü, kalabalık çılgına dönerken bir süre orada öylece durdu. Konuşmak için ağzını her açtığında kalabalık daha yüksek sesle alkışlayarak ona olan sevgilerini bağııyordu. Seslerin ona ulaştığı anı ben de görmüştüm. Gözleri doldu ve duygu seline kapıldı.

Mikrofonu ayarlarken boğazını temizledi. “Dürüst olmak gerekirse son konser denememin başarısızlıkla sonuçlanmasının ardından, bu gece kimsenin geleceğini düşünmüyordum. Ayrıca son birkaç ayda benimle ilgili yapılan magazin haberleri yüzünden saklanmayı düşündüm. Ancak saklandığım yerden çıkmak istememe neden olan şey korkumdan daha büyüktü. Uğruna savaşmaya değer bir şeydi,” dedi gözleri bana doğru dönerken.

Kelebekler.

Milyonlarca kelebek vardı.

“Sana her zaman inandık, Oliver!” diye bağırdı biri.

“Her zaman burada olacağız, Oliver! Seni seviyoruz!” diye bağırdı kalabalıktan bir başkası.

“Ben de sizi seviyorum,” diye anlayışla gülümsedi. “Doğrusu, son zamanlarda çok sıkıntılı bir dönemden geçtim. Birçoğunuzun bildiği gibi, birkaç ay önce en yakın arkadaşımı kaybettim ve bununla yeterince iyi başa çıkamadım. Ancak benden vazgeçmeyen bir ekibim olduğu için şanslıyım, bu ekibin bir parçası olduğunuzu bilmenizi isterim. Kusurlarım olmasına rağmen yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.”

Elini burnuna götürdü, neredeyse gerginliğinin vücudumu titrettiğini hissedebiliyordum. “Bu gece konsere nasıl başlayabileceğimi defalarca düşündüm. Buraya çılgın bir enerjiyle gelip çılgınlar gibi performans sergilemeyi düşündüm. Kardeşim gibi ne kadar güçlü olursam o kadar iyi olur diye düşündüm. Kardeşim sahnede büyük bir güçtü, enerjisi büyüleyiciydi ama ben öyle değildim, hâlâ öyle değilim. Açıkçası, geçtiğimiz aylarda kendimi oldukça önemsiz hissediyordum. Bu yüzden geceye gerçekçi olmanın ruhuyla başlayarak ilerleyebileceğimizi düşündüm. Sizin için de uygun mu, Los Angeles?”

Melekler Şehri* onu alkışlıyordu.

* Amerika Birleşik Devletleri’ndeki Los Angeles için kullanılan yerel bir ifadedir. (ç.n.)

“Pekâlâ, bu kardeşimin gitarı. Sahnede benimle birlikte olması için bunu kullanmam gerektiğini düşünmüştüm. Küçük, tatlı bir kız bana onu göremesem bile her zaman yanımda olduğunu hatırlattı. Bu yüzden, Alex ile birlikte ilk şarkımızla zamanda geriye gidiyoruz. Çok eski bir hayranımızsanız, bunu biliyorsunuz demektir. Yeniy-seniz, bunda benden bir parça var. Kendimi kaybedersem şimdiden özür dilerim. Elimden geleni yapıyorum. ‘Heart Stamps’ geliyor.”

Oliver en karanlık zamanlarımda beni hayata bağlayan şarkıyı çalmaya başladığında elim göğsüme uzandı. Reese ve Kelly hop-layıp zıplamaya başlamıştı.

Şarkıyı söylemeye başlarken sesi sihirli bir toz serpilmiş gibi salonu kapladı. Şarkının sözleri dudaklarından sanki ruhunun bir parçasıymış gibi dökülüyor, tüm bunları bizimle paylaşıyordu. Nakarata geldiğinde seyirciye bakıp duyguları karşısında bocala-yana kadar her şey yolunda gidiyordu.

“Ve kalbini mühürlü tutacağım,” diye devam ederken bastırılmış duygular onu ele geçirmişti. Yanaklarından aşağı süzül-meye başlayan gözyaşlarıyla mikrofondan uzaklaştı. Koşup ona sarılmak istedim. Yanında olduğumu, o anda yalnız olmadığını hissetmesini istedim. Ancak tam o an benim tesellime ihtiyacı ol-madığını fark etmiştim.

Etrafını sevgiyle saran on bin kişi, zorlukla söylediği şarkı sözlerine eşlik ediyordu.

*Kalbini mühürlü tutacağım,
Kalbin benimkinin tam karşısında, her atışında,
Her zaman kalbini mühürlü tutacağım,
Karşılaştığın karanlık günler ve peşine düşmüş,
gölgeler yüzünden kalbin kalbimle mühürleniyor,
Kalbin kalbimle mühürleniyor,
Her şey güzel olacak,
Çünkü kalbin benimkiyle birlikte atıyor.*

Hayatımda şahit olduğum en etkileyici andı. Oliver mikrofona yaklaştığında gözyaşları hâlâ süzülüyordu ama artık o salonu dolduran sevgiden kaynaklandıklarını anlayabiliyordum. Tekrar gitarını çalarak nakarat geldiğinde söylemeye başladı.

Aşk, acıyla buluştuğunda güzellik yaratılabiliyordu.

Bir kadın yanımdaki boş sandalyeye yaklaşıırken dudaklarım şarkı sözlerini tekrarlıyordu. Kadının eli benimkini tuttuğunda tamamen afallamıştım. Elimi hızla çektikten sonra yanımda duranın Sammie olduğunu gördüm. Gözlerinden yaşlar akıyor, yüzünde buruk bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Anlayamadım. Neden burada olduğunu ya da nerede olacağını nasıl bildiğini anlayamamıştım. Ancak Oliver'ı bir kez daha nakaratı söylerken bulmak için sahneye baktığım an, bu işte onun parmağı olduğundan emindim.

Bağırıp çağırma isteğiyle kız kardeşime döndüm. Onun ve ailemizin, Reese'le bana yaşattıkları için onu gerçekten hırpalamak istiyordum.

Ancak "*Heart Stamps*" bizim şarkımızdı.

Çok uzun zamandır bizimdi ve Sammie çok kırgın görünüyordu, bu yüzden yapmayı düşünebildiğim tek şeyi yaptım. Elini tutup ona sıkıca sarıldım.

Elini tuttuğumda titremesinin şiddetlendiğini hissettim. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken parçalanmaya başladı. Gözlerini kapatıp dudaklarının hafifçe oynatarak şarkının sözlerini mırıldanmasını seyrettim. Sonra onunla birlikte söyledim.

Kalbin kalbimle mühürleniyor,

Kalbin kalbimi mühürlüyor,

Her şey güzel olacak,

Çünkü kalbin benimkiyle birlikte atıyor.

39

Emery

Konserden sonra Oliver, aramızda yapılması gereken konuşmayı gerçekleştirebilmemiz için Sammie ve beni kendi evine götürdü. Kelly de Reese'i pijama partisi için kendi evine götürmüştü çünkü Sammie'yle hiçbir etkileşimi olmadığından emin olmak istiyordum. Açıkçası Sammie'nin hâlâ ailemizin tarafında olup olmadığından emin değildim.

Aslında kalplerimizi açacağımız bu konuşmanın yıllar önce yapılması gerekiyordu.

“Bana ihtiyacın olursa stüdyoda olacağım,” dedi Oliver yanılgından öperek. “Kendine gerektiği kadar zaman tanı.”

Salondan çıkarken Sammie'ye kırık bir gülümsemeyle bakıp bizi baş başa bıraktı. Sessizlik yoğundu, konuşmaya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum ama bir yerden başlamamız gerektiğinin farkındaydım.

“Ben...” dedik ikimiz aynı anda.

İkimizden de rahatsız edici kahkahalar yükseldi ve Sammie bana doğru eliyle işaret etti. “Önce sen başla.”

Kanepeye oturdum, o da tam karşıma oturdu. Düşüncelerimi kontrol etmeye çalışırken zihnim çılgınca dönüyordu. “Neden gittin?” diye sordum. “Yıllar önce neden gittin?”

Başını öne eğdi. “Nasıl kalabileceğimi bilmiyordum. Kendimi kaybetmişim, Emery. Karanlık bir yerdeydim, bir çıkış yolu göremiyordum. Üstelik o bebeğe baktığımda, düşüncelerim daha da kararıyordu. Gittim çünkü ona zarar verecekmişim gibi hissediyordum. Gittim çünkü nasıl kalacağımı bilmiyordum.”

“Onu bir apartman dairesinde yalnız bıraktın, Sammie!” Elimi öfkeyle havaya kaldırarak karşı çıktım. Zaman zaman o günü, ağlayan bebeği düşünüyordum ve kalbim yeniden kırılıyordu.

“Biliyorum! Biliyorum! Tamam. Sadece bana bağırarak için buradaysan, gidebilirim...”

Ayağa kalktığında ona doğru uzanıp kolunu tuttum.

“Hayır,” dedim sertçe. “Kaçmayı bırakman gerekiyor, sanırım sen de bundan bıktığın için geldin.”

“Bana bağırmana ve benden nasıl nefret ettiğini duymaya ihtiyacım yok.”

“Bağırmam senden nefret ettiğim için değil, Sammie. Seni sevdiğim için bağırıyorum, beni incittin! Beni derinden yaraladın. Sonrasında benimle değil, ebeveynlerimizle birlikte olduğunu öğrenmek beni öncekinden daha çok yıktı. Şimdi de delice bir fikirle, Reese’in velayetini almak için uğraşıyorlar. Bunu anlamam gerekiyor. Büyürken bizim neler yaşadığımızı hatırlamıyor musun? Neden onun için bunu istiyorsun ki? Onlar zehirli, Sammie.”

“Annem bu defa daha iyisini yapabileceğini söylemişti... Bize davrandığından daha iyi olacaktı,” diye fısıldadı başını sallayarak. “Ayrıca beni sadece arada bir değil, tamamen aralarına kabul edeceğini söyledi. Tek istediğim bu, Emery. Sadece her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum.”

“Hiçbir şey asla eskisi gibi olmayacak. Bu imkânsız ve dürüst olmak gerekirse eskisi gibi olmasını istememen gerekir. Ebeveynlerimiz bizi baskı altında büyütüp küçümsedi, Sammie. Bu da herhangi birine ya da bir şeye güvenmemizi zorlaştırdı.”

Dudakları aralanırken tekrar titremeye başladı. Her zaman bu kadar endişeli ve kırılgan görünmesinden nefret ediyordum. Kızgın olmama rağmen onu bu kadar yaralı görmek hâlâ kalbimi kırıyordu.

“Sadece beni sevmelerini istiyorum.”

“Kimsenin seni sevmesi için yalvarmak zorunda olmamalıydın. Seni sevgilerine layık görmeleri için asla onların söylediklerini yapmak zorunda değilsin. Sevgi böyle kazanılmaz.”

“Nasıl yürüdüğünü bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Nasıl yürüdüğünü hiç bilmedim.”

“Evet, biliyorsun. Sen beni seviyordun ve ben de seni tüm hayatımız boyunca koşulsuz sevdim, Sammie. Sevgi böyledir işte, hiçbir engel tanımaz. Oysa annemizle babamızın sevgisi bu şekilde işlemiyor. Seni aşağı çekip boğuyorlar. Reese’in bunları yaşamasını isteyemezsin. Kendin için de istememelisin.”

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra burnunu çekti.

“Oliver beni Teksas’ta kadınların ruh sağlığıyla ilgilenen bir kliniğe götürmekten bahsetti. Doğduğu kasabadaymış. Tüm masrafları karşılayacağını söyledi.”

Bu tam da sevdiğim adamın yapacağı şeydi. “Bunu değerlendiriyor musun?”

Başını salladı. “Gelecek hafta oraya gitmem gerekiyor ama önce yapmam gereken bir şey var. Mümkünse bunu birlikte yapmamızı istiyorum, olur mu?”

“Ne olursa.”

“Onlarla yüzleşmemizi istiyorum, anne ve babamızla. Orada benimle birlikte olmana ihtiyacım var.”

Bu fikre biraz temkinli yaklaşmıştım çünkü ailemizin Sammie’yi nasıl köşeye sıkıştırıp düşüncelerini değiştirebileceğini biliyordum. Şu anda kendinden emin ve cesur görünüyordu ama kız kardeşimin zihninin nasıl çalıştığını biliyordum. Umutla ça-

resizlik arasında gidip geliyordu. Hangisiyle karşılaşacağımı asla bilemiyordum, yine de...

“Senin için orada olacağıma hiç şüphen olmasın.”

Bana sarıldığında onu sıkıca sardım.

“Bazen seni ve Reese’i ziyaret ediyordum,” diye itiraf etti gözyaşlarını silerken. “Yıllar boyu mahallene gelip seni onunla izledim. Zamanla ikinizin ne kadar mutlu olduğunuzu gördüm, onun hiçbir zaman benim olmadığını açıkça anladım. O senin kızın, Emery. Sana yaşattığım tüm kötü şeyler için çok özür dilerim. Onu senin yanında tutmak için ne gerekirse yaparım. Söz veriyorum.”

Reese’in benim olduğunu söylediğini duymanın benim için ne anlama geldiğini bilmesi mümkün değildi.

Daha konuşacak çok konumuz, boşaltacak çok yükümüz vardı ama o akşam için yeterli olduğunu biliyordum.

Oliver, Sammie’nin kalabileceği bir misafir odası ayarlamıştı. Sadece aklını başına toplayıp ebeveynlerimizle konuşmayı kesmesini sağlamakla kalmamış, kardeşimin ihtiyacı olan yardımı almasını da ayarlamıştı. Bütün bunlar için yatma vakti geldiğinde ona milyonlarca kez teşekkür ettim.

“Bizim hakkımızda konuşalım mı?” Haftalar önce ondan ayrılarak elimizdeki şansı mahvettiğim için endişeli hissediyordum. Kollarını ardına kadar açarak beni geri almayı istemeseydi onu suçlamazdım. “Yani... hâlâ biz var mıyız?”

Oliver bana doğru yürüyüp kollarını bedenime sardı. “Biz her zaman bir olacağız, Emery.”

“Benim için ne kadar çok iyilik yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok,” dedim sıkıca sarılırken.

“Senin için her şeyi yaparım. Şu andan itibaren her zaman yanımdayım.”

Gülümseyerek dudaklarını nazikçe öptüm. “Son birkaç ay bir-

likte çılgınca bir yolculuk yaptık ama geriye dönecek olsak hiçbir şeyi değıştirmezdım.”

“Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum,” diye tekrarladım.

Dudakları kulağımın üstünde dans ederken fısıltısı içime işledi. “Sana gösterebilir miyim? Seni ne kadar sevdiğimi gösterebilir miyim?”

Beni yatak odasına yönlendirmiş, çok geçmeden beni yatağa sabitleyerek bedenimin üzerine uzanmıştı. Buğulanan gözleriyle o kelimeleri tekrarladı. Bir kez daha, “Seni seviyorum, Emery,” dediğinde bu kelimeleri onun ağzından duymaktan asla sıkılmayacağımı biliyordum.

Dudaklarımı dudaklarına bastırarak, “Ben de seni seviyorum,” diye mırıldandım.

Bir elini elbisemin eteklerine götürerek hafifçe yukarı çekti.

Önce bir parmağını içime itip yavaşça hareket ettirdikten sonra bir tane daha ekledi. Kalçalarım ellerinin arasında titremeye başladığında hızını arttırıp bir parmak daha ekledi. Hissettiklerimle inleyerek başımı yastığa doğru çevirdim, beni parmaklarıyla sert ve derinden becerirken fazla ses çıkarmak istemiyordum.

Eline boşaldığım ana kadar derinlere indikçe daha çok inlemiştim. Elini çekip parmaklarını yaladıktan sonra dudaklarını dudaklarımla birleştirdi.

“Seviş benimle,” diye fısıldadım. Sertliğini içimde hissetmeyi, aşkının her bir parçasının dünyamı sarsmasını istiyordum. İsteğimi geri çevirmedi. O gece içimi doldurup bedenimin her noktasıyla seviştiği sırada kalplerimizin birlikte iyileştiğini hissettim. Seviştikçe bana yarınların sözünü verdiğini hissediyordum. İçimde kendini kaybettiğinde yuvarını bulduğumu, sonsuza dek onun olacağımı biliyordum.

O da benim olacaktı.

40

Emery

Ebeveynlerimle yapacağım görüşmeye giderken aklımda tek bir şey vardı, sadece tek bir şey. Nesiller boyu süregelen lanetleri kırmak.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” Annem, kızımı benden almaya çalışacağını söylediği restoranda beni tekrar tersliyordu. Ancak bu kez Sammie yanımda oturuyor, masanın altında elimi tutuyordu. Böylece ne zaman rahatlamaya ihtiyacımız olsa birbirimizin elini sıkabiliyorduk. “Onu elinde tutabileceğine inanıyor olamazsın. O çocuğa bakabilecek durumda değilsin.”

“Beş yıldır baktığım gibi, hayatımın geri kalanında da bakmayı planlıyorum,” dedim karşı çıkarak.

“Samantha, kız kardeşine hatalı olduğunu söyle. Bu durumu bizimle zaten konuşmuştun, kızın için en iyisinin ne olduğu konusunda hemfikir olduk...”

“O benim kızım değil,” dedi Sammie kendinden emin bir sesle.

Annemin ağzı açık kaldı. “Yanılıyorsun, planımız vardı. Babanla ben o küçük kıızı yetiştirecek ve ona gerçek bir hayat, bir aile şansı verecektik.”

“Onun bir ailesi var,” dedim. “Ben onun ailesiyim.”

“Sen bekâr bir annesin, hiçbir zaman o kız için yeterli olama-

yacaksın. Hiçbir zaman yeterli olamadın. Her önüne gelenle yatıp kalkan uyuşturucu bağımlısı müzisyenlerle takılıyorsun. Onun sana bakacağını mı sanıyorsun? Sana iyi şanslar. Seni bir hiçmişsin gibi bir kenara atacak,” diye homurdandı annem. Sözleri canımı yakmıştı ama sadece birazcık.

Söylediklerinin içlerinde hiçbir gerçeklik barındırmadığını biliyordum. “Oliver’ın kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, benim kim olduğum hakkında da hiçbir fikrin yok. Eminim, Samantha’nın da kim olduğunu bilmiyorsundur.”

“Kapa çeneni, Emery Rose. Ben kızımın kim olduğunu biliyorum.”

“En sevdiğim şarkı ne, anne?” Sammie sessizce sormuştu.

“Pardon?”

“En sevdiğim şarkı ne? Büyürken hangi şarkıyı tekrar tekrar dinlerdim? En sevdiğim müzisyen kim? En sevdiğim renk ne? Çocukluğumda ne olmak isterdim? Yumurtamı nasıl severim?”

“Samantha, bunun konuyla ne alakası olduğunu anlamıyorum. Bunlar hiç önemi olmayan aptalca gerçekler,” diye karşılık verdi. “Şimdi Emery’ye velayet davasında yolumuza devam edeceğimizi söyle.”

“En sevdiği müzisyenler, *Alex & Oliver* ve en sevdiği şarkı ‘*Heart Stamps*’. En sevdiği renk yazın deniz mavisi, kış aylarında ise sarı çünkü karanlık günlerin biraz parlak renge ihtiyacı olduğuna inanıyor. İnsanlara yardım etmek için terapist olmak istiyor, yumurtalarını iki dilim beyaz peynirle çırpılmış olarak seviyor,” dedim kolayca çünkü kız kardeşimi tanıyordum.

Sammie elimi sıktı.

Ben de onunkini sıktım.

“Bu çok anlamsız!” Babam sonunda patlayarak restorana geldiğimizden beri ilk kez konuştu. “Bu saçmalıkla bir saniyemi bile

boşa harcadığıma inanamıyorum, Harper. Başından beri hepsi senin suçun.”

“Hayır, ben...”

“Yıllar önce o pislik heriften hamile kaldığında sana bir şans daha vermemeliydim. Gidip onu aldırmalıydın,” dedi bana doğru eliyle işaret ederek. “Bunun yerine senin hatalarınla uğraşmak zorunda kaldım.”

Bir dakika, ne?

Annem yaşaran gözleriyle şaşkınlık içinde kocasına baktı. “Theo... Bu konuyu hiç açmayacağına söz vermiştin.”

“Belli ki açıklanması gerekiyor. Bunca yıldır senin saçmalıklarınla çok mücadele ettim. Şimdi de senin hataların yüzünden kızımın başına gelenleri izliyorum. Aynı hatalar, aynı hikâye. Bahse girerim, o küçük kızın başına da aynı şeyler gelecek çünkü bu aile lanetli.”

“Neden bahsediyor böyle?” diye sordu Sammie.

“Bu ailenin günahlarından bahsediyorum! Senin başına gelenlerin aynısı annenin de başına geldi, işte o yüzden bu hikâyenin aynı şekilde gelişmesini izlemekten bıktım. Buna rağmen onun piç çocuğunu büyütme zorunda kaldım.”

“Anne...” diye konuşmaya başladım ama kelimelerim solup gitti. Ne diyordu? Ben onun değil miydim? Babam aslında benim babam değil miydi? Nasıl yani?

Annem soğukkanlılığını korumaya çalışırken yanaklarından süzülen yaşları sildi. “Gençtim ve bir partiye gitmiştim. Bir hata yaptım, çocuğun biri bu hatadan faydalandı. Babam bunu öğrenip beni kovdu.”

Dejavu.

Bir döngünün içinde yaşıyorduk.

Annem yaşadığı her şeyi Sammie’ye de yaşatmıştı. Kuşaktan

kuşağa atlayan bu lanet devam ederse, geçmişimizle konuşup iyileşerek geleceğimizi değiştirmezsek bu döngü devam edecekti.

Her şey mantıklı gelmeye başlamıştı. Babamın beni, Sammie'yi sevdiği gibi sevmemesinin bir nedeni vardı. Bize karşı neden bu kadar sert ve aşırı korumacı oldukları belliydi çünkü yaşadıklarının bizim başımıza gelmesini istemiyorlardı.

Buna rağmen hayat devam ediyordu. Şimdi de Reese'i kendi evlatları gibi kabul ederek sonucu kontrol etmeye çalışıyorlardı. Böylece onu doğru olduğunu düşündükleri bir şekle sokmak için bir fırsat daha elde edeceklerdi.

"İkinizde de başarısız olduk ama Reese'le daha iyisini yapabiliriz. Onu gördüğüm anda bunu anladım," dedi annem ağlayarak. "Onunla daha iyi olacağım. Onu nasıl düzeltereğimi biliyorum."

"O bozuk değil," dedim başımı sallayarak, ona inanamıyordum. "O senin düzeltebileceğin biri değil."

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," dedi babam bakışlarındaki soğuklukla. "Nasıl ebeveyn olunacağını bilmiyorsun."

"Elbette biliyorum. Bana şimdiye kadar yaptığın her şeyin tam tersini yapıyorum." Kız kardeşime döndüm, önüme serilen gerçekler midemi bulandırıyordu. "Gitmeye hazır mısın?"

Başını salladı.

Annem öfkелendi. "Gerçekten mi, Samantha? Kendi ailen yerine onu mu seçeceksin?"

"O benim ailem, anne. Sahip olduğum en iyi aile o," diye itiraf etti kardeşim elimi sıkarken. Restorandan çıkıp eve geri döndük. Yol boyunca Sammie elimi tutmaya devam etti, bunun için şükre diyordum. Rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Sanırım onun da ihtiyacı vardı.

Koridorda durduğumuzda, "İyi misin?" diye sordu.

"Şu anda değilim ama olacağım. Şimdi her şeyin biraz daha

mantıklı geldiği kesin. Her zaman ikisine de yctemediğimi düşünmüştüm ancak onlar kendi şeytanlarıyla uğraşıyorlarmış. Bunun benimle hiçbir ilgisi olmaması gerekirdi.” Ona gülümsedim. “Seninle hiçbir ilgisi olmamalıydı. Görünüşe göre ebeveynler de sorunlu olabiliyor.”

Abigail’in dairesine doğru bakıp bir kez başımı salladım. “Onunla tanışmak ister misin? Reese’le? Dürüst olmam gerekirse bu konuda nasıl hareket edeceğimizi bilmiyorum. Onunla bu noktadan sonra nereye gideceğimizi bilmiyorum.”

Sammie ellerini kalbinin üzerine koyarak onayladı. “Onunla tanışmayı çok isterim ama sadece senin için uygunsa.”

Başımı sallayıp Reese’i almaya gittim. Daireme geri döndüğümüz anda Sammie’nin sinirlerinin nasıl bozulduğunu görebiliyordum. Benim de sinirlerim gerilmişti.

“Anne, kim o?” Reese kısık bakışlarıyla sordu.

“O benim kız kardeşim, Reese. Adı Sammie.”

Reese’in ağzı açık kaldı. “Senin bir kız kardeşin mi var?”

“Evet, var. O çok güçlü biridir.”

Reese gülümserken Sammie ağlamaya başlamıştı. Reese bu manzara karşısında kaşlarını çatıp Sammie’ye doğru yürüdü ve ona sarıldı. “Üzülme. Her şey yolunda,” diyerek onu teselli etti.

Onunla doğrudan göz teması kurmak için eğilerek, “Teşekkür ederim, Reese,” dedi Sammie. “Aman Tanrım, çok güzelsin.”

“Sen de çok güzelsin. Tıpkı anneme benziyorsun. Peki onun kız kardeşiysen benim teyzem mi oluyorsun?”

Sammie önce bana, ardından da ona baktı. “Sanırım teyzen oluyorum.”

“Harika!” Reese’in gözleri bir kez daha parladı ve Sammie’ye tekrar sarıldı. “Hep bir teyzem olsun isterdim.”

41

Emery

“Bay Mith ne zaman gelecek?” Onu okuldan alırken Reese homurdandı. Yaz gelip geçmiş, Oliver grubuyla çalışmaya geri dönmüştü. En yeni şarkıları için Amerika’yı dolaşıp röportajlar yapıyordu. *Alex & Oliver* sona ermiş olabilirdi ama Oliver Smith her geçen gün kendini bulmaya devam ediyordu. Kardeşi olmadan girdiği bu yolda kendini bulmasını izlemek bana ilham veriyor ve cesaretlendiriyordu.

Seyahatleri sırasında onu çok özliyordum ancak FaceTime görüşmelerimiz benim için yeterli oluyordu.

Diğer yandan Reese? O da en iyi arkadaşını özliyordu.

“Gelecek hafta sonu dönecek, tatlım. Merak etme, kısa sürede yine birbirinizi sinirlendireceksiniz.”

Arabayı park edip üst kattaki dairemize çıkarken, “Güzel,” dedi. Bizim kata vardığımızda Oliver’m elinde bir çiçekle dairemin önünde dikildiğini görünce gözleri daha da büyüdü. “Bay Mith!” diye bağırarak sırt çantasıyla ona doğru koşmaya başladı.

Onu görür görmez ben de koşmaya başlamıştım. “Ne yapıyorsun burada?” derken öpmek için ona doğru uzanıyordum.

“Eve erken dönünce kızlarımı görmek için uğradım. Ayrıca koleksiyonuna eklemek için sana bir ev bitkisi daha almak istedim.”

Hafifçe gülümsemiştim ama bitkiye bakarken tamamen sessizliğe gömüldüm. Karşımda kocaman bir elmas yüzük duruyordu.

“Oliver,” diye mırıldanırken karşılaştığım şey karşısında şaşkına dönmüştüm.

Önümde tek dizinin üzerine çökerek yüzüğü çıkardı. “Sevdiğim çok fazla yönün var, Emery Taylor. Sakin yanlarını seviyorum, gürültülü yanlarını da. Etrafındaki insanlara her şeyini verirken kendine de biraz ayırmanı seviyorum. Yemeklerini ve gülüşünü seviyorum. Kızını sevme şeklini seviyorum, onu ben de çok seviyorum. Kızını çok seviyorum. İzin verirsen, hayatımın geri kalanında ikinize de bu sevgiyi gösterebilmeyi çok isterim. Evlen benimle, Emery. Benimle evlenirsen sonsuza dek senin olurum,” diye yemin etti.

Hiçbir şey söyleyemeyecek kadar afallamıştım. Tek yapabildiğim yüzüğe bakmaktı, ardından dönüp kızıma baktım. Yüzünde muzip bir gülümseme vardı, fermuarını açarak sırt çantasından çıkardığı kâğıdı elinde tutuyordu.

EVET DE, ANNE!

Küçük hain, o da bu işin içindeydi.

Oliver’a dönüp vakit kaybetmeden en önemli kelimeyi söyledim. “Evet.” Ayağa kalktı ve kollarım bana dolayarak bedenimi kendine doğru çekti. Dudaklarını dudaklarımla birleştirdi, yüzüğü parmağıma geçirirken ikimiz de gergin bir şekilde birbirimize gülüyorduk.

Bana evlenme teklif ettikten sonra Reese’e dönüp onun önünde tek dizinin üzerine çöktü. “Sana da bir teklifim var, ufaklık. Yüzüğüm yok ama bu var.” Elini arka cebine atarak yarım bir kalp kolye çıkardı. Alex’in kalbiydi. “Bu kardeşime aitti ve o be-

nim için dünyalara bedeldi. Dolayısıyla bunu benim için dünyalara bedel olan küçük kıza vermek istedim. Kalp atışlarımın yarısına sahip olduğunu bilmeni istiyorum, kabul edersen seni sonsuza dek koruyabilirim.”

Reese’in neşesi o kadar büyüktü ki, nerdeyse yanaklarının çatlayacağından emindim. “Evet, Bay Mith! Evet!” diye bağırdı olduğu yerde zıplayarak. Oliver kolyeyi onun boynuna taktıktan sonra ona sıkıca sarıldı.

“Bu artık sana ‘baba’ diyebileceğim anlamına mı geliyor?” Reese bunu gergin bir şekilde sormuştu.

“Evet, Reese. İstersen bana ‘baba’ diyebilirsin.”

Reese ona daha sıkı sarıldı. “Seni seviyorum, baba,” diye ağlarken kalbimi aynı anda hem kırdı hem de onardı.

Artık aile konusundaki gerçeği biliyordum. Sevgi bağlarını oluşturmanın tek bir yolu yoktu, aileler her şekilde ve tarzda olabilirdi. Bazıları kan bağıyla bazıları ise kalp atışlarıyla birbirine bağlıydı. En sonunda nasıl bir araya geldiğinizin bir önemi yoktu, önemli olan birlikte kalabilmenizdi. Birbirinizi kollamanız, karşılıksız sevmenizdi.

Reese ve Oliver’a olan sevgimin sınırları yoktu.

Tam da bu yüzden sonsuza dek sürecekti. Daha önce kalp atışlarımı mühürlemişlerdi ve bu damgalar sonsuza dek kalacaktı.

SON SÖZ

Emery

Bir Yıl Sonra

Sammie elbisemin iplerini bağlamayı bitirdiğinde, “Çok dar,” diyerek zorlukla nefes aldım.

“Sana dün gece ekstra peynirli patates kızartması yememeni söylemiştim,” diye şakalaştı. “Her neyse çok dar değil, tam oturdu.”

Sammie birkaç hafta önce Kaliforniya’ya geri dönmüştü, Oliver’la düğünümüzün hazırlıklarında bana yardım ediyordu. Son birkaç aydır ona göz kulak olan Oliver’ın ailesinin yardımıyla Teksas’ta hayatını düzene sokmaya çalışıyordu. Kaliforniya’ya geri dönmesi için elimden geleni yapmama rağmen Austin’e alışmaya başlamış gibiydi. Onun için daha mutlu olamazdım. Ayrıca sadece fiziksel olarak değil, zihinsel ve duygusal olarak da sağlıklı görünüyordu. Kız kardeşimin hâlâ üstesinden gelmesi gereken çok şey, katletmesi gereken çok iblis olduğunu biliyordum ama hedeflerini günden güne başarıyordu.

Üstelik hayatımın en anlamlı gününde yanımda olması beni daha da mutlu ediyordu. Sık sık düğün günümü hayal ederdim ve bu hayallerde yanımda her zaman kız kardeşim olurdu. Hayallerim gerçekleştiği için çok mutluydum.

“Selam, Emery. Vay canına,” dedi Tyler giyinme odasına girerken. “Muhteşem görünüyorsun. Fotoğrafçının Reese ve Sammie’nin tek fotoğraflarını çekmesi gerektiğini söylemek için gelmiştim. Benimle Kelly’ninkileri çekmeyi yeni bitirdiler. Koridorun sonunda sol taraftalar,” dedi.

Sammie, Reese’in elini tutarak uzaklaşırken Tyler’a teşekkür etti.

Tyler bana dönerek gülümsedi. “Harika görünüyorsun, Emery. Gerçekten. En iyi arkadaşım çok şanslı bir piç.”

“Teşekkür ederim. Keşke gerginliğimi kontrol altına alabilsem,” diye takıldım.

“Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok. Daha önce hiç birbirleri için yaratılan iki insan görmemişim. Dinle, yalnızca bir dakikanı alacağım sana... onu sevdiğin için teşekkür etmek istiyorum. Dünyanın geri kalanı onu gözden çıkarmışken sen ona bir şans verdin. İnanılmaz bir kadınsın ve Oliver sana sahip olduğu için çok şanslı.”

“Haksız değil,” dedi bir ses ikimizin de sözünü keserek. Arkamı döndüğümde karşımda Oliver’m babası Richard’ı gördüm. “Araya girmek istemezdim ama Emery’yle biraz konuşabilir miyim?”

Tyler başıyla onaylayarak odadan dışarı çıktı.

Richard ellerini pantolonunun ceplerine sokarak birkaç dakika öylece durdu. “İnanılmaz,” diye mırıldandı. “Nefes kesicisin.”

“Beni bu kadar erken ağlatmaya başlama, Richard. Makyözüm ortalıkta görünmüyor.”

“Üzgünüm, ben yalnızca... oğlum çok şanslı. Fazla zamanını almayacağım. Dürüst olmak istiyorum, düğün gelenekleri hakkında hiç bilgim yok. Michelle ile Vegas’a kaçıp evlendik, ailem hâlâ bunun için kızgın. Ancak eski bir şey, yeni bir şey, ödünç alınmış bir şey ve mavi bir şey hakkında bazı bilgiler duymuştum.

Bende bu eşyalardan sadece biri var, istersen sana ödünç bir şey verebileceğimi düşündüm.” Elini cebine atıp bir saat çıkardı.

“Bu Alex’in en sevdiği saatti, nereye giderse gitsin her zaman bir saat takardı. Kardeşinin sürekli bir yerlere geç kalmasından nefret ederdi, dolayısıyla bunu telafi edebilmek için hep tam zamanında orada olurdu. Bence bu senin için de uygun çünkü sen de Oliver’a olan aşkınla tam zamanında geldin. Bunun kıyafetine çok uymayacağını biliyorum ama...”

“Lütfen,” diyerek sözünü kesip kolumu ona doğru uzattım. Saati koluma takarken gülümseyerek başıyla onayladı. Gözlerimi güzel bir adamın geçmişini taşıyan güzel saate çevirdim. “Keşke onunla tanışabilseydim.”

“O da seni severdi, tıpkı bizim gibi.” Smith ailesinin beni kendi dünyalarına kabul etme şekilleri çok gerçek dışı geliyordu. Bazen kendimi onların sevgisine layık hissetmesem bile bana ve kızıma her zaman tüm sevgilerini hissettiriyorlardı.

Richard sanki bir şeyler söylemek istiyormuş ama nasıl söyleyeceğinden emin değilmiş gibi önümde durdu.

“Başka bir şey mi var?” diye sordum.

“Evet, aslında... hayır diyebilirsiniz, sonuçta sen kendi başına bir bireysin. Ancak koridorda seninle yürüyecek kimsenin olmadığı fark ettim ve elini tutacak bir babaya ihtiyacın varsa, sana memnuniyetle elimi uzatabileceğimi söylemek istedim.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken elleriyle gözyaşlarımı silmeye çalıştı. “Gözyaşı yok! Makyajını unutma.”

Ona sarılırken, “Sorun değil, makyözü yeniden buluruz,” diyerek güldüm.

En sevdiğim şarkı eşliğinde koridorda yürümeye başladığımda kolum Richard’ınkiyle birleşmişti. Nikâh memurumuz elbette Abigail’di, beni kimin uğurlayacağını sorduğunda Richard beni

oğluna teslim etti. Bu çok duygusal bir andı, hayatımda hiç hissetmediğim kadar çok sevildiğimi hissetmiştim.

Oliver ve benim için önemli olan herkes etrafımızda toplanmış, sonsuza dek sürecek mutluluğumuzu destekliyordu. Oliver karşımda dimdik duruyor, bana gerçekleşeceğini hiç düşünmediğim bir rüya gibi bakıyordu. Hayatımı tekrar gözden geçirdiğimde hiçbir şeyi değiştirmek istemediğimi fark ediyordum. Bir gözyaşını, bir mücadeleyi ya da kırılmış bir kalp atışını bile değiştirmezdim çünkü tüm bu parçalar beni tam o anda bulunduğum yere getirmişti. Hayatımın aşkının yanındaydım.

Tam orada, ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde karışık kasetimizdeki en iyi aşk şarkısını kaydediyorduk.

Oliver'in ebeveynlerinin ilk dans şarkısı olan *Spinners*'ın "*Could It Be I'm Falling in Love*" şarkısı eşliğinde ilk dansımızı yaptık. Yeni bir hikâye yazıyorduk. Nesillerin lanetini kırıyor, yeni gelenekler yaratıyorduk. Bu andan itibaren Oliver ile birlikte hayatımızın geri kalanında birlikte dans edecektik.

Oliver

İki Yıl Sonra

Kaybolduğum hissine kapılmayalı çok uzun zaman olmuştu. Yanlış anlaşılma istemezdim, hissettiğim acılar devam ediyordu ama Abigail ile birlikte duygularıyla başa çıkmanın daha etki-

* (İng.) Açık oluyor olabilir miyim? (ç.n.)

li yollarını öğrenmiştim. Hayatımda kötü günlerin iyi günlerden daha ağır bastığı bir dönem olmuştu ancak şu anda bulunduğum noktaya geldiğimde onlarca güzel günle sarmalanmayı deneyimliyordum. Tanrıya şükür ki, kendi hayatımdan vazgeçmemiştim.

Tanrıya şükür ki, karanlığın içinde savaşılmaya devam edebilmiştim. Seneler önce en kötü dönemimde, ölümün bana yaşamdan daha yakın olduğunu hissettiğim anlarda pes etmiş olsaydım, bugünlere asla gelemezdim. Gerçek mutluluğu asla bulamazdım.

Sonbahar havasını içime çektiğim sırada esen rüzgâr yüzüme çarptı. Emery, Reese'le çimlere uzanmış günbatımını izlerken kahkahalar atıyordu. Minik oğlum Alex yüzüstü uzanmıştı, emeklemeyi öğrenmek için elinden geleni yaparken ileri geri sallanıyordu. Hoparlörlerden müzik sesi yükseliyordu, dinlendirici özelliği olan sakin bir müzikti.

Bugün benim doğum günümdü. Her yıl doğum günümde ailece Alex'in mezarına gidiyor, ona o yılki favori şarkılarımızı dinleterek onunla konuşuyorduk. Hayatın iniş çıkışlarını anlatarak doğum gününü kutluyorduk. Ne zaman bir rüzgâr esse, orada bizimle olduğunu hissediyordum. Onu göremesek de ruhu etrafımı sarmış gibi hissediyordum.

James Blake'in "*Godspeed*" şarkısını söylemek de bir gelenek haline gelmişti. Bu yıl Reese amcası Alex'e mutlu yıllar diledikten sonra benimle birlikte söylemişti. Bir zamanlar bana kalp ağrısı yaşatan bu şarkı, şimdi güzel bir şeyi temsil ediyordu.

Ayağa kalkarak elimi Emery'ye uzattığımda hiç sorgulamadan elini benimkinin üzerine koydu. Onu ayağa kaldırdım ve dans etmeye başladık. Küçük kızımız erkek kardeşinin yanında oturmuş onunla birlikte ileri geri sallanıyor, ona keşiflerle dolu yeni hayatına nasıl devam edeceği konusunda yardımcı olmaya çalışıyordu. Biz de müzik eşliğinde dans ediyorduk.

Emery başını omzuma yasladığında onu kendime olabildiğince yaklaştırdım.

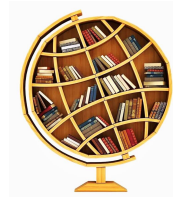
Dudakları kulağıma değerken tenime doğru fısıldadı: “İyi misin?”

“Evet.”

Aslında hiçbir gün kusursuz değildi. Elbette her gün dans ederken atılan kahkahalarla ya da gülümsemelerle dolu bir mutlulukla geçmiyordu. Ancak yaşadığımız her gün buna değerdik çünkü her gün daha güzel yarınlara, daha parlak ufuklara ve sonsuza dek sürecektik mutlu günlere uzanıyorduk. Bu bizim hayatımızdı. İnişleri ve çıkışlarıyla hiç şüphesiz sadece bize aitti. Bu bizim karışık kasetimizdi ve bununla gurur duyuyordum.

O anda yüzleştığım gerçeğin büyüüne kapıldım. Şimdiye kadar başaracağımı hiç düşünmediğim bir gerçeğe en sonunda ulaşabildiğim için çok mutluydum.

Burada olmak istiyordum.

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, Emery ve Oliver ile tanışmaya zaman ayırdığınız için siz okurlarıma teşekkür etmek istiyorum. Hikâyeleri büyük bir sevgiyle kaleme alındı ve sizlerin bu hikâyeye bir şans tanınması benim için çok anlamlı. Siz olmasaydınız bu karakterler asla hayat bulamazdı. Destekleriniz hiçbir zaman göz ardı edilemez.

Sıra Montlake'ten son derece yetenekli ve kibar editörlerim Alison ile Holly'de. Sabrınız, desteğiniz ve parlak fikirleriniz olmasaydı, bu hikâye henüz tamamlanmamış olurdu. Telefon görüşmelerimizden e-postalarımıza kadar, bu karakterleri bir sonraki seviyeye taşımama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Yaratıcılığınız ve keşfetmem konusundaki desteğiniz çok değerli, her ikinizle de çalışmak büyük bir onurdu. Teşekkür ederim.

Tüm bu süreçte desteğini hissettiğim ve her gün benimle olay örgüsü hakkında sohbet eden harika menajerim Flavia'ya teşekkür ederim. Daima tarafımı tutuyorsun ve yanımda olduğun için çok şanslıyım.

Bazen bir kitabı bitirmek için bir süre ortadan kaybolmamı veya dışarıda yemek yediğimiz zamanlarda aniden karakterlerimle konuşmaya başlamamı anlayışla karşıladıkları, bana “tuhaf” demedikleri için aileme ve arkadaşlarıma teşekkür etmek istiyorum. Zihnen her zaman yanınızda olmasam da birlikte yemeğe çıkma konusunda gösterdiğiniz anlayış için ayrıca teşekkür ederim. Yaratıcılığımı geliştirmem için bana sağladığınız alan kadar benim de size her zaman aynı sevgi ve saygıyla karşılık vereceğimi bilmenizi istiyorum.

Amazon Yayıncılık'a bana verdikleri şans için teşekkür ederim. Editör ekibine, halkla ilişkiler departmanına ve kapak tasarım ekibine kadar herkese minnettarım.

Bir kez daha, başladığımız gibi bitireceğiz. Teşekkür ederim, sevgili okurlarım. Sevginiz ve desteğinizle yoluma devam ediyorum. Kalbimde unutulmaz bir yer edindiğiniz için teşekkür ederim. Sizler karışık kasetimdeki en sevdiğim şarkılarsınız.

BCherry